

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீபாசுவதம்.

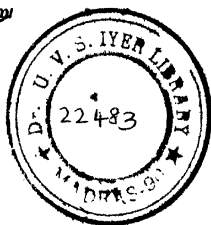
தசமஸ்கந்தம் - உத்தரார்த்தம்

தமிழ் வசனம்

இஃது

ஸ்ரீ-அ. வீ. நரலிம்ஹாசாரியரால்

இயற்றப்பெற்று

சென்னை

அர். வெங்கடேஸ்வர் அண்டு கம்பெனியாரவர்களால்

ஆரந்த அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு

வெளியிடப்பட்டது.

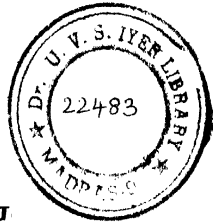
—

1920

All Rights Reserved.

ALL RIGHTS RESERVED

காபிரைட்:—1920ஆம் ஆர். வெங்கடேஸ்வர் அண்டு கம்பெனியார்வர்கள் காபிரைட்டுக் குரியவர்கள். இப்புத்தகம் இந்தியன் காபிரைட் ப்ரகாரமாகவும், அன்ய தேசியரது காபிரைட் ப்ரகாரமாகவும் காக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எவராயினும் இப்புத்தகத்தை முழுவதுமாவது, அல்லது இதில் ஒரு பாகத்தையாவது தாம் வேறாக அச்சிடவும், மற்றொரு பாஷையில் ரொழி பெயர்த்து அச்சிடவும் அதிகாரமில்லை. இதினால் பதங்கனையாவது, பாவங்கனையாவது, படங்கனையாவது காபி செய்வார்களாயின், அது காபிரைட்டை உலங்கனஞ் செய்ததே ஆகும்.

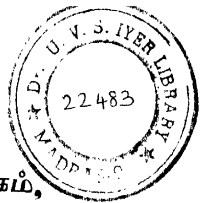
முகவுரை

ஸ்ரீ பாகவதத்தில் தசமஸ்கந்தம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணவ
தார சரித்ரங்களை யெல்லாம் விரிவாக எடுத்துரைப்ப
தும் அடிக்கடி அவன் பெருமையை வெளியிடுவதும்
தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை ஆராய்ந்தறிய விரும்பு
வோர்களுக்குப் பேருதவி செய்வதுமாகையால் ஸாரமா
னது. இதை வாசிப்பவர்கள் பகவானிடத்தில் பக்தி
உண்டாகப் பெற்றுத் தம்மையும் மறப்பார்களென்றால்
ஸாம்ஸாரிக துக்கங்களை அவர்கள் அறியமாட்டார்கள்
என்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? இதை எழு
தின என்னுடைய புல்லறிவினால் ஏற்பட்ட பிழைகளை
யெல்லாம் பொறுத்துப் பெரியோர்கள் பகவத்கதை
யென்று விரும்பி அடியேனைக் கடைக்கிப்பார்களென்று
நம்புகிறேன்.

அ. வீ. நரஸிம்ஹாசாரியர்.

பொருளடக்கம்,

அத்யாயம்.

பக்கம்,

50. ஜராஸந்தாதிகளோடு யுத்தமும், ஸமுத்ரத்தினிடை யில் த்வாரகாபுரியை நிர்மித்துத் தன் பந்துக்களை அவ்விடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தலும் ... 2467
51. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் காலயவணனை முசுகுந்தனுடைய த்ருஷ்டியால் தவறிப்பித்தலும், முசுகுந்தன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் துதித்தலும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் முசுகுந்தனுக்கு வரங்கொடுத்தலும் ... 2477
52. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யுத்தத்திற்கு வந்த ஜராஸந்தனிடத்தினின்று பயந்தாற்போல் ஒடிப் பரவார்ஷணபர்வதத்தில் ஒளிந்துகொண்டிருந்து மீண்டு பட்டணம் போதலும், ருக்மிணீஸந்தேகமும் ... 2491
53. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ருக்மிணியைப் பறித்துக் கொண்டு போதல் ... 2500
54. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்மேல் எதிர்த்து வந்த சத்ருக்களை வென்று ருக்மியை விருபஞ் செய்து பட்டணஞ் சென்று ருக்மிணியை மணம் புரிதல் ... 2511
55. ப்ரத்யும்னன் பிறத்தலும், அவனைச் சம்பராஸூரன் கொண்டு போதலும், அவன் சம்பராஸூரனைக் கொன்று தன் பார்யையாகிய ரத்னதேவியுடன் த்வாரகைக்குத் திரும்பி வருதலும் ... 2523
56. ஸ்யமந்தகமணியின் உபாக்யானமும், ஜாம்பவதி ஸத்யபாமைகளின் விவாஹமும் ... 2529
57. சததன்வன் ஸத்ராஜிதனைக் கொன்று மணியைக் கொண்டு போய் அக்ருரனிடம் வைத்துப் பயந்தோட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவனைத் தொடர்ந்து

அத்.

பக்கம்.

- வதித்தும் அவனிடத்தில் மணியைக் காணாமல்
அக்ரூரனிடம் இருப்பதைக்கண்டு பிடித்து அவனை
வரவழைத்து மணியைப் பந்துக்களுக்குக் காட்டி
அதை அவனுக்கே கொடுத்தனுப்புதல் ... 2538
58. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் காளிந்தி முதலிய ஐந்து பேர்களை
மணம்புரிதல் 2545
59. நரகாஸூர வத வருத்தாந்தம் 2556
60. ருக்மிணிக்கும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கும் ப்ரணயகலஹம்... 2567
61. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய புத்ர பெளத்ர பரம்பரையும்,
அகிருத்த விவாஹமும், ருக்மியின் வதமும் ... 2584
62. பாணனுடைய புதல்வியாகிய உஷை ஸ்வப்பனத்
தில் அகிருத்தனைக் கண்டு அவனிடம் மோஹங்
கொண்டு தன் ஸகியாகிய சித்ரலேகையால் அவ
னை வரவழைத்து அவனுடன் கலந்திருக்க பா
ணன் அவனைக் கண்டு சிறையில் அடைத்தல் ... 2591
63. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யாதவ ஸையத்துடன் சென்று
பாணனோடு யுத்தஞ்செய்கையில் ருத்ரன் ஸஹாய
மாக வந்து தோல்வி யடைந்து ஜ்வரத்தை ப்ர
யோகிக்க ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அதைத் தடுக்க அந்த ஜ்வ
ரமும் ருத்ரனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஸ்தோத்ரஞ்
செய்தல் 2598
64. ந்ருகோபாக்யானம் 2609
65. பலராமன் கோகுலம் போதலும், யமுநாதியைக்
கலப்பையினால் பிடித்திழுத்தலும் ... 2617
66. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பெளண்ட்ரகாதிகளை ஸம்ஹரித்தல் ... 2623
67. ரைவதகபர்வதத்தில் ஸ்திரீகளோடு விளையாடிக்
கொண்டிருந்தபலராமன் அங்கு உபரோதஞ்செய்த
த்விவிதனென்னும் வானரனைக் கொல்லுதல் ... 2630
68. குருக்கள் ஸாம்பனைக் கட்டிக் கொண்டு போகையில்
பலராமன் அவனை விடுவித்துக் கொண்டு வருதல்... 2634

அத்.

பக்கம்.

69. நாரத முனிவர் வந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன் பத்னிக
'எின் க்ருஹங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் அமைந்து
இல்லறவாழ்க்கையில் ஊன்றி யிருப்பதைக் கண்டு
வியப்புறுதல் ... 2643
70. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தினசர்மையும், அவன் ஸபை
யிலிருக்கும்பொழுது ஜராஸந்தனால் தகையப்பட்
ட ராஜர்களிடத்தினின்று தூதன் வருதலும்,
நாரதாசமனமும் ... 2651
71. உத்சவன் யுதிஷ்டிரயாசத்திற்குப் போகவேண்டுமெ
ன்று நிரூபிக்கையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அப்படியே
அங்கீகரித்துப் போதல் ... 2662
72. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பீமஸேனைக் கொண்டு ஜராஸந்
தனை வதித்தல் ... 2671
73. ராஜர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் துதித்தலும், ஸ்ரீக்ருஷ்
ணன் அவர்களை அனுக்ரஹித்து பீமார்ஜுனர்க
ளுடன் இந்த்ரப்ரஸ்தம் சேர்ந்து தர்மபுத்ரனைக்
காணுதலும் ... 2681
74. ராஜஸூய யாகமும், சிசுபால வதமும் ... 2686
75. யுதிஷ்டிரமன்னனுடைய சிறப்பும், அதைக் கண்டு
தூர்யோதனன் பொருமையால் பரிபவப்பட்டதும்... 2696
76. ஸால்வ வத வருத்தாந்தம் ... 2703
77. த்யுமானைப் ப்ரத்யுமனன் அடிக்கையில் யதூக்கன் யுத்
தஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ண
பகவான் வந்து ஸால்வனை வதித்தல்... 2708
78. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தந்தவக்த்ர விதூரதர்களை, வதித்தலும்
தீர்த்தயாத்ரையாகச் சென்ற பலராமன் ஸூ
தரை வதித்தலும் ... 2715
79. பலராமன் பல்வலனை வதித்துத் தீர்த்த யாத்ரையை
முடித்துக் கதாயுத்தஞ்செய்கிற பீமஸேன தூர்
யோதனர்களிடம் வந்து அவர்களுக்குப் புத்தி
சொல்லியும் கேளாமையால் புறப்பட்டு நைமி
சாரண்யஞ் சென்று பாகஞ்செய்தல் ... 2272

80. குசேலோபாக்யானம் 2727
81. குசேல வருத்தாந்தம் 2736
82. சூர்யக்ரஹணத்தின் பொழுது குருக்ஷேத்ரத்திற்குப்
போன வருத்தாந்தம் 2744
83. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தர்ம புத்தாதிக்களைக் க்ஷமம்விசாரிக்க
அவர்கள் மறுமொழி கூறுதலும், த்ரௌபதியால்
வினவப்பெற்ற ருக்மிணி முதலிய ஸ்ரீக்ருஷ்ண
பத்னிகள் தங்களை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மணம் புரிந்த
வருத்தாந்தத்தை விசதமாகக் கூறுதலும் ... 2753
84. ரிஷிகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ண ரீமர்களைப் பார்க்க வருதலும்,
வஸுதேவனுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் ஸம்பாஷண
மும், ரிஷிகள் வஸுதேவனுக்கு யாகஞ் செய்
வித்தலும், அவரவர் திரும்பிப் போதலும் ... 2763
85. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கம்ஸனால் கொல்லப்பட்ட தேவகி
யின் பிள்ளைகளைக் கொண்டு வருதல் ... 2778
86. ஸுபத்ராஹரண வருத்தாந்தமும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
ஸ்ரீருத்தேவனென்னும் ப்ராஹ்மணனையும் ஜனக
மஹாராஜனையும் அனுக்ரஹித்தலும். ... 2792
87. ஸ்ரீருதிகளை 2804
88. பகவத் பக்தர்களின் ஏழ்மைக்குக் காரணங் கூறுத
லும், பஸ்மாஸுரவத வருத்தாந்தமும் ... 2833
89. ப்ராஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்களில் விஷ்ணுவே பரனெ
ன்று அறுதியிடுதல் 2842
90. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்பத்னிகளோடு கீரீடித்த வித
மும், அவர்களுக்கு அவனிடத்திலுள்ள ப்ரேமாத்
சயமும், அவனுடைய புத்ர பௌத்ராதி ஸந்ததி
யும், இந்த ஸ்கந்தத்தின் ஸ்ரீரவணாதி பலமும்... 2855

தசமஸ்கந்தத்தின் உத்தரார்த்தத்திலுள்ள

படங்களின் விவரம்.

நெ.	பக்கம்.
1. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ருக்மிணிதேவியை ரதத்தி லேற்றிக்கொண்டு போதல் ...	2510
2. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பாணஸுரனுடைய கரங் களைச் சேதித்தல் ...	2603
3. ஜராஸந்தவதம் ...	2680
4. ராஜஸூயயாக மூலமாய் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சுகபாலனை வதித்தல் ...	2694
5. குசேலர் கொண்டுவந்த அவலை ஸ்ரீக்ருஷ் ணன் சாப்பிடுதலும், ருக்மிணிதேவி போதுமென்று தடுத்தலும் ...	2737
6. அர்ஜுனுனன் ஸுபத்ரையைக் கொண்டு போதல் ...	2794
7. திருமூர்த்திகளில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவே பரனென்று பிருகு சொல்லுதல்... ..	2845

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய நம:

யநீபாகவதும்.

தாமஸ்கந்தம்

உத்தரார்த்தம்.

{ ஜராஸந்தா திகளோடியுத்தமும், ஸமுத்த
தினிடையில் சுவாகாபுரியை நிரயித்துத்
சன் பத்துக்களை அவ்விடம் கொண்டு
போய்ச் சேர்த்தனும். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பரதஸ்ரேஷ்டனே! கம்ஸனுக்கு அஸ்தியென்றும் ப்ரஸ்தியென்றும் இரண்டு பட்டமஹிஷிகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் பர்த்தாவான கம்ஸன் முடிகையில் துககத்தினால் வருந்தித் தந்தையாகிய ஜராஸந்தனுடைய க்ருஹத்திற்குப் போனார்கள். அப்பால் வருத்தமுற்றிருக்கின்ற அக்கம்ஸமஹிஷிகள் மகததேசங்களுக்குப் பரபுவும் தங்கள் தந்தையுமாகிய ஜராஸந்தனுக்குத் தங்கள் வைதவ்யத்தின் காரணத்தையெல்லாம் ஸவிஸ்தரமாகத் தெரிவித்தார்கள். அந்த ஜராஸந்தன் அப்ரியமான அந்தச் செய்தியைக் கேட்டுச் சோகம் கோபம் இவைகளுடன்கூடிப் பூமியில் யாதவப்பூண்டே இல்லாதபடி, செய்யப் பெருமூயற்சி கொண்டான். அவன் இருபத்து மூன்று அஷ்டாஹினி ஸையங்களைத் திரட்டிக்கொண்டு சென்று யாதவர்களின் முக்யபட்டணமாகிய மதுரையை எல்லாத் திசை

களிலும் தகைத்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கரைபுரண்ட ஸமுத்ரம்போன்றிருக்கிற அந்த ஜராஸந்தனுடைய ஸைன்யத்தையும், அவனால் தன்பட்டணம் தகையப்பட்டிருப்பதையும், தன்ப்ராஜைகளெல்லாம் பயந்து வ்யாகுல முற்றிருப்பதையும் கண்டு, பாரத்தை நீக்குகையாகிறகாரணத்திற்காக மானிட உருவத்தை ஏற்றுக் கொண்டவனும் தன்னைப்பற்றினவர்களுடைய வருத்தங்களைப் போக்குந் தன்மையனும் ஷாட்குண்யபூர்ணனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்தத் தேசகாலங்களுக்குத் தகுந்திருக்கும்படி தன்னுடைய அவதாரத்தின் ப்ரயோஜனத்தை ஆராய்ந்து இங்ஙனம்செய்யவேண்டுமென் று நிச்சயித்துக் கொண்டான். 'இந்த மாகதன் திரட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிற இந்த ராஜாக்களின் ஸைன்யம் பல அக்ஷௌ ஹிணிக்கணக்குடையது. போர்வீரர்களும் குதிரைகளும் தேர்களும் அளவற்றிருக்கின்றன. இந்த ஸைன்யம் முழுவதும் பூமிக்குப் பாரமாயிருக்கிறதாகையால் இதை வதித்துவிடுகிறேன். மாகதனைமாத்ரம் இப்பொழுது வதிக்கலாகாது. ஏனென்றால், அவனை வதிக்காமல் விட்டுவிடுவோமாயின், அவன் மீளவும் ஸைன்யங்களைத் திரட்டிக்கொண்டு வருவான். அவற்றையும் வதிக்கலாம். அவதரித்தது பூமியின்பாரத்தை நீக்குவதும் ஸத்புருஷர்களைக் காப்பதும் துஷ்டர்களை வதிப்பதும் ஆகிய இவற்றிற்காகவன்றோ? இதுவன்றி, என்னுடைய அவதாரத்திற்கு வேறு சில ப்ரயோஜனங்களும் உண்டு. ஒருகால் மிகவும் தலையெடுத்து வளர்ந்துவருகின்ற அதர்மத்தை அழிப்பதற்காகவும் தர்மத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் நான் தேஹத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்' என்று இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், அப்பொழுதே ஸூர்யனுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியுடையவை

களும் ஸாரதியோடு கூடினவைகளும் மற்றும் வேண்டிய பரிகரங்களெல்லாம் அமைந்தவைகளுமாகிய இரண்டு ரதங்கள் ஆகாயத்தினின்று இறங்கிவந்தன. அமரனுஷங்களுடைய பழைய ஆயுதங்களும் திடீரென்று வந்து தோன்றின. அப்பால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவற்றைக் கண்டு பலராமனைப் பார்த்து மொழிந்தான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான் :—பெரியோனே ! அண்ணனே ! யாதவர்களுக்கு வருத்தம் நேர்த்திருக்கின்றது; காண்பீராக. இவர்கள் அனைவரும் உம்முடைய பக்தர்களும் ப்ருத்யர்களுமாயிருப்பவர். ஆகையால் இவர்களை உபேக்ஷிக்கலாகாது. இதோ உமக்கு இஷ்டமான ரதமும் ப்ரியமான ஆயுதங்களும் வந்திருக்கின்றன. இந்த ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு இதோ வந்திருக்கின்ற சத்ருஸையத்தை அழித்துப் பந்துக்களை அபத்தினின்றுகரையேற்றுவிடாக. நம்பிறவி சத்ருக்களை அழிப்பதற்காகவும் ஸத்புருஷர்களுக்கு ஸுகத்தீத விளைப்பதற்காகவுமன்றோ? இருபத்துமூன்று அக்ஷௌஹினிக் கணக்குடைய ஸையமாகிற பூமியின் பாரத்தை ஒழிப்பீராக.

ஸ்ரீககர் சொல்லுகிறார் :—அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் ஆலோசித்துக்கொண்டு கவசத் தரித்துத் தங்களுக்கு அஸாதாரணமான ஆயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ரதத்தின்மேல் ஏறி ஸ்வல்பஸையத்தோடுகூட மதுரைப்புரியினின்று புறப்பட்டார்கள். அப்பால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தாருகனைச்சாரதியாக வுடையவனாகிப்பாஞ்சஜன்யமென்கிற தன்சங்கத்தை விட்டுவிட்டு, அந்தச் சங்கத்தின் த்வனியைக் கேட்டமாத்ரத்தில் சத்ருஸையங்களின் ஹ்ருதயத்தில் பயமும் நடுக்கமும் உண்டாயின. மகத

தேசாகிபதியான ஜராஸந்தன் அந்த ராமக்ருஷ்ணர் களைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஜராஸந்தன் சொல்லுகிறான்:—ஏ க்ருஷ்ணா! புருஷாதமா! பந்துவைக் கொன்றவனே! நீ கம்ஸனிடத்தி னின்று பயந்து கோகுலத்தில் மறைந்திருந்தனையல்ல வா? ஆகையால் நான் உன்னோடு யுத்தஞ் செய்யமாட் டேன். இளம் பிள்ளையோடு லஜ்ஜையினால் யுத்தஞ் செய்ய னிருப்பம் உண்டாகாததுபோல, உன்னோடு யுத்தஞ் செய்ய எனக்கு இச்சையுங்கூட உண்டாகவில்லை. ராமனே! உனக்கு யுத்தஞ்செய்ய வேண்டுமென் னும ச்ரத்தை உளதாயின், யுத்தஞ்செய்வாயாக; நிலைநிற்பா யாக. யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்கி ஓடிப்போகவேண்டாம். இப்படியாயின் என்பாணங்களால் பிளக்கப்பட்ட தே ஹத்தைத் துறந்து ஸ்வர்க்கம்போவாய். அல்லது நீயே ஸமர்த்தனாயிருப்பாயின் என்னை வதிப்பாயாக.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான்:—சூரர்கள் பலவாறு தங்களைத் தாமே புகழ்ந்துகொள்ளமாட்டார்கள். பிள்ளை என்ன செய்வார்களென்றால், பெளருஷத்தையே காண் பிப்பார்கள். ஆகையால் சூரத்தன்மையற்றவனும் மாணம் அடைய விரும்புகின்றவனும் ஆதாரம்பிடித்தவனுமாகிய உன்னுடைய வசனத்தை நாங்கள் வெகுமதிக்கமாட் டோம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஜராஸந்தன் அந்த ராம க்ருஷ்ணர்களை எதிர்த்து வந்ததுடன் காற்று மேகங் களால் ஸூர்யனையும், தூட்களால் அக்னியையும் மறைப் பதுபோலப் பெரியஸையஸமுஹத்தினால் மறைத்தான். அப்பொழுது பட்டணத்து மடந்தையர்கள் மேல்மெத் தைகளிலும் உப்பரிகைகளிலும் கோபுரங்களிலும் ஏறி யுத்தத்தில் கருடத்வஜத்தினாலும் தாலத்வஜத்தினாலும்

அடையாளஞ் செய்யப் பெற்ற க்ருஷ்ணராமர்களின் ரதங்களைக் கண்டு சோகத்தினால் நிரம்பி மோஹித்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்ஸன்யமெல்லாம் சத்ருக்களின் ஸையன்யங்களாகிற மேகங்களினின்று வந்து விழுகின்ற பாணங்களாகிற மழையினால் சீடிக்கப்பட்டு வருந்துவதைக் கண்டு தேவதைகளாலும் அஸுரர்களாலும் வெகுமதிக்கப்பட்டதும் சாரங்கமெனும்பெயருடையதுமாகிய மேலான தனுஸ்ஸை நானேற்றி ஒலிப்பித்தான். அவன் அம்பருத்தூணியினின்று பாணங்களை எடுத்துத் தனுஸ்ஸில் தொடுத்துக் காதுவரையில் இழுத்துக் கூரான பாணங்களை சீரரசிரையாக விடுத்துத் தேர்க்கையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் காலாட்களையும் ஓயாமல் வதித்துக்கொண்டிருந்தான். கொள்ளிக்கட்டையைச் சுற்றினால் அது சக்ரம்போல்தோற்றுவதுபோல, அவனுடைய தனுஸ்ஸு ஓயாமல் பாணப்பயோகஞ் செய்துகொண்டிருக்கையால் வளைந்து சக்ரம்போல்தோன்றிக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது யானைகள் கும்பஸ்தலங்கள் பிளவுண்டு விழுந்தன. குதிரைகள் பலவும் பாணங்களால் கழுத்து முறியப் பெற்று விழுந்தன. தேர்கள் குதிரைகளும் தவஜங்களும் ஸாகிகளும் தேர்வீரர்களும் அடியுண்டு சூன்யமாயின. காலாட்கள் புஜங்களும் துடைகளும் கழுத்துகளும் அறுப்புண்டு விழுந்தார்கள். பாணங்களால் சேதிக்கப்படுகின்ற காலாட்கள் யானைகள் குதிரைகள் ஆகிய இவற்றின் சரீரங்களினின்று சக்தந்திகள் பலவும் உண்டாயின. அந்நதிகளில் அறுந்து விழுந்த புஜங்களாகிற ஸர்ப்பங்களும், தலைகளாகிற ஆமைகளும், அடியுண்ட யானைகளாகிற தீவுகளும், குதிரைகளாகிற முதலைகளும், கைகளும் துடைகளுமாகிற மீன்களும், மனுஷ்யர்களின்

தலைமயிர்களாகிற வேலம்பாசியும்; தனுஸ்ஸுக்களாகிற அலைகளும், ஆயுதங்களாகிற புதர்களும், தேர்ச்சுக்களாகிற நீர்ச்சுழிகளும், சிறந்த பெரிய ரத்னங்களும் உயர்ந்த ஆபரணங்களாகிற பறல்களும் பாரைகளும் அமைந்திருந்தன. இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யுத்த பூமியில் பயஸ்தர்களுக்குப் பயத்தை விளைப்பவைகளும், தீரர்களுக்கு ஒருவர்க்கொருவர் ஸந்தோஷத்தை விளைப்பவைகளுமாகிய பற்பல ரக்தநதிகளைப் பெருகச் செய்தான். மன்னவனே! மற்றும் சத்ருக்களை அழிக்குந்திறமையாகிற பராக்ரமம் அளவற்றிருப்பவனும் தன் ஆயுதமாகிய உலக்கையினால் சத்ருக்களை வதித்துக்கொண்டிரும்பவனுமாகிய பலராமன் அங்ஙனம் அடித்து மிகுத்திருப்பதும் மகத ராஜனால் பாதுகாக்கப்பட்டிருப்பதும் ஸமுதாம்போல் னுழைய முடியாததும் பயங்கரமுமாகிய பலத்தை முழுவதும் அழித்து விட்டான். அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களிருவருமே அத்தனை ஸையங்களையும் அழித்துவிட்டார்களேயென்று வியப்புறவேண்டாம். அவர்கள் கேவலம் வஸுதேவ குமாரர்களன்று; ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரம். ஆகையால் அவர்களுக்கு அது விளையாட்டேயன்றி ஒரு பொருளேயன்று. அளவற்ற கல்யாணகுணங்களையுடைய எவன் இந்த மூன்று லோகங்களையும் காப்பதும் படைப்பதும் அழிப்பதும் ஆகிய இவைகளை விளையாட்டாகவே நடத்துகிறானோ, அப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரனுக்குச் சத்ருபுஷ்பத்தை அழிப்பதென்பது ஆச்சர்யமன்று. ஆயினும் மானிடஉருவத்தை ஏற்றுக்கொண்டு மானிடவர்களைப் போல் நடனஞ் செய்கிறவன் அமானுஷமான செயலை நடத்துவது ஆச்சர்யமாகையால் அதை வர்ணிக்கிறேனன்றி வேறில்லை. பிறகு பலராமன் ஸையங்களெல்லாம் முடிந்து ரதபூமியின்றி

ப்ராணன்கள்மாத்ரமே மிகுந்திருக்கின்ற ஜராஸந்தனைச் சிங்கம் அற்பம்ருகத்தைப் பிடிப்பதுபோலப் பிடித்துக்கொண்டான். அவன் சத்ருக்களை முடித்த மஹாவீரனாகிய அந்த ஜராஸந்தனைப் பிடித்து வாருணபாசங்களாலும், மானுஷபாசங்களாலும் பந்தன செய்கையில், ஸூக்ருஷ்ணன் அவன் மூலமாகக் கார்யம் நடத்த சீனைத்திருக்கையால் வேண்டாமென்று தடுத்தான். வீரர்களால் புகழப்பட்ட மஹாவீரனாகிய அந்த ஜராஸந்தன் லோகநாதர்களான ராமக்ருஷ்ணர்களால் விடப்பட்டு அப்பொழுதே தவஞ்செய்ய வனம்போக விரும்புகையில், சிசுபாலன் முதலிய ராஜாக்கள் வழியில் ஸந்தித்து விசித்ரமான அர்த்தங்களும் பதங்களும் அமைந்த வாக்யங்களாலும் 'அற்பர்களான யாதவர்களால் மஹாபராக்ரமசாலியான உனக்குப் பரிபவம் நேர்த்ததென்பது என்கர்மத்தினால் ப்ராப்தமாயிற்றேயன்றி வேறில்லை' என்னும் இது முதலிய லௌகிக ந்யாயங்களாலும் தடுத்தார்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— ப்ருஹத்ரதனுடைய பிள்ளையாகிய ஜராஸந்தமன்னவன் தான் திரட்டிக்கொண்டுவந்த ஸைன்யங்களெல்லாம் முடிகையில் பகவானால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டு மனவருத்தத்துடன் மகததேசம்போனான். ஸூக்ருஷ்ணனோவென்றால் தன்ஸைன்யத்தில் சிறிதும் அழியாமலே சத்ருஸைன்யங்களாகிற ஸமுத்ரத்தைக் கடந்து 'நல்லது நல்லது' என்று தேவதைகளால் அனுமோதனஞ்செய்து பூமழை பொழியப்பெற்றுச் சத்ருக்களின் பீடையாகிற ஜ்வரம் நீங்கி மனக்களிப்புற்ற மதுரைப்பட்டணத்து ஜனங்களுடன்கூடிப் பொருஷத்தை எடுத்துரைப்பவர்களான ஸகுதர்களாலும் வம்சாவளியைப் பாடுகின்ற மாகதர்களாலும் ஸ்துதிபாடகர்க

ளான வந்திகளாலும் விஜயம் பாடப்பெற்றுப் பட்டணத் திற்குச் சென்றான். ப்ரபுவாகிய பகவான் பட்டணத் திற்குள் நுழையும்பொழுது சங்கம் துந்துரி பேரி வீணை வேணு ம்ருதங்கம் ஆகிய இவ்வாத்யங்களும் மற்றும் பல வாத்யங்களும் முழங்கின. பட்டணத்து மார்ச்சுங்கள் தண்ணீர் தெளித்து விளக்கியிருந்தன. ஜனங்கள் அனைவரும் ஸந்தோஷமுற்றிருந்தார்கள். பட்டணம் முழுவதும் பதாகைகள் கட்டி அலங்கரித் திருந்தார்கள். அந்நகரம் வேதகோஷத்தினால் எங் கும் பெரிய நாதமுண்டாகப் பெற்றிருந்தது. ஸ்ரீ க்ருஷ் ணன் பட்டணத்திற்குள் ப்ரவேசிக்கையாகிற மஹோத்ஸ வத்திற்காகத் தோரணங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. பட்ட ணத்து மடந்தைபர்கள் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்மேல் பஷ் பங்களையும் தயிரையும் அக்ஷதைகளையும் இறைத்தார்க ள். பட்டணத்து ஜனங்கள் ப்ரீதியினால் பேராவலுற்ற கண்களுடையவர்களாகி ஸ்னேஹத்துடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ண னைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இங்ஙனம் அந்த மஹானுபாவன் மதுரைக்குள் நுழைந்தான். ஸமர்த்த னாகிய அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் யுத்தபூமியினின்று கொண்டுவந்த அளவற்ற பணத்தையும் வீரர்களின் பூஷ ணத்தையும் யதுராஜனாகிய உக்ஸேனனுக்குக் கொடுத் தான். மகதராஜனாகிய ஜராஸந்தன் இங்ஙனம் பதினெட் டித் தடவைகள் அத்தனை அக்ஷௌஹினி ஸையங்க ளுடன் வந்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனால் பாதுகாக்கப்பட்ட யாத வர்களுடன் யுத்தஞ் செய்தான். வருஷ்ணிகளென்னும் ப்ரஸித்திபெற்ற அந்த யாதவர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தேஜஸ்வினால் அந்த ஸையங்களையெல்லாம் பாழ் செய்தார்கள். இங்ஙனம் தன் ஸையமெல்லாம் முடிகை யில் ஜராஸந்தமன்னவன் சத்ருக்களால் விடப்பட்டு

மீண்டுபோனான். பிறகு பதினெட்டாவது வரப்போகிறதாயிருக்கையில் பதினேழாம் யுத்தத்திற்கும் பதினெட்டாம் யுத்தத்திற்கும் இடையில் காலயவனனென்னும் மஹாவீரன் நாரதமஹர்ஷியால் அனுப்பப்பட்டி மதுரைஜனங்களுக்குப் புலப்பட்டான். மனுஷ்யலோகத்தில் தனக்கு எங்கும் இணையெதிரில்லாத அக்காலயவனன் யாதவர்கள் தன்னோடொத்த பலமுடையவர்களென்று நாரதர் மூலமாய்க் கேள்விப்பட்டி மூன்று கோடி ம்லேச்சர்களுடன் வந்து மதுரைப்புரியை எல்லாப்புறங்களிலும் தகைந்தான். பரீக்ருஷ்ணன் அந்த யவனனைக் கண்டு பலராமனிடத்தில் கலந்தாலோசித்தான். ‘அண்ணா! யாதவர்களுக்கு இரண்டு விதத்திலும் பெரிய பயம் நேர்த்திருக்கின்றது. ஆ! என்ன செய்யலாம்? இப்பொழுது மஹா பஸிஷ்டனாகிய இந்தக் காலயவனன் நம்மைத் தகைந்து கொண்டிருக்கின்றான். ஜராஸந்தனும் இன்றைக்கோ அல்லது நாளைக்கோ அல்லது நாளையினன்றைக்கோ வரப்போகிறான். இப்பொழுது நாம் இந்த யவனனோடு யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் ஜராஸந்தன் வருவானோவின், அவன் நம் பந்துக்களை வகித்து விடுவான். அல்லது பஸிஷ்டனாகிய அன்னவன் அவர்களைத் தன்பட்டணத்திற்காவது கொண்டிபோய்விடுவான். ஆகையால் இப்பொழுது நாம் மனுஷ்யர்களுக்கு வருந்தியும் துழையமுடியாத ஒரு ஜலதுர்க்கத்தை ஏற்படுத்தி அதில் பந்துக்களைக் கொண்டிபோய் வைத்து இந்த யவனனைக் கொல்லுவோம்’ என்று மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஆலோசித்து சிச்சயித்துக்கொண்டு ஸமுத்ரத்தினிடையில் பன்னிரண்டு யோஜனை யளவுள்ள ஒரு துர்க்கத்தையும், அதில் ஸமஸ்த ஆச்சர்யங்களும் அமைந்த ஒரு பட்டணத்தையும் ஏற்படுத்தினான். அந்தப்பட்டணத்

தில் விஸ்வகர்மாவின் விஜ்ஞானத்தை வெளியிடுகிற சிற்
பஸாமர்த்யங்கள் பலவும் புலப்படும். அந்நகரத்தில்
வாஸ்துசாஸ்தரங்களில் நிரூபிக்கப்பட்ட விதியின்படி
ராஜவீதிகளும் முற்றங்களும் சிறியவீதிகளும் சீர்மிக்கப்
பட்டிருந்தன. கல்பவருஷங்களும் கல்பலதைகளும்
சிறைந்த உத்யானங்களும் அற்புதமான உபவனங்களும்
அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஸ்படிகரத்னமயமான உப்
பரிகைகளும் கோபுரங்களும் ஸ்வர்ணமயமான சிகரங்
கள் அமைந்து ஆகாயத்தை அளர்வியிருந்தன. அஸ்வ
சாலை அன்னசாலை முதலிய பலசாலைகள் வெள்ளி பித்
தலை முதலிய லோஹங்களால் இயற்றிப் பொன்குடங்
கள் வைத்து அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. வீடுகள்
ஸ்வர்ணங்களால் சீர்மித்துப் பத்மராகம் முதலிய ரத்னங்
களால் இயற்றின சிகரங்களும் மரகதரத்னங்கள் படித்த
அகன்ற தரைகளும் அமைந்திருந்தன. அந்நகரத்தில்
பொதுவாகவும் ஓவ்வொரு வீடுகளிலும் தேவாலயங்க
ளும் சந்திரசாலைகளும் சீர்மிக்கப்பட்டிருந்தன. ப்ராஹ்
மணர் ஷத்ரியர் வையர்யர் சூதார் ஆகிய நான்கு வர்
ணத்தவர்களும் சிறைந்திருந்தார்கள். அந்நகரம் யாத
வர்கள் வஸிப்பதற்குரிய மாளிகைகளால் மிகவும் விளக்க
முற்றிருந்தது மஹேந்தரன் ஸுதர்மையென்னும் தன்
ஸபையையும் பாரிஜாதவருஷத்தையும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்
குக் கொடுத்தனுப்பினான். அந்த ஸுதர்மையில் நுழைவா
னாயின் பசி தாஹம் முதலிய மனுஷ்யதர்மங்களால் தீண்
டப்படமாட்டான். வருணன் ஓற்றைக்காதுமாத்ரம்
கறுத்து உடம்பெல்லால் வெளுத்திருப்பவைகளும் மனோ
வேகமுடையவைகளுமான குதிரைகளை அனுப்பினான்.
குடேரன் தன்னிடத்திலுள்ள எட்டு நிதிகளையும் அனுப்
பினான். மற்ற லோகபாலர்களும் தங்கள் தங்களுக்கு

அஸாதாரணமாயுள்ள ஐஸ்வர்யங்களை அனுப்பினார்கள். ஸீத்தர் முதலிய மற்றவர்களும் பகவானால் தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஆதிபத்யம் எதுவேது உண்டோ அதை யெல்லாம் அவன் பூலோகத்திற்கு வந்திருக்கையில் அவனுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டார்கள். மஹானுபாவ னாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தன்யோகமஹிமைமீனால் பந்துக் களையெல்லாம் ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி அவ்விடம் கொண்டிபோய்ச்சேர்த்து மீண்டு மதுரைக்கு வந்துராம னுடன் கலந்தாலோசித்துப்பத்மமாலையைத் தரித்து ஆயு தமொன்றுமில்லாமலே பட்டணத்தின் வாசலினின்று புறப்பட்டான். ஐம்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் காலய வனனை முசுருந்த னுடைய த்ருஷ்டியால் தவிப்பித்தலும், முசுருந்தன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைத் துறித்த லும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் முசுருந்தனுக்கு காரங்கொடுத்தலும். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அப்பொழுது உயர்கின்ற சந்தரன்போல் பார்க்கப் பதினாயிரங்கண்கள் வேண்டும் படி அழகியனும் கறுத்துப் பொன்னிறமுள்ள பட்டு வஸ்தரம் தரித்து மார்பில் ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் அடையா ளம் அமைந்து கழுத்தில் திகழ்கின்ற கௌஸ்தப மணியை அணிந்து திரண்டிருண்டு நீண்ட நான்கு பாஹு தண்டங்களும் அப்போதலர்த்த செந்தாமரை மலர்போல் சிவந்தழகிய திருக்கண்களும் என்றும் ஸந்தோஷமுற்று அளவற்ற ஸௌந்தர்யமும் அழகிய கபோலயங்களும்பரி சுத்தமான புன்னகையும் திகழ்கின்ற மகராகுண்டலங்க ளும் அமைந்த முகராவிர்தமும் விளங்கப்பெற்று மிகவும் விளங்குகின்ற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பட்டணத்து வாசலி னின்று வெளிக்கிளம்பி ஒருவதைக் கண்டு காலயவனன்

நாரதரிடத்தில் 'ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இத்தகைய அடையாளங் களுடையவன்' என்று கேட்டிருப்பவனாகையால் 'ஸ்ரீவத்ஸ மென்னும் அடையாளமுடையவனும் நான்கு புலத்தண்டங் களுடையவனும் செந்தாமரைக்கண்ணனும் வனமாலே அணிந்தவனும் பேரழகனுமாகிய இப்புருஷன் வாஸு தேவனே யாகவேண்டும். நாரதர் சொன்ன லக்ஷணங்க ளெல்லாம் இவனிடத்தில் அமைந்திருக்கின்றன. ஆகையால் இவன் மற்றொருவனுமல்லன். இவன் ஆயுதமில்லா திருக்கின்றான். இவனோடு நான் காலால் நடந்து கொ ண்டி ஆயுதமில்லாமலே யுத்தஞ் செய்யவேண்டும்' என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு அம்மஹானுபாயன்களை எதிர்க் காமல் பராங்குமனாய் ஓடக் கண்டு யோகிகளுக்கும் கூட எட்டாத அப்பரம புருஷனைப் பிடிக்க முயன்று பின்னொடர்ந்தோடினான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அடிகள் தோ றும் தன்னைக் கையில் அகப்படுகிறவன்போல் காட்டிக் கொண்டே அந்த யவனனை வெகுதூரம் இழுத்துக் கொண்டுபோய்ப் பர்வதகுஹையில் சேர்த்தான். 'நீ யது குலத்தில் பிறந்தவனா, நீ பலாயனஞ் செய்வது யுத்தமன்று' என்று பழித்துக்கொண்டே அந்த யவனன் வேகமாகத் தொடர்ந்து சென்றும் பாபங்கள் தொலையப்பெறாதவனாகையால் இவனைப் பெறவில்லை. மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோவென்றால் இங்ஙனம் பழிக்கப்பெற்றும் பேசாமல் பர்வதகுஹையில் நுழைந்தான். அக்காலயவனனும் அந்தப் பர்வத குஹையில் நுழைந்து அங்கு வேறொரு மனுஷ்யன் படுத்திருக்கக் கண்டான். அவன் 'வாஸுதே வன் என்னை இவ்வளவுதூரம் இழுத்துக்கொண்டுவந்து விட்டு இப்பொழுது ஸாதுவைப்போல் பேசாமல் படுத்திருக்கிறான். நிச்சயம். இவன் க்ருஷ்ணனே' என்று மூடனாகையால் அம்மனிதனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகவே நினைத்து

அவனைப் பாதத்தினால் உதைத்தான். நெடுநாளாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற அப்புருஷன் எழுந்து மெல்லமெல்லக் கண்களை விழித்துத் திசைகளையெல்லாம்பார்த்துக்கொண்டு வந்துபக்கத்திலிருக்கின்ற அந்த யவனனைக் கண்டான். பாதவம்சாலங்காரனே! அந்த யவனன் கோபமுற்றிருக்கிற அப்புருஷனுடைய கண்பட்ட மாதரத்தில் பற்றி ரெய்கின்ற தன் தேஹத்தினின்றனுண்டான அக்னியால் தஹிக்கப்பட்டு அந்தக்ஷணமே பஸ்மமானான்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—ப்ராஹ்மரிஷீ! யவனனைக் கொன்ற அப்புருஷன் யாவன்? யாருடைய வம்சத்தில் பிறந்தவன்? எத்தகைய வீர்யமுடையவன்? அவன் எந்தக் காரணத்தினால்குறைக்குள்சென்று படுத்திருந்தான்? அவனுடைய தேஜஸ்ஸு எத்தகையது?

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—அப்புருஷன் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் பிறந்தவன்; மாந்தாதாவின் புதல்வன்; மஹானுபாவன்; முசுகுந்தனென்னும் பெயர்பெற்றவன்; ப்ராஹ்மணர்களுக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் நிறைவேற்றிக்கொடுப்பவன்; தர்மந்தவறாமல் யுத்தஞ் செய்யுந் தன் மையுடையவன். அந்த முசுகுந்தன் அஸுரர்களிடத்தினின்று மிகவும் பயந்த இந்த்ரன் முதலிய தேவகணங்களால் தங்களைப் பாதுகாக்கும்படி வேண்டப் பெற்று வெகுகாலம் அவர்களைப் பாதுகாத்து வந்தான். அப்பால் அவர்கள் ஸுப்ராஹ்மண்யனை ஸ்வர்க்கத்தைப்பாதுகாக்கும் ஸௌபதியாகப் பெற்றுமுசுகுந்தனைப் பார்த்து மொழிந்தார்கள்.

தேவதைகள் சொல்லுகிறார்கள்:—மன்னவனே! நீ எங்களைப்பாதுகாக்கையாகிற வருத்தத்தினின்று மீளு

வாயாக வீணே! சத்ருக்களற்ற ராஜ்யத்தையும் மனுஷ்யலோகத்தையும் துறந்து எங்கனையே பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கின்ற நீ ஸமஸ்தபோகங்களையும் கைவிட்டனே. உன்னுடைய பிள்ளைகளும் பட்ட மஹிஷிகளும் பந்துக்களும் அமாத்பர்களும் மந்திரிகளும் உன்காலத்தில் இருந்த மற்றுமுள்ள ப்ரஜைகளும் காலதர்மத்திற்குட்பட்டு இப்பொழுதில்லை. காலத்தினால் விளையும் விகாரங்களற்றவனும் ஸர்வசியாமகனுமாகிய பகவான் காலத்தைச் சரீரமாக வுடையவனாகி, இடையன் பசுக்களையெல்லாம் தன் வசத்தில் நடத்துவதுபோல விளையாடிக் கொண்டே ப்ரஜைகளையெல்லாம் தன்வசத்தில் நடத்துகிறான். ஆகையால் அவர்கள் அனைவரும் காலஸ்வரூபனான பகவானுக்கு உட்பட்டு மரணம் அடைந்தார்கள். நீ பூமண்டலத்தையாளுங்காலத்தில் இருந்தவர்களில் ஒருவரும் இப்பொழுதில்லை. உனக்குக் க்ஷேமம் உண்டாகுக. இப்பொழுது நீ மோக்ஷத் தவிர மற்ற எந்த வரத்தையாயினும் எங்களிடத்தினின்று வேண்டிவாயாக. விகாரங்களற்றவனும் ஷாட்ருண்யபூர்ணனுமாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு வொருவனே அந்த மோக்ஷங்கொடுக்க வல்லவன். எங்களால் அதைக் கொடுக்க முடியாது. ஆகையால் எங்களிடத்தில் மோக்ஷத்தை விரும்பவேண்டாம். அதைத் தவிர மற்ற எதை விரும்பினும் நாங்கள் கொடுக்க வித்தமாயிருக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—(அதைக் கேட்ட அம் மன்னவனும் 'ஆனால் வெகுகாலமாக நித்ரையில்லாமலிருக்கின்ற எனக்குப் பசித்துறங்கும்படி ஜனஸஞ்சாரமில்லாத ஓரிடம் காட்டுவீர்களாக' என்று வேண்டிகையில் தேவதைகள் அப்படியே ஆகட்டுமென்று நிர்ஜனமான இடத்தைக் காட்டி 'நீ இவ்விடத்தில் ஸுகமாகப்

படுத்தாங்குவாயாக. உறங்குகிற உன்னை எவனேனும் தெரியாமல் எழுப்புவானாயின், அவன் அப்பொழுதே உன் கண் பட்டமாத்ரத்தில் பஸ்மமாவானாக' என்று இவ் வரத்தையும் கொடுத்தார்கள். இங்ஙனம் தேவதைகளால் மொழிந்து விடைகொடுக்கப்பெற்ற அம்மன்னவன் உறங்குவதற்காகத் தேவதைகள் காட்டின குறைஞ்சூள் சென்று படுத்துக்கொண்டான். இங்ஙனம் யவனன் பஸ்மமாகையில் யாதவஸ்ரேஷ்டனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் மிகுந்த மதியுடைய முசுகுந்தனுக்குத் தன்னைக் காட்டினான். சிறந்தமதியுடைய அம்முசுகுந்தமன்னவன் அந்தப் பகவானுடைய தேஜஸ்ஸினால் திரஸ்கரிக்கப் பட்டு இது யாருடைய தேஜஸ்ஸென்று பலவாறு சங்கித்துக்கொண்டே தேஜஸ்ஸினால் எவர்க்கும் அணுகமுடியாதவனும் மேகம்போல் கறுத்த நிறமுடையவனும் பென்னிறமுள்ள பட்டுவஸ்தரம் தரித்தவனும் மார்பில் ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் திருமறுவுடையவனும் ஐவலிக்கின்ற கௌஸ்துப மணியால் திகழ்கின்றவனும் நான்குபுலாதண்டங்களுடையவனும் வைஜயந்தியென்னும் வனமாலையால் ப்ரகாசிக்கின்றவனும் தெளிந்தழகிய முகமுடையவனும் திகழ்கின்ற மகாகுண்டலங்கள் அணிந்தவனும் மூன்று லோகங்களுக்கும் பார்க்கப்படுகிறவர்கள் வேண்டும் படி அனுகூலமும் புன்னகையும் அமைந்த கண்ணோக்க முடையவனும் அழகான யௌவன வயதுடையவனும் மதித்த மஹாகஜம்போல் கம்பீரமாக நடப்பவனுமாகிய அந்தப் பகவானை மெல்லமெல்லப்பார்த்து மேல்வருமாறு வினவினான்.

முசுகுந்தன் சொல்லுகிறான் : — நுழைய முடியாத இவ்வரண்யத்தில் பர்வத குறைஞ்சூள் வந்திருக்கின்ற நீ யாவன்? முள்ளுகள் அளவற்றிருக்கின்ற இவ்வரண்யத்

தில் தாமரையிதழ்போன்ற பாதங்களால் ஸஞ்சரிக்
கின்றனையே. நீ யாவன்? தேஜஸ்ஸுடையவர்களின்
தேஜஸ்ஸெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து மூர்த்திகரித்து வந்
தாற்போல் திகழ்கின்றனே. அத்தகைய தேஜஸ்ஸேதா
னோ? அல்லது மஹானுபாவனாகிய அக்னியா? அல்லது
அத்தகைய ஸதிர்யனா? அல்லது சந்த்ரனா? அல்லது
மஹேந்த்ரனா? அல்லது மற்ற லோகபாலர்களில் யாரோ
னுமொருவனா? இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களுக்கும் தே
வர்களாகிய ப்ராஹ்ம விஷ்ணு நுத்ரர்களென்கிற மூவரில்
நடுத்தேவனாகிய பரமபுருஷனே நீ யென்று யான் நினைக்
கின்றேன். ஏனென்றால் நீ விளக்குபோலத் தன்னொளி
யால் இக்குறையிலுள்ள இருட்டையெல்லாம் பறக்கடிக்கி
ன்றனே. புருஷஸ்ரேஷ்டனே! உன்னுடைய பிறவியை
யும் செயலையும் குலத்தையும் நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.
உனக்கு ருசிக்குமாயின் அதையெல்லாம் ஒளிக்காமல்
எனக்கு மொழிவாயாக. புருஷஸ்ரேஷ்டனே! நானோ
வென்றால் க்ஷத்ரியன்; இக்ஷவாகுவம்சத்தில் பிறந்த
வன்; யௌவனஸ்வனுடைய பிள்ளை; முசுகுந்தனென்று
ப்ராஸித்தி பெற்றவன். நான் நெடுநாள் கண்விழித்துக்
கொண்டிருந்தமையால் இந்த்ரியங்களெல்லாம் நித்ரை
யினால் இழுக்கப்பட்டு ஜனஸஞ்சாரமில்லாத இவ்விடத்
தில் ஸுகமாகப் படுத்துறங்கிக்கொண்டிருந்தேன். இப்
பொழுது எவனோ ஒருவன் வந்து என்னை எழுப்பினான்.
அவனும் தன்னுடைய பாபத்தினாலேயே பஸ்மமாய் விட்
டான். நான் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தது வ்யாஜமே
யன்றி வேறொன்றுமில்லை. இது நிச்சயம். அப்பால் சத்ருக்
களைத் தண்டிப்பவனும் பேரழகனும் பெறுஞ்சோபை
யுடையவனுமாகிய நீ புலப்பட்டனே. பொறுக்க முடியாத
உந்தேஜஸ்ஸினால் கண்கள் தடைபடப்பெற்று உன்னை

வெகுநேரம் உற்றுப் பார்க்க முடியாதிருக்கின்றோம். மஹானுபாவனே! கர்மத்தினால் அறிவு குறுகப்பெற்ற எங்களைப்போன்ற மூடஜந்துக்களுக்கு நீ மிகவும் பூஜக் கத் தகுந்தவன். (பணியத்தகுந்தவன்.)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— ப்ராணிகளைப் பாதுகாக்குத்தன்மையுடைய மஹானுபாவனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் முசுகுந்தமன்னவனால் இங்ஙனம் வெகுமதிக்கப் பட்டுச் சிரித்துக்கொண்டே மேககர்ஜனம்போல் கம்பீரமான உரையுடன் மறுமொழி கூறினான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:— ஓ முசுகுந்தமன்னவனே! என்னுடைய பிறவிகளும் செயல்களும் பெயர்களும் அளவற்றவைகளாயிருக்கின்றன. அவை அனந்தங்களாகையால் என்னாலுங்கூடக் கணக்கிடமுடியாதவை. (உங்கள் பிறவி முதலியவை கர்மத்தினால் அறிவு குறுகப்பெற்ற உங்களுக்கு மறந்துபோனமையாலும் பலவகையாலும் உங்களால் கணக்கிட்டுச் சொல்லமுடியாது. ஆயினும் ஸர்வஜ்ஞனாகிய என்னால் சொல்லக்கூடியவைகளே. என் பிறவி முதலியவைகளோவென்றால், அனந்தங்களாகையால் சொல்லமுடியாது. ஆயினும் அதனால் என்னுடைய அறிவுக்குக் குறையில்லை. அளவற்றவைகளை அளவற்றவைகளென்று அறிகையே ஸர்வஜ்ஞதைக்குப் பொருந்துமன்றி, அவற்றை அளவுடையவைகளென்றறிகை ஸர்வஜ்ஞதைக்குப் பொருந்தாது. அது உண்மையல்லாமையால் அங்ஙனம் அறிகை அறிவின் மையையே தெரிவிக்கும்.) ஒருகால் ஸசிஷ்மபுத்தியுடையவன் பலஜன்மங்களால் பூமியிலுள்ள புழுதிகளையெல்லாம் எண்ணினாலும் எண்ணக்கூடுமேயன்றி என்னுடைய குணங்களையும் செயல்களையும் பெயர்களையும் ஒரு

நாளும் எண்ணமுடியாது. மன்னவனே! ஸ்ரீபராசரர் வை சம்பாயனர் செளனகர் முதலிய மஹர்ஷிகள் மூன்றுகா ளங்களிலுமுள்ள என்பிறனி செயல் முதலியவைகளை மொழியத்தொடங்கி இன்னும் கரைகாணப் பெறுதிருக் கின்றார்கள். ஓ முசுகுந்தனே! ஆயினும் இப்பொழு துள்ள என் பிறவிமுதலியவைகளைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. நான் தர்மத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் அஸுரஸ்வபாவர்களாகிப் பூமிக்குப் பாரமாயிருக்கின்ற மன்னவர்களை முடிப்பதற்காகவும் ப்ரஹ்மதேவனால் வே ண்டப்பெற்று யதுகுலத்தில் வஸுதேவனுடைய பார் யையிடத்தில் அவதரித்தேன். வஸுதேவனுடைய பிள்ளையாகையால் என்னை வாஸுதேவனென்று சொல் லுகிறார்கள். என்னால் காலநேமியும் கம்ஸனும் ப்ரலம்பன் முதலிய மற்றும் பல சத்ருக்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். ராஜனே! தீக்ஷணமாயிருக்கின்ற உன்கண்ணால் இந்த யவனனை நானே பஸ்மம் செய்தேன். அத்தகைய நான் உன்னை அணுகரஹிக்கும்பொருட்டு இந்தக்குறைக்கு வந்தேன். பக்தவத்ஸலனான நான் உன்னால் முன்ஜன்மத் தில் வெகுகாலம் வேண்டப்பெற்றேன். ராஜரிஷீ! உன க்கு இஷ்டமான வரங்களை வேண்டுவாயாக. உனக்கு நான் எல்லாவிருப்பங்களையும் கொடுக்கின்றேன். என்னைச் சாணம் அடைந்தவன் எவனும் மீளவும்; சோகிக்க உரிய வனல்லன். (ஆகையால் உனக்கு மீளவும் இந்த ஸம்ஸார மாகிற வருத்தம் நேராதபடி மோக்ஷங்கொடுக்கச் சித்த மாயிருக்கின்றேன். ஆயினும் மற்ற விருப்பங்கள் எவ்வெ வையு வேண்டுமோ, அவற்றையெல்லாம் வேண்டிப்பெறு வாயாக.)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— இங்ஙனம் பகவானால் மொழியப்பட்ட முசுகுந்தன் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அவ

னுடைய வார்த்தைகளால் தேவதையென்றும், அதிலும்
ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றும் தெரிந்துகொண்டு 'இருபத்
தெட்டாவது யுகத்தில் பகவான் வஸுதேவனுடைய
க்ருஹத்தில் அவதரிக்கப்போகிறான்' என்று வருத்தகர்க்
கர் சொன்ன வசனத்தை சினைத்து ஸந்தோஷமூற்று
வணங்கி மேல்வருமாறு மொழிந்தான்.

முசுகுந்தன் சொல்லுகிறான்:--ஜகதீசனே! ஆனும்
பெண்ணுமாயிருக்கின்ற இவ்வுலகத்திலுள்ள ஜந்துக்க
ளெல்லாம் உன்னுடைய மாயையினால் மோஹிக்கப்பட்டுத்
தங்களுக்கு அனர்த்தத்தை விளைவித்துக்கொள்வதி
லேயே புத்தி செல்லப்பெற்று வாஸ்தவத்தில் அனர்த்த
மாயிருப்பதையே அர்த்தமாக சினைத்து துக்கங்களு
க்கு விளைசிலமாகிய இல்லறவாழ்க்கையில் ஸுகத்தை
அனுபவிக்க விரும்பிக் கால்தாழ்கின்றனவே யன்றி
உன்னை அடைகிறதில்லை. ஆகையால் ஜந்துக்களெல்லாம்
உன்னால் வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. விஷயங்களை
அனுபவிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பமாகிற காரணத்தி
னால் நான் இததகைய ஸம்ஸாரமாகிற அனர்த்தத்தை
அடைந்திருக்கின்றேன். மீளவும் கீ விஷயங்களை வேண்
டும்படி தூண்டிவாயாயின், உன்னால் வஞ்சிக்கப்பட்டவனா
வேன். ஆகையால் உன்பக்தர்களை இங்ஙனம் வஞ்சிப்
பது உனக்குத் தகுதியன்று. சிர்த்தோஷனே! உன்னைப்
பணிந்தவர்கள் வருந்தமாட்டார்கள். இவ்வுலகத்தி
லுள்ள ஜந்துக்கள் கர்மகேசத்ரமாகிய இப்பூமண்டலத்
தில் கிடைக்க அரிதான மனுஷ்யதேஹத்தைத் தங்கள்
ப்ரயத்னமில்லாமல் கேவலம் உன்னுடைய அனுகூஹத்
தினால் பெற்றும் தானே பரமபுருஷார்த்தஸ்வரூபனும்
அதைக் கைகூடுவிக்கும் உபாயஸ்வரூபனுமாயிருக்கின்ற
உன்னைப் பணிகிறதில்லை. பின்னையோவென்றால், பாக்ரு

தியின் பரிணாமமாகிய தேஹத்தையே ஆத்மாவென்று
 ப்ரமித்து, பசு தெரியாமையால் புல் முதலியவற்றால்
 மறைந்திருக்கின்ற கிணற்றைக் கண்டு அங்குப் புல் மேய
 விரும்பிச் சென்று அதில் விழுவதுபோல, இல்லறவாழ்க்
 கையாகிற பாத்மங்கிணற்றில் விழுகின்றன. ஒருவராலும்
 வெல்லப்படாதவனே ! நான் பூமண்டலத்திற்கெல்லாம்
 ப்ரபுவாகிச் சப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பும் மதியுடைய
 வனாகி ராஜ்யஸம்பத்தினால் பெருமதங்கொண்டு மாணம்
 அடையுந்தன்மையதான தேஹத்தையே ஆத்மாவாக
 நினைத்துப் பிள்ளை பெண்டிர் கருவூலம் பூமி இவைகளில்
 அளவற்ற சிந்தையுடன் மனப்பற்று கொண்டிருந்தேனா
 கையால் இதுவரையில் கடந்த என்காலமெல்லாம் வீணா
 கவே கடந்துவிட்டது. (நான் என்காலத்தையெல்லாம்
 அஹங்கார மமகாரங்களோடு வீணாகக் கழித்து விட்
 டேன்.) குடபசுவறு முதலியவைபோன்ற இந்தத் தே
 ஹத்தில் ஆத்மாவென்னும் ப்ரமம் வேருன்றப்பெற்று
 என்னை நான் மனுஷ்யர்களுக்கெல்லாம் ப்ரபுவென்று
 அபிமானித்துத் தேர்கள் யானைகள் காலாட்கள் இவற்
 றின் ஸையங்களைப் பாதுகாக்கின்ற ஸேனாபதிகளால்
 சூழப்பட்டுப் பூமியெல்லாம் சுற்றிக்கொண்டு உன்னை ஒரு
 பொருளாகவே நினையாமல் கொடுமதங்கொண்டிருந்
 தேன். நான் 'இங்ஙனம் செய்யவேண்டும். அங்ஙனம்
 செய்யவேண்டும்' என்று மேன்மேலும் அலைகள்போல்
 கிளர்க்தெழுதின்ற மனோதபரம்பரைகளால் மிகவும்
 வளர்த்த லோபமுடையவனாகிச் சப்தாதிவிஷயங்களில்
 பெருவிருப்பமுற்றுத் திரிந்துகொண்டிருக்கையில், கீ உல
 கங்களின் விகாசத்திற்கு ஹேதுவான காலஸ்வரூபாகிப்
 பசியினால் நாக்கை கோணுசுகின்ற ஸர்ப்பம் எலியைப்
 பிடிப்பதுபோல் என்னைப் பிடித்திருக்கின்றனை. மிக

வும் கிடைக்க அரியதும் மங்களமுமாகிய மன்னவசரீரத்தைப் பெற்றும் ஏன் இப்படிபழிக்கின்றனே? என்றால், சொல்லுகிறேன். முன்பு ஸ்வர்ணமயமான அலங்காரங்கள் செய்யப் பெற்ற ரதங்களிலும் யானைகளிலும் ஏறித் திரிந்துகொண்டு மனுஷ்யர்களுக்கெல்லாம் ப்ராபுவென்று பெயர்பெற்றிருந்ததுமாகிய அத்தேஹமேகாலத்தினால் தீண்டப்பட்டு நாய் நரி முதலியவைகளால் பக்ஷிக்கப்படுமாயின் விஷ்டையென்றும், அவைகளால் பக்ஷிக்கப்படாமல் மண்ணில் மக்கிப் புழுக்குமாயின் புழு வென்றும், அதுவுமன்றித் தஹ்ணஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பெறுமாயின் பஸ்மமென்றும் பெயர்களைப் பெறுகின்றது. இத்தகையதேஹத்தை எவன் அபிமானிப்பான்? ஜகதீசனே! திசைகளையெல்லாம் ஜயித்து எங்கும் தன்னை எதிர்த்துச் சண்டை செய்பவன் கோபபெருமல் ஸார்வபௌம ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்து தனக்கு முன்னிருந்த தன்னோடொத்த ராஜாக்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டு மேன்மையுடனிருக்கும் புருஷனும் ஆனும் பெண்ணுமாய்க் கலக்குங்கலவியாகிற ஸுகத்திற்சிடமான இல்லறவாழ்க்கையில் அழுந்தி ஸ்த்ரீகளுக்கு வினையாட்டிம்ருகம்போன்று (வினையாட்டிற்காக வளர்க்கப்பட்ட வானரம்முதலிய ம்ருகம்போன்று) அவர்களால் இங்கும் அங்கும் சுற்றப்படுகிறான். (ஸர்வஸ்வதத் த்ரானாகிய உன்னைப் பணியாமல் தன்னைத் தானே ஸ்வதத் த்ரானாக கீனைத்துக்கொள்வதின் பயனல்லவோ இது?) ஸார்வபௌமனாயிருப்பவன் ஜன்மார்தரத்திலும் நான் ஸார்வபௌமனாகப் பிறக்கவேண்டுமென்று பெருவிருப்பங்கொண்டு தரையில் படுப்பது ஸித்ரீஸம்போகமில்லாதிருப்பது முதலிய தவங்களில் கிஷ்டையுடையவனாகி ஜன்மார்தரத்தில் வரப்போகிற போகங்களை அபேக்ஷித்

துப் போகங்களையெல்லாம் துறந்து தவங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு தேஹதாரணத்திற்கு வேண்டிய போஜனாதிகர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு வருவானாயின் அவன் ஸுகத்தை அனுபவித்தவனாகமாட்டான். ஜன்மார்த்தத்தில் ஸார்வபௌமனாகப் பிறந்தாலும் அடுத்த ஜன்மத்திலும் தான் ஸார்வபௌமனாகப் பிறக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் உண்டாகுமல்லவா? அப்பொழுதும் போகங்களைத் துறந்து தவஞ் செலுத்துவானாயின் எப்பொழுதுதான் அவன் ஸுகத்தை அனுபவிப்பான்? ஜன்மார்த்தத்தைப் பற்றின சினைவின்றிப் போகங்களை அனுபவிப்பானாயின், ஜன்மார்த்தத்தில் அவன் ஸர்வபௌமனாய் பிறக்க நேருமோ? நேருதல்லவா? ஸாதாரண ஜந்துவாய்ப் பிறப்பானாயின் அவன் என்ன ஸுகத்தை அனுபவிக்கமுடியும்? ஆகையால் விஷயங்களை அனுபவிக்கையால் வரும் ஸுகத்தை ஸுகமென்று சினைக்கலாகாது. அப்படி சினைக்கிலும் அது நீடித்து நிற்காது? ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரமித்துக்கொண்டிருக்கும் புருஷனுக்கு ஸம்ஸாரசிவ்ருத்தியாகிற மோகஷம் எப்பொழுது அணித்தாகுமோ, அப்பொழுதுதான் அவன் ஸுகத்திற்கு ளாவான். ஆனால் எப்பொழுது ஸம்ஸாரசிவ்ருத்தி ஷேரிடுமென்றால், அச்சதனே! இந்த ஸம்ஸாரிசேதனனுக்கு எந்த ஜன்மத்தில் உன் பக்தர்களான ஸத்புருஷர்களோடு ஸஹவாஸம் நேருமோ, அப்பொழுது மேன்மையுடைய இந்த்ராதி தேவதைகள் அனைவரும் தனக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும்படியான மேன்மையுடை ப்ரஹ்ம தேவனுக்கும் சியாமகனும் அந்த ஸத்புருஷர்களுக்கு கதியுமாகிய உன்னிடத்தில் பக்தி உண்டாகும். பக்தி விளைந்து வளர்ந்து வருமாயின் அது ஸம்ஸாரசிவ்ருத்தியை விளைவிக்கும். ஜகதீசனே! திடீரென்று தேவ

தைகளுக்கு ஸஹாயஞ் செய்யவேண்டுமென்னும் வ்யாஜத்தினால் ராஜ்யமாகிற பாசத்தினின்று விடுவித்து எனக்குப் பெரிய அனுக்ரஹஞ் செய்தனையென்று யான் நினைக்கின்றேன். ஏனென்றால், விவேகமுடையவர்களும் தவஞ்செய்வதற்காக வனம்போக விருப்பமுற்றவர்களுமாகிய ஸார்வபௌமர்கள் வனத்தில் தனியே திரிவதற்காக இந்த ராஜ்யபந்தத்தினின்று விடுபடவேண்டுமென்று உன்னை வேண்டுகிறார்களல்லவா? (அப்படிப்பட்ட ராஜ்யபந்தத்தை எனக்கு நீயே விடுவித்தனையாகையால் உன்னை முன்னமே அனுக்ரஹித்தனை.) ப்ரபூ! அனன்யப்ரயோஜனர்களால் மிகவும் விரும்பத்தக்கதாகிய உன்பாதலேவையைக்காட்டிலும் வேறான எந்த வரத்தையும் நான் விரும்பமாட்டேன். தன்னைப் பற்றினவர்களுடைய வருத்தங்களைப் போக்குந்தன்மையனே! விவேகமுள்ள புருஷன் எவன்தான், ஒன்றான மோக்ஷங்கொடுப்பவனாகிய உன்னை ஆராதித்தும் ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரபந்தத்தை விளைக்கும்படியான சப்தாதிவிடியங்களை விரும்புவான்? (மூர்க்கனாயின் விரும்புவானன்றி விவேகமுடையவன் விரும்பமாட்டான்). ஜகதீசனே! ரஜஸ்ஸுதமஸ்ஸு ஸத்வம் ஆகிய இவற்றின் கார்யமாகிய காமரோதாதிகளால் தொடரப்பெற்ற விருப்பங்களையெல்லாம் துறந்து புண்யபாபங்களின் ஸம்பந்தமற்றவனும் ப்ரக்ருதிக்கு உட்பட்டிருக்கையாகிற அழுக்கற்றவனும் எப்பொழுதும் ஸத்வாதிகுணங்களின் ஸம்பந்தமற்றவனும் இனையெதிரில்லாதவனும் ஸர்வஸ்மாத்பரனும் எல்லோரும் பணிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியான குலத்தில் மானிடனாய் வந்தவதரித்திருப்பவனும் கேவலஜ்ஞானஸ்வரூபனும் வாத்ஸல்யம் முதலிய பலகுணங்கள் அமைந்தவனுடைய உன்னையே சரணம் அடைகின்றேன். சரணங்

கொடுப்பவனே ! இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஆத்யாத்மிகம் முதலிய அளவற்ற தாபங்களால் தபிக்கப்பட்டு நெடுநாளாய் துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு மனம் முதலிய ஆறு இத்தீரியங்களாகிற ஆறுசத்ருக்களை வெல்லமுடியாமல் மனத்தெளிவற்றிருக்கின்ற நான் பலவருத்தங்களின் மேல் ஸம்ஸாரபயமற்றதும் சோகம் தீண்டப்பேறாததும் சித்யமுமாகிய உன்பாதாவிந்தங்களை அடைந்தேன். பாமாத்மனே ! இங்ஙனம் ஆபத்தில் அமுங்கியிருப்பவனும் இப்பொழுது உன்னைச் சரணம் அடைந்தவனுமாகிய என்னைப் பாதுகாப்பாயாக.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—ஸமஸ்தபூமண்டலத்தையும் ஆண்டுவந்த மஹாராஜனே ! உன் மதி சாகம்முதலிய தோஷங்களாகிற மலங்கள் எவையுமின்றி சிவ்ருத்தி தர்மத்தில் மிகவும் உறுதியாயிருக்கின்றது. வரங்களை வேண்டிச் சொல்லி ஆசைமுட்டி வஞ்சிக்கப்பார்க்கினும் உன் மதி சப்தாதிவிஷயங்களால் சிறிதும் தடைபடாதிருக்கின்றதல்லவா ? உன்னை நான் வரங்களால் ஆசைமுட்டி வஞ்சிக்கப் பார்த்தது உன்புத்தி மயங்காதிருப்பதற்காகவேயென்று தெரிந்துகொள்வாயாக. என்னிடத்தில் மற்றொரு ப்ரயோஜனத்தையும் விரும்பாமல் மாறாத பக்தியுடையவர்களின்புத்தி ஒருகாலும் சப்தாதிவிஷயங்களைப்பற்றின விருப்பங்களால் தடைபடாது. என்னிடத்தில் பக்தியில்லாமல் ப்ராணாயாமம் முதலிய உபாயங்களால் மனத்தை அடக்க முயன்றவர்களின் மனம் வாஸனை. ஒழியப்பெறுமையால் ஒருகால் சப்தாதிவிஷயங்களில் தாழ்ந்திருக்கக் காண்கிறோம். (என்னிடத்தில் பக்தி செய்பவர்களின் மனம் அங்ஙனம் ஒருகாலும் தாழாது). நீ என்னிடத்தில் மனத்தை நிலைகிறுத்திப் பூமி முழுவதும் இஷ்டப்படி திரிவாயாக, உனக்கு என்னிடத்

தில் மாறாதபக்தி ஏற்கனவே உண்டாயிருக்கின்றது. (உனக்கு நான் அனுக்ரஹஞ் செய்கின்றேன். நீ அதைப் பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டியதில்லை.) கூத்திரியவர்ணத்திற் குரிய தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கமுயன்று உலகங்களைப் பாதுகாக்கைக்கு உபயோகப்படாத வேட்டை முதலிய வீண்வயாபாசங்களால் ஜந்துக்களை வதித்தனை. ஆகையால் நீ என்னையே அவலம்பமாகப் பற்றி என்னிடத்தில் மாறாத பக்தியுடையவனாகத் தவஞ்செய்து அந்தப்பாபத்தைப் போக்குவாயாக. அடுத்த ஜன்மத்தில் நீ ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டனாகப் பிறந்து ஸமஸ்தபூதங்களிடத்திலும் நட்புடையவனும் எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்க்குத் தன்மையுடையவனும் (ஜகத்தையெல்லாம் பரப்ராஹ்மஸ்வரூபமாகப் பார்க்குத்தன்மையனும்) ஆகி பார்க்குதி மண்டலத்திற்கு அப்புறத்திலிருக்கின்ற என்னை அடையப்போகின்றனை. ஐம்பத்தொன்றாவது அந்யாயம் முற்றிற்று.

—

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யுத்தத்திற்கு வந்த ஜராஸந்தனிடத்தினின்றும் பயந்தாற்போல்
ஒடி ப்ரவர்ஷண பர்வதத்தில்ஒளிந்து
கொண்டிருந்து மீண்டு பட்டணம்
போதலும், ருக்மிணி ஸந்தோசமும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! இக்ஷவாகுவம்சத்தில் பிறந்தவனாகிய அந்த முசுகுத்தன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் இங்ஙனம் அனுக்ரஹம் செய்யப்பெற்று அம்மஹானுபாவனைப் ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்துக் குறைவியினின்று வெளிப்பட்டான். அம் முசுகுத்தன் மனுஷ்யர்களும் பசுக்களும் செடி கொடிமாங்களும் முன்னிருந்த அளவைக்காட்டிலும் குறைத்து குள்ளமாயிருப்பதைக் கண்டு கலியுகம் வந்திருப்பதை அறிந்து தவஞ்

செய்வதற்காக வடதிசையைக் குறித்துச் சென்றான். ஜிதேத்திரியனும் மனமலங்கள் கழியப்பெற்றவனும் மமக்குப் பேறு கைகூடுமோ கூடாதோ என்னும் ஸந்தேஹமற்றவனுமாகிய அந்த முசுக்குந்தமன்னவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மனத்தை நன்றாக சிலைசிறுத்தித் தவஞ் செய்ய வேண்டுமென்னும் ஸ்ரத்தையுடன் கூடிக்கந்தமாதனபர்வதத்திற்குப் போனான். அங்கு நரநாராயணர்களின் இருப்பிடமாகிய பதரிகாஸ்ரமத்திற்குச் சென்று குளிர் வெய்யில் முதலிய த்வர்தவங்களை யெல்லாம் பொறுத்து மனத்தை அடக்கிக்கொண்டு தன்னைப் பற்றினவர்களின் பந்தத்தைப் போக்குந்தன்மையனாகிய பகவானைத் தவத்தினால் ஆராதித்தான். பிறகு ஷாட்குண்ய பூர்ணனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யவனர்களால் சூழப்பட்ட மதுரைப்புரிக்குத் திரும்பிவந்து அந்த ம்லேச்சஸையங்களை யெல்லாம் வந்தித்து அவர்களுடைய தனத்தையெல்லாம் ஸமுத்ரமத்யத்தில் தான் ஏற்படுத்தின ஜலதுர்க்கமாகிய த்வாரகாப்புரிக்குக் கொண்டிபோய்ச் சோத்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் தூண்டப்பட்ட மனிதர்கள் அந்தப் பணத்தை எருதுகளினமேல் ஏற்றிக்கொண்டு போகையில், ஜராலஸ்தன் இருபத்து மூன்று அக்ஷௌஹிணி ஸையத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தான். ராஜனே! ராமக்ருஷ்ணர்கள் ஜராலஸ்தனுடைய ஸையத்தின் வேகத்தையும் உத்ஸாஹத்தையும் கண்டு மானிடவர்களின்செயலை அனுஸரிக்க முயன்று வேகமாக ஓடிப்போனார்கள். அவர்கள் பயமற்றவர்களாயினும் மிகவும் பயந்தவர்கள்போன்று அளவற்றிருக்கிற தனத்தையும் துறந்து தாமரைமீதழ்போல் மிகவும் மெதுவான பாதங்களால் பல யோஜனைகள் கடந்து சென்றார்கள். பலிஷ்டனாகிய ஜராலஸ்தன் அந்த ராம

க்ருஷ்ணர்கள் அங்ஙனம் ஓடுவதைக் கண்டு ஸர்வேஸ்வரர்களான அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களின் ஸ்வரூபகுணங்களின் அளவற்றிருக்கையாகிற ப்ரமாணத்தை அறியாதவனாகையால் பல ரதங்களுடன் கூடி அவர்களைத் தொடர்ந்தோடினான். அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் வெகுதூரம் ஓடி இளைப்புற்றவர்கள் போன்று நிகவும் உயர்ந்திருக்கின்ற ப்ரவர்ஷணமென்னும் பர்வதத்தின்மேல் ஏறினார்கள். மேகம் என்றும் ஓயாமல் மழை பெய்துகொண்டிருக்கையால் அப்பர்வதம் ப்ரவர்ஷண மென்று யதார்த்தமான பெயருடையது. மன்னவனே ! அந்த ஜராஸந்தன் அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களின் அடிவைப்புக்களால் ஆங்காங்கு அடையாளஞ் செய்யப்பெற்ற இடங்களைக் கண்டு அந்த அடையாளத்தினால் இவர்கள் ப்ரவர்ஷண கிரியில் மறைந்துகொண்டிருக்கிறார்களென்று தெரிந்துகொண்டு அந்தப் பர்வதத்தைச் சுற்றி முழுவதும் பத்துயோஜனை தூரம்வரையில் கட்டைகளை அடுக்கி அதில் அக்னியை இட்டுக் கொளுத்தினான். அப்பொழுது அந்தராமக்ருஷ்ணர்களிருவரும் அங்ஙனம் தாழ்வரைகளெல்லாம் எரியப் பெற்றதும் பகிஞ்ஞெரு யோஜனைகள் உயர்ந்திருப்பதுமாகிய அந்தப்ரவர்ஷண பர்வதத்தினின்று கிளம்பி ஜராஸந்தன் தகைந்துகொண்டிருக்கிற இடத்திற்கு அப்புறத்தில் கீழ்ப்புறத்தில் குதித்தார்கள். யாதவஸ்ரேஷ்டர்களாகிய அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் சத்ருவாகிய ஜராஸந்தனுக்கும் அவனைத் தொடர்ந்த மற்றவர்களுக்கும் புலப்படாமல் ஸமுத்தரத்தையே அகழியாகவுடைய தங்கள் பட்டணமாகிய த்வாரகைக்குத் திரும்பி வந்தார்கள். அந்த மாகதனும் ராமக்ருஷ்ணர்கள் கொளுத்தப்பட்டார்களென்று பொய்யாகவே நினைத்து நிகவும் பெரிதான தன் ஸையத்தை அழைத்துக்

கொண்டு மகததேசம் போய்ச் சேர்ந்தான். செல்வப் பெருக்குடைய ஆனர்த்ததேசத்தரசனாகிய ராவதனென் பவன் ப்ரஹ்மதேவனால் தூண்டப்பட்டுத் தன்புதல்வியாகிய ரேவதியைப் பலராமனுக்குக் கொடுத்தானென்று முன்னமே மொழிந்தேன். குருவம்சத்தை மேன்மைப் பிடுத்துந்திறமையுடையவனே! மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸ்வயம்வரத்தில் ஸமஸ்தபூதங்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் சிசுபாலனுடைய பக்ஷத்திலுள்ள ஸால்வன் முதலிய அரசர்களை யெல்லாம் வென்று கருடன் அம்ருதத்தைப் பறித்துக்கொண்டு வந்தாற் போல் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் அம்சமும் பீஷ்மகனுடைய புதல்வியுமாகிய ருக்மிணியைப் பறித்துக் கொண்டுவந்து மணம் புரிந்தான்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்.—ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அழகிய முகமுடையவனும் பீஷ்மகராஜன்புதல்வியுமாகிய ருக்மிணியை ராக்ஷஸ விவாஹத்தினால் மணம் புரிந்தானென்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். மஹானுபாவரே! அளவற்ற தேஜஸ்ஸையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஜராஸந்தஸால்வாசிகளைத் தானொருவனே ஜயித்து மீண்டுவந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன். ப்ரஹ்மரிஷீ! ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கதைகள் புண்யமானவை; செவிக்கின்பமாயிருப்பவை; பாபங்களை யெல்லாம் போக்கவல்லவை; என்றும் புதிதுபுதிதாயிருப்பவை. செவியினால் அனுபவிக்கப்படும் வஸ்துக்களால் உண்டாகும் ஸுகத்தின் தாரதம்யத்தை அறிந்தவன் எவன் தான் இத்தகைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணகதைகளைக் கேட்டு 'இது போதும்' என்று த்ருப்தி அடைவான்? ரஸமறிந்தவன் எவனும் த்ருப்தி அடையமாட்டான்.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:— விதர்ப்பதேசங்களுக்கு
 அதிபதியான பீஷ்மகனென்னும் மன்னவன் இருந்தான்.
 அவன் பெருங்குணமுடையவன். அவனுக்கு ஐந்து பிள்
 னைகளும் அழகிய முகமுடைய ஒருபுதல்வியும் பிறந்தார்
 கள். பிள்ளைகளில் ருக்மி யென்பவன் ஜ்யேஷ்டன். ருக்ம
 தன் ருக்ம்பாஹு ருக்மகேசன் ருக்மமாலி என்னும்
 இவர்கள் அவனுக்குப் பின் பிறந்தவர்கள். இவர்களின்
 உடன் பிறந்தவள் ருக்மிணி யென்பவள். அவள் நல்லொ
 முக்க முடையவள். அவள் தன்வீட்டிற்கு வரும் ஜனங்
 களால் பாடப்படுகிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ரூபஸௌந்தர்
 யத்தையும் வீர்ய குணத்தையும் காமபீர்யம் முதலிய மற்
 றும் பலகுணப்பெருக்குகளையும் செல்வப்பெருக்குகளே
 யும் கேட்டு அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையே தனக்குத் தகுந்த
 கனவாக நினைத்தாள். அங்குமே ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும்
 ருக்மிணியின் புத்தி குணத்தையும் ஸாமுத்திரிகலக்ஷணங்
 கள் அமைந்திருப்பதையும் ஓளதார்யத்தையும், வடிவழ
 கையும் நல்லொழுக்கத்தையும் மற்றும் பலகுணங்கள்
 நிறைந்திருப்பதையும் கேட்டு இவள் தனக்குத் தகுந்த
 பார்பையென்று நிச்சயித்து அவளை மணம்புரிய மனங்
 கொண்டாள். அவளுடைய பந்துக்கள் அனைவரும் அவ
 னை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குக் கொடுக்க இஷ்டப்பட்டிருக்கை
 யில், ருக்மி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் த்வேஷங்கொண்டு
 பந்துக்களைத் தடுத்தாச் சிசுபாலனுக்கே அவளைக் கொ
 டுக்க நிச்சயித்தான். கரிய கடைக்கண்களுடைய ருக்
 மிணி தன்ப்ரதாவானருக்மியின் அபிப்ராயத்தை அறிந்
 து மிகவும் மனவருத்த முற்றுத் தனக்குள் நிச்சயித்து
 விஸ்வாஸபாத்ரமாகிய ஒரு அந்தணனை வேகமாக ஸ்ரீக்
 ருஷ்ணனிடம் அனுப்பினாள். அவ்வந்தணன் த்வாச
 கைக்குச் சென்று அங்கு த்வாசபாலர்களால் உவ்வே

விடப்பெற்று ஸ்வர்ணமயமான ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற ஆகிபுருஷனாகிய (ஜகத்காரணனாகிய) ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டான். ப்ராஹ்மணகுலத்திற்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் நிறைவேற்றிக்கொடுத்து அவர்களுையே தெய்வமாக ஆராதித்துக்கொண்டு வருபவர்களில் சிறந்தவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவ்வந்தணனைக்கண்டு உடனே தன்னுடைய ஆஸனத்தினின்றும் எழுந்து தன்னைத் தேவதைகள் பூஜிப்பதுபோலத் தான் அவனை உட்காரவைத்துப் பூஜித்தான். வழிநடத்து வந்த இளைப்பெல்லாம் தீரப்பெற்ற அவ்வந்தணனைக் கிட்டித் தான் ஸத்புருஷர்களுக்குக் கடையாகையால் ஸத்புருஷர்கள் இங்ஙனம் ப்ராஹ்மணர்கள் விஷயத்தில் நடக்கவேண்டுமென்று தெரிவிப்பவன்போன்று அவர்பாதத்தைத் தன்கையால் பிடித்துக்கொண்டு மனவூக்கத்துடன் வினவினான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டர்களிலும்ஸ்ரேஷ்டரே! அனாயாஸமாய்க் கிடைத்ததைக் கொண்டு எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமுற்ற மனமுடையவராகிய உம்முடைய தர்மம் பெரியோர்களால் புகழ்பட்டு நடந்துவருகின்றதா? ப்ராஹ்மணன் தேஹதாரணத்திற்கு வேண்டிய ஏதேனு மொன்று அனாயாஸமாகக் கிடைக்கப்பெற்றுத் தன்னுடைய தர்மத்தினின்றும் நமுவாதிருப்பானாயின், அந்நிலைமையே அவனுடைய விருப்பங்களுையெல்லாம் கறக்கும். தேவேந்த்ரானினும் ஸந்தோஷம் அடையாதிருப்பானாயின், அவன் இஹலோகஸுகங்களுையும் அடையமாட்டான். ஒன்றுமில்லாத நித்யதரித்ரானினும் ஸந்தோஷமுற்றிருப்பானாயின் ஒரு அங்கத்திலும் தாபமின்றி ஸுகமாகப் படுத்தாறங்குவான்

பரமாத்மாவுக்குத் தாஸனென்றும் பரமாத்மா தனக்குப் ப்ரபுவெனறும் கிணைக்கையாகிற ஆத்மலாபத்தினால் ஸத் தோஷமுற்றிருப்பவர்களும் பரோபகாரஞ் செய்பவர்களும் தேஹாத்மாபிமானமற்றவர்களும் ஜிதேந்த்ரியர்களுமாகிய அந்தணர்களை நான் அடிக்கடி சிரத்தினால் நமஸ்கரிக்கிறேன். அவர்கள் என்னிஷ்டத்தை கிரம்பவும் நடத்துபவர்களாகையால் அவர்களுக்குப் பதிலுபகாரஞ் செய்யமுடியாமல் கேவலம் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றேன். ப்ராஹ்மணரே! உங்களுக்கு அரசனிடத்தினின்று கேஷமும் கிடைக்கின்றதா? எவனுடைய தேசத்தில் ப்ராஜைகள் நன்கு பாதுகாக்கப்பெற்று ஸுகமாயிருக்கின்றார்களோ, அந்தமன்னவன் எனக்கு மிகவும் அன்பன். நீர் எத்தத்தேசத்தினின்று எந்தப் ப்ரயோஜனத்தை உத்தேசித்து ஸமுத்ராஜலமாகிய தூர்க்கத்தைக் கடந்து இவ்விடம் வந்தீரோ, அதெல்லாம் ஈஹஸ்யமல்லாதிருக்குமாயின் எங்களுக்குச் சொல்வீராக;¹ நாங்கள் உமக்கு என்ன செய்யவேண்டும்? (எங்களால் ஆகவேண்டிய ப்ரபோஜனம் ஏதேனும் உளதாயின் அதை உமது கிண்கரர்களாகிய எங்களுக்கு நியமிப்பீராக).

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—லீலைக்காக மானிட உருவத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பவனும் சிகரற்ற தன்மறியில் கிலைகின்றிருப்பவனும் பரமபதமென்கிற வைகுண்ட லோகத்தில் வஸிப்பவனும் மஹானுபாவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் இங்ஙனம் வினவப்பெற்ற அவ்வந்தணன் அந்தப் பகவானுடைய கேள்விகளுக்கெல்லாம் மறுமொழி கூறினான்.

ப்ராஹ்மணன் சொல்லுகிறான்:—புருஷோத்தமா! நான் ருக்மிணியால் உன்னிடம் அனுப்பப்பட்டேன். அவள்

சொல்லியனுப்பின ஸங்கதியைக் கேட்டு அதற்குமேல் நடத்தவேண்டியதை நடத்துவாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அவ்வந்தணன் இங்ஙனம் மொழிந்து ருக்மிணி எழுதின பத்ரிகையைப் பகவா னுடைய பாதங்களில் வைத்து அவனை நமஸ்கரித்தான். ஜகத்திற்கெல்லாம் நாதனும் புன்னகையினால் அழகிய கண்களுடையவனும் வேண்டினவற்றையெல்லாம் நிறை வேற்றிக்கொடுக்கையாகிற தர்மத்தில் நிலைநின்ற மன முடையவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்மனோதத்தை யெல்லாம் வெளியிடுபவன்போன்று ஆவலுடன் அந்தப் பத்ரிகையை எடுத்து வாசித்தான்.

ருக்மிணி சொல்லுகிறாள்:—உலகங்களுக்கெல்லாம் அழகனே! கேட்கிறவர்களின் காதுவழியாய் உள்ளே நுழைந்து ஆத்யாத்மிகம் முதலிய தாபங்களையெல்லாம் போக்குகின்ற உன் குணங்களையும் கண்ணுடையவர்களின் கண்களுக்குப் பரயோஜனங்களையெல்லாம் கைகூடு விக்கிற உன் வடிவழகையும் கேள்விப்பட்டு, அச்சுதனே! (பக்தர்களைக் கைவிடாதவனே!) என்மனம் வெட்க மின்றி உன்னிடத்தில் ஆஸக்தமாயிருக்கின்றது. (உன்னுடைய மஹிமை எங்கே? ரூப சிலாதி குணங்கள் எவையும் மில்லாத நான் எங்கே? ஆயினும் என்மனம் அதையெல்லாம் பாராமல் வெட்கமின்றி உன்னையே விரும்புகின்றது.) முகுந்தனே! (போகமோக்ஷங்களைக் கொடுக்க வல்லவனே!) மனுஷ்யர்களில் சிறந்தவனே! எந்தப் பெண்பிள்ளை தான் நற்குலத்தில் பிறந்து நற்குணங்கள் பலவும் அமைந்து நிலைநின்ற மனமுடையவருமா யிருப்பாளா யின் விவாஹகாலம் நேர்த்திருக்கும்பொழுது குணங்கள் வடிவழகு நல்லொழுக்கம் கல்வி வயது பணம் மேன்மை இவைகளால் தனக்குத் தகுந்தவனும் மனுஷ்யலோகத்

வனாக வரிக்கமாட்டாள்? ஆகையால் ‘குலப்பெண் இப்படி ஸ்வதந்தரித்து மேல்விழலாமோ?’ என்று என்மேல் தோஷம் சங்கிக்கவேண்டாம்.) ப்ரபூ! ஆகையால் நான் உன்னையே கணவனாக வரித்தேன். ஆத்மாவையும் உனக்கே அர்ப்பணஞ் செய்து விட்டேன். ஸ்ரீக்ருஷ்ண! நீ இவ்விடம் வந்து என்னை உன் பார்வையாகச் செய்து கொள்வாயாக. தாமரைக்கண்ணனே! ஸிம்ஹத்தின் பலியை நரி தொடுவது போல, வீரனாகிய உன்பாகமான என்னைச் சிசுபாலன் தோடாதிருக்கும்படி சீக்ரம் ப்ரயத்னிப்பாயாக. ஸ்ம்ருதிகளில் விதித்த கர்மங்கள் குளம் கிணறு முதலியன வெட்டுவித்தல் வைதிகமான யாகாதி கர்மங்கள் தானம் புண்யதீர்த்தஸ்னானம் முதலிய நியமம் சார்த்ராயணம் முதலிய வ்ரதம் தேவபூஜை ப்ராஹ்மணபூஜை குருபூஜை இவை முதலிய தர்மங்களால் மேன்மையுடையவர்களுக்கும் மேலான பகவானே நான் நன்றாக ஆராதித்திருப்பேனாயின், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நானைய தினம் வந்து என்னைவைப் பிடிப்பானாக. என்னை மணம் புரிவானாக. சிசுபாலன் முதலிய மற்ற எவரும் என்னை யைத் தொடாதிருப்பார்களாக. ஒருவராலும் ஜயிக்கப் படாத மஹாவீரனே! நானையினம் விவாஹம் நடக்கப் போகிறதாயிருப்பினும் நீ மறைத்து வந்து ஸேனாபதிக ளால் சூழப்பட்டுச் சிசுபாலன் ஐராவத்தன் முதலியவர்களின் பலத்தை வென்று வீர்யத்தையே பந்தயமாக வுடைய என்னை ராக்ஷஸவிவாஹத்தின்படி பலாத்கரித்துக் கொண்டுபோய் மணம் புரிவாயாக. ‘அந்தப் புரத்திற்குள் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற உன்னை உன் பந்துக்களை வதிக்காமல் எப்படி கொண்டுபோவேன்?’ என்று சங்கிப்பாயாயின், அவ்விஷயத்தில் உபாயஞ் சொல்லுகிறேன். விவாஹம் நடப்பதற்கு முதலுள் பெரிய

ஆரவாரத்துடன் குலதேவயாத்ரை (குலதெய்வத்தின் ஆலயத்திற்குச் சென்று பூஜை செய்வதற்குப் போய் வருவது) ஒன்றுண்டு. அந்த யாத்ரையில் புதிய மணப் பெண்ணாகிய நான் அம்பிகையைத் தர்சனஞ் செய்ய அம்பிகாலயத்திற்குப் போவேன். அந்த அம்பிகாலயத்தினின்றே என்னை அனுயாஸமாகக் கொண்டுபோகலாம். தாமரைக் கண்ணனே! உமாபதியாகிய ருத்ரனைப்போல் மற்றுமுள்ள மஹான்களும் தங்கள் அஜ்ஞானம் நீங்கும் பொருட்டு எவனுடைய பாதாரவிந்தங்களின் பராகங்க ளால் ஸ்னானஞ் செய்வதை விரும்புகிறார்களோ, அப்ப டிப்பட்ட மஹானுபாவனாகிய உன்னுடைய அனுக்ரஹத் தை நான் பெறுதுபோவேனெனின், உபவாஸம் முதலிய வ்ரதங்களால் இளைத்திருக்கின்ற ப்ராணன்களைத் துறப் பேன். நூறுஜன்மங்கள் எடுக்கிலும் நான் உனக்கே பார்வையாவேனாக.

ப்ராஹ்மணன் சொல்லுகிறான்:—யதுகுலதேவனே! மிகவும் ரஹஸ்யமான இத்தகைய ஸமாசாரங்களை நான் கொண்டுவந்தேன். இவ்விஷயத்தில் என்ன செய்யவேண் டுமோ, அதை ஆலோசித்து உடனே நடத்துவாயாக. ஐம்பத்திரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—

◆◆◆ { ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ருக்மிணியைப் பறித்துக் கொண்டபோதல். } ◆◆◆

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—யாதவகுமாரனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ருக்மிணி சொல்லியனுப்பின ஸமாசாரத் தைக் கேட்டுத் தன்கையினால் அந்த ப்ராஹ்மணனைக் கையில் பிடித்துச் சிறித்து மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—மிகவும் நல்லியற்கையுடைய அந்த ருக்மிணி எப்படி ஸர்வகாலமும் என்னிடத்தில் சிலைசின்ற மனமுடையவளாயிருக்கிறாளோ, அங்ஙனமே நானும் அவளிடத்தில் சிலைசின்ற மனமுடையவனாக இரவில் நிதிரையுங்கூட ரோப் பெருதிருக்கின்றேன். ருக்மி என்னிடத்தில் தவேஷத்தினால் ருக்மிணியை எனக்குக் கொடுத்து விவாஹஞ் செய்வதைத் தடுத்தி விட்டாளென்பது எனக்குத் தெரியும். அதைப்பற்றியும் நான் உறக்கம் பிடிக்காதிருக்கின்றேன். இப்பொழுது நான் சிசுபாலன் முதலிய அற்பராஜர்களை யுத்தத்தில் ஜயித்துச் சிறிதும் தோஷங்களுக்கிடமாகாமல் சமணியமான அங்கங்களுடையவரும் என்னையே முக்யமாகக் கொண்டு எப்பொழுதும் என்னிடத்திலேயே சிலைசின்ற மனமுடையவளுமாகிய அந்த ருக்மிணியை அரணிக்கட்டையினின்று அக்னிஜ்வாலையைக் கொண்டு வருவது போலக் கொண்டு வருகிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்த ப்ராஹ்மணனுக்கு இங்ஙனம் மொழிந்து ருக்மிணியின் விவாஹத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கஷ்டம் இன்னதென்பதைத் தெரிந்து கொண்டு 'தாருக! ரதத்தில் குதிரைகளைப் பூட்டிக்கொண்டு வருவாயாக' என்று ஸாரதியைப்பார்த்து மொழிந்தான். அவனும் சைப்யம் ஸுகீர்வம் மேகபுஷ்பம் வலாஹகம் என்னும் பெயருடைய நான்கு குதிரைகள் பூட்டின ரதத்தைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி அஞ்சலித்துக்கொண்டு முன்னே வந்து நின்றான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ப்ராஹ்மணனை ரதத்தில் ஏற்றித் தானும் ஏறிக்கொண்டு குதிரைகள் மிகுந்த வேகமுடையவைகளாகையால் ஒரு சாத்ரியில் ஆனர்த்த தேசத்

தினின்று விதர்ப்பதேசம் போய்ச்சேர்ந்தான். குண்டின புரத்தை ஆள்கின்ற பீஷ்மகமன்னவன் தன் பிள்ளையாகிய ருக்மியிடத்தில் ஸ்னேஹத்தினால் அவனுக்கு உட்பட்டுத் தன்புதல்வியான ருக்மிணியைச் சிசுபாலனுக்குக் கொடுக்கமுயன்று பட்டணத்தை அலங்கரிப்பது பித்ருக்களையும் தேவதைகளையும் பூஜிப்பது முதலிய கார்யங்களை நடத்தினான். அந்தக் குண்டினபுரத்தில் ராஜஸீதிகளும் ஸாதாரண மார்க்கங்களும் நாற்சந்தி வீதிகளும் நன்கு விளக்கி ஜலந்தெளித்து விசித்ரமான த்வஜங்களாலும் பதாகைகளாலும் தோரணங்களாலும் அலங்காரம் செய்யப்பெற்றிருந்தன. அந்நகரத்தில் வீரிகள் அனைத்தும் அகில்புகை யிடப்பெற்று மிகவும் அழகாயிருந்தன. வீரிகள்தோறும் ஆண்பெண்கள் அனைவரும் கீர்மலமான ஆடைகளை உடுத்திப் பூமாலைகள் சந்தனம் அசில் குங்குமம் முதலிய அங்காரங்களால் புஷ்பஸரங்கள் ஆபரணங்கள் இவைகளை அணிந்து மிகவும் உத்ஸாஹ முற்றிருந்தார்கள். இத்தகைய ஸ்திரீ புருஷர்களாலும் செல்வப்பெருக்குகள் அமைந்தழகிய க்ருஹங்களாலும் அந்நகரம் மிகவும் அழகாயிருந்தது. பீஷ்மகமன்னவன் பித்ருக்களையும் தேவதைகளையும் நன்றாகப் பூஜித்து ப்ராஹ்மணர்களை விதிப்படி பூஜிப்பித்து நன்றாக ஆராதித்து அவர்களைக்கொண்டு ருக்மிணியைக் குறித்து ஸ்வஸ்திவாசனம் நடத்தினான். அப்பெண்மணி நன்கு ஸ்னானஞ் செய்து கங்கணபந்தன மாகிற மங்களஞ் செய்யப்பெற்றுப் புதியவைகளான இரண்டு வஸ்திரங்களை உடுத்து மேலான ஆபரணங்களை அணிந்து அழகிய பற்களுடன் விளக்கமுற்றிருந்தாள். ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டர்கள் ஸாமவேதமந்திரங்களாலும் ருக்வேத மந்திரங்களாலும் யஜுர்வேத மந்திரங்களால்

ஹும் அக்கன்னிகைக்கு ரகைஷ செய்தார்கள். புரோஹிதர் க்ரஹசாந்தியின்பொருட்டு அதர்வவேத மந்த்ரங்களால் ஹோமஞ்செய்தார். கார்யகாலங்களில் செய்ய வேண்டியவற்றை அறிந்தவர்களில் சிறந்தவனாகிய அப்ரீஷ்மக மன்னவன் பொன் வெள்ளி வஸ்த்ரம் இவைகளையும் வெல்லம்கலந்த என்னையும் பசுக்களையும் ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்தான். இங்ஙனம் ருக்மிணிக்குச் செய்தாற்போலவே சேதிதேசங்களுக்குப் ப்ரபுவாகிய தமகொஷ்மன்னவன் தன் பிள்ளையான சிசுபாலனுக்கு மந்த்ரங்களை அறிந்த ப்ராஹ்மணர்களைக் கொண்டு மங்களகார்யங்களை யெல்லாம் நடத்தினான். அப்பால் அம்மன்னவன் மதத்தைப் பெருக்குகின்ற யானைகளின் கூட்டங்களோடும் பொற்சங்கிலி முதலிய பொன்னலங்காரங்கள் செய்யப்பெற்ற ரதங்களோடும் அளவிறந்த காலாட்களோடும் குதிரைகளோடுங் கூடின ஸையங்கனரால் சூழப்பட்டுக் குண்டினபுரம் போய்ச் சேர்ந்தான். விதர்ப்பதேசராஜனாகிய டீஷ்மகன் அந்தச் சேதிராஜனை எதிர்கொண்டு நன்றாகப் பூஜித்து மனக்கவரிப்புடன் அவனுக்காகத் தனியே ஏற்படுத்தப்பட்ட க்ருஹத்தில் ப்ரவேசிப்பித்தான். க்ருஷ்ணராமர்களைத் த்வேஷிப்பவர்களும் சிசுபாலனுடைய பக்ஷத்தை அனுஸரிப்பவர்களுமாகிய ஸால்வன் ஜராஸந்தன் விதூரதன் இவர்களும் பெளண்ட்ரகன் முதலிய மற்றும் பலவாயிர மன்னவர்களும் 'மூர்க்ருஷ்ணன், பலராமன் முதலிய யாதவர்களால் சூழப்பட்டு வந்து ருக்மிணியைப் பறித்துக்கொண்டு போவானாயின் நாமெல்லோரும் சேர்ந்து அவனுடன் யுத்தஞ்செய்ய வேண்டும்' என்று மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டு வெகுமுயற்சியுடன் சிசுபாலனுக்கு அக்கன்னிகையைக் கொடுப்பிக்கும்பொருட்டு அவ்விடம் வந்தார்கள். மற்றும்

பலராஜர்களும் அளவற்ற ஸைன்யங்களோடும் யானை குதிரை தேர் முதலிய பல வாஹனங்களோடும் கூடி அவ் விடம் வந்தார்கள். மிகுந்த பலமுடைய பலராமன் சத்ரு பக்ஷத்தில் சேர்ந்த மன்னவர்கள் இங்ஙனம் பெரிய முயற்சியுடன் வருவதைக்கேட்டுக் கன்னிகையைப் பறித்துக்கொண்டு வருவதற்காக ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தனியே போயிருப்பதையும் அறிந்து ‘அவ்விடத்தில் சிச்சயமாய்க் கலஹம் நடக்கும்’ என்று சங்கித்து ப்ராதாவிடத்தில் மிகுதியும் ஸ்னேஹமுடையவனாகையால் யானை குதிரை தேர் காலாட்கள் சிறைந்த பெரிய ஸைன்யத்துடன் கூடி வேகமாகக் குண்டினபுரிக்குப் போனான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வரவை எதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற ருக்மிணி தான் அனுப்பின ப்ராஹ்மணன் திரும்பிவரக் காணாமல் இங்ஙனம் சிந்தித்தாள். ‘ஆ! என் விவாஹத்திற்கு ஏற்படுத்தியிருக்கிற முஹூர்த்தம் இந்த ராத்ரி கடந்தவுடனே வரப்போகின்றது. நான் மிகவும் மந்த பாக்யமுடையவள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இன்னும் வரவில்லை. இதற்குக் காரணம் என்னவோ தெரியவில்லை. என்னுடைய ஸமாசாரங் கொண்டுபோன அந்தணரும் இன்னும் திரும்பிவரவில்லை. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் என்னுடைய தைர்யம் முதலிய கெட்ட நடத்தையைக் கண்டு என் விவாஹத்திற்கு முயற்சியுடன் வருவதை நிறுத்திவிட்டான். இது சிச்சயம். அல்லது ஜகத்ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா வான ஸர்வேஸ்வரன் தூர்ப்பாக்யமுடைய என்விஷயத்தில் அனுகூலமில்லையோ? அல்லது ருத்ரானுடைய பார்வையும் ஹிமவதப்ர்வதத்தின் புத்ரியும் நல்லியற்கையுடையவளுபாகிய பார்வதி என்னிடத்தில் விழுகமாயிருக்கின்றாளோ?’ என்று இளம்பருவமுடைய ருக்மிணி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் பறியுண்ட மனமுடையவளாகி இங்ஙனம்

சிந்தித்துக்கொண்டு இன்னும் கோவிர்தன் வருங்காலம்
 ஆகவில்லையேயென்று நினைத்துக் கண்ணீர்களால் தடுக்
 கப்பட்ட கண்களை மூடினான். மன்னவனே! ஸ்ரீக்ருஷ்ண
 னுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற
 அந்த ருக்மிணியின் இடத்துடையும் இடக்கையும் இடக்
 கண்ணும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வரவாகிற ப்ரியத்தை
 அறிவித்துக்கொண்டு துடித்தான். அனந்தாம் முன்பு
 தான் அனுப்பியிருந்த அவ்வந்தனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால்
 அனுப்பப்பட்டு வந்து அந்தப்புரத்தில் உலாவிக்கொண்டி
 ருக்கின்ற ருக்மிணியைக் கண்டான். நல்லியற்கையுடைய
 அந்த ராஜபுக்திரி ஸந்தோஷத்தினால் மலர்த்தமுகமுடை
 யவனும் உத்ஸாஹத்தினால் தடைபடாமல் விரைந்து
 நடந்து வருகின்றவனுமாகிய அவ்வந்தனைக் கண்டு
 தூதலக்ஷணங்களை அறிந்தவளாகையால் அவன் கார்ய
 ஸித்தியுடன் வருகிறானென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு
 பரிசுத்தமான புன்னகையுடன் அவ்வந்தனை வினவி
 னான். அவன் பலராமனோடு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வந்திருப்பதை
 யும் அவனைத் தன்னிடம் கொண்டபோய்ச் சேர்த்துக்
 கொள்ளுகிறேனென்று மொழிந்த உண்மையான வசனத்
 தையும் ருக்மிணிக்கு மொழிந்தான். பிறகு ருக்மிணி
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வந்திருக்கிறானென்பதை அறிந்து மனக்
 களிப்புற்றுப் பராஹ்மணனுக்குப் பரிசு கொடுக்கப் ப்ரியமும்
 உரியதுமாகிய ஒரு வஸ்துவையுங் காணாமல் வெறுமனே
 நமஸ்காரஞ் செய்தாள். தன்புதல்வியின் விவாஹமதேராத்
 ஸவத்தைப் பார்க்க விரும்பி ராமக்ருஷ்ணர்கள் வந்தி
 ருக்கிறார்களென்று கேள்விப்பட்டு பீஷ்மகமன்னவன்
 பெரியவாத்யகோஷத்துடன் பூஜைக்கு வேண்டிய வஸ்து
 க்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு அம்மஹானுபா
 வர்களை எதிர்கொண்டான். அப்பால் அந்த பீஷ்மகன்

ராமக்ருஷ்ணர்களுக்கு மதுவர்க்கமும் அழகான வஸ்து
 ரங்களும் இஷ்டமான உபஹாரங்களும் கொடுத்து விதிப்
 படி பூஜித்தான். மிகுந்த மதியுடைய அப்பீஷ்மகமன்ன
 வன் போக்யவஸ்துக்களும் போகத்திற்கு வேண்டிய
 கருவிகளும் ஸம்ருத்தமாயிருக்கப்பெற்று மிகவும் அழகா
 யிருக்கின்ற ஒரு விநிதியை அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களுக்கு
 ஏற்படுத்திக் கொடுத்து அவர்களுடைய ஸைன்யங்களுக்
 கும் அவர்களுடன் வந்த மற்றவர்களுக்கும் அவர்களுக்
 கும் உரியபடி அதிதிஸ்த்காரம் செய்தான். இங்ஙனமே
 அங்கு வந்திருக்கின்ற மற்ற மன்னவர்களையும் அவரவர்க
 ளுடைய வீர்யத்திற்கும் வயது பலம் நடத்தை இவை
 களுக்கும் தகுந்தபடி வேண்டிய விருப்பங்களை யெல்லாங்
 கொடுத்துப் பூஜித்தான். விதர்ப்பப்பட்டணத்தில் வாஸஞ்
 செய்கிற ஜனங்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வந்திருப்பதைக்
 கேட்டு இங்குமங்கும் இருந்து அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய
 தாமரைமுகத்திலுள்ள லாவண்யமாகிற அம்ருதத்தை
 நேத்ரங்களாடிற அஞ்சலிகளால் பானஞ் செய்தார்கள்.
 மற்றும், அந்தப்பட்டணத்து ஜனங்கள் ப்ரீதியின் மிகுதி
 யால் கட்டுண்டு ஸந்தோஷத்தினாலுண்டான கண்ணீர்
 களால் வாக்கு தழதழக்கப்பெற்று 'ருக்மிணி இந்த
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கே பார்வையாகத் தகுந்தவளன்றி மற்ற
 எவர்க்குத் தகுந்தவளன்று. இவனுக்கு இவள் தகுந்
 தவளேயன்றி மற்ற எவளும் தகுந்தவளன்று. இந்த
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் அழகான திருமேனியுடையவன். இவ
 னுடைய திருமேனியில் ஒரு தோஷமும் தெரியவில்லை.
 ஆகையால் இவன் நமது ருக்மிணிக்குத் தகுந்த கணவ
 னே. இவனே தகுந்தவன். இவன் ருக்மிணிக்கே தகுந்
 தவனன்றி மற்ற எவனுக்கும் தகுந்தவனன்று. நாம் ஏதே
 னும் சிறிது புண்யம் செய்திருப்போமாயின் அந்தப்

புண்யத்தினால் மூன்று லோகங்களையும் படைக்கின்ற
 ப்ராஹ்மதேவன் ஸந்தோஷம் அடைந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
 ருக்மிணியைப் பாணிக்ரஹணஞ் செய்யும்படி அனுக்
 ரஹிப்பானாக' என்று மொழிந்துகொண்டிருந்தார்கள்.
 அப்பொழுது ராஜகன்னிகையாகிய அந்த ருக்மிணியும்
 படர்களால் பாதுகாக்கப்பெற்று அந்தப்புரத்தினின்று
 அம்பிகாலயத்திற்குச் சென்றாள். அவள் பார்வதியின்
 பாதபல்லவங்களைத் தர்சனஞ் செய்யவேண்டுமென்று பா
 தங்களாலேயே நடந்தாள். அவள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய
 பாதாரசிரத்தங்களை நன்கு தயானஞ்செய்துகொண்டு
 மௌனவரதத்துடன்கூடித் தாதிமார்களாலும்தோழிக
 ளாலும் சூழப்பட்டு ஆயுதங்களை ஏந்தி முயற்சியுடைய
 சூரர்களான ராஜபடர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டு அம்பி
 காலயத்திற்குச் சென்றாள். அப்பொழுது ம்ருதங்கம் சங்
 கம் பணவம் உடுக்கை இவைகளையும் மற்றும் பலவாத்யங்
 களையும் பேரிவாத்யங்களையும் முழக்கினார்கள். ப்ராஹ்
 மணபத்னிகளும் சிறந்த வராஸ்தீரீகளும் பூமாலையா
 லும் சந்தனம் குங்குமம் முதலிய கந்தங்களாலும் ஆடை
 யாபரணங்களாலும் நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு
 பலவகை நைவேத்யங்களோடும் பூஜைக்கு வேண்டிய
 வஸ்துக்களோடும் அந்தராஜகன்னியைச் சுற்றிலும் சூழ்
 ந்துகொண்டு சென்றார்கள். பாட்டுப்பாடுகிறவர்களும்
 வாத்யம் வாசிக்கிறவர்களும் ஸூத்ரர்களும் மாகதர்களும்
 வந்திகளும் பாட்டுப் பாடுவதும் ஸ்தோத்ரஞ் செய்வது
 மாகி மணப்பெண்ணைச் சூழ்ந்து கொண்டு சென்றா
 ர்கள். அப்பெண்மணி தேவாலயத்தின் அருகே சென்று
 தாமரைமலர்போன்ற பா தங்களையும் காங்களையும்
 அலம்பிக்கொண்டு ஆசமனஞ் செய்து பரிசுத்தையாகி
 மன ஆக்கத்துடன் அம்பிகாலயத்திற்குள் நுழைந்தாள்

வயது சென்றவர்களும் நடத்தவேண்டும் க்ரமத்தை அறிந்தவர்களுமாகிய ப்ராஹ்மணஸ்தீர்கள், பாலையாகிய அந்தக் கன்னிகையைக் கொண்டு ருத்ராபத்னியும் ருத்ரா னோடு கூடித் திகழ்கின்றவளுமாகிய பார்வதிக்கு நமஸ்காரஞ் செய்வித்தார்கள். அந்த ருக்மிணி ப்ராஹ்மண பத்னிகளால் பார்வதியின் முன்னே நிறுத்தப்பட்டு 'அம் பிகே! கணேசன் முதலிய ஸந்தானங்களோடு கூடியவளும் மங்களஸ்வரூபையுமாகிய உன்னை அடிக்கடி நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எனக்குப் பத்மயாகவேண்டும். அவன் அதை அனுமோதனஞ் செய்வானாக. இங்ஙனம் நீ எனக்கு அருள் புரியவேண்டும்' என்னும் வேண்டுகோளுடன் தேவதேவனுடைய பத்னியாகிய பார்வதியையும் தேவதேவனும் பரிசுத்தனுமாகிய ருத்ரனையும் ஜலம் கந்தம் அக்ஷதை தூபம் வஸ்திரம் மாலை வுதிதிப்புஷ்பம் ஆபரணம் இவைகளாலும் பலவகை நைவேத்யங்களாலும் பலிகளாலும் கொடிவிளக்குகளாலும் நன்றாகப் பூஜித்தான். மற்றும், அவள் அந்த ஜலம் முதலியவைகளாலும் உப்படை தாம் பூலம் மங்களஸ்ஸுத்ரம் பழங்கள் கரும்புத்தடி இவைகளாலும் ஸுமங்கலிகளான ப்ராஹ்மணஸ்தீகளையும் நன்றாகப் பூஜித்தான். அனந்தரம் அந்த ப்ராஹ்மணபத்னிகள் அம்பிகையின் கீர்மால்யமாகிய புஷ்பாதிக்களை அந்த ருக்மிணிக்குக் கொடுத்து ஆசீர்வாதங்களைச் செய்தார்கள். மணப்பெண்ணாகிய அந்த ருக்மிணியும் அந்தப்ராஹ்மணபத்னிகளுக்கும் அம்பிகைக்கும் நமஸ்காரஞ் செய்து புஷ்பம் முதலிய கீர்மால்யத்தைப் பெற்றுக்கொண்டாள். அப்பால் அப்பெண்மணி மௌனவரதத்தை முடித்து உத்தனங்கள் இலமுத்த மோதிரங்களால் திகழ்கின்ற

ஸகியின் கையைத் தன்கையினால் பிடித்துக்கொண்டு
அம்பிகையின் ஆலயத்தினின்று புறப்பட்டாள். அந்த
ருக்மிணி அனைவர்க்கும் ஆச்சர்யத்தை விளைக்கின்ற
தேவமாயையே ஒரு வடிவங் கொண்டாற்போல் மிகவும்
அற்புதமான அழகுடையவளாயிருந்தாள். வீரர்களை
மதிமயங்கச் செய்கின்றவளும் சிறுத்தழகிய இடையுடை
யவளும் குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முகமுடை
யவளும் கன்னித்தனம் கழியப்பெறுதவளும் சிதம்பத்
தில் ரத்னங்கள் இழைத்த அரைநாண்மாலே அணிந்தவ
ளும் யௌவனவயதின் ஆரம்பமாகையால் எழுகின்ற
கொங்கையுடையவளும் முன்னெற்றிமயிர்கள் படுகை
யால் சஞ்சலமான கண்களுடையவளும் பரிசுத்தமான
புன்னகை அமைந்தவளும் கொவ்வைக்கனிவாயின் ஒளி
களால் சிவந்திருப்பவைகளும் குந்தமொட்டிபோன்ற
வைகளுமான பற்களுடையவளும் அவ்யக்தமதுரமாய்
ஒலிப்பவைகளும் மிக்க ஒளியுடன் திகழ்கின்றவைகளு
மாகிய சிலம்பு தண்டைகளின் சோபையால் அழகாயிருக்
கின்ற பாதங்களால் ஸஞ்சரிக்கின்றவளும் கலஹம்ஸம்
போல் நடப்பவளுமாகிய அப்பெண்மணியைக் கண்டு
ஸ்வயம்வரத்திற்காக வந்த பெரும்புகழுடைய மன்னவர்
கள் அனைவரும் அவளைக் கண்டமாத்ரத்தில் காமவிகா
ரம் உண்டாகப்பெற்று வருந்தி மோஹித்தார்கள். மோ
ஹித்தமை மாத்ரமே அன்று, யானைகளிலும் ரதங்களி
லும் குதிரைகளிலும் ஏறிக்கொண்டிருக்கிற அம்மன்ன
வர்கள் அம்பிகாலயத்திற்குப்போய் வருகையாகிற யாத்
ரையின் வ்யாஜத்தினால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குத் தன்னு
டைய லாவண்யத்தை அர்ப்பணஞ் செய்கின்ற அப்பெண்
மணியைக் கண்டு அவளுடைய கம்பீரமான புன்னகை
யினாலும் வெட்கம் வழியப்பெற்ற கண்ணோக்கத்தினாலும்

மனம் பறியுண்டு மோஹித்து ஆயுதங்களைத் துறந்து
 பூமியில் விழுந்தார்கள். அந்த ருக்மிணி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனு
 டைய வரவை எதிர்பார்த்துத் தாமரைமொட்டுக்கள்
 போன்ற தன் பாதங்களை மெல்ல மெல்ல எடுத்து இடக்
 கைவிரல்களால் முன்னெற்றிமயிர்களை ஒதுக்கிக் கடக்
 கண்ணால் வெட்கத்துடன் மன்னவர்களை கண்டாள். அப்
 பொழுதே அவ்விடத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும் கண்டாள்.
 அப்பொழுது ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்ரதத்தில் ஏற விரும்பு
 கின்ற அந்த ராஜபுத்ரியைச் சிசுபாலன் முதலியசத்ருக்
 கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களைப் பொருள்
 செய்யாமல் கூட்டங்கூட்டமாய் வந்திருக்கின்ற ராஜர்
 களையெல்லாம் அவமதித்துக் கருடத்வஜமுடைய ரதத்
 தில் ஏற்றிக்கொண்டு பலராமனை முன்னிட்டு, ஸிம்ஹம்
 நரிகளிடையினின்று தன்பாகத்தை எடுத்துக்கொண்டு
 மெல்லமெல்லப் போவதுபோல் பயமின்றி மெல்லமெல்லப்
 போனான். துரஹங்காரமுடைய ஜாஸந்தன் முதலிய
 சத்ருக்கள் தங்கள்புகழை பாழ்செய்வதாகிய அந்தப்
 பரிபவத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் ‘நங்கீர்த்தியைச்
 சூடவேண்டும். ஏனென்றால் ஸிம்ஹங்களின் பாகத்தைச்
 செந்நாய்கள் பறித்துக்கொண்டுபோவது போல் வில்லா
 ளிகளாகிய நமது ஸைரத்தைக் கோபர்கள் பறித்துக்
 கொண்டுபோனார்களே. (இதைவிட நமக்கு வேறு பரிப
 வம் என்ன வேண்டும்?)’ என்று பரிதபித்தார்கள். ஐம்
 பத்துமுன்னராவது அந்நாயம் முற்றிற்று.

2510 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ருக்மிணிதேவிடைய ரதத்தி லேற்றிக்
கொண்டு போதல்.

{ ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்மேல் எதிர்த்து வந்த }
 { சத்ருக்களை வென்று ருக்மியை விருபஞ் }
 { செய்து பட்டணஞ் சென்று ருக் }
 { மினியை மணம்புரிதல். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அம்மன்னவர்கள் அனைவரும் இங்ஙனம் மொழிந்து பரிதபித்துக் கோபாவேசமுற்றுக் கவசம் தரித்து வில்லையும் ஏந்தித் தங்கள் தங்கள் ஸையங்களால் சூழப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தொடர்ந்தார்கள். மன்னவனே! அப்பொழுது யாதவஸேனாபதிகள் அங்ஙனம் சத்ருக்கள் எகிர்த்து வருவதைக் கண்டு தங்கள் தனுஸுக்களில் நாணை ஏற்றி ஒலிப்பித்து அவர்களை எதிர்த்துநின்றார்கள். குதிரையின்மேல் ஏறிச் சண்டைசெய்வதிலும் யானையின் கழுத்தில் இருந்து சண்டைசெய்வதிலும் தேர்மேல் இருந்து சண்டை செய்வதிலும் ஸமர்த்தர்களான சத்ருக்கள், மேகங்கள் பர்வதங்களின்மேல் ஜலங்களைப் பெய்வதுபோல யாதவஸையங்களின்மேல் பாணவர்ஷங்களைப் பெய்தார்கள். அப்பொழுது அழகிய இடையுடைய ருக்மிணி தன்பர்த்தாவின் ஸையம்முழுவதும் சத்ருக்களின் பாணங்களாகிற் விடாமறைகளால் மூடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு பயத்தினால் கண்கள் கலங்கப்பெற்று வெட்கத்துடன் அவனுடைய முகத்தை நோக்கினாள். அப்பொழுது மஹானுபாவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்த ருக்மிணியைப் பார்த்துச் சிரித்து ‘அழகிய கண்களுடையவனே! நீ பயப்படவேண்டாம். இப்பொழுதே உன் ஸேனையினுள்ளவர்களால் இந்தச் சத்ரு ஸையம் முழுவதும் அழியப்போகின்றது!’ என்று மொழிந்தான். வீரர்களாகிய கதன்பலராமன் முதலிய யாதவர்கள் அந்தச் சிசுபாலன் முதலிய சத்ருக்களுடைய அத்தகைய பராக்கரமத்தைப் பொறுக்காமல் நாரா

சபாணங்களால் குதிரைமேலும் யானைமேலும் ரதத்தின் மேலும் ஏறிச் சண்டை செய்கின்ற அவர்களை அடித்தார்கள். அப்பொழுது ரதிகர்களின் தலைகளும் குதிரை வீரர்களின் தலைகளும் யானை வீரர்களின் தலைகளும் குண்டலம் கீரீடம் பாகை இவற்றுடன் கோடிகோடியாக அறுந்து பூரியில்விழுந்தன. மற்றும் அப்பொழுது கத்திகதை தனுஸ்ஸு இவற்றோடுகூடிய கைகளும் அடிபருத்து நுனிசிறுத்து அழகாயிருக்கின்ற துடைகளும் புஜங்களும் கால்களும் குதிரை கோ?வறுகழுதை யானை ஓட்டகம் கழுதை மனிதர் இவற்றின் தலைகளும் கோடிகோடியாக அறுந்து விழுந்தன. ஜராஸந்தன் முதலிய அம்மன்னவர்கள் இங்ஙனம் ஜயத்தை விரும்புகின்ற யாதவர்களால் தங்கள் ஸைன்யக்கூட்டமெல்லாம் வதிக்கப் பெற்று யுத்தத்தினின்று திரும்பி ஓடிப்போனார்கள். அப்பால் அம்மன்னவர்கள் அனைவரும் பார்வையைப் பறி கொடுத்தவன்போல வருத்தமுற்று ஒளி மயங்கி உத்ஸாஹமற்று முகம் வாடி நிற்கின்ற சிசுபாலனைக் கிட்டி இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள்.

மன்னவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—ஒ புருஷஸ்ரேஷ்டனே! மனவருத்தத்தைத் துறப்பாயாக ப்ராணிகளிடத்தில் ஸுகமாவது துக்கமாவது நிலைநின்றிருக்காது. ராஜனே! அவை போவதும் வருவதுமாயிருப்பவை. மரத்தினால் இயற்றப்பட்ட பிரதிமை ஆட்டக்காரனுடைய இஷ்டப்படி ஆடுவதுபோல், இவ்வுலகத்திலுள்ள ப்ராணிகள் அனைவரும் ஈஸ்வரனுக்கு உட்பட்டு ஸுகதுக்கங்களை விளைக்கவல்ல கார்யங்களைச் செய்கின்றார்கள். ஸுகத்தையாவது துக்கத்தையாவது நாம் ஸ்வதத்தரித்துப் பெற முடியாது, நாம் ஸுகத்தையே விரும்பி முயற்சி செய்யினும் ஈஸ்வரனுடைய இச்சையின்படி

ஸாகதுக்கங்கள் இரண்டையும் பெறுகின்றோம். ஆகையால் அவ்விஷயத்தில் நம்மால் என்ன செய்ய முடியும்?

ஜராஸந்தன் சொல்லுகிறான்:—(சேதிராஜனே! இவ்விஷயத்தில் நீ என்னையே நிதர்சனமாகப் பார்க்கலாம்) நான் இருபத்து மூன்று அக்ஷௌஹிணியைச் செய்து உன் பதினெட்டுத் தடவைகள் யுத்தஞ்செய்து அத்தனை தடவைகளிலும் தோல்வி அடைந்தேன். ஒருதடவை யுத்தத்தில் மாத்ரம் நான் ஜயித்தேன். ஆயினும் நான் ‘ஜகத்தெல்லாம் தெய்வத்தோடு கூடிய காலத்தினால் தூர்த்தப்பட்டிருக்கிறது’ என்பதை அறிந்து ஒருகாலும் சோகிப்பதுமில்லை; களிப்பது மில்லை. ஆகையால் இப்பொழுதும் நாம் அனைவரும் வீரக்கூட்டங்களை நடத்துத் திறமையுள்ள மஹாவீரர்களின் கூட்டங்களை அடக்கியாளுந்திறமையுடையவர்களாயினும் அற்ப பலமுடையவர்களும் க்ருஷ்ணனால் பாதுகாக்கப்பட்டவர்களுமாகிய யாதவர்களால் தோற்றிக்கப் பட்டோம். (இது காலஸ்வரூபனாகிய ஈஸ்வரனுடைய செயலே யன்றி வேறன்று). இப்பொழுது நம்முடைய சத்ருக்கள் தங்களுக்குக் காலம் அனுகூலமாயிருக்கப்பெற்று நம்மை ஜயித்தார்கள். நாமும் நமக்குக் காலம் அனுகூலமாய் வரும்பொழுது சத்ருக்களை ஜயிப்போமென்றி ஜயிக்காது போகமாட்டோம்.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—சுகபாலன் இங்ஙனம் நண்பர்களால் போதிக்கப்பட்டுத் தன்னைத் தொடர்ந்துவந்தவர்களுடன் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தான். அடிபட்ட வர்போக யிகுந்திருக்கின்ற ஜராஸந்தன் முதலிய மன்னவர்களும் தங்கள் தங்கள் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். க்ருஷ்ணனுக்கு த்வேஷியாகிய ருக்மியோவென்றால் தன்னுடன் பிறந்தவளாகிய ருக்மிணியின் ராக்ஷஸ

விவாஹத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் அக்ஷௌஹிணீ
 ஸையத்துடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தொடர்ந்து சென்
 றான். ருக்மி பெருங் கோபமுற்றுக் கவசம் அணிந்து
 வில்லுடன் கூடி ஸமஸ்த ராஜர்களும் கேட்டுக்கொண்
 டிருக்கையில் இங்ஙனம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தான். 'நான் யுத்
 தத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கொல்லாமலும் ருக்மிணியைத்
 திருப்பிக்கொண்டு வராமலும் குண்டினபுரத்திற்குள்
 றுழைகிறதில்லை. உங்கனிடையில் நான் இதை உண்மை
 யாகச் சொல்லுகிறேன்' என்று மொழிந்து த்வரையுடன்
 ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு ஸராதியைப் பார்த்து 'க்ருஷ்
 ணன் எவ்விடத்தில் இருக்கிறானோ அவ்விடத்திற்குக்
 குதிரைகளை விரைவுடன் ஐட்டுவாயாக. எனக்கு அவ
 னோடு யுத்தம் நடக்கவேண்டும். மிகவும் துர்ப்புத்தியாகிய
 அந்த இடப்பைபனுடைய வீரமதத்தை (நானே வீர
 னென்னும் கொழுப்பை)ப் போக்கிவிடுகிறேன். அவன்
 என்பனியைப் பலாத்காரமாக எடுத்துக்கொண்டு போ
 னானல்லவா' என்று மொழிந்தான். அவன் ஸர்வேஸ்
 வரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஜ்ஞானசக்திபலாதிகள்
 அளவற்றவையென்பதை அறியாதகேடுமதியனாகையால்
 இங்ஙனம் பிதற்றி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை 'நில் நில்' என்று
 மொழிந்துகொண்டே ஒரு ரதத்துடன் அவனைப் பின்
 றொடர்ந்தோடினான். அவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கிட்டித்
 தனுஸ்ஸைப் பலமுள்ளவளவும் நன்றாக இழுத்து அந்த
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை மூன்று பாணங்களால் மார்பில் அடித்து
 'அட! திருடா! யாதவர்களின் குலத்தைக் கெடுக்க வந்த
 பாபிஷ்டனே! என்னெதிரில் ஒருக்ஷணகாலம் கிற்பாயாக.
 காக்கை ஹவிஸ்ஸைக் கொண்டுபோவதுபோல என்
 னுடன்பிறந்தவனைத் திருடிக்கொண்டு எங்குப்போகின்
 றனை. மந்தபுத்தியுடையவனே! தனியே நின்று சண்டை,

செய்யமுடியாமையால் கூட்டங் கூடிச் சண்டைசெய்பவ
 னாகிய உன்கொழுப்பைப் போக்கிவிடுகிறேன். என்பா
 ணங்களால் அடியுண்டு பூமியில் விழுவதற்கு முன்னமே
 கன்னிகையை விடுவாயாக' என்றான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
 புன்னகை செய்துகொண்டே ருக்மியின் தனுஸ்ஸை
 அறுத்து ஆறு பாணங்களால் அவனையும் எட்டு
 பாணங்களால் நான்கு குதிரைகளையும் இரண்டு பாணங்
 களால் ஸாரதியையும் மூன்று பாணங்களால் த்வஜத்தை
 யும் அடித்தான். அந்த ருக்மியும் வேறுதனுஸ்ஸை
 எடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஐந்துபாணங்களால்
 அடித்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்த பாணங்களின் நுனி
 களால் அடிக்கப்பட்டு அந்த தனுஸ்ஸையும் அறுத்தான்.
 மீளவும் அவன் வேறொரு தனுஸ்ஸை எடுக்க அழி
 விறந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அதையும் அறுத்தான். அவன்
 இரும்புத்தடி பட்டயம் சூலம் கேடயம் தத்தி சக்தி
 ஈட்டி இவை முதலிய எந்தெந்த ஆயுதத்தை எடுத்தா
 னோ அதை யெல்லாம் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அறுத்துக்
 கொண்டிருந்தான். அப்பால் ருக்மி ரதத்தினின்று
 கத்தி கேடயங்களை எடுத்துக்கொண்டு குதித்து, விட்டில்
 அக்னியை எதிர்ப்பதுபோல ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எதிர்த்
 தோடினான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அங்ஙனம் தன்னை எதிர்த்து
 வருகின்ற அந்த ருக்மியின் கையிலிருக்கிற கத்தி கேட
 யங்களை எள்ளளவு துண்டங்களாகத் துண்டித்து அவ
 னைக் கொல்லுவதற்காகக் கத்தியை எடுத்தான். ருக்
 மிணி ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்ப்ராதாவை வதிப்பதற்காக
 முயன்றிருப்பதைக் கண்டு பயத்தினால் தழதழத்துப் பர்த்
 தாவின் பாதங்களில் விழுந்து நல்லியற்கையுடையவளா
 கையால் மன இரக்கத்துடன் மொழிந்தாள்

ருக்மிணி சொல்லுகிறாள் : — யோகேஸ்வரனே ! (உன் சக்திகளுக்கு எல்லே இல்லை. நீ யோகபரிசுத்தமான மனத்தினால் அறியத் தகுந்தவன். உன் ஸ்வரூபஸ்வபாவாதிகளைத் தேஹபூமிமானியாகிய இவன் எப்படி அறிவான்?) உன் ஸ்வரூபஸ்வபாவாதிகள் அளவற்றவை. நீ தேவர்களுக்கும் தேவன். நீ ஜகத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக அவதரித்திருக்கின்றனை. மங்களஸ்வபாவனே ! மஹாபுஜனே! நீ என் ப்ராதாவை வதிக்கலாகாது. (ஆரம்பித்த விவாஹரூபமான கார்யம் முடியாதிருக்கையில் இடையில் என் ப்ராதாவை வதிப்பது யுக்தமன்றல்லவா?) கத்தியுற் கையுமாயிருக்கின்ற உன்னழகைக் கண்டு ஸந்தோஷம் அடைந்தேன். நீ இவன் விஷயத்தில் இரங்குவாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் : — மிகுதியும் பயத்தினால் உடம்பெல்லாம் நடுங்கப்பெற்றுச் சோகத்தினால் முகம் உலர்ந்து துக்கத்தினால் கண்டம் தடைபட்டுத் தழதழப் பினால் பொன்மலை நழுவுப்பெற்றிருக்கின்ற அந்த ருக்மிணியால் பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வேண்டப் பெற்ற பகவான் மனஇரக்கமுடையவனாகையால் ருக்மினின் வதத்தினின்று மீண்டான். அப்பால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கெடு நடத்தையுடைய அந்த ருக்மினையை அவனுடைய வஸ்த்ரத்தினால் கட்டிக்கொண்டு வந்து அதே கத்தியினால் அவனுடைய மீசை தாடிகளையும் தலை மயிர்களையும் விட்டு விட்டுச் சுரைத்து அவனை விருபமாக்கினான். அவ்வளவில் வீரர்களான யாதவர்கள் யானைகள் தாம்பரை யோடையை அழிப்பதுபோலக் கொழுத்திருக்கின்ற சத்ருஸையத்தை அழித்து விட்டார்கள். அந்த யாதவர்கள் சத்ருஸையத்தை வென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் வந்து ருக்மினையைக் கண்டார்கள். மஹானுபாவனும் மன

இரக்கமுடையவனுமாகிய பலராமன் அங்ஙனம் விருபஞ் செய்யப் பெற்று முடிந்தாற்போலிருக்கிற ருக்மியைக் கண்டு அவனைக் கட்டினின்று விடுவித்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் குறித்து மொழிந்தான்.

பலராமன் சொல்லுகிறான்:—க்ருஷ்ண ! நீ நமக்குத் தகாதகார்யம் செய்தனை. இது சிந்தைக்கிடமான கார்யம். (பந்துவை வதிக்கலாகாதல்லவா? பந்துவை வதிக்கவில்லையென்கிறாயோ?) பந்துவை வதிக்கையாவது—தலைமயிர்களையும் மீசைதாடிகளையும் சுரைத்து விருபஞ் செய்கையும் மற்றும் எவ்விதத்திலாயினும் விருபஞ்செய்கையுமே. (ருக்மிணியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்) நல்லியற்கையுடையவனோ! ப்ராதாவை விருபஞ் செய்தோமென்னுஞ் சிந்தையால் நீ எங்கள்மேல் அஸூயைப் படவேண்டியதில்லை. ஸுகந்தையாவது துக்கத்தையாவது நமக்குப் பிறன் விளைக்கிறனென்பதில்லை. புருஷன், தான் செய்த புண்யபாபகர்மங்களுக்குப் பலனாக ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறானன்றி வேறில்லை. (மீளவும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்:—) பந்துவே ! பந்துவாயிருப்பவன் வதிப்பதற்குரிய தோஷஞ் செய்திருப்பினும், அவன் வதிக்கத்தகுந்தவனல்லன். அவனை வெறுமனே விட்டுவிடவேண்டும். அவன் வதஞ்செய்வதற்குரிய தன்தோஷத்தினால் தானே முடிந்திருக்கையில் அவனை மீளவும் ஏதுக்காக வதிக்கவேண்டும்? (மீளவும் ருக்மிணியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.—) ப்ராதாவும் ப்ராதாவை வதிக்கவேண்டுமென்று ப்ரஹ்மதேவன் ஷத்திரியர்களுக்கு மிகவும் கொடிய தர்மத்தை ஏற்படுத்தினான். இதுவே அவர்களுக்கு மேலான தர்மம். (ஆகையால் எங்கள்மேல் அபராதம் ஒன்

றும் இல்லை) (மீளவும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.) துரஹங்காரமுடைய ஜனங்கள் செல்வப்பெருக்கினால் கொழுத்து விவேகமற்று ராஜ்யம் பூமிபணம் செல்வம் நாமே வீரர்களென்னும் அபிமானம் பராக்ரமம் ஆகிய இவற்றிற்காகவும் மற்றுஞ் சிலகாரணத்திற்காகவும் பந்துக்களை அவமதிக்கிறார்கள். (நமக்கு இது யுத்தமன்று). (மீளவும் ருக்மிணியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.) தம்மை ஸ்வதந்தர்களாக சினைப்பவர்களும் இதஹத்தையே ஆத்மாவாக சினைப்பவர்களுமாகிய மூடர்களைப்போல் நீ ஸர்வகாலமும் நண்பர்களுக்கு நன்மையையும் சத்ருக்களுக்குத் தீமையையும் சினைக்கின்றனையாகையால் அந்த உன்புத்தி ஸமஸ்த பூதங்கள் விஷயத்திலும் விஷமமாயிருக்கின்றது (ஒருவாறாயில்லை.) தேஹத்தையே ஆத்மாவாகப் ப்ரமித்து நண்பனென்றும் சத்ரு வென்றும் உதாஸீனனென்றும் நினைக்கைக்கிடமான இம்மதிமயக்கம் ப்ராணிகளுக்குப் பகவானுடைய மாயையினால் விளைக்கப்படுகின்றது. ஸமஸ்தப்ராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாகிய பரமபுருஷன் ஒருவனே. அவன் காஷ்டங்களில் அக்னிபோல் ப்ராணிகளிடத்தில் மறைந்திருக்கின்றான். ஆகாயம் எங்கும் நிறைந்திருப்பினும் அவ்வவற்றின் தோஷங்கள் தன்மேல் திண்டப்பெறுகிறுப்பதுபோல அப்பரமபுருஷனும் ப்ராணிகளின் தோஷங்கள் திண்டப்பெறாமல் பரிசுத்தமாயிருக்கின்றான். இங்ஙனம் ஜகத்தெல்லாம் ஒருவனாகிய பரமபுருஷனுக்குச் சரீரமாகையால் ஒரு சரீரத்திலுள்ள கை கால் முதலிய அவயவங்களுக்குள் ஒன்றில் ப்ரீதியும் ஒன்றில் த்வேஷமும் கூடாததுபோலப் பரமபுஷனுடைய சரீரமாகிய ஜகத்திற்குள் சத்ருவென்றும் மித்ரனென்றும் பேதபுத்தி கூடாது. ஜகத்தெல்லாம் பரமாத்மாவுக்குச்

சரீரமென்கிற இவ்வுண்மையை அறியாத மூடர்கள் ஜகத் தைச் சத்ருவென்றும் மித்ரனென்றும் பல்வாறு நினைக்கிறார்கள். (தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜீவனென்பவன் யாவன்? அவன் எத்தகையன்? தேஹம் எத்தகையது? தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவுக்கு ஸுகதுக்கானுபவம் எப்படி உண்டாகின்றது? என்றால், சொல்லுகிறேன்). தேஹமாவது ப்ருதிவி முதலிய பஞ்ச பூதங்கள் இக்த்ரியங்கள் கந்தம் முதலிய பஞ்சபூதங்களின் குணங்கள் ஆகிய இவையெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்த ஒருவகைப்பொருளாம். அது ஆதியத்தங்களுடையது. (பிறவியும் சாவுமுடையது). ஆத்மாவோவென்றால் ஜ்ஞானஸ்வரூபன்; என்றும் அழிவில்லாதவன். அத்தேஹம் அவித்தையினால் ஆத்மவிடத்தில் உண்டாகி அவ்வாத்மாவை ஜன்மஜராமரணத்துக்கங்களை அனுபவிக்கும்படி செய்கின்றது. தேஹம் தன்னுதய ஸம்பந்தமாத்ரத்தினால் ஜீவாத்மாவுக்கு ஜன்மஜராமரண ரூபமான ஸம்ஸாரத்தை விளைக்குமாயின் பரமாத்மாவுக்கும் அதை விளைக்குமல்லவாவென்று சங்கிக்கவோண்டாம்). நல்லியற்கையுடையவளே! ஜீவனுக்கு தேஹஸம்பந்தமும் தேஹவியோகமும் உண்டாவதுபோலப் பரமாத்மாவுக்கு அவை உண்டாகிறதில்லை; ஏனென்றால் அத்தேஹத்தின் உத்பத்தியும் அதன் ஸம்பந்தவியோகங்களும் பரமாத்மாவின் ஸங்கல்பத்தைத் தொடர்ந்திருப்பவை. ஆகையால் அத்தேஹம் அவனுக்குப் பந்தத்தை விளைக்க வல்லதன்று. ஸூரியன் தன் வெளிச்சத்தினால் சக்ஷூரிந்த்ரியத்திற்கு உதவி செய்து கறுமை வெளுமை முதலிய நிறங்களைப் பிரகாசஞ் செய்கின்றான். ஆயினும் வெகுதூரத்திலிருக்கின்ற அந்தஸூரியனுக்கு அவ்விந்த்ரியத்தோடாவது

அந்நிறங்களோடாவது என்ன ஸம்பந்தம் இருக்கின்றது? பாமாத்மா தேஹத்திற்குள்ளிருப்பினும் அது அவனுக்கு உட்பட்டதாகையால் எவ்வித தோஷத்தையும் விளைக்கவல்லதன்று. ஜன்மம் முதலிய விகாரங்கள் தேஹத்திற்கேயன்றி ஆத்மாவுக்கு அவை எப்பொழுதும் கிடையாது. வளர்தல் தேய்தல் முதலிய விகாரங்கள் சந்த்ரனுடைய கலைகளுக்கேயன்றிச் சந்த்ரனுக்குக் கிடையாதல்லவா? சந்த்ரகலைகளின் நாசத்தை அமாவாஸ்யையென்றும் சந்த்ரக்ஷய மென்றும் சொல்லுவதுபோல ஆத்மாவுக்கு தேஹவியோகத்தையே மாணமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸ்வப்னங் காண்கிறவன் தன்னையும் ஸ்வப்னத்திற்கு முன்னம் இல்லாத வஸ்துக்களையும் அவற்றின் போகங்களையும் இவை ஸார்வதமென்னும் புத்தியுடன் அனுபவிப்பதுபோல, ஜீவன் சப்தாதி விஷயங்களைச் சார்வதமென்னும் புத்தியுடன் எதுவரையில் அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பானோ அதுவரையில் ஜன்மஜராமரணதிரூபமான ஸம்ஸாரத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பான். இவை கர்வரங்களென்று தெரிந்துகொண்டவன் இதினின்று விடுபடுவான். பரிசுத்தமான புன்னகையுடையவனே! உண்மை இதுவாகையால் மனத்தை உலர்த்துவதும் மயக்குவதும் அஜ்ஞானத்தினால் விளைவதுமாகிய சோகத்தைத் ததவஜ்ஞானத்தினால் போக்கி ஸுகித்திருப்பாயாக. (கண்பனென்றும் சத்ருவென்றும் பேதபுத்தி அஜ்ஞானத்தினால் உண்டாகின்றது. ஜகத்தெல்லாம் பாமாத்மாவின் சரீரமென்று பாவிக்கையாகிற ததவஜ்ஞானத்தினால் அதை அறுத்து ஜ்ஞானாநந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மாவின் உண்மையை ஆராய்வதில் உற்றிருப்பாயாக).

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— லக்ஷணங்கள் அமைந்து அழகாயிருக்கின்ற அவயவங்களையுடைய அந்த ரூக்மிணி இங்ஙனம் பலராமனால் அறிவிக்கப்பெற்று மனவருத்தத்தைச் சூறந்து தத்வஜ்ஞானத்தினால் மனத்தை ஸமாதானப்படுத்திக்கொண்டாள். ரூக்மியோவென்றால் சத்ருக்களால் பலமும் தேஜஸ்ஸும் பாழாகிப் பரண்கள் மாத்திரமே மிகுந்திருக்கும்படி விடப்பட்டுத் தன்மனோடும் வீணாகப்பெற்றுத் தன்னை விருபஞ்செய்ததை நினைந்துக்கொண்டே ஊருக்குப் போகாமல் தான் வாஸஞ்செய்வதற்காகப் போஜகடமென்னும் பெயருடைய பெரிய பட்டணத்தை நிர்மித்தான். தூர்ப்புத்தியுடைய அந்த ரூக்மி 'க்ருஷ்ணனைக் கொன்று தங்கையாகிய ரூக்மிணியை மீட்டுக்கொண்டு போகாமல் குண்டினபுரிக்குள் நுழைகிறதில்லை' என்று பரதிஜ்ஞை செய்து கோபத்துடன் போஜகடமென்கிற அர்த்தப்பட்டணத்தில் வசித்திருந்தான்.

—●—●—● ரூக்மிணி விவாஹம். —●—●—●

யாதவகுலத்தை மேன்மைப்படுத்தித் தந்தன்மையனும் மஹானுபாவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் ராஜர்களை யெல்லாம் வென்று பீஷ்மகனுடைய புதல்வியாகிய ரூக்மிணியைத் தன்பட்டணத்திற்குக் கொண்டுபோய் விதிப்படி விவாஹஞ் செய்துகொண்டான். மன்னவனே! அந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் அனைவரும் யாதவர்களுக்கு நாதனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் என்றும் மாறாத மிகுந்த மனோபாவமுடையவர்களாகையால் அப்பொழுது அந்த விவாஹதினங்கள் முழுமையும் அவர்களுக்கு மஹோத்ஸவமாயிருந்தன. ஆண் பெண்கள் அனைவரும் மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து அழக

கெடுத்து கிரீமலமாயிருக்கின்ற ரத்னகுண்டலங்களை அணிந்து விசித்ரமான வஸ்தரங்களைத் தரித்திருக்கின்ற மணப் மெண்பிள்ளைகளுக்கு உபஹாரங்களைக் கொண்டுவந்தார்கள். அப்பொழுது அந்நகரம் யாதவர்களால் உயரவெடுத்து நாட்டப்பட்ட இத்தரத்வஜங்களாலும் விசித்ரமான பூமாலைகளாலும் அத்தகைய வஸ்தரங்களாலும் ரத்னமயமான தோரணங்களாலும் வீட்டு வாசல்கள் தோறும் அமைக்கப்பட்ட பொரி மார்தளிர் புஷ்பம் முதலிய மங்களவஸ்துக்களாலும் பூர்ணகும்பங்களாலும் அகிற்புகைகளாலும் தீபங்களாலும் விளக்கமுற்றிருந்தது. விவாஹத்திற்காக அழைக்கப் பெற்று வந்திருக்கின்ற மிகவும் அன்பிற்கிடமான மஹாராஜர்களின் மத்தகஜங்களுடைய மதஜலங்களால் வீதிகள் முழுவதும் நனைந்திருந்தன. மற்றும் வீட்டுவாசல்களில் வாழைமரங்களும் பாக்குமரங்களும் கட்டப்பட்டு அந்நகரம் அழகாயிருந்தது. அப்பொழுது ஆவலின் மிகுதியால் வீதிகளில் நாற்புறத்திலும் விரைத்தோடுகின்ற பந்துக்களினிடையில் கௌரவர்களும் ஸ்ருஞ்சயர்களும் கேகயர்களும் விதர்ப்பர்களும் யாதவர்களும் குந்திகளும் ஒருவரோடொருவர் கலந்து ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ருக்மிணியைப் பறித்துக் கொண்டுவந்த வருத்தார்த்தத்தை ஆங்காங்கு ஜனங்கள் பாடுவதைக் கேட்டு ராஜர்களும் ராஜகன்னிகைகளும் மிகவும் வியப்படைந்தார்கள். ராஜனே! த்வாரகையில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் அவதாரமாகிய ருக்மிணியுடன் சேர்ந்திருப்பதைக் கண்டு மஹாநந்தம் அடைந்தார்கள். ஐம்பத்து நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ ப்ரத்யும்னன் பிறத்தலும், அவனைச் சம்
 பராஸுரன் கொண்டுபோதலும், அவன்
 சம்பராஸுரனைக் கொண்டு தன்பார்
 யையாகிய ரதிதேவியுடன் த்வார
 கைக்குத் திரும்பி வருதலும். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்.—வாஸுதேவனுடைய அம்
 சமாகிய மன்மதன் முன்பு ருத்ரானுடைய கோபத்தினால்
 கொளுத்தப் பட்டான்ல்லவா. அவன் மீளவும் தேஹம்
 பெறுதற்காக அந்த வாஸுதேவனுடைய சரீரத்தை
 அடைந்திருந்தான். அந்த மன்மதனே ஸ்ரீக்ருஷ்ண
 னுடைய வீர்யத்தினால் ருக்மிணியிடத்தில் பிறந்தான்.
 அவன் ப்ரத்யும்னனென்று ப்ரஸித்திபெற்றிருந்தான்.
 எல்லாவிதத்திலும் தந்தையைக்காட்டிலும் சிறிதும்
 குறையாதிருந்தான். மன்மதனுக்குச் சத்ருவும் காமரூ
 பியுமாகிய சம்பராஸுரன் நாரதர்மூலமாய் அந்த ப்ரத்
 யும்னன் தனக்குச் சத்ருவென்பதை அறிந்து பிறந்து
 பத்து நாள் கழிவதற்கு முன்னமே அக்குழந்தையைக்
 கொண்டுபோய் ஸமுத்ரத்தில் பொகட்டுத் தன்க்ருஹத்
 திற்குப் போனான். பலமுள்ள ஒருமதஸ்யம் அக்குழந்தை
 யை விழுங்கிற்று. அப்பால் ஒருகாலத்தில் சம்படவர்கள்
 வந்து பெரியவலையை விரித்து அந்த மதஸ்யத்தையும் மற்
 றும் பலமதஸ்யங்களையும் பிடித்தார்கள். சம்படவர்கள்
 அந்த மதஸ்யத்தைக்கொண்டுபோய்ச் சம்பராஸுரனுக்
 கு உபஹாரமாகக் கொடுத்தார்கள். சமையற்காரர்கள்
 அந்த மதஸ்யத்தைப் பாகசாலைக்குள் கொண்டுபோய்க்
 கத்தியினால் சேதிக்க, அம்மதஸ்யத்தின் உதரத்தில் அற்
 புதமான ஓர் பாலனைக் கண்டு மாயாவதிக்குத் தெரிவித்
 தார்கள். அவள் அந்தப் பாலனைக் கண்டு ‘இப்பால
 கன் யாவனோ? தெரியவில்லையே. இவன் என்பர்த்தா
 வைப்போன்றிருக்கிறான், அல்லது அவன்தானோ இவன்?’

என்று மனத்தில் சங்கித்துக்கொண்டிருக்கையில் நாரத மஹர்ஷி அவ்விடம் வந்து அப்பாலகனுடைய உண்மையையும் அவனுடைய பிறன்களையும் அவன் மதஸ்யத்தின் வயிற்றில் புகுத்த விதத்தையும் ஆகிய இவையெல்லாவற்றையும் அவளுக்குச் சொன்னார். அவள் மனமதனுடைய பத்னி; ரதிதேவியென்னும் பெயருடையவன். அவள் ருக்மானால் தவிர்க்கப்பட்ட தன்கணவனுடைய தேஹோத்பத்தியை ஏதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். சம்பராஸூரன் அவளைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டு வந்து சமையற்காரர்களுக்குச் சமையலில் உதவியாயிருக்கும்படி பாகசாலையில் நியமித்திருந்தான். அவள் அந்தப்பாலகனை நாரதர்மூலமாய்க் காமதேவனென்று தெரிந்துகொண்டு அவனிடத்தில் ஸ்னேஹம் செய்து வந்தாள். க்ருஷ்ணனுடைய குமாரனாகிய அந்த ப்ரத்யும்னன் ஸ்வல்பகாலத்திலேயே யௌவனவயது நேரப்பெற்றுத் தன்னைப்பார்க்கும் மடந்தையர்களுனைவர்க்கும் காமமோஹத்தை விளைத்தான். மன்னவனே! அந்த ரதிதேவி தாமரையிதழ்போல் மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட கண்களுடையவனும் திரண்டுருண்டு நீண்ட புஜதண்டங்களுடையவனும் மனுஷ்யலோகத்தில் இணையெதிரில்லாத அழகனும் தன்கணவனுமாகிய அந்த ப்ரத்யும்னனை வெட்கம் அமைந்த புன்னகையுடன் புருவங்களை நெரித்து ப்ரீதியினால் காமக்கருத்தை வெளியிடுகின்ற விலா விலாஸங்களுடன் பார்த்துக் கொண்டு பணிந்து வந்தாள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய குமாரனும் மஹானுபாவனுமாகிய ப்ரத்யும்னன் அந்த ரதிதேவியைக்குறித்துத் 'தாயே! உன்மதி விபரீதமாயிருக்கின்றது. ஏனென்றால், புதல்வனிடத்தில் தாயிருக்க வேண்டுங் க்ரமத்தைக் கடந்து நீ காமக்கலவியில் மன

வீருப்பமுடைய மடந்தை காதலனிடத்தில் நடக்குமாறு நடக்கின்றனையே?’ என்றுன். அதைக் கேட்டு ரதிதேவி மொழிந்தாள்.

ரதி சொல்லுகிறாள்:—நீ நாராயணுவதாரமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடை புதல்வன். சம்பரணல் ஸ்ரீக்ருஷ்ணக்ருஹத்தினின்று கொண்டுவரப்பட்டனை. நான் உன்னுடைய பத்னி; ரதிதேவி. ப்ரபூ! நீ காமதேவன். இந்தச் சம்பராஸூரன் உனக்குச் சத்ரு. இவன் வெல்ல முடியாதவன். இவனை எவரும் எதிர்க்கவல்லரல்லர். இவன் பலமாயைகளை அறிந்தவன். நீ மோஹனம் முதலிய மாயைகளைக் கொண்டு இவனை வதிப்பாயாக. உன் தாயாகிய ருக்மிணி தன் புதல்வனைக் காணாமல் குட்டியைக் காணாத மான்பேடுபோலவும் தன்கன்றைக் காணாத பசுபோலவும் பிள்ளையினிடத்தில் ஸ்னேஹத்தினால் வ்யாகுலமுற்று மனக்களிப்பின்றி வருந்துகின்றாள். ஆகையால் சீக்ரம் சத்ருவைக் கொன்று தாயிடம் போய்ச் சேருவாயாக.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—மாயாவதியென்னும் ரதி தேவி இங்ஙனம் மொழிந்து மஹானுபாவஞ்செய் அந்தப் ப்ரத்யும்னனுக்குச் சத்ருவின் மாயையை அழிக்கவல்ல மோஹனம் முதலிய மஹாமாயாதிருபமான வித்யையைக் கொடுத்தாள். அந்தப் ப்ரத்யும்னனும் சம்பரணிடம்சென்று பொறுக்கமுடியாத வெசவுகளால் அவனைத் திரஸ்கரித்துச் சண்டையை மூட்டி அவனை யுத்தத்திற்கு வரும்படி அழைத்தான். அச்சம்பரன் துர்ப்பாஷணங்களால் திரஸ்கரிக்கப்பட்டுக் காலால் உதைக்கப்பட்ட ஸர்ப்பம்போல் மிகவும் கோபமுற்றுக் கண்கள் சிவக்கப்பெற்றுக் கையில் கதையை ஏந்திக்கொண்டு புறப்பட்டான். அவ்வஸூரன்

பலமுள்ளவரையில் கதையைச் சுழற்றிப் ப்ரத்யும்னன்மேல்
 எறிந்து இடி இடித்தாற்போல் கடோரமான பெரியகோ
 ஷம் உண்டாகும்படி ஸிம்ஹநாதஞ் செய்தான். ப்ரத்யும்
 னன் ஆகாயத்தில் வருகின்ற அந்தச் சம்பரானுடைய
 கதையைத் தன் கதையால் தடுத்துக் கோபத்துடன்
 தானும் ஸிம்ஹநாதஞ் செய்து தன் கதையை அவன்
 மேல் ப்ரயோகித்தான். அச்சம்பராஸூரன் மயனூல் உப
 தேசிக்கப்பட்ட அஸூரமாயையைக் கொண்டு ஆகா
 யத்தில் இருந்து ப்ரத்யும்னன்மேல் கற்களை மழைபெய்
 வதுபோல் பெய்தான். மஹாபலனாகிய ப்ரத்யும்னன் கல்
 மழையினால் பீடிக்கப்பட்டு ஸத்வகுணத்தின் பரிணாமமா
 யிருப்பதும் அஸூரமாயைகளை யெல்லாம் அழிப்பதுமா
 கிய மஹாவித்யையென்னும்மாயையை ப்ரயோகித்தான்.
 அப்பால் மீளவும் அவ்வஸூரன் குஹ்யகர், கந்தர்வர்,
 பிசாசர், உரகர், ராக்ஷஸர் ஆகிய இவர்களைச் சேர்த்த
 பற்பல மாயைகளை ப்ரயோகித்தான். ப்ரத்யும்னன் அந்த
 மாயைகளையெல்லாம் அழித்து விட்டான். அப்பால் ப்ரத்
 யும்னன் கூரான கத்தியை ஏந்தி மாயைகளெல்லாம்
 முடிந்தமையால் மேல் ஒன்றுஞ்செய்ய முடியாதிருப்ப
 வனும் சிவந்த மீசை தாடிகளுடையவனுமாகிய அந்தச்
 சம்பராஸூரனுடைய சரீரத்தினின்று கிரீடத்தோடும்
 குண்டலங்களோடும் கூடிய சிரத்தை அறுத்துத்தள்ளி
 னான். அப்பால் அந்த ப்ரத்யும்னன் தேவதைகளால்
 துதி செய்து பூமழை பொழியப்பெற்று ஆகாயத்தில்
 ஸஞ்சரிக்குந்தன்மையுடைய தன்பார்வையாகிய ரதி
 தேவியால் ஆகாயவழியாகப் பட்டணங் கொண்டுபோ
 ய்ச் சேர்க்கப்பட்டான். ராஜனே! அந்த ப்ரத்யும்னன்
 மின்னலோடு கூடின மேகம்போல் பார்வையுடன் ஆகா
 யத்தினின்று இறங்கி மடந்தையர்மணிகளால் சூழப்

பட்ட மேலான அந்தப் புரத்திற்குள் நுழைந்தான். கார்கொண்டமேகம்போல் கறுத்த சிறமுடையவனும் பொன்னிறமுள்ள பட்டுவஸ்தார்தரித்தவனும் முழந்தாள்வரையில் நீண்டு திரண்டுருண்ட பாஹுதண்டங் களும் சிவந்த கண்களும் அழகிய புன்னகையும் அத்தகைய முகமும் அமைந்து கறுத்துச் சுருண்ட முன்னெற்றி மயிர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தாமரைமலர் போன்ற முகமுடையவனுமாகிய அந்தப் ப்ரத்யும்னனைக் கண்டு அந்தப்புரத்துமடந்தையர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்று சினைத்து வெட்கமுற்று ஆங்காங்கு மறைந்து கொண்டார்கள். அனந்தரம் அம்மடந்தையர்கள் ஸ்ரீவத்ஸம் முதலியன இல்லாமையாகிற சிறிது வேறுபாட்டைக் கண்டு 'இவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அன்று' என்று மெல்ல மெல்ல நிச்சயித்துக் கொண்டு மனக்களிப்புற்றுப் பரிசுத்தமான புன்னகையுடையவர்களாகிப் பெண்மணியோடு கூடின அந்தப் ப்ரத்யும்னனைக் கிட்டினார்கள். அப்பால் இனிதாகப் பேசுத்தன்மையுடையவளும் கரியகடைக்கண்களுடையவளுமாகிய ருக்மிணி அவனைக்கண்டு ஸ்னேஹத்தினால் ஸ்தனங்களில் பால் பெருகப்பெற்றுக் காணாதுபோன தன்புதல்வனை சினைத்துக்கொண்டாள். மற்றும், அவள் தனக்குள் 'புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய இவன் யாவனோ? தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடைய இவன் யாருடையவனோ? எவன் இவனை வயிற்றில் தரித்திருந்தானோ? இவனுக்கு இப்பெண்மணி எவ்விடத்தில் கிடைத்தானோ? என்புதல்வன் ப்ராஸவக்ருஹத்தினின்று பறியுண்டு காணாது போனானோ; அவன் தானோ இவன்? அவன் எங்கேனும் பிழைத்திருப்பானாயின் இவனோடொத்த வயதும் உருவமும் உடையவனாயிருப்பான். இவன் ஆகாரம் அவயவங்கள் கடை குரல்

சிரிப்பு கோக்கம் இவைகளால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோடொத் திருக்கின்றான். இத்தன்மை இவனுக்கு எப்படி. நேர்த்த தோ? எந்த மஹானுபாவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அம்ச மாசி என்கர்ப்பத்தில் சிசுவாயிருந்தானோ, அவனே இவன். இது சிச்சயம். இவனிடத்தில் எனக்கு ப்ரீதி அதிகமா யிருக்கின்றது. என்னுடைய இடப்புஜமும் துடிக்கின்றது' என்று சிந்தித்தான். இங்ஙனம் ருக்மிணி சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் உத்தமஸ்லோகனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தேவகீவஸுதேவர்களோடு அவ்விடம் வந்தான். மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ப்ரத்யும்ன ணைச்சேர்ந்த வருத்தாந்தங்களையெல்லாம் அறிந்தவனாயி னும் தான் பேசாதிருந்தான். அப்பொழுது நாரதர் அவ்விடம் வந்து சம்பாள் கொண்டுபோனது முதலிய வருத்தாந்தங்களையெல்லாம் சொன்னார். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனு டைய அந்தப்புரத்திலுள்ள மாதர்கள் அனைவரும் அந்த அற்புதமான வருத்தாந்தத்தை நாரதர் மொழியக் கேட்டுப் பல ஆண்டுகளாய்க் காணுது போய் மீண்டு வந்திருக்கின்ற அந்த ப்ரத்யும்னனைக் கண்டு மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். தேவகீவஸுதேவர்களும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணராமர்களும் மற்றுமுள்ள மடந்தையர்களும் ருக்மிணியும் அந்தத் தம்பதிகளை அணைத்துக் களிப்புற் றார்கள். த்வாராகையிலுள்ள ஜனங்கள் அனைவரும் கா ணுது போன ப்ரத்யும்னன் திரும்பிவந்ததைக் கேட்டு 'மரணம் அடைந்த பாலகன், மீளவும் இவ்விடம் வந் தான். இது பெரிய ஆகந்தம். இது நம்முடைய பாக் மே' என்று மொழிந்தார்கள். ப்ரத்யும்னன் தன் தந்தை யாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நிகர்த்த உருவமும் ஸௌந்தர்ய மும் சோபையும் நடை முதலிய மற்றவையுமுடையவனா யிருந்தானாகையால் அவனுடைய தாய்மார்களாகிய

ஸ்ரீக்ருஷ்ணபத்னிகள் ஏகாந்தத்தில் அவனைக் கண்டு
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்னும் ப்ரமத்தினால் மனவிருப்பத்துடன்
பணிந்தார்களென்பது அற்புதமன்று. நினைத்தமாத்ரத்
தில் மனத்தைக் கலக்குந்தன்மையுடைய மன்மதன்
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திருமேனியின் ப்ரதிபிம்பம்போல
அவனை சிகர்த்த புதல்வனாகப் பிறந்திருக்கையில் அவ
னைக் கண்டு மதி மயங்குவது அற்புதமோ? தாய்மார்
களின் கதை இதுவாயின், மற்ற மடந்தையர்களைப் பற்
றிச் சொல்லவேண்டுமோ? ஐம்பத்தைந்தாவது அத்யா
யம் முற்றிற்று.

—

 { ஸ்யமந்தகமணியின் உபாய்நாமமும்,
 ஜம்பவதீ ஸத்யபாமைகளின்
 விவாஹமும். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸத்ராஜிதன் ஸ்ரீக்ருஷ்ண
னிடத்தில் அபராதப்பட்டானாகையால் அதைத் தீர்த்
துக்கொள்ளும்பொருட்டுத் தன்புதல்வியாகிய ஸத்ய
பாமையையும் ஸ்யமந்தகமென்னும் மணியையும் அந்த
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குத் தானே முயன்று கொடுத்தான்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—ப்ரஹ்ம
ரிஷி! ஸத்ராஜிதன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு என்ன அபரா
தஞ் செய்தான்? அவனுக்கு ஸ்யமந்தகமணி எங்கிருந்து
கிடைத்தது? அவன் எந்தக்காரணத்தினால் தன்புதல்
வியை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தான்?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸத்ராஜிதனென்று ஒரு
மன்னவன் இருந்தான். அவன் ஸூர்யனிடத்தில் மிகுந்
த பக்தியுடையவனாயிருந்தான். ஸூர்யன் அவனுடைய
பக்திக்கு ஸந்தோஷம் அடைந்து ப்ரீதியுடன் அவனு

க்கு ஸ்யமந்தகமென்னும் மணியைக் கொடுத்தான். ராஜனே ! அந்த ஸ்த்ராஜிதன் அம்மணியைக் கழுத்தில் தரித்து ஸூர்யன்போல் விளக்கமுற்று மணியின் தேஜஸ்ஸினால் சரீரம் தெரியாமல் மறைத்து த்வாகைக்குள் நுழைந்தான். பட்டணத்து ஜனங்கள் அவனைக் கண்டு தூரத்திலேயே அவனுடைய தேஜஸ்ஸினால் கண்கள் பறியுண்டு இவன் ஸூர்யனே யென்று நினைத்துப் பாசகைகளால் வினையாடிக்கொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் வந்து மொழிந்தார்கள்.

ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—காராயண! சங்கசக்ரகதாதா! தாமோதா! தாமரைக்கண்ண! யதுகுலகுமார! நீ ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ஆதாரன்; ஸர்வார்த்தாத்மா; ஸர்வரக்ஷகன்; ஸமஸ்தலோகங்களின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துபவன். நீ உலகங்களைப் படைக்கும்பொழுது முதலில் ஜலத்தைப் படைத்து அதன்மேல் சயனித்துக்கொண்டிருந்தனையாகையால் நாராயணென்று பெயர் பெற்றனை. நீ உன்பக்தர்களின் விரோதிகளை அழிப்பதற்காகச் சங்கு சக்கரம் கதை ஆகிய இவ்வாயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனை. நீ தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய பரமபுருஷன். அத்தகைய நீ யாதவகுலத்தில் வந்தவதரித்து நந்தகோபக்ருஹத்தில் வளர்ந்து யசோதையால்கட்டுண்டு தாமோதானென்று பெயர் பெற்றனை. பசுக்களை மேய்த்தனையாகையால் கோவிந்தனென்று பெயர் பெற்றனை. உலகங்களுக்கெல்லாம் நாதனே! உஷ்ணமான கிரணங்களையுடைய ஸூர்யன் தன்கிரணஸமூஹத்தினால் மனுஷ்யர்களின் கண்களைப் பறித்துக்கொண்டு உன்னைப் பார்க்கவிரும்பி இதோவருகின்றான். தேவஸ்ரேஷ்டர்கள் மூன்று லோகங்களிலும் உன்னுடைய மார்க்கத்தைத்

தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ப்ரபூ! ஆகையால் இப் பொழுது நீ யதுகுலத்தில் யாதவனாய் மறைந்திருப்பதை அறிந்து ஸூர்யன் உன்னைப் பார்க்க வருகின்றான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—வருகிறவன் இன்னவனென்று தெரிந்து கொள்ளாமல் ப்ரயிக்கின்ற அந்த ஜனங்களின் வசனத்தைக் கேட்டுத் தாமரைக்கண்ணாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சிரித்து அவர்களைக் குறித்து மொழிந்தான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான்:—இவன் தேவகு கிய ஸூர்யனல்லன். இவன் ஸத்ராஜிதன். இவனுக்கு இப்படிப்பட்ட ஓரி ஏதென்றால், சொல்லுகிறேன். கேளுந் தகள். ஸ்யமந்தகமென்னும் மணியின் தேஜஸ்ஸினால் இவன் இங்ஙனம் ஜ்வலித்துக்கொண்டு வருகின்றான். இதுவேயன்றி வேறில்லை.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸூர்யனிடத்தினின்று மணியைப் பெற்ற ஸத்ராஜிதன் பாக்யமுடையவனாகி உத்ஸவத்திற்குரிய மங்களங்கள் செய்யப் பெற்ற தன் க்ருஹத்திற்குள் நுழைந்து தேவாலயத்தில் ப்ராஹ் மணர்களைக் கொண்டு அந்த மணியை ஸ்தாபிதஞ் செய் தான். மன்னவனே! அந்த மணி தினந்தோறும் எட்டு ஸ்வர்ணபாரங்களை விளைத்துக்கொண்டிருந்தது. அந்த மணி எந்த ராஜ்யத்தில் பூஜிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அந்த ராஜ்யத்தில் தூர்ப்பிக்ஷமும் அகாலமாணமும் அம ங்களங்களும் ஸர்வவிதமான மனவருத்தங்களும் வ்யாதி களும் மற்றும் பல துக்கஹேதுக்களும் திருடர்களும் ஒருகாலும் உண்டாகமாட்டா. ஒருகால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உக்ரஸேனனுக்காக அந்த மணியை வேண்டுகையில், ஸத்ராஜிதன் பணத்தாசையால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வேண்டுகோளைத் தடுக்கவேண்டி வருகிறதே. யென்பதை

ஆலோசிக்காமல் கொடுக்காமலே யிருந்துவிட்டான். இப்படியிருக்கையில் ஒருகால் பேரொளியுடைய அந்த மணியை அவனுடைய ப்ராதாவாகிய ப்ரஸேனனென்ப வன் கழுத்தில் தரித்துக் குதிரையின்மேல் ஏறி வனத்தில் வேட்டைக்காகத் திரிந்தான். அப்பொழுது ஒரு ஸிம் ஹம் குதிரையையும் ப்ரஸேனனையும் கொண்டு மணியை எடுத்துக்கொண்டு பர்வதத்தில் ப்ரவேசிக்கக் கரடிகளுக்கு ராஜனாகிய ஜாம்பவான் மணியை விரும்பி அந்த ஸிம்ஹத்தைக் கொன்றான். அந்த ஜாம்பவானும் தன் வாஸஸ்தானமாகிய குறைக்குள் சென்று அந்த மணியைத் தன்குமரனுக்கு விளையாட்டுக் கருவியாகக் கொடுத்துவைத்தான். ஸத்ராஜிதன் ¹ப்ரதா வரக்காணுமையால் பரிதபித்து 'என் ப்ரதா கழுத்தில் மணியைத் தரித்து வனத்திற்குச் சென்றான். அங்குப் பெரும்பாலும் அவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் மணிக்காகக் கொல்லப்பட்டிருப்பான். இது சிச்சயம்' என்றான். அதைக் கேட்டு ஜனங்கள் ஒருவர்கொருவர் காதோடு ஏகாந்தமாக இப்படியாமேயென்று பேசிக்கொண்டார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானும் க்ரமமாக அந்த வசனத்தைக் கேட்டுத் தன்னிடத்தில் பூசப்பட்ட பழியைப் போக்கிக்கொள்ள விரும்பிப் பட்டணத்து ஜனங்களுடன் ப்ரஸேனன் போனவழியைத் தொடர்ந்து சென்றான். அவர்கள் அங்கு வனத்தில் ஸிம்ஹத்தினால் அடியுண்ட ப்ரஸேனனையும் குதிரையையுங் கண்டு அப்புறம் மலையின்மேல் ஏறி அங்கு ஜாம்பவானால் அடிக்கப்பட்ட ஸிம்ஹத்தையுங் கண்டார்கள். பிறகு கரடிகளுக்கு ராஜனாகிய ஜாம்பவானுடைய குறைக்குச் சென்று அங்கு தவாரத்தில் பட்டணத்து ஜனங்களை நிறுத்திப் பேசினான் மூடப்பெற்றுப் பயங்கரமாயிருக்

கின்ற அந்தக் குறைக்குள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தானொருவன்
 மாத்ரமே நுழைந்தான். அந்தக் குறைக்குள் ஸ்ரீக்
 ருஷ்ணன் குழந்தைக்கு விளையாட்டுக்கருவியாக ஏற்
 படுத்தி வைக்கப் பட்டிருக்கிற மேலான மணியைக் கண்டு
 அதைப் பறித்துக்கொண்டுபோக மனத்தில் ரிச்சயித்துக்
 கொண்டு அந்தக் குழந்தையின் அருகாமையில் நின்றிருந்
 தான். என்றும் காணாத புதிய புருஷனாகிய அந்த ஸ்ரீக்
 ருஷ்ணன் வந்திருப்பதைக் கண்டு குழந்தையின் மாற்றூந்
 தாய் பயந்து முறையிட்டாள். பஸிஷ்டர்களில் சிறந்த
 ஜாம்பவான் அதைக் கேட்டுக் கோபமுற்று விரைந்
 தோடி வந்தான். அவன் பகவானுடைய மஹிமையை
 அறியாமல் அவனைக் கேவலம் ப்ராக்ருதபுருஷனாக
 கினைத்துக் கோபித்துத் தன்ஸ்வாமியாகிய அந்தப் பக
 வானோடு யுத்தஞ் செய்தான். மாம்ஸத்திற்காக இரண்டு
 பருந்துகள் சண்டை செய்வதுபோல, ஒருவரை யொரு
 வர் ஜயிக்கவிரும்புகிற அவ்விருவரும் ஆயுதங்களாலும்
 கற்களாலும் மாங்களாலும் கைகளாலும் ஒருவரை
 'யொருவர் அடித்து மிகவுங் கோரமாக ¹ தவர்த்தயுத்தஞ்
 செய்தார்கள். வஜ்ராயுதத்தின் அடிபோல் கடோரமா
 யிருக்கின்ற முஷ்டிகளால் ஒருவரோடொருவர் சண்டை
 செய்கின்ற அவ்விருவர்க்கும் அந்த தவர்த்தயுத்தம் பக
 லுமிரவும் ஓயாமல் இருபத்தெட்டு நாட்கள் நடந்தது.
 அப்பால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய இடிபோன்ற முட்டியடி
 களால் அங்கங்களும் மிகவும் உறுதியுள்ள ஸத்திபந்தங்
 களும் முறித்து தளர்ந்து பலம் ஊீணித்து உடம்பெல்
 லாம் புழுங்கவும் பெற்று 'ஒருகாலும் என் பலம் ஊீணித
 ததில்லை. ஆ' இப்பொழுது செத்தாற்போலாய்விட்டேன்
 இதென்ன!' என்று மிகவும் வியப்புற்று அப்பால் தனக்

குள் விசாரித்து நிச்சயித்துக்கொண்டு அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்த்து மொழிந்தான்.

ஜாம்பவான் சொல்லுகிறான்:—நீ ஸமஸ்தபூதங் களின் ப்ராணன் ¹ ஓஜஸ்ஸு ஸஹஸ்ஸு பலம் இவற்றிற்கு நிர்வாஹகன்; ஜகத்காரணனான புராண புருஷன். நீ சேதனசேதனரூபமான இவ்வுலகமாய் விரியுந்தன்மையன். உன் திறமை அளவற்றது. நீ ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வசக்தி, ஸர்வார்தராத்மா. நீ மஹாவிஷ்ணு. இத்தகைய உன்னு டைய உண்மையை நான் அறிந்துகொண்டேன். உல கங்களைப் படைக்கின்ற மஹத்து முதல் ப்ருதிவி வரையிலுமுள்ள தத்வங்களையெல்லாம் நீயே படைக்கின்றனை, ஸ்ருஷ்டிக்கு விஷயமான அந்த மஹத்து முதலிய தத் வங்களுக்கு உபாதானகாரணமும் நீயே. (நீயே மஹத்து முதலிய தத்வங்களாய் விரிந்தனை.) எல்லாவற்றையும் தங் களுக்கு வசப்படுத்திக்கொண்டு நடக்குந் திறமையுள்ள வர்களையும் தன்வசப்படுத்திக்கொள்கின்ற காலமும் நீயே. ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தராத்மாவாகித் தரித்துக் கொண்டிருப்பவனும் நீயே. நீ சேதனசேதனங்களில் உட்புகுந்து சியமித்துக்கொண்டிருப்பினும் அவற்றின் தோஷங்கள் எவையும் தன்மேல் தீண்டப்பெறாமல் பரி சுத்தனாயிருப்பவன். எவன் சிறிது கோபித்துக் கடைக் கண்ணோக்கஞ் செய்கையில் ஸமுத்ரம் முதலேகளும் திமிங்கிலங்களும் கலங்கபட்டற்று வழி கொடுத்ததோ, எவன் தன்புகழ் கிரம்புவதற்காக ஸமுத்ரத்தில் அணை கட்டினானோ, எவன் லங்கையை நீறுசெய்தானோ, எவ னுடைய பாணங்களால் அடியுண்டு ராவணனுடைய

1. ஓஜஸ்ஸு - ப்ரவ்ருத்திஸாமர்த்தம். அதாவது - ஸுயற்சியின் திறமை. ஸஹஸ்ஸு - வேகம், பலம் - தாரணஸாமர்த்தம் - தரிசு குந்திறமை.

தலைவர் பூமியில் விழுந்தனவோ, அப்பட்டப்பட்ட பரம புருஷன் நீயேயென்று தெரிந்துகொண்டேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஜ்ஞானசக்த்யாதி குணங்கள் சிறைத்த மஹானுபாவனும் தன்னைப் பற்றினவர்களைக் கைவிடாது காக்குத்தன்மையனும் தேவகியின்புதல் வனும் தாமரைக்கண்ணனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ங்னம் அறிய வேண்டியவைகளில் முக்யமாகிய தன்னை உள்ளபடி அறிந்த ருக்ஷராஜனாகிய ஜாம்பவானை மங்களமான தன்ஹஸ்தத்தினால் தடவிக்கொடுத்து மிகுந்த மன இரக்கத்துடன் தன்பக்தனாகிய அவனைக் குறித்து மேக கர்ஜனம்போல் கம்பீரமான குரலுடன் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறார்:— ருக்ஷராஜனே! நான் மணிக்காக இந்தக்குறைக்கு வந்தேன். எனக்கு இந்த மணிசிமித்தமாக வீணாவாதம் நேர்த்திருக்கின்றது. நான் இந்த மணியைக் கொண்டு அதைப் போக்க விரும்புகிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பகவானால் இங்ஙனம் மொழியப்பெற்ற அந்த ஜாம்பவான் ஜாமபவதியென்னும் புதல்வியை அந்த மணியுடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு உபஹாரமாகக் கொடுத்தான். பக்தவத்ஸலனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கன்யாரத்னத்தினாலும் ரத்னஸ்ரேஷ்டமான ஸ்யமந்தகமணியாலும் மற்றும் பல மேலான ரத்னங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டு அந்த ஜாம்பவானுக்கு மீளவும் இந்த ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருதலின்றி மஹாநந்தத்தை அனுபவிக்கையாகிற மேலான மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தான். பட்டணத்து ஜனங்கள் குறையின் தவாரத்தில் பன்னிரண்டுதினங்கள் எதிர்பார்த்தும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் திரும்பிவரக் காணாமல் வருந்திப் பட்டணம் பீரமச் சேர்ந்தார்கள். தேவகியும் ருக்மிணியும் வஸுதேவ

னும் நண்பர்களும் பந்துக்களும் குறைக்குள் நுழைந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வெளிப்படவில்லை யென்பதைக் கேட்டுச் சோகித்தார்கள். அங்ஙனம் துக்கத்திருக்கின்ற த்வா கையிலுள்ளவர்கள் அனைவரும் ஸத்ராஜிதனைச் சபித் துக்கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பெறுதற்காக மஹாமா யையென்னும் துர்க்கையைப் பணிந்தார்கள். அவர்கள் துர்க்காதேவியைப் பணிந்து 'நீங்கள் சீக்ரத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் காண்பீர்கள்' என்று ஆசீர்வாதங்கள் செய் யப் பெற்றிருக்கையில், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மணியைக்கொண்டு வருகையாகிற தன்ப்ரயோஜனம் கைகூடப்பெற்று ஜாம் பவதியென்னும் பார்யையுடன் அவர்களை மனக்களிப் புறச்செய்துகொண்டு வந்து தோன்றினான். உலகத்தில் பந்துக்கள் மரணம் அடைந்தவன் மீண்டு மிழைத்து வரப்பெறுவதுபோல, ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பார்யையுடன் கூடிக்கழுத்தில் மணியை அணிந்து வந்து சோக்கண்ட த்வாரகையிலுள்ளவர்கள் அனைவரும் மஹாத்ஸவம் உண்டாகப் பெற்றார்கள். மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ் ணன் ஸத்ராஜிதனை வரவழைத்துச் சபையில் ராஜனாகிய உக்ரஸேனனுடைய ஸந்திதானத்தில் மணி கிடைத்த விதத்தை மொழிந்து அவனிடம் அந்த மணியைக் கொ டித்துவிட்டான். அந்த ஸத்ராஜிதனும் மணியை வாங் கிக்கொண்டு மிகவும் வெட்கமுற்றுத் தலையை வணக்கி ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மணியை வேண்டினதற்குக் கொடாமையு ம் அவன்மேல் வீண்பழி சுமற்றினதுமாகிய தான் செய்த பாபத்தினால் பரிதபித்துக்கொண்டே தன்க்ருஹத் திற்குப் போனான். அவன் அந்தத் தன்பாபத்தையே சிந்தித்துப் பரிஷ்டனாகிய பகவானோடு விரோதம் நேர்ந்த கைதப்பற்றி வியாகுலமுற்று 'என்னுடைய அபராதத்தை எப்படி போக்கிக்கொள்வேன்? ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் என்

னிடத்தில் எப்படி அருள்புரிவான்? என்ன கார்யஞ் செய்
 தால் எனக்குக் கேஷமும் உண்டாகும்? எப்படி செய்தால்
 ஜனங்கள் என்னைப் பழியாதிருப்பார்கள்? மேல் வரும்
 நன்மைதிமைகளைப்பற்றி ஆலோசனையற்றவனும் மந்த
 புத்தியனும் கேவலம் பணத்தில் பேராசை யுற்றவனு
 மாகிய என்னைச் சுடவேண்டும். ஸ்த்ரீகளில் சிறந்த என்
 புதல்வியையும் இந்த ஸ்யமந்தகரத்தத்தையும் ஸ்ரீக்
 ருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்து விடுகிறேன். இது தான்
 நல்ல உபாயம். இல்லாத பகைத்தில் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண
 னுடைய மனத்தில் ஸமாதானம் உண்டாகாது' என்று
 புத்தியில் ஆலோசித்து நிச்சயித்து மங்களஸ்வபாவ
 முடையவனும் பேரழகியுமாகிய தன்புதல்வியையும் ரத்
 னத்தையும் தானே கொண்டுபோய் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு
 ஸமர்ப்பித்தான். பலமன்னவர்களால் வேண்டப்பெற்ற
 வரும் ஒழுக்கம் அழகு மேன்மை முதலிய குணங்கள்
 நிறைந்தவளுமாகிய அந்த ஸத்யபாமையை ஸ்ரீக்ருஷ்
 ணன் விதிப்படி விவாஹஞ் செய்துகொண்டான். அவன்
 மணியைக் கொடுக்க வந்த ஸத்ராஜிதனைப் பார்த்து
 'மன்னவனே! ஸத்ராஜித! மணியை வாங்கிக்கொள்ள
 மாட்டேன். அது தேவபக்தனாகிய உனக்கே இருக்கட்
 டும். அதனால் விளைகிற தூர்ப்பிகுஷசாத்தி முதலிய பயன்
 களெல்லாம் எங்களைச் சேர்ந்தவைகளே (மற்றும், பிள்
 னையில்லாத உனக்கு வரும் பணமெல்லாம் எங்களுடைய
 தே) என்று மொழிந்து விட்டான். ஐம்பத்தாறாவது அத்
 யாயம் முற்றிற்று.

சததன்வன் ஸத்ராஜிதனைக் கொண்டு
 மணியைக் கொண்டுபோய் அக்ருரனிடம்
 வைத்துப் பயந்தோட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
 அவனைத் தொடர்ந்து வதித்தும் அவனி
 டத்தில் மணியைக் காணாமல் அக்ருரனிடம்
 இருப்பதைக் கண்டுபிடித்து அவனை வா
 வழைத்து மணியைப் பந்துக்களுக்குக் காட்
 டி அதை அவனுக்கே கெடுத்தனுப்புதல்.]

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்
 ருஷ்ணன் பாண்டவர்களும் குந்தியும் அரக்குமாளிகை
 யில் தறிக்கப்பட்டார்களென்று கேள்விப்பட்டு அவர்
 கள் ஸுரங்கவழியால் தப்பித்துக்கொண்டார்களென்
 று உண்மையை அறிந்தவனானும் ஒன்றுமறியாதவன்
 போல் தங்கள் குலத்தில் ஏற்பட்ட வழக்கத்தின்படி
 நடத்தமுயன்று பலராமனுடன் குருதேசத்திற்குச் சென்
 றான். அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் தங்களோடொத்த மன
 வருத்தமுடையவர்களாகிய பீஷ்மர் க்ருபர் விதூரர் காக்
 தாரி த்ரோணாசார்யர் இவர்களைக் கிட்டி 'ஆ! என்ன கஷ்
 டம் நேர்ந்தது!' என்று உபசாரவார்த்தைகளால் ஸமா
 தானப்படுத்தினார்கள். ராஜனே! அப்பொழுது அக்ருர
 னும் க்ருதவர்மனும் 'இதுவே ஸமயம்' என்று தெரிந்து
 கொண்டு சததன்வனைப் பார்த்து மொழிந்தார்கள்.

அக்ருர க்ருதவர்மர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—நீ
 இப்பொழுது ஸத்ராஜிதனிடத்தினின்று ஏன் மணியைப்
 பிடுங்கிக்கொள்ளலாகாது. இந்த ஸத்ராஜிதன் நமக்குத்
 தன்புதல்வியைக் கொடுக்கிறேனென்று சொல்லி நம்மை
 அனாதரித்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தானல்லவா?
 ஆனால் பிழைத்திருக்கும்வரையில் மணியை எப்படி

கொடுப்பானென்கிறாயோ? அவன் தன்ப்ராதாவை ஏன்
யின் செல்லமாட்டான். (ஸிம்ஹம் அவன்ப்ராதாவைக்
கொன்றாற்போல் நீ அவனைக் கொன்று ஏன் மணியைப்
பெறலாகாது?)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் சததன்வன்
அக்ருரக்ருதவர்மர்களால் மதி கலங்கும்படி போதிக்
கப்பெற்று மிகவும் பாடிஷ்டனும் ஆயுள் ஷ்ணிக்கப்
பெற்றவனுமாகையால் மணியிடத்தில் போசைகொண்
டு, பித்தூறங்குகின்ற ஸத்ராஜிதனை வதித்தான். ஸ்த்ரீ
கள் அநாதைகள்போலக் கூக்குரலிட்டிப் புலம்பிக்
கொண்டிருக்கையில் பசுக்களை ஹிம்ஸிப்பவன் பசுவைக்
கொல்லுவது போல அவன் ஸத்ராஜிதனைக் கொன்று
மணியை எடுத்துக் கொண்டு போனான். அப்பொழுது
ஸத்யபாமையும் தந்தை மாண்டதைக் கண்டு சோகமுற்
று இடையிடையில் மூர்ச்சை அடைந்து ‘அப்ப! அப்ப!
ஐயோ நான் பாழானேன்’ என்று புலம்பினான். அப்பால்
அந்த ஸத்யபாமை மரணம் அடைந்த தந்தைத்தையை
எண்ணெய்க்கடாஹத்தில் வைத்து ஹஸ்திபுராத்திற்
குச் சென்று அங்கு முன்னமே இந்தச் செய்தியை அறிந்
தும் அறியாதவன்போன்றிருக்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குத்
தன் தந்தையைச் சததன்வன்கொன்ற கதையைச் சொன்
னான். ராஜனே! ஸர்வேஸ்வரர்களாகிய ராமக்ருஷ்ணர்
கள் அந்த வருத்தார்த்தத்தைக் கேட்டு மானிடர்களின்
நிலைமையை அனுஸரித்துச் சோகத்தினால் கண்ணுங்
கண்ணீருமாகி ‘ஆ! நமக்குப் பெரிய ஆபத்து நேர்
ததே!’ என்று புலம்பினார்கள். அப்பால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
ஸத்யபாமையோடும் தமையனோடும் ஹஸ்திபுராத்தி
னின்று புறப்பட்டு த்வராஷகக்கு வந்து சததன்வனைக்

கொன்று மணியைப் பறிக்கத் தொடங்கினான். அந்தச் சததன்வனும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய முயற்சியைக் கேள்விப்பட்டேப் பயந்து ப்ராணன்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள விரும்பி க்ருதவர்மனைத் தனக்கு ஸஹாயமாயிருக்கும்படி வேண்டினான். அவன் சததன்வனைக் குறித்து மொழிந்தான்.

க்ருதவர்மன் சொல்லுகிறான்:—ஜகதீஸ்வர்களாகிய ராமக்ருஷ்ணர்களுக்கு நான் ப்ரதிகூலஞ் செய்ய மாட்டேன். எவன் தான் அவர்களுக்கு அபராதஞ் செய்து ஷேமம் பெறுவான்? கம்ஸன் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் த்வேஷத்தினால்லவோ தானும் தன்னைச் சேர்த்தவர்களுமாகச் சேர்ந்து ராஜ்யஸம்பத்தையும் ப்ராணன்களையும் இழந்தான்? ஜராஸந்தன் இவனை எதிர்த்துப் பதினேழுதடவைகள் யுத்தத்தில் தோல்வி அடைந்து சரீரமாத்ரமே மிகப்பெற்றுப் போனான்லவா? (ஆகையால் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு விரோதமாக உனக்கு ஸஹாயஞ் செய்யமாட்டேன்).

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் க்ருதவர்மனால் திரஸ்கரிக்கப்பட்ட சததன்வன் அக்ருாளைத் தனக்கு ஸஹாயமாயிருக்கும்படி வேண்டினான். அவனும் சததன்வனைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

அக்ருான் சொல்லுகிறான்:—ஜகதீஸ்வர்களான ராமக்ருஷ்ணர்களின் பலத்தை அறிந்தவன் எவன் தான் அவர்களோடு விரோதித்துக் கொள்வான்? அவன் பிறவி முத்திய விகாரங்களற்றவன். அவன் வினையாட்டிற்காக இந்த ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்பதமாயிருக்கின்றான். ஜனங்கள் அவனுடைய மாயையினால் மோழித்து அவனுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்டி

முதலிய லீலையை அறிகிறதில்லை. இவன் ஏழுவயதுள்ள பாலனுயிருக்கும் பொழுது சிறுவன நாய்க்குடையைப் பிடுங்கிக் கையில் ஏந்திக்கொண்டிருப்பதுபோலக் கோவர்த்தனபர்வதத்தை ஒற்றைக்கையினால் பிடுங்கி அவ லீலையாக ஏந்திக்கொண்டிருந்தான். ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் அமானுஷமான செயல்களை யுடையவனும் அளவிட முடியாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களுடையவனும் ஜகத்காரணனும் ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் விகாரமற்றவனும் ஸர்வார்த்தமாயுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணுக்கு நாம் நமஸ்காரஞ் செய்யவேண்டுமேயன்றி மற்றொன்றும் செய்யமுடியாது.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— அக்ரூரனாலும் இங்ஙனம் திரஸ்கரிக்கப்பட்ட அந்தச் சததன்வன ஸ்யமந்தகமஹாமணியை அக்ரூரனிடம் வைத்து ஒருதினத்தில் நூறு யோஜனை தூரம் நடக்க வல்ல குதிரையினமேல் ஏறிக் கொண்டு நூறுயோஜனை தூரத்திற்கு¹ அப்புறத்திலுள்ள தேசம் போய்ச் சேர்ந்தான். ராஜனே! அப்பொழுது ஸ்ரீக்ருஷ்ண ராமர்கள் கருடக்கொடியுடைய ரதத்தினமேல் ஏறிக்கொண்டு மிகுந்த வேகமுடைய குதிரைகளால் வழியைக் கடந்து தங்கள் குருவாகிய ஸத்ராஜீதனுக்கு த்ரோஹஞ் செய்த சததன்வனைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். சததன்வன் நூறுயோஜனைக்குமேல் போக முடியாமையால் மிதிலைப்புகியின உபவனத்தில் ஓய்ந்து விழுந்த தன் குதிரையைத் துறந்து பயந்து² பாதங்களாலேபே நடந்தோடினான். இங்ஙனம் ஓடிக்கின்ற அந்தச் சததன்வனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் கோபத்தினால் தொடர்ந்தோடினான். கேவலம் பாதங்களால் நடந்தோடுகின்ற அவனைத் தானும் பாதங்களால் நடந்து தொடர்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கூரிய னுனியுடைய சகரத்தினால்

அவன் தலையை அறுத்து அவனுடைய அரைத்துணி மேல்துணிகளில் மணியைத் தேடினான். அக்ருரனிடத்தில் மணி இருக்கிறதென்று தெரியுமாயினும் பலராமனுடைய வசனத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அங்மனம் அறி யாதவன்போல் தேடினான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தேடியும் மணி அகப்படாமல் தமையனிடம் வந்து 'சததன்வனை வீணுக் கு வகித்தோமன்றி அவனிடத்தில் மணி அகப்படவில்லை' என்றான். பலராமனும் அதைக் கேட்டுச் 'சததன்வன் நிச்சயமாய் மணியை வேறொரு புருஷனிடத்தில் வைத் திருக்கிறான். ஆகையால் பட்டணத்திற்குச் சென்று அதைத் தேடுவாயாக. நான் எனக்கு மிகவும் நண்பனாகிய வைதேஹராஜனைப் பார்க்க விரும்புகிறேன்' என்று மொழிந்து, ராஜனே! மிதிலைக்குச் சென்றான். மிதிலைக் கு நாதனாகிய வைதேஹன் அந்தப் பலராமனைக் கண்டு விரைவுடன் எழுந்து மனக்களிப்புற்றுப் பூஜிக்கத் தகுந்தவனாகிய அப்பலராமனைப் பூஜைக்குரிய வஸ்துக் களால் விதிப்படி பூஜித்தான். ப்ரபுவாகிய பலராமன் மிதிலையில் சில வர்ஷங்கள் வஸித்திருந்தான். அப் பொழுது த்ருதராஷ்ட்ரனுடைய பிள்ளையாகிய துர் யோதனன் மிதிலைக்கு வந்து மஹானுபாவனாகிய ஜனக மன்னவனால் வெகுமதிக்கப்பெற்றுப் பலராமனிடத்தில் கதாயுத்தத்தை அப்யஸித்தான். ஸமர்த்தனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் த்வாரகைக்குச் சென்று அன்பிற்கிடமான பார்யையாகிய ஸத்யபாமைக்குப் ப்ரியஞ் செய்ய விரும்பிச் சததன்வனைக் கொன்றதையும் தேடிப்பார்த்தும் அவனிடத்தில் மணி அகப்படாததையும் அவனுக்குச் சொன் னான். அப்பால் அந்தப் பகவான் நண்பர்களோடு கூடிச் சததன்வனால் வதிக்கப்பட்ட பந்துவாகிய (மாமனாகிய) ஸத்ராஜிதனுக்குப் பாலோகத்து நன்மைக்கு ஹேதுவா

கச் செய்யவேண்டிய கார்யங்களை யெல்லாம் செய்வித்
தான். அக்ஞானும் க்ருதவர்மனும் சததன்வனுடைய
வதத்தைக் கேள்விப்பட்டுச் சததன்வனை மணியைப்
பறிக்கும்படி தூண்டினவர்களாகையால் நமக்கு என்ன
வருமோவென்று பயந்து த்வாரகையினின்று புறப்பட்
டுப்போனார்கள். 'அக்ஞான் வெளிப்பட்டுப் போகையில்
த்வாரகையிலுள்ள ஜனங்களுக்குச் சரீரவியாதிகளும்
மனோவியாதிகளுமாகிய ஆத்யாத்மிகதாபங்களும் ஆதி
தைவிக ஆதிபௌதிகதாபங்களும் அடிக்கடி உண்
டாய்க் கொண்டிருந்தன. ஆகையால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அக்
ஞானை வரவழைத்தான்' என்று சில ரிஷிகள் சொல்லு
கிறார்கள். அவர்கள் முன்பு சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்
ணனுடைய மஹிமையை மறந்தார்கள்போலும். அந்த
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை மனத்தில் த்யானஞ் செய்கிற முனிவர்
கள் எங்கு வஸிக்கின்றார்களோ, அவ்விடத்தில் எவ்வ
கைக் கெடுதிகளும் உண்டாகிறதில்லையாயின், அம்முனிவர்
களுக்கும் ஆதாரமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நேரே வஸித்திருக்
குமிடத்தில் ஜனங்களுக்கு ஆத்யாத்மிகம் முதலிய தா
பங்கள் உண்டாயினவென்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்?
'முன்பு காசிதேசத்தில் பர்ஜன்யன் மழை பெய்யாதிருக்
கையில் அந்தத் தேசாதிபதியான மன்னவன் அவ்விடம்
வந்த சுவபல்கனுக்குக் கார்த்தியென்னும் தன்புதல்
வியைக் கொடுத்தான். அப்பால் அத்தேசத்தில் பர்ஜன்
யன் மழை பெய்தான். அவனுடைய பிள்ளையாகிய அக்
ஞான் அவனோடொத்த மஹிமையுடையவன். அவன் எங்
கெங்கு வாஸஞ் செய்கிறானோ அவ்வவ்விடங்களில் மழை
பெய்கின்றது. அங்கு வியாதிகளாவது அகாலமாணங்
களாவது உண்டாகிறதில்லை. என்று பெரியோர்கள்
மொழிவதைக் கேட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அக்ஞானை வர

வழைத்தானென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இது வாஸ்தவமே. ஆயினும் அக்ரூரன் இருப்பது மாத்ரமே மழை பெய்வதற்கும் கெடுதிகள் உண்டாகாமைக்கும் காரணமன்று. மணி இருப்பதும் அதற்குக் காரணமாகவேண்டும். இங்ஙனம் அக்ரூரன் தேசாந்தரம் பேரயிருக்கையில், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தூதர்களை அனுப்பி அவனை வரவழைத்துப் பூஜித்து யோகக்ஷேமங்கள் விசாரித்து மனத்திற்கினிய கதைகளைச் சொல்லி அறிஞர்களின் மனக்கருத்தையும் அறிந்தவனாகையால் புன்னகை செய்துகொண்டு இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான்:—தானபதி! சததன்வன் செல்வப்பெருக்குடைய ஸ்யமந்தக மணியை உன்னிடத்தில் வைத்தான். அது இப்பொழுது உன்னிடத்தில் இருக்கின்றது. இது எனக்கு முன்னமே தெரியும். ஸத்ராஜிதனுக்குப் பிள்ளை இல்லையாகையால் அவனுடைய பெண்வயிற்றில் பிறந்த பேரன்மார்கள் அவனுக்கு எள்ளுஞ் ஜலமும் பிண்டமும் கொடுத்துக் கடனைத் தீர்த்து மிகுந்த பணத்தை யெல்லாம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியவர்கள். ஆயினும் அந்த மணி உன்னிடத்திலேயே இருக்கட்டும். அது மற்றவர்களால் தரிக்கமுடியாது. நீ நல்லொழுக்கமுடையவனாகையால் உன்னிடத்தில்தான் இருக்கவேண்டும். ஆனால் தமையனாகிய பலராமன் மணியை நான் ஒளித்துவிட்டேனென்று நினைக்கிறான். நான் எவ்வளவு சொல்லினும் மணிவிஷயத்தில் என்னை நன்றாக நம்பமாட்டேனென்றான். மஹாபாகனே! ஆகையால் உன்னிடத்திலிருக்கின்ற மணியைக் காட்டிப் பத்துக்களுக்கு என்னிடத்திலுள்ள ஷந்தேஹம் தெளியும்படி செய்வாயாக. இப்

பொழுது உனக்கு ஸ்வர்ணமயமான வேதிகளுடன்கூடின யாகங்கள் பலவும் ஓயாமல் நடக்கின்றன வல்லவா? (அது மணியின் மஹிமையே. ஆகையால் என்னிடத்தில் மணி இல்லையென்று சொல்லாமல் அதை எடுத்துக் காண்பிப்பாயாக.)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் நல்வார்த்தைகளால் மனத்தில் உறுத்தும்படி உரைக்கப்பட்ட அக்ரூரன் வஸ்தரத்தில் மறைக்கப்பட்டிருப்பதும் ஸூர்யனோடொத்த ஒளியுடையதுமாகிய ஸ்யமந்தகமணியை எடுத்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் கொடுத்தான். ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்த ஸ்யமந்தகமணியை வாங்கிப் பத்துக்களுக்குக் காட்டித்தன்மேல் வந்த பழியைப் போக்கித்தன் கையால் மீளவும் அந்த மணியை அக்ரூரனுக்கே திருப்பிக்கொடுத்துவிட்டான். இந்த ஸ்யமந்தகமணியின் உபாக்யானம் ஷாட்குண்யபூர்ணனும் ஸர்வேஸ்வரானுமாகிய ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் வீரச்செயலை உட்கொண்டிருக்கின்றது. (அவனுடைய மஹிமை இதிலீரன்கு வெளியாகின்றது). இது, சொல்லுகிறவர்கள் கேட்கிறவர்கள் கினைக்கிறவர்கள் ஆகிய இம்மூவர்களுடைய பாபத்தையும் போக்கும்; ஸமஸ்தமங்களங்களையும் வினைக்கும். இத்தகைய இந்த உபாக்யானத்தைக் கேட்கிறவன் சொல்லுகிறவன் கினைக்கிறவன் ஆகிய மூவரும் அபகீர்த்தியையும் பாபத்தையும் போக்கி மோகஷத்திற்கு ஹேதுவான சார்தியைப் பெறுவார்கள். ஐம்பத்தேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●— { ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் காளிந்தி முதலிய ஐந்து } —●—●—
பேர்களை மணம் புரிதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஒருகால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (பாண்டவர்கள் அரக்கு மாளிகையில் தவிர்க்கப்பட்டார்

களென்று கேள்விப்பட்டிருந்தும் த்ருபதனுடைய க்ரு
ஹத்தில் எல்லோர்க்கும் தென்பட்டார்களாகையால்
அது பொய்யென்றும் அவர்கள் கேஷமமாயிருக்கிறார்களென்றும் தெரிந்து கொண்டு) அப்பாண்டவர்களைப்
பார்ப்பதற்காக ஸாத்யகி முதலிய யாதவர்களால் சூழப்
பட்டு இந்தாப்ரஸ்தத்திற்குப் போனான். ப்ருதையென்
கிற குத்தியின் பிள்ளைகளும் வீரர்களுமாகிய அப்பாண்ட
வர்கள் ஸர்வேஸ்வரனும் போகமோக்ஷங்களைக் கொடுப்
பவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வாக்கண்டு இந்தரியங்கள்
போய் வந்த முக்யப்ராணனை எதிர்கொள்வதுபோல
எல்லோரும் எழுந்து அவனை எதிர்கொண்டார்கள்.
அந்தப் பாண்டவர்கள் ப்ரீதியுடன் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்
ணனை ஆலிங்கனஞ் செய்து அவனுடைய அங்கத்தின்
ஸபர்சத்தினால் பாபங்களெல்லாம் தோலையப்பெற்று
அனாரகம் சிறைந்த புன்னகையோடு கூடின அவன்
முகத்தைக் கண்டு ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். ஸ்ரீக்ரு
ஷ்ணன் யுகிஷ்டானுக்கும் பீமனுக்கும் பாதவந்தனஞ்
செய்து அர்ஜுனனை ஆலிங்கனஞ் செய்து நகுலஸஹ
தேவர்களால் வந்தனஞ் செய்யப்பெற்றுச் சிறந்த ஆஸ
னத்தில் உட்கார்ந்திருக்கையில் புதிதாக மணம்புரிந்த
வளம் சீர்தைக்கிடமாகாதவளுமாகிய த்ரௌபதி சிறிது
வெட்கத்துடன் மெல்லமெல்ல வந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு
வந்தனஞ் செய்தாள். அங்ஙனமே ஸாத்யகியும் பார்த்தர்
களால் வெகுமதித்து வந்தனஞ்செய்யப்பெற்று ஆஸனத்
தில் உட்கார்த்தான். கூட வந்த மற்ற யாதவர்களும்
அங்ஙனமே பார்த்தர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்
ணனைச் சுற்றி உட்கார்த்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ப்ரு
தையிடஞ் சென்று வந்தனஞ் செய்து ஸ்னேஹத்தின்
மிகுதியால் கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருக்கின்ற அவளால்

ஆலிங்கனஞ் செய்து பந்துக்களின் கேஷமமும் நன்கு விசாரிக்கப் பெற்றுத் தந்தையின் உடன்பிறந்தவனும் நாட்டுப்பெண்ணோடு கூடியவருமாகிய அவனைத் தானும் கேஷமம் விசாரித்தான். அந்த ப்ருதை ப்ரோமத்தின் மிகுதியால் தழுதழுத்துக் கண்டம் தடைபடப்பெற்று நீர் நிறைந்த கண்களுடன் தனக்கு நேர்த்த பலவகைவருத் தங்களையும் நினைத்துக்கொண்டு தன்காட்சி மாத்ரத்தினால் வருத்தங்களையெல்லாம் தீர்க்கவல்லனாகிய, அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்த்து மொழிந்தாள்.

ப்ருதை சொல்லுகிறாள்:—ஸ்ரீக்ருஷ்ண! நீபந்துக்களாகிய எங்களை நினைத்து எப்பொழுது என்ப்ராதாகிய அக்ருாணை எங்களிடம் அனுப்பினையோ, அப்பொழுதே எங்களுக்கு கேஷமம் உண்டாயிற்று. அப்பொழுதே நாங்கள் உன்னால் நாதனுடையவர்களாகச் செய்யப்பட்டோம். ஜகத்திற்கெல்லாம் கண்பனும் அந்த ராத்மாவுமாகிய உனக்குத் தன்னுடையவனென்றும் பிறனென்றும் பேதபுத்தி கிடையாது. ஆயினும் உன்னை நினைக்கின்ற உன்புதர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் இருந்துகொண்டு ஸர்வகாலமும் அவர்களுடைய வருத்தங்களைப் போக்குகின்றனை.

யுதிஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்:—ஜகதிச! நாங்கள் என்ன புண்யஞ் செய்தோமோ? எனக்குத் தெரியவில்லை. ஏனென்றால், யோகேஸ்வர்களுக்குங் கூடக் காணமுடியாத நீ சப்தாதிவிஷயங்களில் ஆழ்ந்த கெடுமனமுடைய எங்களுக்குப் புலப்பட்டனையல்லவா?

ஸ்ரீககர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் மொழிகின்ற யுதிஷ்டிரமன்னவனால் வேண்டப்பெறு (மிகவும் அழகியதான தன்னுருவத்தினால்) இந்த்ரப்ரஸ்

தத்திலுள்ளவர்களின் நேத்ரங்களுக்கு மஹாநத்தத்தை விளைத்துக்கொண்டு மழைக்காலம் நான்கு மாதங்களும் ஸுகமாக அவ்விடத்தில் வஸித்திருந்தான். அப்பொழுது ஒருகால் சத்ருவீரர்களை அழிக்குத்தன்மையுள்ள அர்ஜுனன் வானாத்வஜமுடைய ரதத்தில் ஏறிக் கொண்டு காண்டவமென்னும் தனுஸஸையும் அகைய மான பாணங்கள் அமைந்த அம்புறத்தூணிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு கவசம் பூண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடன் கூடி விளையாட விரும்பி ஸர்ப்பங்களும் யானைகளும் துஷ்டஜத்துக்களும் மீருகங்களும் நிறைந்து ஜனஸஞ் சாரமற்றதுமாகிய வனத்திற்குள் நுழைந்தான். அவ்வர்ஜுனன் அங்குக் கூருள்ள பாணங்களால் புலிகளையும் பன்றிகளையும் கிடாக்களையும் சரபம் கவயம் கட்கும் என்னும் மிருகங்களையும் ஸரதாரணமான மான்களையும் முயல்களையும் முள்ளம்பன்றிகளையும் அடித்தான். அப்பொழுது பர்வம் நேர்ந்திருந்தமையால் அக்காலத்தில் செய்ய வேண்டிய வைதிகச்செயலை நிறைவேற்றும்பொருட்டு அவற்றில் பரிசுத்தமான மிருகங்களை ராஜனாகிய யுதிஷ்டிராணிடம் பணியாளர்கள் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார்கள். அப்பால் பசிதாஹங்களால் இளைப்புற்ற அர்ஜுனன் யமுநாதிக்ஞ்சுச் சென்றான். மஹாரதிகர்களான க்ருஷ்ணர்ஜுனர்களிருவரும் அங்கு ஸ்னானஞ் செய்து நிர்மலமான அந்த யமுனையின் ஜலத்தைப் பருகி அவ்விடத்தில் உலாவிக்கொண்டிருப்பவளும் அழகிய கண்களுடைய வளுமாகிய ஒரு கன்னிகையைக் கண்டார்கள். அர்ஜுனன் தன் ஸ்னேஹிதனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அனுப்பப்பட்டுச் சிறந்த நிதம்பமுடையவளும் அழகிய பற்களும் அழகிய முகமும் அமைத்து மடந்தையர்களில் சிறந்த ராமாகிய அந்தக் கன்னிகையிடம் சென்று வினவினான்.

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்:-பெண்ணே! நீ யாவள்? யாருடையவள்? அழகிய இடையின் பின்புற முடையவளே! நீ எங்கிருந்து இவ்விடம் வந்தனை? நீ இவ்விடத்தில் என்ன செய்ய விரும்புகின்றனை? பெண்ணே! நல்லியற்கையுடையவளே! கணவனை விரும்புங் கன்னிகை போல எனக்குத் தோற்றுக்கின்றனை. இதை எனக்குச் சொல்வாயாக.

காளிந்தி சொல்லுகிறாள்:-நான் தேவதைகளில் சேர்ந்த ஸூர்யனுடைய புதல்வி. நான் வரிக்கத்தகுந்தவனும் வாங்களைக்கொடுப்பவனுமாகிய ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவைக் கணவனாகப் பெற விரும்பிப் பெரிய தவம் புரிந்திருக்கின்றேன். வீரனே! ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தானமாகிய அம்மஹாவிஷ்ணுவைத் தவிர மற்றவனைப் பதியாக வரிக்கமாட்டேன். அராதர்களுக்கு ஆதாரனும் போக மோக்ஷங்களைக் கொடுப்பவனும், ஷ்டாப்துண்யபூர்ணனுமாகிய அம்மஹாவிஷ்ணு என்விஷயத்தில் ஸந்தோஷம் அடைவானாக (எனக்கு அருள்புரிவானாக.) நான் காளிந்தியென்று பெயர் பெற்றவள். எந்தகதை எனக்கு இந்தயமுஷ்ஜலத்தில் வாஸஞ்செய்யக் க்ஹருத்தை கிரமித்துக் கொடுத்திருக்கிறான். நான் தன்பக்தர்களைக் கைவிடாத மஹாநுபாவனாகிய அம்மஹாவிஷ்ணுவின்காட்சி கிடைக்கும் வரையில் இங்கு வஸித்திருப்பேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:-அதைக் கேட்ட அவ்வர்ஜுனனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் வந்து அதை அப்படியே மொழிய அதை முதலிலேயே அறிந்த அம்மஹாநுபாவனும் அப்பெண்மணியை ரதத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு தம்புத்தானிடம் வந்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பாண்டவர்களால் வேண்டப்பெற்று விஸ்வகர்மாவைக் கொண்டு மிகவும் அற்புதமாயிருப்பதும் அழகியதுமான ஒருகரத்

தைச செய்வித்தான். பந்துக்களுக்கு ப்ரியஞ் செய்ய விரும்பி அவ்விடத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் காண்டவமென்னும் அரண்யத்தை அக்னிகளாகக் கொடுக்கவிரும்பி அர்ஜுனனுக்கு ஸாரதியா யிருந்தான். மன்னவனே! அவ்வக்னி காண்டவவனத் தினால் த்ருப்தி அடைந்து அர்ஜுனனுக்குத் தனுஸ்ஸையும்கூட வெளுத்த குதிரைகளையும் ரதத்தையும் அக்ஷயமான அம்புறத் தூணிகளையும் ஆயுதம் பிடித்தவர்கள் அனைவராலும் பிளக்கமுடியாத அபேத்யகவசத்தையும் கொடுத்தான். அப்பொழுது அக்னியிடத்தினின்று விடுவிக்கப்பட்ட மயனென்னும் அஸுரன் தன்ஸ்னேஹிதனாகிய அவ்வர்ஜுனனுக்கு அற்புதமான ஒரு ஸபையை உடஹாரமாகக் கொடுத்தான். தூர்யோதனன் அச்சபையில்லாதான் ஜலத்தைத் தரையென்றும் தரையை ஜலமென்றும் ப்ரமித்தான். அப்பால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்று நண்பர்களாலும் அனுமோதனஞ் செய்யப்பெற்று ஸாத்யகி முதலிய யாதவர்களால் சூழப்பட்ட மீண்டு த்வாரகைக்கு வந்தான். அப்பால் பாமமங்களைக் கிசிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஞாயர் திங்கள் முதலிய க்ரஹங்களின் பலமுடையதும் மிகவும் புண்யமான ருதுஷிம் நக்ஷத்ரமும் அடைந்து மேன்மையுடைய துமாகிய நல்ல முஹூர்த்தத்தில் த்வாரகையிலுள்ள தன் ப்ரஜைகளுக்கு மஹாநந்தத்தை விளைத்துக்கொண்டு காளிந்தியை மணம்புரிந்தான். விரதனென்றும் அனுவிந்தனென்றும் பெயருடைய அவந்தி மன்னவர்கள் தூர்யோதனனுக்கு உட்பட்டு ஸ்வயம்வரத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மனவிருப்பமுடைய தன்பகினியைத் தடுத்தார்கள். ராஜனே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தனது தந்தையின் உடன்பிறந்த வளாகிய ராஜாதிதேவியின புதல்வியும் மித்ரவிந்தை

யென்னும் பெயருடையவளுமாகிய அப்பெண்மணியைப் பல ராஜாக்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் பலாத் காரமாகப் பறித்துக்கொண்டு போனான். கோஸலதே சத்தில் நக்னஜித்தென்னும் பெயருடைய மிகவும் தர் மிஷ்டனாகிய ஒரு மன்னவன் இருந்தான். அவனுக்கு ஸத்யையென்னும் பெயருடைய ஒருபுதல்வி இருந்தான். அவள் மிகுந்த ஒளியுடையவள். மன்னவனே! அவள் நாக்னஜியென்னும் வழங்கி வந்தாள். (அம்மன்னவன் அப்பெண்மணியை மணம் புரிவதற்குப் பந்தயமாக எழு வ்ருஷப எருதுகளை வெல்லவேண்டுமென்று ஏற்படுத்தியிருந்தான்). அவை மிகவும் துஷ்டத்தனமுடையவை. அவை வீரர்களின் நாற்றத்தையுங்கூடப் பொறுக்கமாட்டா; ஒருவராலும் வெல்ல முடியாதவை; கூரானகொம்புடையவை. மன்னவர்கள் அனைவரும் அந்த வ்ருஷபங்களை வெல்லாமல் அவளை மணம் புரிய முடியாதிருந்தார்கள். யாதவர்களுக்கு ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் வ்ருஷபங்களை வென்றவனுக்குத்தான் அப்பெண்மணி கிடைப்பானென்பதைக் கேள்விப்பட்டிப் பெரிய ஸைன்யத்தினால் சூழப்பட்டிக் கோஸலதேசத்தின் முகையப்பட்டணமாகிய அயோத்யைக்குச் சென்றான். கோஸலதேசாதிபதியாகிய அந்த நக்னஜித்துமன்னவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எதிர்கொண்டு ஆஸனம் அளித்து மேலான பூஜையினால் பூஜித்து அவனால் தானும் அபிநாதனஞ் செய்யப்பெற்று இங்ஙனம் மொழிந்தான். அம்மன்னவனுடைய கன்னிகையாகிய ஸத்யையும் தன்மனத்திற்கினிய வரனும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு நாதனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வந்திருப்பதைக் கண்டு 'இவனே எனக்குக் கணவனுவானாக. நான் உண்மையில் வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்திருப்பேனாயின், என் விருப்பம் விக்னமின்றி நிறை

வேறும் படிக்குக் கடவுள் அருள்புரிவானாக' என்று வீரு
ப்பழுற்றிருந்தான். அம்மன்னவன் நன்கு பூஜிக்கப்பட்ட
அந்தப் பகவானைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிக்
தான்.

மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—ஓ நாராயணனே!
ஜகத்திற்கெல்லாம் நாதனே! ஆத்மநகத்தினால் நிறை
வாளாயிருக்கின்ற உனக்கு மிகவும் அற்பனாகிய நான்
என்ன செய்யப்போகிறேன்? நான் உனக்கு எவ்வித ப்ரிம
த்தையுன் செய்ய வல்லனல்லேன். நான் உனக்குக் கிங்
கான். ஆகையால் என்னை ஏவிக் கார்யங்கொள்வாயாக.
பாஹ்யதேவனும் ரூபமும் மற்றுமுள்ள லோகபாலர்
களும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் எவனுடைய பாதாஸிதந்
களின் பராகததைச் சிரத்தினால் தரிக்கின்றார்களோ,
எவன் தான் ஏற்படுத்தின தாமத்யாதைகளை அவை
அழியுங்காலத்தில் காக்கும் பொருட்டு லீலையினால் திரு
வுருவங்களை ஏற்றுக்கொள்கிறானே, அப்படிப்பட்ட ஸர்
வேஸ்வரனாகிய நீ எனனால் என்ன பணிவிடை கொண்டு
ஸந்தோஷம் அடைவாய்? சிறைவாளனாகிய உனக்கு ஒரு
வராலும் ஓனாலும் ஆகவேண்டியது இல்லையாகையால்
எதைச் செய்து நான் உனக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைப்
பேன்?

ஸ்ரீசுகர்' சொல்லுகிறார்:—குருகுலத்தைக் களிக்கச்
செய்யுங்குமாரனே! கோளமன்னவன அளித்த அஸ
னத்தில் வீற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் மேககர்
ஜனம்போல் கம்பீரமான குரலுடன் அம்மன்னவனைக்
குறித்தப் புன்னகையுடன் இங்ஙனம் மொழிக்தான்

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—ராஜனே! தனக்கு
ஏற்பட்ட தர்மத்தில் மனலுக்கமுற்றிருக்கின்ற க்ஷத்ரீ
யன் யாசிப்பது கிந்தைக்கிடமாயிருக்கும். ஆயினும்

உன்னுடைய ஸ்னேஹத்தை விரும்பி உன்கண்ணிகையை நான் வேண்டுகிறேன். நாங்கள் பணம் முதலிய பந்தயங்கொடுப்பவர்களல்லோம்.

மன்னவன் சொல்லுகிறான்:— நாதனே! என்கண்ணிகைக்கு இனிய வரன் உன்னைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவன் எவன் இருக்கின்றான்? நீ ஸமஸ்தகுணங்களுக்கும் முக்யமான ஆதாரமாயிருப்பவன், உன்னுடைய மார்பில் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி ஸர்வகாலமும் விடாமல் வஸித்துக் கொண்டிருக்கிறாள், ஆகையால் உன்னைக்காட்டிலும் மேற்பட்ட வரன் எவனுமே இல்லை. ஸாத்வதஸ்ரேஷ்டனே! நான் என்கணிகைக்குத் தகுந்த வரன் சிடைக்க வேண்டுமென்று விரும்பி வரர்களாக வரும்மன்னவர்களின் வீர்யத்தைப் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டு (இந்த வ்ருஷபங்களை எவன் வெல்லுகிறானோ அவனே என்புதல்வியை மணம் புரியவேண்டுமென்று) ஒரு ஏற்பாடு வைத்துக் கொண்டேன். நீரானே! இந்த ஏழு வ்ருஷபஎருதுகளும் அதக்கப்படாதவை; எவர்க்கும் அணுகீழுடியாதவை. பலராஜகுமாரர்கள் வந்து இந்த வ்ருஷபங்களால் அங்கங்களெல்லாம் முறிக்கப் பெற்றுத் தோல்வியடைந்து போனார்கள். எவன் இந்தவ்ருஷபங்களை அடக்குகிறானோ, அவனுக்கே இக்கண்ணிகை. ஆகையால் இந்த வ்ருஷபங்களை நீ அடக்குவாயாயின், நீயே என்புதல்விக்கு இஷ்டமான வரன்.

ஸ்ரீதகர் சொல்லுகிறார்:—ஸமர்த்தனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் அம்மன்னவனுடைய ஏற்பாட்டைக் கேட்டு அரையில் உத்தரீயத்தை இழுத்துக் கட்டிக் கொண்டு தன்னை ஏழுபேர்களாகச் செய்து அந்த ஏழு எருதுகளையும் அவலிலையாகவே அடக்கினான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவற்றின் தந்தங்களை முறித்துப் பலம் ஒடுங்கப்

பெற்ற அந்த ஏழு வ்ருஷபங்களையும் கயிறுகளால் கட்டிச் சிறுவன் மரத்தில் செய்த வ்ருஷபங்களைக் கட்டியிருப்பதுபோல இழுத்தான். அப்பால் அந்த நக்னஜித்து மன்னவன் மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து வியப்புற்றுத் தன்புதல்வியை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தான். திறமையுள்ள அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் தனக்குத் தகுதியாகிய அப்பெண்மணியை விதிப்படி அங்கீரித்தான். ராஜபத்னிகள் தங்கள் புதல்விக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பதியாகப் பெற்று மிகவும் ஆரத்தம் அடைந்தார்கள். அப்பொழுது பெரிய உத்சவம் உண்டாயிற்று. சங்கம் பேரி ஆனகம் முதலிய வாத்யங்கள் முழங்கின. கீதங்களோடு மற்றும் பல வாத்யங்களும் முழங்கின. ப்ராஹ்மணர்கள் ஓயாமல் ஆசீர்வாதகோஷங்களைச் செய்தார்கள். ஆண்களும் பெண்களும் மிகுதியும் ஸந்தோஷம் அடைந்து சிறந்த ஆடைகளையும் பூமாலைகளையும் அணிந்திருந்தார்கள். நக்னஜித்து மன்னவன் தன்புதல்விக்குப் பரிசிலாகப் பதினாயிரம் பசுக்களையும் கழுத்தில் பொன்னலங்காரம் அணிந்து சிறந்த ஆடைகளை உடுத்தித் திகழ்கின்றவர்களும் யௌவனப்பருவமுடைய வர்களுமாகிய மூவாயிரம் தாலிகளையும் ஒன்பதினாயிரம் யானைகளையும் யானையைக்காட்டிலும் நூறுமடங்கு அதிகமான ரதங்களையும் ரதத்தைக்காட்டிலும் நூறுமடங்கு அதிகமான குதிரைகளையும் குதிரையைக்காட்டிலும் நூறுமடங்கு அதிகமான காலாட்களையும் கொடுத்தான். அந்தக் கோஸலதேசத்தரசன் ஸனேஹத்தினால் மனம் உருகப்பெற்றுப் பெரிய ஸையத்தினால் சூழப்பட்ட தன்புதல்வியும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுமாகிய தம்பதிகளை ரதத்தில் ஏற்றி அனுப்பினான். யாதவர்களாலும் வ்ருஷப எருதுகளாலும் முன்பு பலதடவைகளில் வீர்

யம் அழியப்பெற்ற பல மன்னவர்களும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் நாக்னஜிதியை மணம்புரிந்து ஊருக்குப் போகிறான் என்று கேள்விப்பட்டிக் கன்னிகையைக் கொண்டு போகின்ற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை வழியில் தடுத்தார்கள். காண்டவமென்னுந் தனுஸ்ஸையுடைய அர்ஜுனன் அப்பொழுது தன்பத்துவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் முதலியவர்களுக்குப் பரியஞ் செய்ய முயன்று பாணங்களை நிரைநிரையாகத் தொடுத்து விடுகின்ற அம்மன்னவர்களை, ஸிம்ஹம் அற்பம்ருகங்களைத் தூரத்துவதுபோலத் தூரத்தினான். மஹானுபாவனும் யாதவஸ்ரேஷ்டனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோஸலன் பரிசிலாகக் கொடுத்த ஸைன்யம் முதலியவற்றையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு த்வாரகையில் சேர்ந்த நாக்னஜியுடன் க்ரீடித்துக்கொண்டு ஸுகமாயிருந்தான். கோஸலதேசத்தாசனுக்குத் தந்தந்தையின் உடன்பிறந்தவளாகிய ஸ்ருதகீர்த்தியிடத்தில் பத்தையென்று ஒருபுதல்வி பிறந்திருந்தான். அவளை அவளுடைய உடன் பிறந்தவர்களாகிய ஸந்தர்த்தனன் முதலியவர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குக் கொடுக்க, அவனும் அவளை மணம்புரிந்தான். மத்ரதேசத்தாசனுக்கு லக்ஷ்மணையென்று ஒருபுதல்வி இருந்தான். அவன் ஸாமுத்திரிகலக்ஷணங்க ளெல்லாம் அமைந்தவன். முன்பு கருடன் அம்ருதத் தைப் பறித்துக்கொண்டு வந்தாற்போல் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவளை ஸ்வயம்வரத்தில் பறித்துக்கொண்டுவந்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு இத்தகைய மற்றும் பலவாயிரம்பார் யைகளும் இருந்தார்கள். அவர்கள் காகாஸுரனைக் கொன்று அவனுடைய அந்தப்புரத்தினின்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் கொண்டுவரப்பட்டவர்கள். ஐம்பத்தெட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— நாகாஸூரவதவருத்தாந்தம். —●—●—●—

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—எவன் உலகத்திலுள்ள ராஜர்களை யெல்லாம் வென்று அந்தந்த ராஜகன்னிகைகளைப் பறித்துக் கொண்டு வந்தானோ, அப்படிப்பட்ட நாகாஸூரனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எப்படி வதித்தான்? சார்ங்கமென்னும் வில்லைத் தரித்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பராக்ரமத்தை வெளியிடுவதாகிய இந்த நாகாஸூரவதத்தை எனக்கு விவரித்துச் சொல்லீராக.

ஸ்ரீககர் சொல்லுகிறார்:—நாகாஸூரன் வருணனுடைய சத்ரத்தையும் (அஸாதாரணமான குடையையும்) இந்த்ரனுடைய மாதாவாகிய அநிதிரின் குண்டலங்கனையும் டேருபர்வதத்திலுள்ள மணிபர்வதமென்கிற இந்த்ரனுடைய ஸ்தானவிசேஷத்தையும் பறித்துக் கொண்டு போனான். (இந்த்ரன் லோகபாலர்களில் முக்யமாகையால் வருணனுக்கு நேர்த்த பரிபவத்தையும் தன்னுடையதாகவே நினைத்தான்). இங்ஙனம் பெளமனெனனும் நரசனால் பரிபவிக்கப்பட்ட தேவேந்த்ரன் த்வாரகைக்கு வந்து அங்கு ஸத்யபாமையின் க்ருஹத்தில் இருக்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குப் பெளமன் செய்த சேஷ்டையை விண்ணப்பஞ் செய்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் பார்வையாகிய ஸத்யபாமையுடன் கருடன்மேல் ஏறிக்கொண்டு கிரிதூர்க்கங்களாலும் சஸ்த்ரதூர்க்கங்களாலும் ஜலதூர்க்கம் அக்னிதூர்க்கம் வாயுதூர்க்கம் ஆகிய மற்றும் பல தூர்க்கங்களாலும் நுழையமுடியாதிருப்பதும் பயங்கரமாயிருப்பவைகளும் உறுதியுள்ளவைகளாகிய அளேகமாயிரம் முரபாசங்களால் நரந் புறத்திலும் சூழப்பட்டிருப்பதுமாகிய ப்ராக்ஜ்யோதிஷ் புரத்திற்குப் போனான். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கிரிதூர்க்

கங்களைக் கதையினாலும் சஸ்த்ரதூர்க்கங்களைப் பாணங்களாலும் பிளந்தான். அக்னிதூர்க்கம் ஜலதூர்க்கம் வாயுதூர்க்கம் இவைகளைச் சக்ரத்தினால் அழித்தான். முரபாசங்களைக் கத்தியினால் சேதித்தான். மனஉறுதியுடைய முரன் முதலிய வீரர்களின் ஹ்ருதயங்களையும் யந்த்ரங்களையும் சங்கநாதத்தினால் பிளந்தான். கதையைத் தரித்திருக்கின்ற அந்தப் பகவான் பெரிய கதையை விடுத்து அப்பட்டனத்தின்கோட்டையைப் பிளந்தான். ஜலத்தில்படுத்தி உறங்கிக்கொண்டிருந்த ஐர்தலையுடைய முரனென்னும் அஸுரன் ப்ரளயகாலத்திலுண்டாகும் இடிபோல் பயங்கரமாயிருக்கிற பாஞ்சஜன்யத்தின் த்வனியைக் கேட்டு ஜலத்தினின்று எழுந்திருந்தான். ப்ரளயகாலத்துஸூரியனோடொத்த ஜளியுடையவனும் பொறுக்க முடியாதவனும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாதவனுமாகிய அந்த முராஸுரன் த்ரிசூலத்தை ஏந்திக்கொண்டு ஐந்து முகங்களால் மூன்று லோகங்களையும் வீழ்ந்துபவன்போன்று ஸர்ப்பம் கருடனை எதிர்ப்பதுபோலக் கருடவாஹனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எதிர்த்து வந்தான். அவ்வஸுரன் த்ரிசூலத்தைப் பலமுள்ளவனாயும் சுழற்றிக் கருடன்மேல் எறிந்து ஐந்து முகங்களாலும் ஸிம்ஹநாதஞ் செய்தான். பெரிதாயிருக்கின்ற அந்த ஸிம்ஹநாதம் பூலோகத்தையும் அந்தரிக்ஷலோகத்தையும் அந்த லோகத்திற்குமே உள்ள ஆகாசத்தையும் ஸுமஸ்த திசைகளையும் ப்ராணிகளின் காதுரக்த்ரங்களையும் நிறைத்து ப்ரஹ்மான்டம் முழுவதும் சிம்பி விட்டது. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கருடன்மேல் வருகின்ற அந்த த்ரிசூலத்தைப் பலத்தினால் இரண்டு பாணங்களை விடுத்து மூன்று துண்டங்களாகச் சேதித்தான்; அந்த முரனையும் முகங்களில் பாணங்

களால் அடித்தான். அந்த முரணும் கோபமுற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்மேல் கதையைப் ப்ரயோகித்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்மேல் வருகின்ற அந்தக் கதையைத் தன்கதையால் ஆயிரந்துண்டங்களாகும்படி துண்டித்து விடுகையில், அவ்வஸுரன் புஜங்களை உயரத் தூக்கிக் கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்மேல் எதிர்த்துவந்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் அங்ஙனம் தன்னை எதிர்த்து வருகின்ற அம்முராஸுரனுடைய தலைகளைச் சக்ராயுதத்தினால் அறுத்து விட்டான். தலையறுப்புண்ட அவ்வஸுரன் ப்ராணங்களை இழந்து இந்தான் ப்ரயோகித்த வஜ்ராயுதத்தினால் சிகரங்கள் அறுப்புண்ட பர்வதம்போல ஜலத்தில் விழுந்தான். அந்த முரனுக்கு ஏழு பிள்ளைகள். அவர்கள் தாம்ரன், அந்தரிக்ஷன், ஸ்ரவணன், விபாவஸு, வஸு, நபஸ்வான், அருணன் என்னும் பெயருடையவர்கள். அவர்கள் தந்தையின் வதத்திற்கு வருந்தி அதற்குப் பாதிகாரஞ் செய்ய விரும்பிக் கோபாவேசமுற்றுப் பெளமனால் அனுப்பப்பட்டு ஆயுதங்களை ஏந்திப் பீடனென்னும் ஸௌபதியை முன்னிட்டுக் கொண்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். வீரர்களாகிய அந்தத் தாம்ரன் முதலியவர்கள் வந்து கோபத்தினால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்மேல் பாணங்களையும் கத்திகளையும் கதைகளையும் சக்திகளையும் இரும்புத்தடிகளையும் சூலங்களையும் ப்ரயோகித்தார்கள். வீணாத வீர்யமுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்தப் பாணம் முதலிய ஆயுதங்களின் ஸமுதூதத்தைத் தன்பாணங்களால் எள்ளளவு துண்டங்களாகத் துண்டித்து விட்டான். பீடனை முன்னிட்டுக் கொண்டுவந்த தாம்ரன் முதலிய அந்த முரபுத்ரர்களையும் தலை துடை புஜம் கால் தேஹம் இவை அறுப்புண்டவர்களாகச் செய்து யமன்வீட்டிற்கு

அனுப்பினான். அங்கனம் தன்னுடைய வேலுபதிகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய சக்ராயுதத்தினாலும் பாணங்களாலும் முடிக்கப்பட்டுத் தன்னுண்டிருக்கக் கண்டு நாகாஸூரன் மதம் பெருகப்பெற்றவைகளும் ஸமுத்ரத்தினிடைத் தீவுகளில் உண்டானவைகளாகிய யானைகளுடன் கூடி ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாதவனாகிப் புறப்பட்டான். அவன் ஸூர்யன்மேல் மின்னலோடு கூடிய மேகம் இருப்பதுபோலப் பார்வையுடன் கருடன்மேல் வீற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டு அவன்மேல் சதக்னியென்னும் சக்தியாயுதத்தைப் ப்ரயோகித்தான். அவனுடன் வந்த மற்ற வீரர்களும் தந்தம் ஆயுதங்களை ஒரேதடவையில் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்மேல் ப்ரயோகித்தார்கள். மஹா னுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்தக்ஷணமே விசித்ரமான இறகுகள் கட்டப்பெற்ற கூருள்ள பாணங்களால் அந்த வீரர்களின் புஜங்களையும் துடைகளையும் தலைகளையும் கால்களையும் சரீரங்களையும் அறுத்துக் குதிரைகளையும் யானைகளையும் முடித்து அந்நாகனுடைய ஸையத்தையெல்லாம் பாழ் செய்தான். குருகுலாலங்காரனே! சிறகுகளால் யானைகளை வதிக்கின்ற கருடன்மேல் வீற்றிருக்கின்ற பகவான் அந்த வீரர்கள் ப்ரயோகித்த ஆயுதங்கள் தன்மேல் வருவதற்கு முன்னமே அந்த ஸையத்தையெல்லாம் வதித்து அப்பால் அந்த ஆயுதங்களை ஒவ்வொன்றையும் மும்முன்று பாணங்களால் அறுத்துத்தள்ளினான். யானைகள் அனைத்தும் கருடனால் மூக்காலும் இறகுகளாலும் நகங்களாலும் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டு வருந்திப் பட்டணத்திற்கே திரும்பிப்போயின. பிறகு நாகனொருவன்மாத்ரமே யுத்தபூமியில் இருந்து யுத்தஞ்செய்தான். அந்த நாகன் தன்பலமெல்லாம் கருடனால் பீடிக்கப்பட்டு வருந்தி ஓடுவதைக்கண்டு வஜ்ரா

யுதத்தையும் தடுத்த மிகுந்த உருகியுள்ள சக்தியாயுதத் தினால் அந்தக் கருடனை அடித்தான். கருடன் அந்தச் சக்தியினால் அடிக்கப்பட்டுப் பூமாலையால் அடிக்கப்பட்ட யானைபோலச் சிறிதும் சலிக்காதிருந்தான். நரகன் தன் முயற்சி வீணானதைக் கண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை 'அடிக்கச் சூலாயுதத்தை எடுத்தான். அந்த நரகன் அச்சூலத்தைப் ப்ரயோகிப்பதற்கு முன்னமே கத்தியின் நுனிபோன்ற நுனியுடைய சக்ராயுதத்தினால் யானையின்மேலிருக்கின்ற அவ்வஸுரனுடைய தலையை அறுத்தான். குண்டலங்களோடு கூடியதும் அழகிய கிரீடத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாகிய அந்நரகனுடைய சிரஸ்ஸு ஜ்வலித்துக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தது. அதைக் கண்டு நரகனைச் சேர்த்தவர்கள் 'ஆ! ஆ!' என்று முறையிட்டார்கள். ரிஷிகள் நல்லது நல்லதென்றார்கள். தேவதைகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்மேல் பூஷ்பங்களை இறைத்து அவனைத் துதித்தார்கள். அப்பால் நரகனுடைய மாதாபாபிய பூமிதேவி உருக்கியழுக்கெடுத்த பொன்னில் இழைக்கப்பட்ட ரத்னங்களால் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற குண்டலங்களையும் வைஜயந்தியென்னும் வனமாலையையும் வருணனுடைய குடைபையும் மஹாமணியையும் கொண்டு வந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் கொடுத்தாள். ராஜனே! அப்பூமிதேவி தேவர்க்குத் தேவராயிருக்கத்தகுந்த மேன்மையுடைய ப்ரஹ்மாதிகளால் பூஜிக்கப்பட்டவனும் ஜகதீஸ்வரனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை வணங்கிக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு பக்தியினால் வணக்கமுற்ற மதியுடன் ஸ்தோத்ராஞ்செய்தாள்.

பூமிதேவி சொல்லுகிறாள்:— தேவதேவர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் சியாமகனே! சங்கசக்ரகதா தானே! (சங்கம் சக்ரம் கதை என்னும் ஆயுதங்களை

அணிர்திருப்பவனே!) உனக்கு நமஸ்காரம். பரமாத்மனே! பக்தர்களின் விருப்பங்களுக்குத் தகுந்தபடி திருவுருவங்களை ஏற்றுக்கொள்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். தாமரையுந்தியனாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். தாமரைமலர்மலை அணிந்த உனக்கு நமஸ்காரம். தாமரைக்கண்ணனாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். தாமரைப்பாதங்களை யுடைய உனக்கு நமஸ்காரம். ஷாட்குண்யபூர்ணனும் ஆதிகாரணனும் வஸுதேவனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தும் மனுமுதலிய புருஷர்களிடத்தில் ஆவேசித்தும் ஸமஸ்தஜகத்திற்கும் அந்தர்யாமியபிரிந்தும் ஜகததைப் பாதுகாப்பவனும் ப்ரளயதசையில் தனியாகிய ஜ்ஞானரந்தமயனான தன்னைத் தானே அனுபவித்துக் கொண்டு மஹாநந்தபூர்ணனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். இந்த ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் நீயே படைத்தனை. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஸடிக்ஷமசேதனானவர்களைச் சரீரமாகக் கொண்டிருந்த நீ ஸ்தூலசேதனானவருபமான இந்த ப்ரபஞ்சமாக விரிந்தனை. (இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணம் நீயே. சிமித்தகாரணமும் நீயே). ஆயினும் அந்த ப்ரபஞ்சத்தின் பிறவி முதலிய விகாரங்கள் எவையும் திண்டப்பெறாமல் நீ பரிசுத்தனாயிருப்பவன். பிறவி முதலிய விகாரங்களெல்லாம் உன் சரீரங்களாகிய சேதனானவர்களைச் சேர்த்தவைகளையன்றி உனக்குக் கிடையா. நீ அளவற்ற சக்திகளுடையவன். அந்தச் சக்திகள் உனக்கே அஸாதாரணங்களன்றி அவை மற்றெவர்க்கும் கிடையா. நீ ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங்களாலும் அளவற்றவன். அத்தன்மை எப்படி உன்னொருவனுக்கே அஸாதாரணமோ, அப்படியே உன்சக்தி முதலியவைகளும் உனக்கே அஸாதாரணமாயிருப்பவை. மேன்மையும் தாழ்மையுமான பல

வகைச் சரீரங்கடையுடைய ஸமஸ்த ஜீவாத்மாக்களுக்
கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனே! அசேதனத்திற்குள்
புகுந்து அதைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவனே! பரமாத்
மனே! உனக்கு மமஸ்காரம், ப்ராபூ! நீ ஸ்ருஷ்டிக்க விரு
ம்பி ரஜோகுணத்தை அதிகமாக ஏற்றுக்கொள்கின்
றனை (ரஜோகுணம் தலையெடுக்கப்பெற்ற நான்முக
னென்னும் தேஹத்தில் ப்ரவேசித்து ப்ரபஞ்சத்தின்
ஸ்ருஷ்டியை நடத்துகின்றனை.) ப்ரபஞ்சத்தை ஸம்ஹரித்
கும்பொருட்டுத் தமோகுணத்தை முக்யமாக ஏற்றுக்
கொள்கின்றனை (தமோகுணம் தலையெடுக்கப்பெற்ற ருத்
ரன் அக்னி முதலியவர்களைச் சரீரமாகக்கொண்டு ப்ரா
பஞ்சத்தின் ஸம்ஹாரத்தை நடத்துகின்றனை.) ஜகத்பதி!
ப்ரபஞ்சத்தைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு ஸத்வகுணத்
தை முக்யமாக ஏற்றுக்கொள்கின்றனை. (ஸத்வகுணம்
தலையெடுக்கப்பெற்ற மனு முதலியவர்களைச் சரீரமாகக்
கொண்டு ப்ரபஞ்சத்தைப் பாதுகாக்கின்றனை.) ஜீவாத்
மாக்களைச் சரீரமாகக் கொண்டு அவர் மூலமாய் ஸ்ரு
ஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துவதுபோலவே ஸ்திதியை
யும் நடத்துகிறாயென்பதில்லை. ஜீவாத்மாக்களைச் சரீர
மாகக் கொண்டு மறைத்திருக்கையின்றித் தானே சுத்த
ஸத்வமயமான திருவுருவங்களைக் கொண்டு ஸ்திதியை
நேரிலும் நடத்துகின்றனை. காலம் ப்ரக்ருதி புருஷன் இ
வையெல்லாம் நீயே. (நீ இவற்றைச் சரீரமாகக்கொண்டு
இவையெல்லாம் நீயே யென்னும்படி அமைத்திருக்கின்
றனை.) நீ இவற்றைக்காட்டிலும் வேறுபட்டு விலக்ஷண
மாயிருக்கின்றனை. பூமியாகிய நான், ஜலம், அக்னி முத
லிய தேஜஸ்ஸு, வாயு, ஆகாசம், தன்மாத்மாங்கள், இந்த்
ரியங்களின் அதிஷ்டான தேவதைகள், மனம், ஜ்ஞானே
ந்தரிய கர்மேந்தரியங்கள், மஹத்து, அஹங்காரம், ஜீவன்

ஆகிய ஜங்கமஸ்தாவர ரூபமான ஜகத்து முழுவதும் ப்ரக்ருதிபுருஷகாலங்களைச் சரீரமாகவுடையவனும் இணையெதிரில்லாதவனுமாகிய உன்னிடத்திலேயே இருக்கின்றது. (மண்ணில் குடம் இருப்பதுபோல இந்த ஜகத் தெல்லாம் உன்னிடத்தில் இருக்கின்றது. ஆகையால் மண்ணே குடமாயிருப்பதுபோல இந்த ஜகத்தெல்லாம் நீயே.) பகவனே! இந்தப் பூமி முதலியவற்றை ஸ்வதந்த்ரவஸ்துக்களென்று சினைப்பது ப்ரமமே. மற்றும், இவை தேஹங்களாகப் பரிணமித்து ஜீவனென்னும் அபிமானத்தை விளைக்கின்றனவாகையால் ப்ரமமென்று கூறப்படுகின்றன. நாதனே! இவன் பகதத்தனென்னும் பெயருடையவன்; அந்த நாகாஸூரனுடைய புதல்வன். தன்னையே சரணம் அடைந்தவர்களின் வருத்தங்களைப் ப்ராக்குத்தன்மையனே! இவன் பயந்து உன்பாதாரவிந்தங்களைச் சரணம் அடைந்தான். இவனைப் பாதுகாப்பாயாக, ஸமஸ்த அசுபங்களையும் போக்கவல்ல உன்தாம்ரைக்கையை இவன் தலைமேல் வைப்பாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பக்தியுடன் வணக்கமுற்றிருக்கின்ற பூமிதேவியால் இனிய உரைகளை மொழிந்து இங்ஙனம் பூஜிக்கப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் அவனுக்கு அபயங்கொடுத்து ஸமஸ்த ஸம்ருத்திகளும் அமைந்திருக்கப்பெற்ற பௌமனுடைய க்ருஹத்திற்குள் ப்ரவேசித்தான். அங்கு நாகாஸூரன் அரசர்களிடத்தினின்று பராக்ரமித்துக் கொண்டுவந்த பதினாறாயிரம் பெண்மணிகளைக் கண்டான். அப்பெண்மணிகள் விரும்பி வரிக்கத்தகுந்த குணமுடையவர்களில் சிறந்தவனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவ்விடம் வந்திருக்கக் கண்டு மோஹித்து 'நம்முடைய பாக்யம் இவனை நமக்கு ப்ரியமுள்ள கணவனாகக் கொண்டு வந்து விட்டது' என்று நினைத்து

மனத்தினால் அவனையே தங்களுக்குக் கணவனாக வரித் தார்கள். அம்மடந்தையர்கள் அனைவரும் 'இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எனக்குப் பதியாவானாக, கடவுள் அதை அனுமோதனஞ் செய்வாராக' என்னும் பெரிய விருப்பத்துடன் தனித்தனியே ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மனங்கொண்டார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவர்களுக்கு ஸ்னானஞ் செய்வித்து அழுக்கின்றி நிர்மலமாயிருக்கின்ற ஆடை ஆபரணம் முதலியவைகளால் அலங்காரமும் செய்வித்துச் சிவிகைகளில் ஏற்றித் தவாரகைக்கு அனுப்பினான். விலையுயர்ந்த ரதங்களையும், அளவற்ற பொக்கசத்தையும் நான்கு தந்தங்கள் அமைத்து மிகுந்த பலமுடையவைகளும் ஐராவதமேனனும் திக்கஜத்தின் வம்சத்தில் பிறந்தவைகளும் வெண்மை சிறமுடையவைகளுமாகிய அறுபத்து நான்கு யானைகளையும் தவாரகைக்கு அனுப்பினான். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பார்மையுடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்று குண்டலங்களை அதிதியிடம் கொடுத்துத் தேவேந்திரனாலும் பெருமையுள்ள இந்தரானியாலும் பூஜிக்கப்பட்டான். அப்பால் தன்பார்மையினால் தூண்டப்பட்டுப் பாரிஜாத வருஷத்தைப் பிடிங்கிக் கருடன்மேல் வைத்துக்கொண்டு புறப்படுகையில் அதைக் கொண்டுபோகலாகா தென்று தடுத்து யுத்தத்திற்கு வந்த இந்தரன் முதலிய தேவதைகளை வென்று பாரிஜாத வருஷத்தைப் பட்டணங் கொண்டு சேர்த்தான். அந்தப் பாரிஜாத வருஷமும் ஸத்யபாமையின் கருஹத்தினுடைய உதயானவனத்தில் வைக்கப்பட்டு அவ்வனத்திற்கு மிகவும் சோபையை விளைத்துக்கொண்டிருந்தது. அதன் பரிமளத்தையும் மகரந்தத்தையும் விரும்பி ஸ்வர்க்கத்தினின்று வண்டுகள் அதைத் தொடர்ந்து வந்தன. இந்தரன் நாகாஸாரிணத் தான் வெல்ல

முடியாமையால் அதற்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வல்லனென்று அவனிடம் வந்து அவனுடைய பாதாவிந்தங்களைத் தன் கிரீடங்களால் ஸ்பர்சித்துக்கொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்து நாகாஸுரனைக் கொன்று அவன் பறித்துக் கொண்டு போன குண்டலம் முதலியவைகளைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி வேண்டினான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் அவன் வேண்டினபடி கார்யங்களை சிறைவேற்றிக்கொடுத்து ஸ்வர்க்கத்தில் முளைத்திருக்கும் பூண்டுகளாகிய கல்பகச் செடிகளில் ஒன்றைப் பிடுங்கிக்கொண்டு வருகையில், தேவேந்தரன் தன்கார்யத்தை சிறைவேற்றிக் கொடுத்ததையும் பாராமல் அதைக் கொண்டு போகலாகாதென்று அவனோடு யுத்தஞ் செய்யவந்தான். ஆ! தேவதைகளின் அஹங்காரத்தையும் அவர்களுடைய பணக் கொழுப்பையும் என்னென்று சொல்லுவேன்? அவற்றைச் சுடவேண்டும். விகாரங்களற்றவனும் மஹானுபாவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அப்பால் ஒரே முஹூர்த்தத்தில் அந்தப் பெண்மணிகள் எத்தனைபேர்களோ அத்தனை க்ருஹங்களில் அத்தனை உருவங்களை ஏற்றுக் கொண்டு அந்தப் பதினாறுமீரம் பெண்மணிகளையும் விதிப்படி விவாஹஞ் செய்து கொண்டான். பிறர்க்கு நெஞ்சிலும் கிளைக்கமுடியாத செயல்களையும் சிறைவேற்றுத் திறமையுடைய அப்பகவான் தான் மாரிட உருவம் பூண்டும் தனக்கு அஸாதாரணமான மஹிமையைக் கைவிடாமல் சிறைவாளனாகவேயிருந்தானாயினும் ஸமஸ்த ஸம்ருத்திகளும் நிறைந்திருக்கையால் இளையெதிரில் லாதவைகளான அம்மடந்தையர்களின் மானிகைகளில் ஒரு கொடியும் பிரியாதிருந்து, ப்ராக்ருதஜனம்போல் க்ருஹஸ்தர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு அழகியர்களான அப்பெண்மணிகளுடன் விளையாடலுற்றிருந்

தான். பக்தர்களின் மனத்தைத் தொடர்ந்து நடக்குந் தன்மையனும் அளவற்றமஹிமைகளுடையவனும் இணையெதிரில்லாதவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன் பார்வையகலிடத்தில் அவரவர் விரும்பினபடி உருவங்களை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தமை என்ன அற்புதம்? அவனுடைய பெருமைக்கு இது ஒரு அற்புதமன்று. யோகேஸ்வர்களுக்கும் ஈஸ்வரனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இப்பொழுதும் தன் பக்தர்களுக்கு உள்ளேயும் வெளியிலும் நரம்புறத்திலும் நூறுகவும் ஆயிரமாகவும் தோற்றுக்கொண். அப்பெண்மணிகள் ப்ரஹ்மாதிகளாலும் அறியமுடியாத மஹிமையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கணவனாகப் பெற்று இடைவீடின்றி வளர்த்துவருகின்ற ஆகந்தமுடையவர்களாகி அலுராகம் அமைந்த புன்னகையாடு கூடின கண்ணோக்கத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற புதியகலவிகளில் பரிஹாஸ வசனங்களைப் பேசிக்கொண்டு இடையிடையில் வெட்கத்தை அடைந்தார்கள். அம்மாதரசிகள் தாங்கள் நினைத்தபடி நடக்க வித்தமாயிருக்கின்ற அநேகமாயிரம் தாஸிகளையுடையவர்களாயினும் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எதிர்கொள்வது, சிறந்த ஆஸனம் அளிப்பது, பாதங்களை விளக்குவது, தாம்பூலங்கொடுப்பது, பாதங்களைப் பிடிப்பது முதலிய உபகாரங்களால் ஸ்ரமம்தீர்ப்பது, சாமரம் வீசுவது, கந்தம்பூசுவது, பூமாலை சூட்டுவது, தலைவாரி முடிப்பது, படுக்கை அமைப்பது, உபஹாரங்களைக் கொடுப்பது இவை முதலியவைகளால் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குத் தாங்களே நேரில் பணிவிடை செய்தார்கள். ஐம்பத்தொன்பதாவது அத்வராயம் முற்றிற்று.

ஶ்ருக்மீணிக்கும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கும் ப்ரணயகலஹம். ௧௦

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஒருகால் ருக்மீணி ஜகத் குருவும் தன்படுக்கையில் ஸுகமாக வீற்றிருப்பவனும் தன்பதியுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தன்ஸகிகளுடன் சாமரம் வீசி உபசாரஞ் செய்து கொண்டிருந்தாள். எவன் ஜீவாத்மாக்கள் தன்னை ஆராதித்து உஜ்ஜீவிக்கும் பொருட்டு அதற்குரிய கரணகளேபராதிகளைக் கொடுக்கையாகிற ஸ்ருஷ்டியை நடத்துகிறான்; எவன் ஜன்மஜராமரணாத்ருபமான ஸம்ஸாரத்தில் விழுந்தலைகிற ஜீவாத்மாக்களுக்கு ப்ரளயமென்னும் வ்யாஜத்தினால் இளைப்பாறுதலை விளைக்கிறான்; எவன் ஸம்ஸாரதசையிலும் அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்கு அணிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களைக் கொடுத்துக் காக்கிறான்; எவனுக்கு இந்த ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் கேவலம் விளையாடலாயிருக்கின்றன; அப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரன் பிறவியற்றவனாயினும் தான் ஏற்படுத்தின தர்மமாயாதைகளை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டுத் தன்ஸங்கல்பத்தினால் யதுகுலத்தில் பிறந்தான். இங்ஙனம் ஜகத்திற்கு வேண்டிய ஹிதங்களை நடத்துகிறானாகையால் அவனே ஜகத்குரு. அத்தகையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சிறந்த சயனத்தில் ஸுகமாக வீற்றிருக்கையில் பீஷ்மகனுடைய புதல்வியான ருக்மீணி அவனுக்குச் சாமரம் வீசிக்கொண்டிருந்தாள். அந்தப்படுக்கையறை திகழ்கின்ற முத்துச்சரங்கள் தொங்கவிடப் பெற்ற மேல்கட்டினாலும் ரத்னமயமான தீபங்களாலும் விளக்கமுற்றிருந்தது. மற்றும் வண்டினங்கள் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிற திவ்யமான மல்லிப்பூமாலைகள் தொங்க விட்டிருந்தன. உதயராகத்தினால் சிவந்திருக்கின்ற சந்திரகிரணங்கள் சாளரத்தின் கந்தர்வங்களால் நுழைந்து நிறைந்திருந்தன. உதயானவனத்தில் வைத்து வளர்க்கப்

பட்ட பாரிஜாதவ்ருக்ஷங்களின் வனத்தினின்று புஷ்பங்
கவின் வாஸனையை ஏந்திக்கொண்டு வருகின்ற மந்த
மாருதத்தினாலும் சாளரத்தின் மந்தரத்தினால் வெளிவ
ருகின்ற அகிற்புகைகளாலும் அத்தப் படுக்கையறை மிக
வும் அழகாயிருந்தது. இத்தகைய படுக்கையறையில்
பால்நுரையை சிகர்த்து வெளுத்திருக்கின்ற மஞ்சத்
தின்மேல் அமைக்கப்பட்ட மேலான மெத்தென்ன பஞ்ச
சயனத்தின்மேல் ஸுகமாக உட்கார்ந்திருக்கின்ற ஜக
தீஸ்வரனான தன்கணவனை ருக்மிணி உபாஸித்துக்
கொண்டிருந்தாள். மிகுந்த ஒளியுடைய அம்மடந்தையர்
மணியான ருக்மிணி மணிக்காம்புடைய சாமரத்தைத்
தன் ஸகியின் கையினின்று வாங்கி அதனால் ஸர்வேஸ்வர
னான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை வீசிக்கொண்டு அவனைப் பணிந்தி
ருந்தாள். அந்த ருக்மிணி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அருகா
மையில் ரத்னமயமான சிலம்புதண்டைகளால் சப்தஞ்
செய்துகொண்டு மோதிரங்களையும் வளைகளையும் அணி
ந்த ஹஸ்தத்தின் நுனியில் சாமரத்தை ஏந்தி வஸ்தரத்
தின் நுனியால் மறைக்கப்பட்ட கொங்கைகளின் மேலு
ள்ள குங்குமக் குழம்பினால் சிவந்திருக்கின்ற முத்து
மாலையின் ஒளியினாலும் சிதம்பங்களில் தரிக்கப்பட்ட
மேலான அரைநாண் மாலையாலும் விளக்கமுற்றிருந்
தாள். மானிட உருவம் பூண்ட மஹாலக்ஷ்மியும் அவதா
ரங்கள் தோறும் தன்னை பெரழிய வேறு கணவனற்ற
வளும் வேறு கதியற்றவளும் லீலைபினால் மானிட உருவம்
பூண்ட தனக்கு அனுரூபையும் முன்னெற்றிமயிர்களா
லும் குண்டலங்களாலும் பத்கங்களை அணிந்த கண்டத்
தினாலும் விளக்கமுற்று முகத்தில் திகழ்கின்ற அம்ரு
தம் பேர்ன்ற புன்னகையுடையவளுமாகிய அந்த ருக்
மிணியைப் பார்த்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸந்தோஷமுற்றுப்
புன்னகை செய்துகொண்டு இங்ஙனம் மொழிந்தான்

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—ராஜபுத்ரி! லோக
பாலர்களின் ஐஸ்வர்யம்போன்ற ஐஸ்வர்யமுடையவர்க
ளும் மிகுந்த ப்ரபாவமுடையவர்களும் (போக்ய வஸ்து
க்கள் போகத்திற்கு வேண்டிய கருவிகள் முதலிய
ஸம்ருத்திகள் அமைந்தவர்களும்) செல்வப்பெருக்குடை
யவர்களும் ரூபம் ஔதார்யம் (தானசீலம்) பலம் இவை
களால் மேன்மையுற்றவர்களுமாகிய பல மன்னவர்
கள் உன்னை விரும்பினார்கள். உன் ப்ராதாவும் உன்
தந்தையும் உன்னை அவர்களுக்கே கொடுத்தார்கள்.
அவர்கள் உன்னை மேல்விழுந்து விரும்பி விவாஹத்திற்
காக உங்கள் பட்டணத்திற்கு வந்து காத்துக்கொண்
டிருந்தார்கள். அவர்கள் காமாவேசத்தினால் கொடிய
மதமுடையவர்கள்; உனக்குத் தகுந்தவர்கள். அத்த
கைய சிசுபாலன் முதலிய மன்னவர்களை நீ ஏன் வரிக்க
வில்லை? அம்மன்னவர்களைத் துறந்து உனக்குத் தகுதி
யல்லாத என்னை ஏன் வரித்தனை? அழகிய புருவங்
களுடையவளே! நானே வென்றால் ஜராஸந்தன் முதலிய
ராஜாக்களிடத்தினின்று பயந்தவன்; அதைப் பற்றியே
ஸமுத்ரத்தைச் சரணம் அடைந்திருக்கின்றேன்.
(ஸமுத்ரத்தினிடையிலுள்ள திவை இருப்பிடமாகக்
கொண்டிருக்கின்றேன்.) மிகுந்த பலமுடைய ஜராஸந்
தாசிகளோடு த்வேஷத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன்.
நான் பெரும்பாலும் ராஜஸிம்ஹாஸனத்தைத் துறந்தி
ருப்பவன். (இத்தகையான என்னை நீ ஏன் வரித்தனை?
மற்றும் என் வழி இன்னதென்று ஒருவர்க்கும் ஸ்பஷ்ட
மாகத் தெரியாது. (இவன் வஸுதேவனுடைய பிள்ளை
யாகையால் ஷத்ரியனா? அல்லது நத்தனுடைய பிள்ளை
யாகையால் மூன்றாவது வர்ணத்தில் பிறந்தவனாவென்று
என்னைப்பற்றி எல்லோரும் ஸந்தேஹிக்கவேண்டியதா

யிருக்குமே யன்றி, இவன் இன்ன ஜாதியில் பிறந்தவனென்று ஸ்பஷ்டமாக ஒருவருக்கும் நிச்சயிக்கமுடியாது.) நான் லோகத்திற்கிணங்காத வழியைப்பற்றி நடப்பவன். (லோகமர்யாதையைக் கடந்தவன்). அழகிய புருவங்களுடையவளே! இத்தகைய என்னைப்போன்ற புருஷர்களின் பதவியைத் தொடர்ந்த உன்னைப்போன்ற மடந்தையர்கள் பெரும்பாலும் வருந்துவார்கள். (நற்குலத்தில் பிறந்த உன்னைப் போன்ற பெண்மணிகள் குலகோதரம் தெரியாதவனும் துர்மார்க்கனும் வஞ்சகனுமாகிய என்னைப் போன்றவனைத் தொடர்வது வருத்தத்திற்கிடமாகும்). மற்றும், நான் ஒன்றுமில்லாதவன்; (ஏழை). என்னைப் போன்ற ஒன்றுமில்லாத ஏழையர்களுக்கே நான் அன்பளியிருப்பவன். அழகிய இடையுடையவளே! அதைப்பற்றியே பணக்காரர்கள் பெரும்பாலும் என்னைப் பணிகிறதில்லை. (குருபனயினும் பணக்காரனே பெண்டிர்களுக்கு இஷ்டனாவான். நானோ வென்றால், ஏழையன்; உன்னைப் போன்றவளால் வரிக் கத்தகுத்தவனல்லேன்). பணம் பிறவி ஐஸ்வர்யம் அழகு ஆகிய இவையெல்லாம் எவர்களுக்கு ஒருவரோடொருவர்க்கு ஒத்திருக்கின்றனவோ, அவர்களுக்கே விவாஹமும் ¹மைத்திரியும் பொருந்துமன்றி, உத்தமர்களுக்கும் அத்தமர்களுக்கும் அவை பொருந்தமாட்டா. விதர்ப்ப தேசத்தரசன் மகளே! நீ நன்றாக ஆலோசிக்குத் திறமை யற்றவளாகையால் இதை ஆராய்ந்தநீயாமல் வரிக்கத்தகுந்த நற்குணங்களற்றவனும் பிச்சைக்காரர்களால் வீணாகப் புகழப்பட்டவனுமாகிய என்னை வரித்தனை. ஆகையால் நீ இப்பொழுதாயினும் உனக்குத் தகுதியான ஒரு ஷத்ரியஸ்ரோஷ்டனைப் பணிவாயா

யின், இஹலோகத்திலும் பாலோகத்திலும் நல்ல விருப்
பங்களை அனுபவிப்பாய் அழகிய இடையுடையவளே!
சிசுபாலன் ஸால்வன் ஜராஸந்தன் தந்தவக்தான் முத
லிய மன்னவர்களும் உன்தமையனாகிய ருக்மியும் என்
மேல் த்வேஷிக்கிறார்கள். துஷ்டர்களின் தேஜஸ்சைப்
போக்குத் தன்மையுடைய நான் வீர்யமதத்தினால் கண்
தெரியாதிருப்பவர்களும் கர்வமுற்றவர்களுமாகிய அந்
தச் சிசுபாலன் முதலிய மன்னவர்களின் கர்வத்தை
அடக்கும் பொருட்டு உன்னைக் கொண்டு வந்தேனன்றி
வேறில்லை. ஆகையால் நீ இப்பொழுது உன்னிஷ்டப்படி
உனக்குத் தகுந்த மேலான மன்னவனைப் பணிந்து இஹ
பாலோகஸுகங்களை அனுபவிப்பாயாக. மற்றும், நான்
மனையிலும் மனைவியிடத்திலும் விருப்பமின்றி உதா
ஸீனமாயிருப்பவன். ஸ்த்ரீ ஸம்போகஸுகம் புத்ரா
ஸுகம் பணம் இவைகளில் விருப்ப முடையவனல்லேன்.
ஆத்மானுபவம் கைகூடப்பெற்றிருக்கையால் எதிலும்
விருப்பமற்றவன். ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ஆத்மஸ்வரூபத்
தின் தோற்றத்தினால் ப்ராக்ருத சேஷ்டைகள் எவையும்
தீண்டப்பெறுதவன். (புருஷன் இல்லறவாழ்க்கையில்
உதாஸீனமாயாவது காமமற்றவனாவது இருப்பானா
யின் ஸ்த்ரீகளுக்கு அது பொறுக்க முடியாது. ஆகை
யால் நீ இத்தகையனான என்னைத் தெரியாமல் வரித்
தனை; இப்பொழுதாயினும் வேறொரு மன்னவனைப்
பணிந்து வாழ்வாயாக).

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்
ருஷ்ணன் தன்னை எப்பொழுதும் பிரியாதிருக்கையால்
அவனுக்குத் தான் மிகவும் அன்புள்ளது கினைத்
துக் கர்வமுற்றிருக்கின்ற ருக்மிணியைக் குறித்து அவ
ளுடைய கர்வத்தைப் பேசுக்கும்பொருட்டு இங்ஙனம்

மொழிந்து பேசாதிருந்தான். மூன்று லோகங்களுக்கும் ப்ரபுவும் தனக்கு அன்பனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் மொழிகையில், ருக்மிணி தான் என்றும் கேளாத அந்த அப்ரியமான வார்த்தையைக் கேட்டுப் பயந்து மனத்தில் நடுக்கம் உண்டாகப் பெற்றுக் கண்ணுங் கண்ணீருமாகி அபரமான சிந்தையில் ஆழ்ந்தாள். அந்த ருக்மிணி, நகங்களால் சிவந்த ஓவியுடையதும் அழகிய துமான பாதத்தினால் பூமியைக் கீறுவதும் மெய்கரைந்து வருகையால் கலங்கி இருக்கின்ற கண்ணீர்களால் சந்தனம் பூசப்பெற்ற கொங்கைகளை நனைப்பது மாகித் துக்கத்தின் மிகுதியால் வாயைத் திறந்து பேசமுடியாமல் தலையைக் கவழ்ந்து சிந்தி ருந்தாள். அப்ரியமான வார்த்தையைக் கேட்ட மஹாதுக்கத்தினாலும் நம்மைக் கைவிடுவனோ என்னவோவென்கிற பயத்தினாலும் சோகத்தினாலும் மதி மழுங்கப்பெற்ற அந்த ருக்மிணியின் ஹஸ்தத்தினின்று வளைகள் நழுவின. அவள் கையில் தரித்திருந்த சாமரமும் அதினின்று நழுவிப் பூமியில் விழுந்தது. தழசுழத்த மதியுடைய அவளுடைய தேஹமும் மோஹத்தை அடைந்து தலைமயிர்கள் அவிழ்ந்து விரியப் பெற்று சிற்சமுடியாமல் காற்றில் அடிபட்ட வானைமரம்போல் பூமியில் விழுந்தது. மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பரிஹாஸத்தின் திறமையை அறியாத அன்ப நாயகியின் ப்ரேம பாசத்தைக் கண்டு மனஇரக்கமுற்றுப் பயந்தவன் போல உடனே நடுங்கினான். சதூர்ப்புஜனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மஞ்சத்தினின்று வேகமாக இறங்கி அந்த ருக்மிணியை எடுத்துத் தலைமயிர்களை முடிந்து தாமரை மலர்போன்ற ஹஸ்தத்தினால் அவளுடைய முகத்தைத் துடைத்தான். அப்பரமன் நீர்த்துளிகள் பெருகப் பெற்ற

கண்களையும் சோகநீர்களால் நனைந்த கொங்கைகளையும் துடைத்துப் புஜங்களால் அணைத்து நல்வார்த்தைகள் பேசத் தெரிந்தவனும் ஸத்புருஷர்களுக்குக் கதியுமாகிய அப்பகவான் பரிஹாஸத்தின் ப்ரௌடியை (மிடுக்கை) அறியாமையால் ப்ரமித்த மனமுடையவனும் அங்ஙனம் பரிஹாஸஞ் செய்யத்தகாதவனும் தன்னையொழியவேறொரு விஷயம் அறியாதவனும் மனஇரக்கத்திற் கிடமாயிருப்பவனும் நல்லியற்கையுடையவனுமாகிய அந்த ருக்மிணியை மன இரக்கத்துடன் நல்வார்த்தைகளால் ஸமாதானப் படுத்தினான்.

புரீபகவான் சொல்லுகிறான் : — விதர்ப்பராஜன் புதல்வி! என்மேல் அஸூயைப் படவேண்டாம். நீ என்னையே பரமகதியாகப் பற்றி யிருப்பவனென்பது எனக்குத் தெரியும். அழகிய அங்கமுடையவனே ! ஆயினும் உன் வார்த்தையைக் கேட்க விரும்பியும் ப்ரணைய கோபத்தினால் உதடு துடிக்கப்பெற்றுக் கோபத்தினால் கண்ட ஸ்தலத்தில் பரவுகின்ற கோக்கத்தினால் சிவந்த கடைக் கண்களுடையதும் அழகிய புருவ நெரிப்புக்கள் அமைந்திருப்பதுமாகிய உன்முகத்தைப் பார்க்க விரும்பியும் நான் இங்ஙனம் பரிஹாஸஞ் செய்தேனன்றி வேறில்லை. பயப்படுத்தன்மையுடையவனே ! கோபமுடையவனே ! காதலியுடன் ப்ரணயகலஹங்களால் பொழுது போக்குகையே க்ருஹஸ்தர்களுக்கு இல்லறவாழ்க்கையில் விளையும் மேலான லாபமல்லவா? (ஆகையால் 'கலஹத்தில் என்ன குதூஹலம்?' என்ன ஸுகம்?' என்று சங்கிக்க வேண்டாம்.)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ராஜனே ! அந்த ருக்மிணி இங்ஙனம் பகவானால் நன்கு ஸமாதானஞ் சொல்

லப் பெற்று அவன் சொன்னதெல்லாம் பரிஹாஸமென்று தெரிந்துகொண்டு நம்மை இவன் கைவிடுவானே என்னவோ வென்கிற பயத்தைத் துறந்தாள். பரத வம்சாலங்காரனே ! அவள் வெட்கமும் சிரிப்பும் அமைந்து ஸ்னேஹமும் கிறைந்து அழகியதுமான கடைக்கண்ணோக்கத்தினால் புருஷஸ்ரோஷ்டனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே அவனைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தாள்.

ருக்மிணி சொல்லுகிறாள்:—தாமரைக் கண்ணனே நான் உனக்குத் தகுந்தவ ளன்றென்று நீ மொழிந்தனை. இது இப்படி தான். (நீ மொழிந்தது வாஸ்தவமே.) நீ ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் அளவற்றவன் மற்றும், ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் மூன்று லோகங்களுக்கும் ப்ரபுவும் தனக்கு அஸாதாரணமான கீத்யவிபூதியில் கனிப்புற்றிருப்பவனுமாகிய நீ எங்கே ? உன் மனோபாவத்தைத் தொடர்ந்து உனக்குப் பாதந்த்ரையாயிருப்பவனும் எனக்குள்ள இத்தன்மையை அறியாதவர்களால் உபாஸிக்கப்பட்ட பாதங்களுடையவளுமாகிய நான் எங்கே ? (தெரிந்தவர்கள் என்னை ஸ்வதந்த்ரை யென்று உபாஸிக்க மாட்டார்கள்; உனக்குப் பாதந்த்ரையாக நினைத்து என்னை உனக்குப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு என்னோடு கூடிய உன்னையே உபாஸிப்பார்கள். ஆகையால் நான் உனக்குத் தகாதவளென்பது வாஸ்தவமே) மூன்று லோகங்களையும் உட்படுத்திக்கொள்ள வல்ல பெரிய அடிவைப்புக்களை யுடையவனே ! ராஜர்களிடத்தினின்று பயந்துதான் ஸமுத்ரத்தினிடையில் சயனித்துக் கொண்டிருக்கின்றனை. இது உண்மையே. (மூன்று அடிகளால் உலகங்களை யெல்லாம் அளந்து கொண்ட மஹானுபாவனாகிய நீ ராஜர்களிடத்தினின்று பயந்து ஸமுத்

ரத்தைச் சரணம் அடைந்தனை யென்றால் இதை எவன் கம்புவான்?) ஆனால் ஸமுத்ரத்தில் வாஸஞ் செய்வது ஏதுக்காக வென்றால், என் தந்தையாகிய ஸ்ரீஸமுத்ரத்தினிடத்தில் ப்ரீதியுடையவனாகையால் அதை வெளியிடும் பொருட்டு அதைப் போன்ற ஸமுத்ரமாகிய லவண ஸமுத்ரத்தில் வாஸஞ் செய்கின்றனையன்றி வேறொன்றுமில்லை. நீ எனக்கு மிகவும் அன்பிற்கிடமானவன். ஆகையால் என்னிடத்திலும் உனக்கு ப்ரீதி அளவற்றிருக்கின்றது. அந்த ப்ரீதியின் மிகுதியால் என்னைச் சேர்த்தவர்களிடத்திலும் நீ ப்ரீதியுடையவனாகிருக்கின்றனை. பவிஷ்டர்களோடு விரோதம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறேனென்றனை. அது விபரீதமே. இத்தீரியங்களை வெல்ல முடியாமல் சப்தாதி விஷயங்களில் கால் தாழ்த்த மூடர்கள் உன்னை ஓயாமல் த்வேஷிக்கிறார்களென்பதை இப்படி மாற்றிச் சொல்லுகின்றனை. நான் ராஜாஸனத்தைத் துறந்திருப்பவனென்று மொழிந்தனை. அது உண்மையே. ஏனென்றால், உன்னுடைய ப்ருத்யர்களே ஸிம்ஹாஸனத்தில் ஏறுவது பெரிய நாகத்திற்கிடமென்று அதைத் துச்சமாக நினைத்துத் துறக்கின்றார்கள். உபய விபூதி நாதனாகிய நீ ஸிம்ஹாஸனத்தைத் துறந்திருக்கிற யென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? என்னுடைய ஜாதி முதலியவை இன்னவை யென்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியா வென்று மொழிந்தனை. அதுவும் உண்மையே. உன்பா தாரவித்தங்களின் மகரத்தத்தைப் பருகி மனக்களிப்புற்றிருக்கின்ற முனிவர்களுக்குங்கூட உன்னுடைய உண்மை ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியாது. பசுக்களைப்போல ஆஹாரம் சித்ரை பயம் மைதுனம் இவற்றைத் தவிர மற்றொன்றையும் அறியாத மூடர்களுக்கு உன்னுடைய உண்மை வருத்தியும் அறிய முடியாதென்பதைப் பற்றிச்

சொல்லவேண்டுமோ? நான் லோகமர்யாதையைக் கடந்தவனென்றே. அதுவும் உண்மையே. ஏனென்றால், உன்னை எவர் பணிகிறார்களோ அவர்களுடைய நடத்தையுங்கூட அலௌகிகமா யிருக்கின்றது. ஸர்வேஸ்வரனும் மஹானுபாவனுமாகிய உன் நடத்தை அலௌகிகமென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? நான் ஒன்றுமில்லாதவனென்றே; அது வாஸ்தவமே. உனக்குக் கிடைக்கக் கூடாதது எதுவுமே இல்லை யல்லவா? ப்ராணிகளிடத்தில் பூஜையைப் பெற்றுப் புகிக்கின்ற (பூஜிக்கத் தகுந்தவர்களான) ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளுங்கூட உனக்குப் பூஜையை அளிக்கின்றார்களென்றால், ஸர்வேஸ்வரனாகிய உனக்கு ஒன்றுமில்லாமையாகிற ஏழ்மை எப்படி அமையும்? ஒன்றுமில்லாத ஏழையர்களுக்கே நான் அன்பொயிருப்பவனென்றே; அதுவும் ஸத்யமே. உன்னையொழிய மற்றென்றையும் உடையவரல்லாத நாரதர் முதலிய மஹரிஷிகளுக்கு நீ அன்பொயிருக்கின்றே. அவர்களும் உனக்கு மிகவும் அன்பர்களாயிருக்கிறார்கள். தனம் குலம் முதலியவைகளால் சிறைந்தவர்களென்று தப்மைத் தாமே அபிமானித்து விவேகமற்றிருக்கும் மூடர்கள் இந்த்ரியங்களின் த்ருப்தியை விரும்பி அதற்காக முயன்று காலஸ்வரூபஞ்சி ஆயுளைப்பறிகின்ற ஸர்வேஸ்வரனாகிய உன்னை அறிகிறதில்லை. ஆகையால் பணம் முதலியவைகளால் சிறைந்தவர்கள் என்னைப் பெரும்பாலும் பணிகிறதில்லை யென்று நீ மொழிந்ததும் உண்மையே. ஆசைப்படத்தகுந்த ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களும் நீயே. அவாவர் விரும்பும் பலன்களும் நீயே. (தவங்களால் ஸாதிக்கப்படுகிற இஷ்டமான பலனும் நீயே. அனைவர்க்கும் மிகவும் இஷ்டமான பலனாகமே, நீயோவென்றால் எல்லையில்லாத மஹாத்

ஸ்வரூபன். தர்ம அர்த்த காம மோக்ஷங்களென்சிற நான் கு வகைப் புருஷார்த்தங்களையும் நிறைவேற்றிக்கொடுப்ப வனும் மஹாகந்தஸ்வரூபனுமாகிய உனக்கு அற்ப ஸுகங்களைக் கொடுப்பவைகளான பணம் முதலியவற் றால் தம்மை நிறைவாளரென்று அபிமானித்துக்கொண் டிருக்கிற மற்றவர்கள் எங்ஙனம் இணையாவார்கள்? கல்லமதியுடையவர்கள் உனக்குப் பணிவிடை செய்ய விரும்பி மற்றவைகளையெல்லாம் துறக்கிறார்கள். அவர் கள் உனக்குத் தாழ்ந்தவர்களாயினும் அவர்களுக்கும் உனக்கும் சேர்த்தி உரியதேயாம். ப்ரபுவுக்கும் ப்ருத்தப் புக்கும் தாரதம்யம் இருக்கிலும் அவர்களுக்குச் சேர்த்தி உரியதன்றென்று எவன் சொல்லுவான்? ஆகையால் உனக்குப் பணிவிடை செய்ய விரும்புகின்ற எனக் கும் உனக்கும் நேர்த்த இந்த ஸம்பந்தம் மிகவும் உரிய தேயாம். ஆணும் பெண்ணுமாய்க் கலக்குங் கலவியில் விருப்பமுற்று அதனால் விளையும் ஸுக துக்கங்களை அனு பவிக்கின்ற ஆண்பெண்களுக்கு ஒருவரோடொருவர் க்கு நேரும் ஸம்பந்தம் உரியதன்றேபனறி ப்ரபுவும் பணி க்காரியுமாகிய நம்மிருவர்க்கும் நேர்த்திருக்கிற ஸம்பந்தம் புகழத்தகுந்ததேயாம். நீ ஸமஸ்தபூதங்களிடத்திலும் நட்புடையவர்களாகி எதற்கும் த்ரோஹஞ் செய் யாதிருக்கின்ற முனிவர்களால் புகழப்பட்ட மஹிமையுடையவன். நீ ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் அந்தராத் மாவாயிருப்பவன்; வேண்டினவர்களுக்குத் தன்னையுங் கொடுப்பவன். அந்த முனிவர்கள் இத்தகையனான உன்னைப் புகழ்வது தாய்கள் ஸத்தை பெறுதற்காகயன்றி வேறொரு ப்ரயோஜனத்திற்காக வன்று. ஆகையால் 'பிச்சைக்காரர்களால் வீணாக நான் புகழப்பட்டவன்' என்று நீ மொழிந்தது உண்மையே. ஸமஸ்த பூதங்களுக்

கூம் த்ரோஹஞ் செய்யாமல் நட்புடையர்களாயிருக்கையாகிற பிச்சையை வேண்டுகிறவர்களே நீ சொன்னபிச்சைக்காரர்கள். இத்தகையனான உன்னை அறிந்து உன்னுடைய புருவநெரிப்பினால் தூண்டப்பட்ட காலத்தின் வேகத்தினால் தங்கள் மரோதங்களெல்லாம் த்வம்ஸமாகப்பெற்ற ப்ரம்ஹன் இர்த்ரன் முதலிய தேவதைகளையும் துறந்து உன்னை நான் வரித்தேன். ப்ரஹ்மாதிகளைத் துறந்த நான் அற்பர்களான சிசுபாலாதிகளைத் துறந்த மையைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? இது நான் நன்றாக விசாரித்துச் செய்த கார்யமேயன்றி விசாரிக்காமல் செய்த கார்யமன்று. நாதா! நீ சார்ங்கமென்னும் தனுஸ்ஸின் சப்தத்தினால் ஜராஸந்தன் சிசுபாலன் முதலிய ராஜர்களை ஓடத்துரத்தி ஸிம்ஹம் மற்ற ம்ருகங்களைத் துரத்தித் தன்பாகத்தைப் பறிப்பதுபோல நீ என்னைப் பறித்துக்கொண்டு வந்தனை. இப்படியிருக்க, நான் அந்த ராஜர்களிடத்தினின்று பயந்து ஸமுத்ரத்தைச் சாணம் அடைந்தேனென்று நீ சொன்ன வார்த்தை அறிமாத மூடர்களை வஞ்சிப்பதற்கேயன்றி உண்மையன்று. உன்பதவியைத் தொடர்ந்த அங்கன் ப்ருது பாதன் யயாதி'கயன் முதலிய ராஜஸ்ரேஷ்டர்கள் உனக்குப் பணிவிடை செய்ய விரும்பித் தங்கனையோழிய வேறொரு அரசு கடையாடாமல் தாங்களே தனியாசாக அனுபவித்து வந்த ராஜ்யத்தைத் துறந்து வனத்திற்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் என்ன வருத்தம் அடைந்தார்கள்? இங்கேயே உன்னை அனுபவிக்கையாகிற ஸுகத்தை அடைந்து கடைசியில் உன்னுடைய ஸாரூப்யத்தையும் பெற்றார்கள். ஆகையால் என்பதவியைத் தொடர்ந்தவர்கள் பெரும்பாலும் வருந்துவார்களென்று நீ மோழித்தது உண்மையன்று. தன்னுடைய நன்மை தீமைகளை

ஆராய்த்தறியுத்திறமையுடைய பெண்பிள்ளை எவனோ
தான் கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கின்ற
உன்னுடைய பாதாவித்தங்களின் ¹ கத்தத்தை
அனாதரித்து மரணம் அடையுத்தன்மையனும் எப்
பொழுதும் பெரும்பயமுடையவனுமாகிய மற்றொரு புரு
ஷனை அடைவான்? உன்பாதாவித்தங்களின் கத்தத்
தை மோருவதே ஸமஸத ப்ராணிகளுக்கும் சிறந்த புரு
ஷார்த்தம். அது ஸமஸ்தவிதமான செல்வப் பெருந்
துகளுக்கும் விளைசிலமாயிருக்கும். பெரியோர்கள்
அதையே எப்பொழுதும் மோந்து கொண்டிருப்பார்
கள். இத்தகைய உன்பாதாவித்தங்களின் பரிமாணத்
தைத் துறந்து நான் மற்றொருவனை எப்படி வரிப்பேன்?
ஆகையால் அத்தகையனும் எனக்கு அனுரூபனும் உல
கங்களுக்கெல்லாம் நாதனும் அவற்றிற்கு அந்தராத்மா
வாயிருப்பவனும் இஹத்திலும் பாத்நிலும் கிருப்பங்க
ளெல்லாம் சிறைவேறப்பெற்றவனுமாகிய உன்னையே
நான் பணிந்தேன். நீ அவதரிக்கும்பொழுதெல்லாம் உன்
னுடன் பிறந்து உன்னைப் பிறியாமல் உனனோடு கூடவே
ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற எனக்குப் பாபத்திற்கிட
மான ஸம்ஸாரத்தினின்று கரையேற்றப்பவனும் தன்
னைப் பணிசிறவர்களை அனுஸரிக்குந் தன்மையனுமாகிய
உன்னுடைய பாதாவித்தங்களே சரணமாயிருக்கும்
படி அருள்புரிவாயாக. தன்னைப் பற்றினவர்களைக் கை
விடாதவனே! சத்ருக்களை அழிப்பவனே! நீயும் ருத்ரன்
ப்ரஹ்மன் முதலிய தேவதேவர்களின் ஸபைகளில் பா
டப்பட்ட உன்கதைகளும் எவளுடைய செவியில் பட
வில்லையோ அத்தகையபாக்யமற்றவனுக்கு, ஸத்ரீகளின்
பெருதனம் தலைமேடுத்த வீடுகளில் கழுதைகளைப்போ

1. கந்தம-வாஸனை.

லப் பாரம் வஹிப்பவர்களும் எருதுகளைப்போல ஓயாமல்
 உழைப்பவர்களும் நாய்கள்போல அவமதிக்கப்பட்டு வீட்
 டைக்காக்கும்பொருட்டுத் தவாரங்களில் இருப்பவர்களும்
 பூனைகள்போல மன இரக்கத்திற்கிடமாகிப் பாதத்தி
 னால் உதைக்கப்பெற்றும் அடிக்கடி விடாமல் தொடர்ந்
 திருப்பவர்களும் பணிக்காரர்களுமாகிய நீ சொன்ன
 மன்னவர்கள் கணவர்கள் ஆவார்களாக. எவன் உன்னு
 டைய பாதாவிர்த்தங்களின் மகரந்தத்தை என்றும் மோ
 ந்தநியானோ, அவன் மதிமயங்கித் தோல் மீசை தாடி
 ரோமம் நகங்கள் கேசங்கள் இவைகளால் மறைக்கப்
 பட்டு உள்ளே மாம்ஸம் எலும்பு ரக்தம் புழு அமேத்யம்
 கபம் வாதம் பித்தம் இவையுடைய துர்மான சரீரமுடைய
 வனும் ஜீவச்சவம்போன்றவனுமாகிய புருஷாதமனை
 'இவன் எனக்கு அன்புள்ள காதலன்' என்று மதித்துப்
 பணிகின்றான். தாமரைக்கண்ணனே! தன்னைத்தானே
 அனுபவிக்கையால் நிறைவானானாகி எல்லாவற்றிலும்
 உதாஸீனனும் என்விடத்தில் காதலனுக்குக் காதலி
 யிடத்திலுள்ள கண்ணோக்கம்போன்ற விலக்ஷணமான
 கண்ணோக்கமற்றவனுமாகிய உன்னுடைய பாதாவிர்த்
 தங்களில் எனக்கு அனுராகம் என்றும் உண்டா
 யிருக்குமாக. நீ இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ஸம்ருத்
 திக்காக ரஜாகுணத்தை அதிகமாக ஏற்றுக்கொ
 ண்டி என்னைப் பார்க்கின்றனையே; அதுவே எனக்கு
 நீ செய்யும் பேரருள். (நீ இல்லறவாழ்க்கையில் உதா
 ஸீனனென்பதும் ப்ராக்ருதர்களைப்போல் காழுகனன்
 றென்பதும் உண்மையே. ஆயினும் நான் பாதாவிர்தங்
 களில் ப்ரீதியை மாத்திரமே வேண்டுகிறேனன்றி அதற்கு
 மேல் மற்றொன்றையும் நான் விரும்பவில்லை. கேட்
 போர் இது நிச்சயமென்று நினைக்கும்படி நீ இப்படி

என்னைக் கடோரமாகப் பேசினும், உனக்கு என்னிடத்தில் கருணை மாறாது. விசித்ரமான பர்பஞ்சத்தைப் படைத்து அதை நான் கண்டு அனுமோதனஞ் செய்யும் பொருட்டு நீ என்னைப்பார்க்கின்றனையே; அதுவே எனக்கு நீ செய்யும் பெரிய கருணையாம்.) மதுஸூதனா! 'உனக்குத்தகுந்த காதலனைக்கண்டு வரிப்பாயாக' என்றது முதலாக நீ மொழிந்ததெல்லாம் உண்மையே. ஏனென்றால், உலகத்தில் மணப்பெண்களுக்குத் தன்னை மேல்விழுந்து வரிப்பவனிடத்தில் ப்ரீதியில்லாமல் வேறொருவனிடத்தில் ப்ரீதி உண்டாயிருப்பது உண்டு. காசிராஜன் புதல்வியாகிய அம்பையென்பவள் ஸால்வனிடத்தில் ப்ரீதியுற்றிருந்தாளல்லவா? விவாஹமானபின்பும் பர்புருஷனைப் புணர விரும்பும்¹ வனிதையினுடைய மனம் புதிய புதிய புருஷனையே தேடிக்கொண்டு செல்லும். புத்தியுடையவன் அத்தகைய மடந்தையைத் தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டு போஷிக்கலாகாது. அப்படி போஷித்துக் கொண்டிருவானாயின் இஹபரலோகஸுகங்கள் இரண்டினின்றும் நழுவுவான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—நல்லிபற்கையுடையவளே! ராஜபுத்ரீ! இந்த உன்வார்த்தையைக் கேட்க விரும்பியே நான் உன்னை இங்ஙனம் பரிஹாஸஞ் செய்தேனன்றி வேறில்லை. நான் சொன்னதை அனுஸரித்து நீ ஏதேது மொழிந்தனையோ, அதெல்லாம் உண்மையே. என கருத்தையெல்லாம் நீ நன்றாகத் தொகுத்து மொழிந்தனை. வெகுமிக்கத்தகுந்த மனவுயர்த்தியுடையவளே! என்னைப் பிரியாதிருப்பதற்காக வேறு விருப்பங்கொல்லாம் இல்லாதிருக்கும்படி எந்தெந்த மனோ

தங்களை விரும்புகின்றனையோ, அவையெல்லாம் என்னிடத்தில் மாறாத பக்தியுடைய உனக்கு என்றும் ஸித்தமாகவே யிருக்கின்றன. மங்களஸ்வபாவமுடையவளே! (உனக்கு அவ்விஷயத்தில் ஒரு குறையும் இல்லை. அவற்றை நீ விரும்ப வேண்டியதில்லை; நான் கொடுக்கவேண்டியதில்லை) தோஷமற்றவளே! ஸ்திரீகளுக்குக் கணவனிடத்தில் எவ்வளவு ப்ரேமம் இருக்கவேண்டுமோ அவ்வளவு ப்ரேமமும் உனக்குப் பூர்ணமாயிருக்கிறதென்பதையும், உன்னுடைய பதிவரதயத்தையும் கண்டேன். உன்னை நான் இத்தகைய வாக்யங்களால் சலிக்கும்படி செய்யப் பார்க்கினும் உன்புத்தி என்னிடத்தினின்று சிறிதும் சலிக்கவில்லை. எவர்கள் க்ஷுத்ரமனோரதங்களால் மனங்கலங்கப்பெற்று மோக்ஷங்கொடுக்கும் ப்ராபுவாகிய என்னை ஆனும் பெண்ணுமாய்க் கலந்தனுபவிக்கும் ஸம்போகஸூகத்தை விரும்பித் தவத்தினாலும் வ்ரதானுஷ்டானத்தினாலும் உபாஸிக்கிறார்களோ, அவர்கள் என்னுடைய மாயையினால் மோஹிக்கப்பட்டவர்கள். எவர்கள் மோக்ஷமாகிற பெருஞ்செல்வத்தையும் மற்ற செல்வங்களையும் கொடுக்கவல்ல என்னைத் தவம் முதலியவற்றால் அருள்புரிவித்து என்னிடத்தினின்று மோக்ஷம் தவிர மற்ற செல்வங்களைப்பெற விரும்புகிறார்களோ, அவர்கள் மந்தபாக்யர்களே. ஏனென்றால், அவர்கள் விரும்பும் விஷயங்கள் அற்பஸூகங்களாகையால் நரகத்திலும் கிடைக்கக்கூடியவைகளே. ஆகையால் நன்றென்று தோற்றுகிற தமபதிகளின் ஸங்கமம் (ஆண்பெண்களின் கலவி) நரகமே. ஆகையால் அதை என்னிடத்தினின்று பெற விரும்புகிறவர்கள் பாக்யஹீனர்களே. 'மனையாளே! நீ என்னிடத்தில் ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுவிக்கும்படியான அனு வ்ருத்தி (பணிவிடை)

செய்தனை. இத்தகைய அனுவருத்தி தூஷ்டஜனங்க ளால் வருத்தியும் செய்யமுடியாது. தூபிப்ராயமுடைய வளும் இந்திரியங்களின் த்ருப்தியில் ஊக்கமுடைய வளும் வஞ்சனத்தில் கணவைத்தவளுமாகிய மடீத்தைக் கோவென்றால் எவ்வளவு வருத்தியும் செய்யமுடியாது. சிறந்த மனவுயர்த்தியுடையவளே! உன்னைப்போன்ற அன்புள்ள மனைவியை நான் எந்தக் கருஹத்திலும் காண வில்லை. நீ உன்விவாஹ ஸமயத்தில் உன்னை மணம் புரி வதற்காக வந்திருக்கின்ற பெருப்பெரிய மன்னவர்களை யெல்லாம் பொருள் செய்யாமல் உன்னுடைய கற்கதை களைக் கேட்டிருக்கின்ற எனக்கு ரஹஸ்ய ஸமாசாரத் தைக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதற்குரிய அந்தணனை¹ அனுப்பினையல்லவா? மற்றும், நான் யுத்தத்தில் உன் ப்ராதாவை ஜயித்து அவனை விருபஞ்செய்ததையும் அந்ருத்தனுடைய விவாஹமஹோதஸவத்தின்பொழுது¹ அக்ஷுகோஷ்டி நடந்துகொண்டிருக்கும்¹ ஸமயத்தில் அந்த ருக்மியைக் கொன்றதையும் கண்டு நீ என் னுடைய விவாஹத்திற்குப் பயந்து அந்த வருத்தங்களை யெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டிருத்தனையன்றி ஒன்றும் பேசவில்லை. இத்தகைய உன்குண ஸமுஹத்தினால் நான் உனக்குத் தோற்றேன். நீ என்னைப்பெறுதற்காகத் 'தாம ரைக்கண்ணனை! உன்னுடைய அருள் பெறேனாயின் ப்ராணன்களை இழப்பேன். நூறு ஜன்மங்கள் பெறினும் உனக்கே நான் வாழ்க்கைப்படவேண்டும்' என்று ஸமா சாரத்தை விவரித்துச் சொல்லித் தூதனை அனுப்பினே யே, அப்பொழுது நான் வருதற்குச் சிறிது விலம்பஞ் செய்கையில் நீ இந்த ஜகத்தையெல்லாம் சூன்யமாக

---

1. பாசகையாட்டம் நடக்குந் கோஷ்டி.

நீனைத்து மற்றொருவனுக்குத் தகாத இந்தச் சரீரத்தை நான் துறக்க விரும்புகிறேனென்று நிச்சயித்திருந்தனையே, அதற்கு நான் உன்னிடத்தில் வேறுமனே ஸந்தோஷப்படுகிறேனென்றி என்னால் அதற்கு எவ்விதத்திலும் ப்ரதி செய்ய முடியாது.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மனுஷ்ய லோகத்தை அனுஸரித்து நடக்க முயன்றிருக்கையால் இங்ஙனம் ஸுரதபரிஹாஸகோஷ்டிகளை நடத்திக்கொண்டு ஆத்மாஸுபவத்தினால் நிறைவாளானுமினும் ஸ்ரீமஹா ஷக்ஷியின் அவதாரமாகிய ருக்மிணியுடன் ஸர்வகாலமும் க்ரீடித்துக் கொண்டிருந்தான். அறுபதாவது அத் வாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய புத்ர பெளதா
பரம்பரையும், ஆகிருத்த விவாஹ
மும், ருக்மியின் வதமும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பார்வையகனில் ஒவ்வொருத்தியும் பவ்வத்து பிள்ளைகளைப் பெற்றாள் அப்புதல்வர்கள் தங்களுடைய உருவம் குணம் முதலியவற்றின் ஸம்ருத்தியால் தங்கள் தந்தையாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக்காட்டிலும் சிறிதும் குறையாதிருந்தார்கள். அந்த ராஜபுத்திரிகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தங்கள் க்ருஹத்தை எப்பொழுதும் விடாமல் அவ்விடத்திலேயே நிலையாயிருப்பதைக் கண்டு அந்தப் பகவானுடைய உண்மையை அறியாமல் ஒவ்வொருத்தியும் தன்னை அவனுக்கு மிகவும் அன்பிற்கிடமாக நீனைத்துக்கொண்டாள். அம்மாதரசிகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அழகிய தாமரைமலர்போன்ற முகமும் நீண்ட புஜதண்டங்களும் நீண்டு மலர்ந்த

களும் ப்ரீதியோடும் சிரிப்போடுங்கூடிய கண்ணோக்கங்க
ளும் அழகிய உரைகளும் ஆகிய இவைகளால் மதிமயங்
கினார்களேயன்றித் தங்கள்விலாஸங்களால் நிறைவாள
னாகிய அவனுடைய மனத்தைப் பறித்து வசப்படுத்திக்
கொள்ள வல்லராகவில்லை. அந்தப் பதினாயிரம் பத்னி
களும் புன்னகையோடு கூடிய கடைக்கண்ணோக்கத்
தினால் கருத்தை வெளியிடுவதும் மனத்தைப் பறிக்குந்
தன்மையதுமாகிய வளைந்த புருவநெரிப்பினால் அனுப்பப்
பட்ட ஸூரதவ்ருத்தாந்தங்களாகிற மந்த்ரங்களில்
ஸமர்த்தங்களான மன்மத பாணங்களாலும், காமசாஸ்த்
ரங்களில் ப்ரஸித்தங்களான மற்றும் பலவகைக்கருவி
களாலும் ஸூக்ருஷ்ணனுடைய மனத்தைக் தலக்க வல்ல
ராகவில்லை. ப்ரஹ்மாதிகளுங்கூட எவனுடைய உண்
மையை அறிய வல்லரல்லரோ, அத்தகையனும் ஸ்ரீமஹா
லக்ஷ்மிக்கு வல்லபனுமாகிய அந்த ஸூக்ருஷ்ணனை அம்
மடந்தையர்கள் கணவனாகப் பெற்று ஸர்வகாலமும்
வளர்ந்து வருகின்ற ஸந்தோஷமுடையவர்களாகி அனு
ராகமும் புன்னகையும் அமைந்த கண்ணோக்கங்களா
லும் புதுப்புதிய ஸம்போக ஸுகங்களாலும் மேன்
மேலும் பேராவலுற்று அவனைப் பணிந்து வந்தார்க
ளன்றி அவனுடைய மனத்தை வசப்படுத்தச் சிறிதும்
வல்லராகவில்லை. அம்மாதரசிகள் தாங்கள் கினைத்தபடி
செய்யவல்ல அளவற்ற தானிகளுடையவர்களாயினும்
எதிர்கொள்வது சிறந்த ஆஸனம் அளிப்பது பாதங்களை
அலம்புவது தாம்பூலங் கொடுப்பது பாதங்களைப் பிடி
த்து இளைப்பாறச் செய்வது சாமரம் வீசுவது கந்தம்
பூகுவது பூமாலை சூட்டுவது தலைவாரி மூடிப்பது
படுக்கை அமைப்பது ஸ்னானஞ் செய்கிற்பது உபஹா
ரங்கொடுப்பது முதலியவைகளால் தாங்களே நேரில்

அவனுக்குப் பணிவிடை செய்தார்கள். பவ்வத்து பிள்ளைகளையுடைய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பார்வையினால் ருக்மிணி முதலியவர் எண்மர் ப்ரதான மஹிஷிகளென்று முன்பு மொழிந்தேனல்லவா; அவர்களுடைய பிள்ளைகளான ப்ரத்யுமனன் முதலியவர்களைச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு ருக்மிணியிடத்தில் சாருதேஷ்ணன், ஸுதேஷ்ணன், சாருதேஹன், ஸுசாரு, சாருகுப்தன், பத்ரசாரு, சாருசந்த்ரன், அதிசாரு, சாருமான் ஆகிய இவ்வொன்பதின்மரும் ப்ரத்யுமனனை முன்னிட்டுக்கொண்டு பிறந்தார்கள். இப்பதின்மரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோடொத்து விளங்கினார்கள். பானு, ஸுபானு, ஸ்வர்ப்பானு, ப்ரபானு, பானுமான், சந்த்ரபானு, ப்ருஹத்பானு, அதிபானு, ஸ்ரீபானு, ப்ரதிபானு ஆகிய இப்பதின்மரும் ஸத்யபாமையின் பிள்ளைகள். ஸாம்பன், ஸுமித்ரன், புருஜித்து, சதஜித்து; ஸஹஸ்ரஜித்து, விஜயன், சித்ரகேது, வஸுமான், த்ரவிணன், க்ரது ஆகிய இப்பதின்மரும் ஜாம்பவதியின் பிள்ளைகள். இந்த ஸாம்பன் முதலியவர்கள் பதின்மரும் தந்தையோடொத்தவர்கள். பானுசந்த்ரன், அஸ்வஸேனன், சித்ராகு, வேகவான், வ்ருஷன், ஆமன், சங்கு, வஸு, த்ருதி ஆகிய இப்பதின்மரும் நாக்னஜிதியின் பிள்ளைகள். ஸ்ருதி, கவி, வ்ருஷன், வீரன், ஸுபாஹு, பத்ரன், சாந்தி, தர்சன், பூர்ணமாஸன், ஸோமகன் ஆகிய இப்பதின்மரும் காளித்தியின் பிள்ளைகள். இவர்களில் பத்ரனென்பவனை ஏகலனென்றும் வழங்குவதுண்டு. ப்ரஜங்கன், காத்ரவான், ஸீம்ஹன், பலன், ப்ரபலன், ஊர்தவகன், மஹாசக்தி: ஸஹன், ஓஜன், அபராஜிதன் ஆகிய இப்பதின்மரும் லக்ஷ்மணையின் பிள்ளைகள். வ்ருகன், அர்க்கன், அனி

லன், த்ருத்ரன், பஹ்வன்னன், அன்னாதன், மஹாசன், பவனன், வஹ்னி, ஸுதி ஆகிய இப்பதின்மரும் ஸித்ரவிந்தையின் பிள்ளைகள். ஸங்க்ராமஜித்து, ப்ரு ஹத்ஸேனன், சூரன், ப்ரஹ்ரணன், அரிஜித்து, ஜயன், ஸுபத்ரன், வாமன், ஆயு, ஸத்யகன் ஆகிய இப்பதின் மரும் பத்ரையின் பிள்ளைகள். பலராமனுக்கு ரோஹி ணியிடத்தில் தீப்திமான், தாம்ரஜித்து முதலியவர்கள் பிறந்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய புதல்வனும் மஹா பஸிஷ்டனுமாகிய ப்ரத்யும்னன் ருக்மியின் புதல்வியாகிய ருக்மவதியென்பவளை மணம் புரிந்து போஜகடமென் னும்பட்டணத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கையில் அவ னுக்கு அந்த ருக்மவதியிடத்தில் அநிருத்தனென்னும் புதல்வன் பிறந்தான். ப்ரத்யும்னன் தவிர ஸ்ரீக்ருஷ்ண னுடைய பிள்ளைகளாகிய மற்றவர்களுக்குப் பிள்ளைகளும் பேரன்களும் கோடி கோடியாகப் பிறந்திருந்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பிள்ளைகளின் தாய்மார்கள் பதினா ளுயிரம் பெயர்கள்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—ருக்மி தன்சத்ருவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பிள்ளைக்குத் தன்புதல்வியை எப்படி கொடுத்தான்? அவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுல் யுத்தத்தில் பரிபவிக்கப்பட்டு அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை வதிப்பதற்கு¹ ரந்த்ரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தானல்லவா? அறிஞரே! த்வேஷிகளாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ருக்மி இவ்விருவர்க்கும் ஒருவரோடொருவர்க்கு விவாஹஸம்பந்தம் எப்படி நேர்ந்தது? இதை எனக்குச் சொல்லீராக. எனக்குத் தெரியாதென்னவேண்டாம். எனெனாலு. உம்மைப்போன்ற யோகிகள் வரப்போகிறதையும் நடந்ததையும் நடந்து கொண்டிருப்

தையும் இந்திரியங்களுக்கு எட்டாததையும் தூரத்திலிருப்பதையும் மறைந்திருப்பதையும் நன்றாக அறிவார்களல்லவா? ஆகையால் இதை விசதமாக எனக்குச் சொல்லீராக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ருக்மி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அவமதிக்கப்பட்டு அந்த வைரத்தை நினைத்துக் கொண்டே இருந்தானென்பது வாஸ்தவமே. ஆயினும் தன்னுடன்பிறந்தவளாகிய ருக்மிணிக்கு ப்ரியயஞ் செய்வதற்காகத் தன்புதல்வியைப் ¹ பாசினேயனாகிய ப்ரத்யும்னனுக்குக் கொடுத்தான். ஆனால் ருக்மி ப்ரத்யும்னனை அழைத்துத் தன்புதல்வியை அவனுக்குக் கொடுக்கவில்லை. பின்னை எப்படி நடந்ததென்றால், நேரே மன்மதனுடைய அவதாரமாகிய அந்த ப்ரத்யும்னன் ருக்மினியின் ஸ்வயம்வரத்திற்குத் தானொருவனாகவே சென்று அங்கு அவளால் ஸ்வயம்வரத்தில் வரிக்கப்பட்டுத் தானும் அவனிடத்தில் அனுகூலமாக முண்டயவனாகையால் தன்னை எதிர்த்துவந்த மன்னவர்களை யெல்லாம் யுத்தத்தில் நான் ஏகரதனாகவே ஜயித்து அவளைப் பறித்துக்கொண்டு போனேன். ருக்மி தன்னுடன் பிறந்தவளைப் பார்த்து அவளைத் தடுத்து யுத்தஞ் செய்யாமல் அதற்குச் சம்மதித்திருந்தானாகையால் அவன் தன்புதல்வியை ப்ரத்யும்னனுக்குக் கொடுத்தானென்று சொன்னேன் என்றி வேறில்லை. ராஜனே! ருக்மினியின் புதல்வியாகிய ராமுமருபென்னும் கன்னிகையை க்ருதவர்மாவின் பிள்ளையும் பவிஷ்டனுமாகிய விசாலாஷனென்பவன் மணம் புரிந்தான். மற்றும் ருக்மி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் த்வேஷம் மாறப்பெறுகிறாற்பின்னும், 'சத்ருவோடு ஸம்பந்தம் செய்தால் போஜன

1. பகினியின் பிள்ளை - பகினி - உடன் பிறந்தவன்

ப்ரத்யோஜனங்கள் நடத்தவேண்டி வரும். சத்ருவின் அன்னத்தைப் புசிப்பதும் சத்ருவுக்கு அன்னமிடுவதும் தர்மமன்று. அதை உலகத்தார்களும் பழிப்பார்கள். ஆகையால் சத்ருவோடு ஸம்பந்தஞ் செய்வது தர்மமன்று' என்று அந்த ஸம்பந்தத்தின் கெடுதியை அறிந்தவனானும் தன்பகினியிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹமாகிற பாசத்தினால் கட்டுண்டு அவளுக்கு ப்ரியஞ் செய்ய விரும்பித் தன்னொழிந்தராகிய அநிருத்தனுக்குத் தன் பேற்றியாகிய ரோசனைபென்னும் கன்னிகையைக் கொடுத்தான். ராஜனே! அந்த அநிருத்தனுடைய விவாஹமஹோற்சவத்திற்காக ருக்மிணி பலராமன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இவர்களும் ப்ரத்யும்னன் முதலிய மற்றவர்களும் போஜகடகமென்கிற ருக்மினின் பட்டணத்திற்குச் சென்றார்கள். அந்த விவாஹம் முடிசையில் கொழுத்தவர்களாகிய களிங்கன் முதலிய மன்னாவர்கள் ருக்மியைக் குறித்துப் 'பலராமனைச் சூதாட்டத்தினால் ஜயிப்பாயாக. ராஜனே! பலராமனுக்குச் சூதாட்டம் தெரியாது. ஆயினும் அவனுக்கு அதில் அளவற்ற மனவிருப்பம். ஆகையால் அவனை அனாயாஸமாக ஜயித்துவிடலாம்' என்றார்கள். ருக்மியும் அம்மன்னவர்களால் இங்ஙனம் சொல்லப்பட்டுப் பலராமனை அழைத்து அவனோடு சூதாட்டம் ஆடினான். அதில் பலராமன் நூறு ஆயிரம் பதினாயிரம் வீதம் பந்தாங்களை ஜயித்து எடுத்துக் கொண்டான். பிறகு அந்த ராமனை ருக்மி ஜயித்தான். அப்பொழுது களிங்கன் பற்களைக் காட்டிக்கொண்டு உரக்கச் சிரித்தான். பலராமன் அதைப் பொறுக்கவில்லை. அப்பால் ருக்மி லக்ஷம்பொன் பந்தயம் வைத்தான். பலராமன் அதையும் ஜயித்தான். அப்பொழுது ருக்மி வஞ்சனை செய்ய முயன்று நான் ஜயித்தேனென்

றான். ந்யாயந்தவறமல் நடக்குந் தன்மையாகிற பெருஞ்
செல்வமுடைய பலராமன் பர்வத்தில் ஸமுத்ரம்போல்
கோபத்தினால் கலக்கமுற்றுக் கோபத்தின் மிகுதியால்
கண்கள் மிகவும் சிவக்கப்பெற்று முன்போலவே லக்ஷம்
பொன் வைத்து ஆடினான். ராமன் தர்மந்தவறமலே
அந்த ஆட்டத்திலும் ருக்மியை ஜயித்தான். ருக்மியோ
வென்றால் கபடத்தை ஏற்றுக்கொண்டு 'நான் ஜயித்
தேன். இவ்விஷயத்தில் கேள்விக்கு ஸமாதானஞ் சொல்
கிறவர்களாகிய களிங்காதிகளும் நான் ஜயித்ததாகவே
சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் அவர்களைக் கேட்கலாம்'
என்றான். அப்பால் 'தர்மத்தின்படி பலராமன்தான் பந்
தயத்தை ஜயித்தான். ருக்மியோவென்றால் கபடத்தில்
இழிந்து இங்ஙனம் சொல்லுகிறான். ஆகையால் அவன்
சொல்லுவது பொய்யே' என்று ஆகாசவாணி சொல்
லிற்று. விதர்ப்பராஜகுமாரனாகிய ருக்மி துர்ப்புத்திக
ளான கலிங்கன் முதலிய மன்னவர்களால் தூண்டப்
பட்டு அந்த ஆகாசவாணியை அனாதரித்துக் காலத்தி
னால் தூண்டப்பட்டுப் பலராமனைப் பரிஹாஸஞ் செய்து
கொண்டு இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ருக்மி சொல்லுகிறான்:—நீங்கள் வனத்தில் திரிந்
து பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டிருந்தீர்கள். ஆகை
யால் நீங்கள் சூது சதுரங்கம் முதலியவைகளில் திற
மையற்றவர்கள். ராஜர்களன்றோ பாசகைகளாலும்
பாணங்களாலும் விளையாடுவார்கள். உங்களைப்போன்
றவர்கள் அந்த வழிக்கு வந்தவர்களல்லர். இப்படி
இருக்க நீ ஏன் வீணுக்குச் சூதாட்டத்திற்கு வந்தனை?
ஆகையால் நீ தோல்வி அடைந்தனை.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! ஸபை நடு
வில் இங்ஙனம் ருக்மியால் நிந்திக்கப்பட்டவனும் கலிங்

கன் முதலிய ராஜர்களால் பரிஹாஸம் செய்யப்பெற்று வனுமாகிய பலராமன் மிகவும் கோபமுற்று இரும்புத் தடியை எடுத்துக்கொண்டு அதனால் அவனைக் கொன்றான். கலிங்கராஜன் பற்களைக் காட்டிக்கொண்டு சிறித் தானாகையால் பலராமன் அவனை வேகமாகத் தொடர்ந்து சென்று பத்தாவது அடியில் பிடித்துக்கொண்டு அவனுடைய பற்களை உதிர்த்து விட்டான். மற்ற ராஜர்களும் பலராமனால் இரும்புத்தடியால் பீடிக்கப் பட்டுப் புலங்களும் துடைகளும் தலைகளும் முறிந்து பயந்து ஒடிப்போனார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மைத்துனனாகிய ருக்மி இங்ஙனம் பலராமனால் வதிக்கப்படுகையில் ருக்மிணி ராமக்ருஷ்ணர்களின் ஸ்னேஹத்திற்கு. என்ன கெடுதி வருமோவென்று பயந்து நன்றென்றாவது தீதென்றாவது ஒன்றும் பேசாதிருந்தாள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அவலம்பமாகவுடைய பலராமன் முதலிய யாதவர்கள் புதிய மணப்பெண்ணுடன் அநிருத்தனை ரதத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு ப்ரயோஜனங்கொல்லாம் கைகூடப் பெற்று த்வாரகைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அறுபத்தொன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பாணனுடைய புதல்வியாகிய உஷை ஸ்வப்
னத்தில் அநிருத்தனைக் கண்டு அவனிடம்
மோஹக்கொண்டு தன்ஸகியாகிய சித்ரா
லேகையால் அவனை வரவழைத்து அவனு
டன் கலந்திருக்க, பாணன் அவனைக் கண்டு
சிறையில் அடைத்தல்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—பாதவார்-
ரேஷ்டனாகிய அநிருத்தன் பாணனுடைய புதல்வியா-
கிய உஷையென்பவளை மணம்புரிந்தானென்றும், அப்

பொழுது ருத்ரனுக்கும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கும் கோரமான மஹாயுத்தம் நடந்ததென்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதையெல்லாம் எனக்கு நன்றாகச் சொல்லீராக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மஹானுபாவனாகிய பவிசக்ரவர்த்திக்கு நூறுபிள்ளைகள்; அவர்களில் ஜ்யேஷ்டன் பாணனென்று ப்ரஸித்தனாயிருந்தான். பவிசக்ரவர்த்தி வாமனரூபியான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்குப் பூமண்டலத்தை யெல்லாம் தானஞ் செய்தானென்பது ப்ரஸித்தமே யல்லவா. அத்தகைய பவிசக்ரவர்த்தியின் ஓளரஸகுமாரன் பாணனென்பவன். அவன் ஸர்வகாலமும் சிவனைப் பணிவிடில் விருப்பமுடையவனாயிருந்தான். அவன் நல்லொழுக்கத்தினால் அனைவர்க்கும் புகழ் தகுந்தவனும் தானசீலனும் மிகுந்த மதியுடையவனும் ஸத்யத்தவரான நடப்பவனும் ருத்ரனைப் பணிகையாகிற வ்ரதத்தைத் திடமாக நடத்துந்தன்மையனுமாயிருந்தான். முன்பு அவன் அழகியதான சோணிதபுரத்தில் ராஜ்யம் செய்துகொண்டிருந்தான். ருத்ரனுடைய அனுகரஹத்தினால் தேவதைகள் அவனுக்குப் பணி யாளரைப் போன்றிருந்தார்கள். ஆயிரம் புஜங்கையுடைய அப்பாணஸூரன் ருத்ரன்¹ தாண்டவம் செய்யும் பொழுது ஆயிரம் புஜங்களாலும் வாத்யம் வாதித்து அவனைக் களிப்புறச் செய்தான். மஹானுபாவனும் ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் ப்ரபுவும் சரணம் அடைந்தவர்களாக் காக்க வல்லவனும் பக்தர்களிடத்தில் வாதஸல்லாபமுடையவனுமாகிய ருத்ரன் மந்தோஷம் அடைந்து இஷ்டமான வரம் வேண்டிப்படி அந்தப் பாணனைத் தூண்டினான். அவனும் ‘நீ என்பட்டனத்திற்குக்

காவலனாயிருக்கவேண்டும்' என்று வரம் வேண்டினான். வீர்யத்தினால் கொடிய மதமுடைய அப்பாணஸூரன் ஒருகால் பார்ஸ்வத்தில் இருக்கின்ற ருத்ரனுடைய பாதாரவிந்தங்களை இரவியின் ஒளிபோன்ற ஒளியுடைய கிரீடத்தினால் ஸ்பர்சித்துக்கொண்டு அவனைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

பாணன் சொல்லுகிறான்:—மஹாதேவனே! கீ உலகங்களுக் கெல்லாம் குருவும் ஈஸ்வரனுமாயிருப்பவன். உன்னை யொழிய மற்ற புருஷர்கள் அனைவரும் விருப்பங்கள் நிறைவேறப் பெறாதவர்களே. உன்பாதாரவிந்தங்கள் அவர்களுடைய விருப்பங்களையெல்லாம் கல் பவ்ருஷம்போல் நிறைவேற்றுகின்றன. அத்தகைய மஹானுபாவனாகிய உன்னை நமஸ்கரிக்கின்றேன். தேவனே! நீ எனக்கு ஆயிரம் புலங்களைக் கொடுத்தனை. அவை எனக்குக் கேவலம் பாதத்தின்பொருட்டே இருக்கின்றன. மூன்று லோகங்களிலும் உன்னைத் தவிர என்னோடெதிர்த்து யுத்தஞ் செய்யத் தகுந்த இணையானவன் எவனும் அகப்படவில்லை. நான் நிரம்பவும் தினவெடுக்கப்பெற்ற புலங்கனால் யுத்தஞ் செய்ய விரும்பிப் பர்வதங்கலையெல்லாம் சூர்ணஞ் செய்து கொண்டு திக்கலுங்களை எதிர்த்துச் சென்றேன். அவையும் பயந்து ஓடிப்போயின.

ஸ்ரீககர் சொல்லுகிறார்:—மஹானுபாவனா ருத்ரன் அதைக்கேட்டுக் கோபமுற்றுப் பாணனைப்பார்த்து 'உன் தவஜம் எப்பொழுது முறித்து விழுகின்றதோ, அப்பொழுது, மூடனே! உனக்கு என்னைக்காட்டிலும் மேற்பட்டவனாகிய புருஷோத்தமனோடு உன்கொழுப்பை அழிக்கவல்ல யுத்தம் நேரிடும்' என்றான் மன்னவனே!

அற்புத்தியாகிய அரதப் பாணன் இங்ஙனம் மொழி யப்பெற்று ஸந்தோஷமுற்று அவன் மொழிந்தபடியே தன் வீர்யத்தை அழிக்கவல்ல த்வஜபங்கம் எப்பொழுது நேருமோ வென்று அதையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டு தன்க்ருஹம் போய்ச் சேர்ந்தான். அவனுடைய புதல்வி யாகிய உஷை யென்னும் கன்னிகை தான் என்றும் கா ணாதவனும் கேளாதவனு மாகிய ப்ரத்யுமனகுமாரனான அக்ருத்தனை ஸ்வப்னத்தில் கண்டு அவனிடத்தில் மன விருப்ப முற்று அவளை அவ்விடத்தில் காணாமல் 'என அன்பு நாயகனே! எங்கிருக்கின்றனை?' என்று மொ ழிந்ததுகொண்டே ஸ்வப்னத்தெளிந்தது ஸகிகளினிடை யில் தழுதழுத்து மிகவும் வெட்கமுற்றுப் படுக்கையினி ன்று எழுந்தாள். பாணனுக்குக் கும்பாண்டனென்னும் பெயருடைய ஒரு மந்தரி இருந்தான். அவனுக்குச் சித்ரா லேகையென்னும் புதல்வி இருந்தாள். அவள் உஷை க்கு மிகவும் அன்பிற்கிடமான ஸகி. அவள் அத்தகைய உஷையைக் கண்டு குதூ ஹஸத்துடன் இங்ஙனம் வின வினாள்

ஸகி சொல்லுகிறாள்:—அழகிய புருவங்களுடைய வளே! உனமனோரதம் எத்தகையது; (நீ விரும்புகிற வன யாவன்? எத்தகையன்?) உனக்கு இன்னம் விவா ஹம் நடக்கவில்லை. உன்னை மணம் புரிகிறவன் இன்னவ னென்றும் தெரியவில்லை. (இப்படி இருக்க நீ இங்ஙனம் எவனைத் தேடுகின்றனையோ, தெரியவில்லை. அதைச் சொல்வாயாக).

உஷை சொல்லுகிறாள்:—ஸகி! நான் ஸ்வப்னத் தில் ஒரு மனுவஷ்யனைக் கண்டேன. அவன் கறுத்த கிறழுடையவனும் தாமசரயிதழ்போன்ற கண்களுடை

யவனும் பொன்னிறமான வஸ்த்ரந்தரித்தவனும் திர
ண்டுருண்டு நீண்ட புஜதண்டங்கள் அமைந்தவனும்
மடந்தையர்களின் மனத்திற்கினியனுமாயிருந்தான்.
அவன் தன்னுடைய செவ்வாயின் மதுவை எனக்குப்
பானம் செய்வித்து விருப்பமுற்றிருக்கின்ற என்னைத்
தூபரமாகிற ஸமுத்ரத்தில் விழுத்தள்ளி எங்கோ போ
யினான். என்மனத்திற்கினியனாகிய அம்மஹானுபாவனை
நான் தேடுகின்றேன்.

சித்ரலேகை சொல்லுகிறார்: — உன்மனவருத்தத்
தை நான் போக்கிவிடுகிறேன். நீ அவனை ஸ்வப்னத்தில்
கண்டனையோ அவனை இம்முன்று லோகங்களுக்குள்
இன்னவனென்று நிச்சயித்துச் சொல்லுவாயாயின்,
நான் கொண்டு வந்து விடுகிறேன். ஆகையால் உன்
மனத்தைப் பறித்தவன் எவனோ அவனை நிச்சயித்துச்
சொல்லுவாயாக.

பஞ்சகர் சொல்லுகிறார்: — சித்ரலேகை இங்ஙனம்
மொழிந்து தேவர் கந்தர்வர் ஸித்தர் சாரணர் பன்ன
கர் தைத்யர் வித்யாதரர் யக்ஷர் மனுஷ்யர் ஆகிய
இவர்களெல்லோரையும் சித்ரத்தில் எழுதிக்காட்டினான்.
அவன் மனுஷ்யர்களில் வருஷ்ணிகளையும் வருஷ்ணிக
ளில் சூரனையும் வஸுதேவனையும் சாமக்ருஷ்ணர்களை
யும் ப்ரத்யும்னனையும் எழுதினான். உடைவு அவர்களில்
ப்ரத்யும்னனைக் கண்டு வெட்கமுற்றான். பிறகு சித்ரலே
கை அகிருத்தனை எழுதுகையில் உடைவு அவனைக்
கண்டு தலைவணக்கமுற்று நின்றான். மன்னவனே! அவன்
புன்னகை செய்துகொண்டு 'இவனே இவனே' என்
றான். சித்ரலேகை இவள் ஸூக்ருஷ்ணனுடைய பேர
னாகிய அகிருத்தனை விரும்பினுளென்று நிச்சயித்துத்

தெரிந்துகொண்டு யோகப்ரபாவமுடையவளாகையால்
 ஆகாசமர்க்கத்தினால் த்வாரகைக்குச் சென்றாள்.
 அங்கு அழகிய படுக்கையில் படுத்துறங்குகின்ற அகிருத்
 தனை யோகமஹிமையினால் எடுத்துக்கொண்டு மீண்டு
 சோணிதபுரத்திற்கு வந்து தன்ஸகியின் அனபனாகிய
 அப்ரருஷனை அவளுக்குக் காட்டினாள். அந்த உஷை
 யும் மிகவும் அழகியனான அவ்வகிருத்தனைக் கண்டு
 ஸந்தோஷத்தினால் முகம் மலரப்பெற்று வேறுபுருஷிக
 ளால் காணவுமுடியாத தன்குறூறுத்தில் அவனுடன்
 ஸுகமாக விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவ்வகிருத்
 தன் அவளால் தன் அந்தப்புரத்தில் மறைத்து வைத்
 துச் சிறந்த வஸ்தரம் பூமாலை கந்தம் தூபம் தீபம் ஆஸ
 னம் முதலியவைகளாலும் பானம் போஜனம் பக்ஷயம்
 இவைகளாலும் இனிய உரைகளாலும் சுஸ்ருஷையா
 லும் பூஜிக்கப்பட்டு நாள்தோறும் ஸ்னேஹம் வளரப்
 பெற்ற அவ்வுஷையால் இந்திரியங்கள் பறியுண்டு பல
 நாட்கள் கடந்தும் அதை அறியாதிருந்தான். அந்தப்
 புரத்துக் காவலர்கள் யதுகுலத்து வீரனாகிய அகிருத்த
 னால் அங்ஙனம் அனுபவிக்கப்பட்டுக் கன்னித்தன்மை
 யாகிற விரதம் அழியப்பெற்றிருக்கின்ற அந்த உஷை
 யைக் கண்டு மறைக்கமுடியாத சிற்சில காரணங்களால்
 இவள் புருஷனால் தூஷிக்கப்பட்டவளென்று தெரிந்து
 கொண்டார்கள். அந்தப் படர்கள் மன்னவனிடம் செ
 ன்று ‘ராஜனே! கன்னித்தன்மையிலிருக்கின்ற உன்
 புதல்வி குலத்தைக் கெடுக்கவல்ல நடத்தையிலிருப்ப
 தாக எங்களுக்குத் தெரியவருகின்றது. ப்ரபூ! நாங்கள்
 அந்தப்புரத்தில் எங்கும் அசையாதிருந்து அவனைப்
 பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். புருஷர்கள் எவ
 ரும் அவனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும்கூட.

இடமில்லை. ஆயினும் அவளுக்குக் கெடு நடத்தை எப்படி நேர்த்ததோ தெரியவில்லை' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அப்பால் பாணன் தன்புதல்வியின் கெடுநடத்தையைக் கேட்டு மனவருத்தமுற்று விசைவுடன் கன்னிகையின் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று யதுஸ்ரேஷ்டனும் மன்மதனுடைய அவதாரமாகிய ப்ரத்யுமனனுடைய புதல்வனும் ஜதத்திற்கெல்லாம் இணையில்லாத தனியழகனும் கறுத்த நிறமுடையவனும் பீதாம்பரம் உடுத்திருப்பவனும் தாமரையிதழ்போன்ற அழகிய கண்களும் திரண்டுருண்டு நீண்ட புஜதண்டங்களும் விளங்கப்பெற்றுக் குண்டலங்களின் கார்தியாலும் முன்னெற்றி மயிர்களின் ஒளியாலும் புன்னகை அமைந்த கண்ணோக்கத்தினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட முகமுடையவனுமாகிய அகிருத்தனைக் கண்டான். அவன் அப்பொழுது அந்த உஷையின் ஆலிங்கனத்தினால் அவளுடைய கொங்கைகளின் குங்குமக்குழம்பு படியப்பெற்றதும் வஸந்தகாலத்து மல்லிப் புஷ்பங்களால் தொடுக்கப்பட்டதுமாகிய மாலையை மார்பில் அணிந்து மிக்க மங்கன ஸ்வருபையும் அனபிற்கிடமுமாகிய அக்காதலியுடன் அவளுக்கெதிரில் உட்கார்ந்து பாசகைகளை ஆடிக்கொண்டிருந்தான். பாணன் அத்தகையனான அவ்வகிருத்தனைக் கண்டு மிகவும் வியப்புற்றான். மதுவம்சத்தில் பிறந்தவனாகிய அவ்வகிருத்தன் ஆயுதம் ஏந்திக்கொண்டிருக்கிற படர்களால் சூழப்பட்டிருக்கின்ற அந்தப் பாணனைக் கண்டு யமன்போன்று அவர்களை வதிக்கவிரும்பி அங்கு அருகாமையிலிருந்த இரும்புத்தடியை எடுத்துக்கொண்டு தன்னைப் பிடிக்க முயன்று சுற்றிலும் சுழன்று வருகின்றவர்களும் ஆயுதமேந்தினவர்களுமாகிய அவர்களைக் கொழுப்புடைய

பன்றி நாய்களைக் கொல்வதுபோலக் கொன்றான். அவர்கள் அவனால் அடிக்கப்பட்டுத் தலைகளும் துடைகளும் புஜங்களும் முறியப்பெற்று அந்தப்புரத்தினின்று வெளிப்பட்டு ஓடிப்போனார்கள். பஸிஷ்டனாகிய பாணன் தன்ஸையத்தை வதிக்கின்ற அவ்வநிருத்தனைக் கோபமுற்று நாகபாசங்களால் பந்தனஞ் செய்தான். உடை அநிருத்தன் கட்டுண்டதைக் கேட்டுச் சோகத்தினாலும் துக்கத்தினாலும் தழதழத்துக் கண்ணுங் கண்ணீருறாய்க் கதறினான். அறுபத்திரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யாதவனையத்து
டன் சென்று பாணலோடு யுத்தஞ்செய்கை
யில் ருத்ரன் ஸஹாயமாக வந்து தோல்
வியடைந்து ஜ்வரத்தைப் ப்ரயோகிக்க ஸ்ரீக்
ருஷ்ணன் அதைத்தடுக்க அச்ச ஜ்வரமும்
ருத்ரனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஸ்தோதரம்
செய்தல.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பாரதனே! அநிருத்தனுடைய பந்துக்கள் அவனைக் காணாமல் வருந்திக்கொண்டிருக்கையில் வர்ஷாகாலமாகிய நான்கு மாதங்கள் கடந்தன. அவனுடைய பந்துக்களாகிய அந்த வ்ருஷ்ணிகள் நாரதர்மூலமாய் அவன் காணாது போன வ்ருத்தாரத்தத்தின் விவரத்தையும் அவன் சத்ருக்களை வதித்தது முதலிய வ்ருத்தாரத்தத்தையும் பாணனால் கட்டுண்டிருப்பதையும் கேள்விப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் பாதுகாக்கப்பட்டுச் சோணிதபுரத்திற்குப் போனார்கள். ப்ரத்யும்னன் யுயுதானன் கதன் ஸரம்பன் ஸாரணன் நந்தன் பநந்தன் பத்ரன் ஆகிய இவர்கள் ராமக்ருஷ்ணர்

களைத் தொடர்ந்து பன்னிரண்டு அக்ஷௌஹிணி ஸைன்யத்துடன் சென்று பாணனுடைய நகரமாகிய சோணிதபுரத்தைச் சுற்றிலும் சூழ்ந்து எல்லாத்திசைகளிலும் தகைந்தார்கள். அவர்கள் பட்டணத்து உத்யானங்களையும் கோட்டைகளையும் கோட்டைமேல்கட்டடங்களையும் கோபுரங்களையும் முறித்துப் பாழ் செய்வதைக்கண்டு பாணன் கோபமுற்றுத் தானும் அவர்களைப் போலவே பன்னிரண்டு அக்ஷௌஹிணிஸைன்யத்துடன்கூடிப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது ருத்ரன் பாணனுக்கு உதவிசெய்யும்பொருட்டுத் தன்புதல்வனாகிய ஸுப்ரஹ்மண்யனோடுகூடிப் ப்ரமதகணங்களால் சூழப்பட்டு நந்தியென்னும் வருஷபத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு வந்து ராமக்ருஷ்ணர்களோடு யுத்தஞ்செய்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ருத்ரன் இவர்களுக்கும் ப்ரதயும்னன் ஸுப்ரஹ்மண்யன் இவர்களுக்கும் மிகவும் துமுலமான யுத்தம் நடந்தது. கும்பாண்டன் கூபக்ரணன் இவ்விருவர் பலராமனோடும், ஸாம்பன் பாணபுத்ரனோடும் ஸாத்யகி பாணனோடும் யுத்தஞ்செய்தார்கள். அந்த யுத்தம் மிகவும் அற்புதமாகிக் காண்போர்களுக்கும் கேட்போர்களுக்கும் மயிர்க்கூச்சலை விளைக்கக்கூடியதாயிருந்தது. ப்ரஹ்மதேவன் முதலிய தேவஸ்ரேஷ்டர்களும் முனிவர்களும் ஸித்தர் சாரணர் கந்தர்வர் அப்ஸரமடந்தையர் யக்ஷர் ஆகிய இவர்களும் விமானங்களில் ஏறிக்கொண்டு யுத்தம் பார்க்க வந்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ருத்ரனைத் தொடர்ந்து வந்த பூதர் ப்ரேதர் குஹ்யகர் டாகினிகள் யாதுதானர் யக்ஷர் ராக்ஷஸர் விநாயகர் பூதங்கள் மாத்ருதேவதைகள் பிசாசர் கூச்மாண்டகணங்கள் ப்ரஹ்மராக்ஷஸர் ஆகிய இக்கூட்டங்களை யெல்லாம் தன்னுடைய சார்ங்கமென்னும் தனுஸ்ஸினின்று புறப்

படுகின்ற கூரியதுனியுள்ள பாணங்களால் பறந்தோடத் துரத்தினான். பிசுக்கென்னுந் தனுஸ்ஸை ஏந்தின ருத் தரன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்மேல் நானாவிதமான அஸ்தரங்களைப் பரயோகித்தான். சார்ங்கவிற்கையனாகிய அப்பரமன் வியப்பின்றி அவற்றை யெல்லாம் உரிய பதிலஸ்தரங்களால் தடுத்துவிட்டான். அம்மஹானுபாவன் ப்ரஹ்மாஸ்தரத்திற்குப் ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தையும் வாயவ்யாஸ்த்திற்குப் பர்வதாஸ்தரத்தையும் ஆக்னேயாஸ்தரத்திற்குப் பர்ஜனயாஸ்தரத்தையும் பாகபதாஸ்தரத்திற்கு நாராயணஸ்தரத்தையும் ப்ரயோகித்தான். மற்றும், அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ருத்ரனை ஜ்ஞம்பணஸ்தரத்தினால் கொட்டாவி விட்டு உறக்கம் தலையெடுத்து மதிமயங்கும்படி செய்து பாணனுடைய ஸைன்யத்தைக் கத்தி கதை பாணம் இவைகளால் அடித்தான். ஸுப்ரஹ்மன்யன் ப்ரத்யுமனனுடைய பாணஸமுஹங்களால் நாற்புறத்திலும் சீடிக்கப்பட்டு அவயவங்களினின்று ரகத்ததைப் பெருக்கிக்கொண்டு மயில்வாஹனத்துடன் யுத்தபூமியினின்று புறப்பட்டுப் போனான். கும்பாண்டன் கூபகர்ணன் இவ்விருவரும் பலராமனுடைய உலக்கையினால் அடியுண்டு பூமியில் விழுந்தார்கள். அவனுடைய ஸைன்யங்களெல்லாம் நாதன் மாண்டமையால் பயந்து நாற்புறத்திலும் பறந்தோடின. பாணன் தன்ஸைன்யமெல்லாம் நாற்புறத்திலும் சிதறியோடுவதைக்கண்டு மிகவும் கோபாவேசமுற்று ஸாத்யகியைத் துறந்து ரதத்துடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எதிர்த்துச் சென்றான். யுத்தத்தில் கொடிய மதமுடைய பாணன் ஒரேதடவையில் ஜ்ஞாநு தனுஸ்ஸுக்களையும் இழுத்து வளைத்து நானேறிட்டு ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு பாணங்களைத் தொடுத்து விடுத்தான். மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஒரேதடவை

யில் அந்தத் தனுஸ்ஸுக்களை யெல்லாம் அறுத்து ஸா
 ரதியையும் ரதத்தையும் குதிரைகளையும் அடித்துச் சங்
 கநாதஞ் செய்தான். அந்தப் பாணனுடைய தாயாகிய
 கோடரையென்பவள் தன்பிள்ளையின் ப்ராணன்களைப்
 பாதுகாக்கவிரும்பி அரையில் ஆடையின்றித் தலைமயிர்
 களை விரித்துக்கொண்டு ஸூக்ருஷ்ணனுக்கு எதிரில்
 வந்து நின்றாள். அப்பால் ஸூக்ருஷ்ணன் அரையில்
 ஆடையின்றி அம்மணமாயிருக்கின்ற அந்தக் கோட
 ரையைப் பார்க்கப் பொருமல் முகத்தைக் குறுக்கே
 திருப்பிக்கொண்டான். ரதம் முறிந்து தனுஸ்ஸுக்
 களும் அறுந்து வருத்தமுற்றிருக்கின்ற பாணன் அந்த
 ஸமயம் பார்த்துப் பட்டணத்திற்குள் றுழைந்தான்.
 பூதகணங்களெல்லாம் ஓடிப்போகையில், ருத்ரன் பயங்
 கரமான உருவமும் மூன்று தலைகளும் மூன்று பாதங்
 களும் உடைய பயங்கரமான ஜ்வரத்தை ப்ரயோகித்
 தான். அந்த ஜ்வரம் பத்துத்திசைகளையும் தவிர்த்துக்
 கொண்டு ஸூக்ருஷ்ணன்மேல் எதிர்த்து வந்து சார்ங்க
 விற்கையனாகிய அந்த ஸூக்ருஷ்ணனுடைய முன்னே
 கின்றது. அப்பால் தேவதேவனாகிய ஸூக்ருஷ்ணன் அந்த
 ஜ்வரத்தைக் கண்டு வைஷ்ணவமான சீதஜ்வரத்தை
 ப்ரயோகித்தான். மாஹேஸ்வரஜ்வரம் வைஷ்ணவஜ்வ
 ரம் ஆகிய அவ்விரண்டு ஜ்வரங்களும் ஒன்றோடொன்று
 யுத்தஞ் செய்தன. அப்பால் மாஹேஸ்வரஜ்வரம் வைஷ்
 ணவஜ்வரத்தினால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு ரோதனஞ்
 செய்தது. அந்த மாஹேஸ்வரஜ்வரம் பயந்து மற்ற எவ்
 விடத்திலும் அபயம் நேரப்பெறாமல் சரணம் பெற
 விரும்பிக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு ஸூக்ருஷ்ணனை
 ஸ்தோத்ரஞ் செய்தது.

ஜ்வரம் சொல்லுகிறது:—ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிஸம்ஹாரங்களுக்குக் காரணனும் வேதமாகிற ப்ரமாணத்தினால் அறியப்படுகிறவனுமாகிய உன்னை நான் சரணம் அடைகின்றேன். வேதாந்தங்களில் எது ப்ரபஹ்மமென்று கூறப்படுகிறதோ, அத்தகைய ப்ரவஸ்து நீயே. உனக்குப் பசி தாஹம் முதலிய ஊர்மிகள் எவையும் கிடையா. நீ மேன்மையுடைய ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் நியாமகன்; அனைவர்க்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவன். நீ அவயவங்களின்றிக் கேவலஜ்ஞானாத்மங்களே வடிவமாயிருக்கப் பெற்றவன்; அளவற்ற சக்திகளுடையவன். காலம் தைவம் கர்மம் ஜீவன் அந்தந்த வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவம் ப்ருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்கள் ப்ரக்ருதி ப்ராணன் புத்தி அவஸ்தை தேவமனுஷ்யாதி சரீரம் கார்யகாரணங்களின் பரம்பரை ஆகிய இவையெல்லாம் உன்னுடைய ஸங்கல்பருபஜ்ஞானத்திற்கு அதீனமாயிருப்பவை. நீ இவற்றின் ப்ரகாரங்களின்றி விலக்ஷணமாயிருப்பவன். அத்தகைய உன்னை நான் சரணம் அடைகின்றேன். லீலையாகிற காரணத்தினால் உன்னிடத்தில் பொருந்துகின்ற பற்பல பிறவிகளால் தேவதைகளையும் ஸத்புருஷர்களையும் தர்மமர்யாதைகளையும் காக்கின்றனை. மற்றும், தப்புவழியில் இழிந்து ஸத்புருஷர்களுக்கு ஹிம்ஸை செய்கின்ற துஷ்டர்களை அழிக்கின்றனை. உன்பிறவிகளெல்லாம் பூமியின் பாரமாகிய துஷ்டர்களை அழிப்பதற்காகவே. நீ இப்பொழுது அவ்ந்தரித்திருப்பதும் பூமியின் பாரத்தை நீக்கும்பொருட்டே. முதலில் சார்தமாயிருப்பினும் கடைசியில் உக்ரமாகிப் பொறுக்கமுடியாததும் உன்தேஜஸ்வினால் உதவிசெய்யப்பெற்றதுமாகிய ஜ்வரத்தினால் நான் தஹிக்குப்பட்டு வருந்துகிறேன் ஆகையால் சர

2603 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பாணஸூரனுடைய கரங்களைச்
சேதுத்தல்.

ணம் அடைந்திருக்கின்ற என்னைப் பாதுகாப்பாயாக. ப்ராணிகள் வருத்துமுற்று வேறொருரகுகன் கிடைப்பனோ என்னும் ஆசை தொடரப்பெற்று எதுவரையில் உன்பாதங்களைப் பணியாதிருப்பார்களோ, அதுவகையிலுமே அவர்களுக்கு அவ்வருத்தம் தொடர்ந்து வருமன்றி உளனைப் பணிய முயன்றவர்களுக்கு அது நேராகது. (ஆகையால் உன்னைச்சரணம் அடைந்தநான் இன்னம் வருந்துவது புத்தமோ?) என்னைக் காப்பாயாக.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—தரிசிரனே! (மூன்று தலைகளையுடைய சைவஜ்வரமே!) உனக்கு நான் அருள் புரிந்தேன். உனக்கு என்ஜ்வரத்தினிடத்தினின்றும் பயம் நீங்குமாக. எவன் நம்முடைய இந்த ஸம்வாதத்தை நினைக்கிறானோ அவனுக்கு உன்னிடத்தினின்றும் பயம் உண்டாகாதிருக்குமாக. (அவனை நீ வருத்திப் பயப்படுத்தலாகாது).

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— மாஹேஸ்வரீஜ்வரம் இம்மனம் பகவானால் மொழியப் பெற்றுத் தன்னைப் பற்றி னவர்களைக் கைவிடாமல் பாதுகாக்குத்தன்மையானது. அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து மீண்டு போயிற்று* பாணனோவென்றால் மீளவும் யுத்தஞ் செய்ய முயன்று ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எதிர்த்து வந்தான். மன்னவனே! அப்பால் ஆயிரம் புஜங்களால் பல ஆயுதங்களைத் தரித்திருக்கின்ற பாணஸரன் கோபமுற்றுச் சக்ராயுதத்தரித்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மேல் இரும்புத்தடியை எறிந்தான். மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வருஷத்தின் கிளைகளைச் சேதிப்பதுபோல, அஸ்திரங்களை ஓயாமல் ப்ரயோகிக்கின்ற அந்தப் பாணனுடைய புஜங்களைச் சக்ராயுதத்தினால்

சேதித்தான். இங்ஙனம் பாணனுடைய புஜங்கள் சேதிக்கப்படுகையில், மஹானுபாவனும் பக்தர்களிடத்தில் மன இரக்கமுடையவனுமாகிய ருத்ரன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் வந்து மேல்வருமாறு கூறினான்.

ருத்ரன் சொல்லுகிறான்:—வேதாந்தங்களில் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்ற பரப்ரஹ்மம் நீயே. நீ ஜ்ஞானஸ்வரூபன்; ஸ்வயம்ப்ரகாசன். யோகாப்யாஸத்தினால் பரிசுத்தமான மனமுடைய பெரியோர்கள் உன்னை அறிவார்களென்றி மற்றவர் அறியமாட்டார்கள். நீ ஆகாயம்போல் எவ்வகை விகாரங்களும் திண்டப்பெருதவன். ஆகாசம் உன்னுடைய நாபி. அக்னி உன்முகம், ஜலம் உன்னுடைய ரேதஸ்ஸு. த்யுலோகம் உன்சிரஸ்ஸு. திசைகள் உன்காது. சூயி உன்பாதம். சந்த்ரன் உன்மனம்: ஸூர்யன் உன்னுடைய நேத்ரம். நான் உன்னுடைய அஹங்காரம். ஸமுத்ரம் உன்வயிறு. இந்த்ராதிதிகள் உன்புஜங்கள். ஓஷதிகள் உன்ரோமங்கள். மேகங்கள் உன் கேசங்கள். ப்ரஹ்மதேவன் உன்புத்தி. ப்ரஜாபதி உன்னுடைய ஆண்குறி. தர்மம் உன்ஹ்ருதயம். இங்ஙனம் நீ உலகங்களால் ஏற்பட்ட அவயவங்களையுடையவன். நீயே புருஷன். என்கும் தடைபடாத ஒளியுடையவனே! தர்மத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் உலகத்தின் கேஷமத்திற்காகவும் நீ இங்ஙனம் அவதரித்திருக்கின்றனை. லோகபாலர்களாகிய நாங்கள் அனைவரும் உன்னால் படைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டு ஏழு உலகங்களையும் பாதுகாத்துவருகின்றோம். இந்த உலகங்களுக்கு நீயே காரணன். நீ இந்த உலகங்களைப் படைப்பதற்கு, மூன்பு நாமரூபவிபாகங்களுக்கிடமல்லாத ஸூக்ஷ்மசேதனசேதனங்களைச் சரீரமாகக் கொண்டு ஒருவனேயா யிருந்தனை. ஜகத்திற்கு உபாதானகாரனான பரமபுரு,

ஷன் நீயே. உன்னை உபாதானகாரணமாகக் கொண்டு வேறொருவன் உலகங்களைப் படைக்கிறுனென்பது இல்லை. நீயே உபாதானகாரணமும் நிமித்தகாரணமாயிருந்து உலகங்களைப் படைக்கின்றனையன்றி உன்னையொழிய வேறொரு நிமித்தகாரணன் இல்லை. (ஜ்ஞானசக்யாதி குணங்களை யுடைய நீ நிமித்தகாரணமாயிருந்து ஸூக்ஷ்மசேதனாசேதனங்களைச் சரீரமாக வுடைய உன்னையே உபாதானகாரணமாகக் கொண்டு ஸ்தூல சேதனாசேதனரூபமான இந்த உலகங்களைப் படைக்கின்றனை. நீ ஜ்ஞானஸ்வரூபன்; ஸ்வயம்ப்ரகாசன்; ஜாகரஸ்வப்னஸ்வூஷுப்திகளென்கிற மூன்று அவஸ்தைகளின் ஸம்பந்த மற்றவன். ஆகையால் ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவ்விரண்டைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருப்பவன். ஆகையால் நீயே அனைத்திற்கும் காரணன். உனக்கு வேறொரு காரணம் கிடையாது. நீயே ஸர்வேஸ்வரன். ஒரேவஸ்துவுக்கு உபாதானகாரணமாயிருக்கை நிமித்தகாரணமாயிருக்கை ஆகிய இவ்விரண்டுதன்மைகளும் சேரமாட்டா. ஆயினும் உன்குணங்கள்போல் உன்னை விட்டுப்பிரியாதிருக்கின்ற ப்ரக்ருதி புருஷாதி களுக்குத் தேவதவம் மனுஷ்யதவம் முதலிய ஆகாரங்கள் ஸித்திக்கும்பொருட்டுத் தன்ஸங்கல்பத்தினால் அந்த ப்ரக்ருதிபுருஷர்களின் ஸ்வரூபம் மாறுதல் ஸ்வபாவம் மாறுதல் ஆகிய விகாரங்களுக்குத் தகுந்தபடி அவற்றிற்கு அந்தராத்மாவாகவும் நாம ரூபங்களுக்கு நிர்வாஹகளுகவும் இருக்கின்றனையென்று வேதாந்த வாக்யங்களாகிற ப்ரமாணங்களால் அறியப்படுகின்றன (உன்னிடத்தில் பொருந்தாத் தன்மைகளும் பொருந்துகின்றனவென்று வேதாந்தங்கள் கூறுகின்றனவாகையால் இவை எப்படி. ஒரிடத்தில் சேருமென்று ஸக்

தேஹிக்க இடம் இல்லை. இந்திரியங்களுக்கு எட்டாத விஷயத்தில் சப்தப்ராணம் எப்படி சொல்லுகிறதோ அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமல்லவா?) அளவற்ற மஹிமையுடையவனே! ஸூர்பன் மேகாதிகளால் தன்ஸ்வரூபஸ்வபரவங்கள் மறைக்கப்படாதவனாகி அந்த மேகாதிகளையும் அவற்றால் மறைக்கப்பட்ட மற்ற உருவங்களையும் நன்று விளங்கச் செய்வது போல நீயும் ஸத்வாதிசுணமயமான ப்ரக்ருதியினால் தன்ஸ்வரூபஸ்வபரவங்கள் மறைக்கப்படாதவனாகி ப்ரக்ருதியையும் அதன் கார்யங்களையும் அவற்றின் குணங்களையும் விளங்கச் செய்கின்றனே. நீ ஸ்வயம்ப்ரகாசன். ப்ராணிகள் அனைவரும் உன்மாயையினால் மதிமயங்கி மகன் மனைவி மனை முதலியவற்றில் மனவிருப்பமுற்றுத் துயரமாகிற ஸமுத்ரத்தில் மிதப்பதும் முழுகுவதுமாயிருக்கின்றார்கள். அளவற்ற அருளுடைய உன்னால் கொடுக்கப்பட்டதும் உன்னுடைய ஆராதனத்திற்கே உரியதும் உன் மாயையைக் கடப்பதற்கு ஸாதனமுமாயிருக்கின்ற இந்த மனுஷ்யதேஹத்தைப் பெற்றும் எவன் உன்பரதங்களைப் பணியாதிருக்கிறானோ, அவன் ஆத்மவஞ்சகனல்லவா? (அவன் தன்னுடைய தோஷத்தினால் தான் துக்கிக்கிறானாகையால் அதில் உன்னுடைய தோஷம் ஒன்றும் இல்லை). எவன் தான் மரணம் அடையுந்தன் மையனாகித் தனக்கு அந்தராத்மாவும் அன்பனும் ஈஸ்வரனுமாகிய உன்னைப் பணியாமல் துறந்து உனக்கு நேர்விபரீதங்களான சப்தாதிவிஷயங்களில் விருப்பமுற்று அவை நேரப்பெறாமல் வருந்துகிறானோ, அவன் விஷமென்னும்புத்தியால் அம்ருதத்தைத் துறந்து அம்ருதமென்று விஷத்தைக் கைப்பற்றுகிறான் (அவன் பெரியோர்களால் மிகவும் சோகிக்கத் தகுந்

தவன்). ருத்ரனென்று பெயர் பெற்ற நானும் ப்ரஹ்மதேவனும் தேவதைகளும் தூயமனத்தரான முனிவர்களும் அந்தராத்மாவும் மிகுந்த நண்பனும் சுஸ்வரனுமாகிய உன்னையே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் சரணம் அடைகதிருக்கின்றோம். தேவனே! அத்தகைய குணங்கள் அமைந்தவனும் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் காரணனும் வைஷ்ணவமற்றவனும் பசி தாஹம் முதலிய ஊர்மிகள் தீண்டப்பெறுதவனும் தன்னைப் பணிந்தவர்களுக்கும்¹ அந்தநன்மையை விளைப்பவனும் ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் நண்பனும் ஸ்வதந்திரனும் தன்னைப்போன்ற வேறொரு வஸ்துவும் தனக்கு மேற்பட்டவஸ்துவும் இல்லாதவனும் ஜகத்ஸ்வரூபனும் எங்களுக்கு அவலம்பமாரி ரூப்பவனும் தனக்குத் தானே ஆதாரனுமாகிய உன்னை மங்கள இஹபரலோகஸூகங்களுக்காகவும் பேரக்ஷத்திற்காகவும் பணிகின்றோம். இந்தப் பாணை நபாகநாகரீ எனக்குப் பகதன்; அன்பிற்கிடமானவன். உன்னையே தொடர்நிருப்பவன். தேவனே! இந்தப் பாணனுக்கு என் அபயம் கொடுத்திருக்கிறேன். அதை நீ கிறைவேற்ற வேண்டும். இதுவே நீ செய்யவேண்டிய அனுகூலம். நீ ப்ரஹ்லாதனுக்கு உன்வம்சத்தில் பிறந்தவனை நான் வதிக்கிறதில்லையென்று அருள்புரிந்தனையல்லவா? அதைத் தொடர்ந்து இவனைக் காப்பாயாக.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—மஹானுபாவனே! நீ என்ன மொழிந்தனையோ அதை அப்படியே செய்கிறேன். உனக்கு எது ப்ரியமோ அது எனக்கும் ப்ரியமே. நீ எதைச் செய்யவேண்டுமென்று நிச்சயித்திருக்கின்

1. அந்தப் பசி தாஹம் முதலிய ஊர்மிகள் தீண்டப் பெறுதிருக்குந் தன்மையை.

றனையோ, அதை நான் நல்லதென்று அனுமோதனஞ் செய்தேன். உன்வம்சத்தில் பிறந்தவனை நான் வதிக்கிற தில்லையென்று நான் ப்ரஹ்மதனுக்கு வரங்கொடுத்திருக்கிறேனாகையால் பனியின் புத்ரனாகிய இந்தப் பாணஸூரன் எனக்கும் வதிக்கத்தகுந்தவனல்லன். இவனுடைய கொழுப்பை அடக்கும்பொருட்டுப் புஜங்களைச் சேதித்தேன். பூமியின் பாரத்தை நீக்கும்பொருட்டு அளவற்றதாகிய இவனுடைய ஸைன்யத்தையும் பாழ்செய்தேன். இவனுக்கு நான்கு புஜங்களை மிகுத்தி விட்டேன். இவன் இந்தப் புஜங்களோடு ஜராமரணங்களற்றிருப்பான். மற்றும், உன் ப்ருத்யர்களில் முக்யனாகிய இவன் எவ்விதத்திலும் பயமற்றிருப்பான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— அந்தப்பாணஸூரன் இங்ஙனம் அபயம் பெற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைச் சிரத்தினால் வணங்கிப் பட்டணஞ் சென்று அநிருத்தனையும் அவன் பார்மையாகிய தன்புதல்வியையும் ரதத்தில் ஏற்றிக் கொண்டுவந்தான். அழகிய ஆடைகளை உடுத்துச் சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்து அக்ஷௌஹிணிஸைன்யத்தினால் சூழப்பட்டுக் காதலியுடன் திகழ்கின்ற அநிருத்தனை முன்னிட்டுக்கொண்டு ருத்ரானால் அபிகந்தனஞ் செய்யப்பெற்றுப் பாணஸூரன் பின்னொடர்ந்து வந்தான். இங்ஙனம் பாணஸூரன் கொண்டுவந்து சேர்த்த அநிருத்தனுடன் கூடி ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சங்கம் கனகத்தம்பட்டை துந்துபி முதலிய வாத்யகோஷங்களுடன் பட்டணத்து ஜனங்களும் நண்பர்களும் ப்ரஹ்மணர்களும் எதிர்கொண்டுவரப்பெற்றுத் தோரணங்களோடு கூடிய தவஜங்களால் அலங்காரஞ் செய்து ராஜமார்க்கங்களும் நாற்சந்திவீதிகளும் ஜலம் தெளித்து விளக்கப்பெற்றிருப்பதுமாகிய த்வாரகாபுரிக்குச் சென்றான்.

எவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு ருத்ராஜேடு நடந்த இந்த
வ்ருத்தாந்தத்தையும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய விஜயத்தையு
ம் காலையில் எழுந்து நினைக்கிறாஜே அவனுக்கு எங்
கும் எப்பொழுதும் பராஜயம் உண்டாகாது. அறுபத்து
மூன்றாவது அத்பாபம் முற்றிற்று.

—◆◆◆ ஸ்ரீகோபாக்யானம். ◆◆◆—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ராஜனே! ஒருகால் ஸாம்
பந் ப்ரத்யும்னன் சாருபானு கதன் முதலிய யதுகுமாரர்
கள் விளையாடுவதற்காக உபவனத்திற்குச் சென்றார்
கள். அவர்கள் அவ்விடத்தில் வெகுநேரம் விளையா
டித் தண்ணீர்தாழும் உண்டாகப்பெற்று ஜலத்தைத்
தேடிக்கொண்டு திரியும்பொழுது ஓரிடத்தில் ஜலமில்
லாத கிணற்றில் இருப்பதும் பெரியதும் அற்புதமுமாகிய
ஒணுனென்னும் ஒரு ஜர்துவைக் கண்டார்கள். அந்த
யாதவகுமார்கள் பர்வதம்போன்ற ஒணுனைக் கண்டு
மனத்தில் வியப்புற்று மனஇரக்கத்துடன் அதை
எடுக்கப் ப்ரயத்னஞ் செய்தார்கள். கிணற்றில் விழுந்திருக்
கின்ற அவ்வோணுனை அப்பாலகர்கள் தோல்கயிறுக
ளாலும் நூல்கயிறுகளாலும் கட்டி மேலெடுக்க முயன்
தும் வல்லமையற்று ஆவலுடன் அந்த வ்ருத்தாந்தத்தை
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குச் சொன்னார்கள். தாமரைக் கண்ண
னும் ஷாட்குண்யபூர்ணனும் உலகங்களைப் பாதுகாப்
பவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவ்விடம் போய்ப் பார்த்து
அதை அவலீலையாகவே இடக்கையினால் எடுத்தான். அங்
கனம் எடுக்கப்பட்ட அவ்வோணுன் உத்தமஸ்ஸோகனாகிய
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கரம் பட்டமாத்ரத்தில் தத்ஷ்ண
மே அந்த ஒணுனுருவத்தைத் துறந்து உருக்கியழுது

கெடுத்த பொன்போன்ற அழகிய சிறத் தூடன் அற்புதமான ஆபரணங்களும் ஆடைகளும் பூமாலையும் அணிந்து விளங்குகின்ற ஒரு தேவனாகத் தோற்றினான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவனுக்கு ஓலுன்னம் வந்ததற்குக் காரணம் இன்னதென்பதை அறிந்தவனாயினும் அதை ஜனங்களுக்கு வெளியிட விரும்பி வினவினான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான்:—மிகுர்தபாக்ய முடையவனே! சிறந்த உருவமுடைய நீ யாவன்? நாங்கள் உன்னைத் தேவரேஷ்டனென்று நிர்ணயம் நினைக்கின்றோம். நீ இத்தகைய நிஹீனஜன்மம் பெருததற்கு உரியவனல்லே. மிகுந்தமங்களஸ்வரூபனே! நீ எந்தக்கர்மத்தினால் இத்தசையை அடைந்தனை? எங்களுக்குச் சொல்லக்கூடுமென்று நீ நினைப்பாயாயின் உன்னைப்பற்றி அறியவிரும்புகிற எங்களுக்கு இதைமொல்லார் விசதமாகச் சொல்வாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—காண் போம்மனம் களிக் கும்படி மிகவும் அழகான உருவமுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் இங்ஙனம் வினவப்பெற்ற மானிடஜாதியாகிய அம்மனனவன் ஸூர்யனோடொத்த ஒளியுடைய சிவீததுடன் வணங்கி இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ந்ருகன் சொல்லுகிறான்:—நான் ந்ருகனென்னும் பெயருடைய ராஜரேஷ்டன்; இக்ஷ்வாகுவின் புதல்வன். ப்ரபூ! தானகுணத்தைப் புகழும்பொழுது பெரும்பாலும் நான் உன்காதை ஸ்பர்சித்திருப்பேன். நாதனே! நீ ஸமஸ்தப்ராணிகளுடைய புத்தியையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பவன். உன்னறிவு காலத்தினால் அழிகிறதில்லை. ஆகையால் உனக்கு எதுதான் தெரியாது? ஆயினும் உன்னுடைய ஆஜ்ஞையினால் சொல்லுகிறேன்

பூமியில் எவ்வளவு மணல்களோ, ஆகாயத்தில் எவ்வளவு நகைத்தார்களோ, மழைத்தாரைகள் எவ்வளவோ, அவ்வளவு பசுக்களைத் தானஞ் செய்தேன். அபாரமாகப் பால் கறப்பவைகளும் யௌவனவயதுடையவைகளும் அழகிய உருவமும் நல்லியற்கையும் மற்றும் பல குணங்களும் அமைந்து பொன்னிறமுடையவைகளும் கொம்புகளில் பொன்னலங்காரமும் குளம்புகளில் வெள்ளியலங்காரமும் செய்யப்பெற்று நயாயத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டவைகளும் கன்றோடு கூடியவைகளும் வெண்பட்டும் பூமாலையும் பல ஆபரணங்களும் இடப்பெற்றுத் திகழ்கின்றவைகளுமாகிய பசுக்களைக் கொடுத்தேன். நற் குணங்களும் நல்லொழுக்கமும் அமைந்து வருந்துகின்ற குடும்பமுடையவர்களும் வந்தங்களை உண்மையாக அனுஷ்டிப்பவர்களும் தவம் சாஸ்த்ரஜ்ஞாவம் இவை அமைந்து வேதமோதி யுணர்ந்தவர்களும் யௌவனவயதுடையவர்களுமாகிய ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டர்களுக்குக் கொடுத்தேன். பசு பூமி ஸ்வர்ணம் வீடு குதிரை யானை தரஸிகளோடுகூடிய கன்னிகைகள் என்னு வெள்ளி படுக்கை வஸ்திரம் ரத்னம் வீட்டிற்கு வேண்டிய கருவிகள் தேர் இவைகளையும் கொடுத்தேன். யாகங்களையும் செய்தேன். குளம் கிணறுவெட்டுவித்தல் முதலிய ஸ்மார்த்தகர்மங்களையும் நடத்தினேன். இப்படியிருக்கையில், ஒரு ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டனுடைய பசு தவறி என் பசுமந்தையில் கலந்து போய்விட்டது. நான் இதை முன்னமே ஒருவருக்குக் கொடுத்தோமென்பதை அறியாமல் அதை மற்றொரு ப்ராஹ்மணனுக்குக் கொடுத்தேன். அதை அவன் கொண்டுபோகையில் அந்தப் பசுவுக்குடைய அந்தணன் 'இது என்னுடையது' என்றான். என்னிடத்தினின்று வாங்கிக்கொண்டு போன

மற்றொருவன் 'இது என்னுடையது. எனக்கு ந்ருகன் கொடுத்தான்' என்றான். அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் இருவரும் ஒருவரோடொருவர் விவாதப்பட்டுக்கொண்டு தத்தம் கார்யத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முயன்று என்னிடம் வந்து 'நீயே கொடுத்தனை. நீயே அதை மீளவும் அபஹரித்துக்கொள்கின்றனை' என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டு எனக்கும் ப்ரமம் உண்டாயிற்று. அப்பொழுது தர்மஸங்கடத்தை அடைந்த நான் 'அந்தணர்களே! மிகவும் சிறப்புடைய லக்ஷம் பசுக்களைக் கொடுக்கின்றேன். இந்தப் பசுவை எனக்குக் கொடுப்பீர்களாக. நான் உங்களுக்குக் கிங்கரன். அநியாமம் இங்ஙனம் செய்து விட்டேன். ஆகையால் என்னிடத்தில் அநுக்ரஹம் செய்வீர்களாக. பாபதோஷத்தினால் அசுசியான நரகத்தில் விழுகின்ற என்னை இந்த வநுத்தத்தினின்று கரையேற்றுவீர்களாக' என்று நல்வார்த்தைகளைச் சொல்லி வேண்டினேன். அவர்களில் பசுவுக்குடையவராகிய ஒருவர் 'ராஜனே! நீ கொடுத்த இந்தப் பசுவையே கொண்டு போவேனென்றி வேறு லக்ஷம் பசுக்களைக் கொடுக்கிலும் பெற்றுக் கொள்ளமாட்டேன்' என்று சொல்லிப் போய்விட்டார். பிற்பாடு என்னிடத்தில் அந்தப் பசுவை வாங்கிக்கொண்ட மற்றொருவரும் 'நீ சொன்ன லக்ஷம் பசுக்களுக்கு மேல் பதினாயிரம் பசுக்களைக் கொடுக்கிலும் இந்தப் பசுவை விட்டு அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டேன்' என்று சொல்லி அதைத் துறந்துவிட்டுப் போனார். பரமனே! அப்பால் உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தின்படி சில காலம் செல்ல நான் மரணம் அடைந்து, தேவனே! தெய்வச் செயலால் என்விடம் கொண்டு போகப்பெற்றேனோ அதை உன்னெதிரில் சொல்லுகிறேன் தேவர்களுக்

கும் தேவனே! உலகங்களுக்கெல்லாம் நாதனே! நான்
 மரணம் அடைகையில் இதற்குமுன் என்னிடத்தில் பாப
 மில்லாமைபால் என்னைக் கொண்டுபோக இடமில்லாதி
 ருந்த யமபடர்கள் இச்சமயம்பார்த்து என்னை யமனிடம்
 கொண்டுபோனார்கள். அங்கு யமன் என்னைப் பார்த்து
 ‘மன்னவனே! நீ முன்பு பாபத்தின் பலனை அனுபவிக்கி
 ருபா! அல்லது புண்யத்தின் பலனை அனுபவிக்கிருபா! நீ
 செப்த தானதர்மத்தின்பலன் ஸமீபித் துவர்து விளங்கு
 கின்றது. எனக்கு அதன் எல்லையே தெரியவில்லை. (உன்
 னுடைய புண்யபலன் அபாரமாயிருக்கின்றது)’ என்றான்.
 நான் அதைக்கேட்டுப் பாபத்தின் பலனை முன்னம் அனு
 பவிக்கிறேன்’ என்றேன். யமனும் அதற்கு ‘ஆயின் நர
 கத்தில் விழுவாய்’ என்றான். ப்ரபூ! அப்பொழுதே நான்
 விழத்தொடங்கி என்னை ஓணுறாருக்கக் கண்டேன்.
 கேசவனே! ப்ராஹ்மண குலத்திற்கு வேண்டிய நன்மை
 கள் செப்பவனும் தானத்தில் புகழ்பெற்றீவனும் உன்
 னுடைய தாலனும் உன் காட்சிபை விரும்புகின்றவனு
 மாகிய எனக்கு இப்பொழுதுங்கூட முன்னம்மத்தின்
 கினைவு மறைபவில்லை. ப்ரபூ! நான் எவனைக் காணவேணு
 மென்று நெடுநாளாய் விரும்பிக்கொண்டிருப்பினும்
 காணப்பெறுகிருந்தேனோ, அப்படிப்பட்ட நீ எப்படி
 என்கண்ணுக்குப் புலப்பட்டனை. நீ ப்ராமாத்மன். (கட்
 கண்ணுக்குத் தோற்றுவவனல்ல). மற்றும், நீ போ
 கிஸ்வரர்களால் உபசிஷத்துக்களாகிந் கண்ணால் கிர்மல
 மானஹ்ருதயத்தில் சிந்திக்கத்தகுந்தவனேயன்றி அவர்
 களுடைய கண்களுக்குங்கூடத் தோற்றமாட்டாய். இத்
 த்ரியங்களால் வினையும் அறிவுகளுக்கு எட்டாதவனே!
 எவனுக்கு ஸம்ஸாரபந்தம் அழியுங்காலம் அமைத்தி
 ருக்குமோ, அவன் அளவற்ற ஸம்ஸாரதுக்கங்களால்

மதிமயங்கியிருப்பினும் அவனுடைய ஹ்ருதயத்திற்குச் சாந்தியை விளைத்து அதில் நீ தோற்றுந்தன்மையன். தேவர்களுக்குந்தேவனே! ஜகந்நாதனே! பூரியைப் பாதுகாப்பதற்காக அவதரித்தவனே! பசுக்களை மேய்த்துக் கோவிர்தனென்று பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்றவனே! புருஷோத்தம! நாராயண! இந்திரியங்களுக்கு கியாமகனே! புண்யஸ்லோகனே! பக்தர்களை என்றும் கைவிடாதவனே! எவ்வித விகாரங்களும் தீண்டப்பெறாதவனே! ஸ்ரீக்ருஷ்ண! ப்ரபு! ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குப் போக முயன்றிருக்கின்ற எனக்கு அனுமதி கொடுப்பாயாக. நான் என்கே இருப்பினும் என்மனம் உன்பாதர விர்தங்களில் ஊக்கமுற்றிருக்கும்படி அனுக்ரஹஞ் செய்வாயாக. எல்லாப் பொருள்களையும் சரீரமாகவுடையவனாகையால் எல்லாம் தானேயாயிருப்பவனே! ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங்களாலும் அளவற்றவனும் எல்லையில்லாத சக்திகளுடையவனும் ஜகத்திற்குக் கேடமம் விளைப்பவனும் வஸுதேவ குமாரனாய்த் தோன்றி வாஸுதேவனென்று பெயர் பெற்றவனும் பேரகங்களுக்கு நிரவாஹகனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அம்மன்னவன் இங்ஙனம் மொழிந்து அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பரதகழிணஞ் செய்து தன்கிரீடத்தினால் அவனுடைய பாதங்களை ஸ்பர்சித்து அவனால் விடை கொடுக்கப்பெற்று ஜனங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் சிறந்தவிமானத்தில் ஏறிக்கொண்டான். ப்ராஹ்மணகுலத்தையே தெய்வமாகவுடையவனும் தர்மத்தில் கிலைகின்ற மதியுடையவனும் ஷ்டாட்சுண்யபூர்ணனும் தேவகியின் குமாரனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஷட்ரீயர்களுக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டுத் தன்பரிஜனங்களைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான்:— அக்னியைப் போன்ற மஹாதேஜிஷ்டனும் ப்ராஹ்மணனுடைய ஸொத்தைச் சிறிதாயினும் புசிப்பானாயின் அது அவனுக்கு வருந்தியும் ஜரிப்பித்துக்கொள்ள முடியாது. தங்களைப் பரபுக்கொன்று அபிமானித்துக்கொண்டிருக்கிற மன்னவர்களுக்கு அது ஜரிக்காதென்பதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? நான் ஹாலாஹலவிஷத்தையுங்கூட விஷமென்று நினைக்கவில்லை. அது ஓளஷதம் முதலியவைகளால் தடைசெய்ய முடியும். ப்ராஹ்மணர்களின் ஸொத்தே விஷமென்று கூறப்பட்டது. இந்த விஷத்திற்கு இப்புவிமில் எவ்விதத்திலும் தடை செய்ய முடியாது. விஷம், சாப்பிடுகிறவனைமாத்ரமே ஹிம்ஸிக்கும். அக்னி ஜலத்தினால் அணைந்து போய்விடும். ப்ராஹ்மணர் ஸொத்தாகிற அரணிக்கட்டையினின்றுண்டான அக்னியோ வென்றால் குலத்தை அடியோடு தழித்து விடுகின்றது. ப்ராஹ்மணர்ஸொத்தை ஒருவன் தெரியாமல் புசிப்பானாயின் அது புசிக்கிறவன் அவன் பிள்ளை அவன் பேரன் ஆகிய மூன்று புருஷர்களையும் அழிக்கும். தெரிந்தும் பலம் இருக்கிறதென்று ஹடத்தினால் பறித்துப் புசிப்பானாயின், அது அவனுக்கு முன்புள்ள பத்து புருஷர்களையும் மேல்வரப்போகிற பத்து புருஷர்களையும் அழித்துவிடும். எவர்கள் ப்ராஹ்மணர்ஸொத்தைத் தெரிந்தும் மேல்விழுந்து விரும்புகிறார்களோர் அத்தகைய மன்னவர்கள் ராஜ்ய லக்ஷியியால் விவேகமற்றுத் தாங்கள் நரகத்தில் விழுவதை ஆலோசிக்கிறதில்லை. ஆகையால் அவர்கள் கேவலம் ஒன்றுமறியாத மூடர்கள். தானசிலர்களும் குடும்பிகளுமாகிய ப்ராஹ்மணர்கள் பணம் பறியுண்டு வருந்துவார்களாயின், அவர்களுடைய கண்ணீர்கள் பூமியில் விழுந்து எத்தனை.

தூட்களை நனைக்கின்றனவோ, அத்தனை வர்ஷங்கள் வரையில் அந்த ப்ராஹ்மணர்ஸொத்தைப் பறித்த மன்னவர்களும் அவர்களுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்களும் எவ்விதத்திலும் தடையின்றிக் கும்பீபாகமென்னும் நரகத்தில் விழுந்து வருந்துவார்கள். தன்னால் கொடுக்கப்பட்டதாயினும் பிறரால் கொடுக்கப்பட்டதாயினும் ப்ராஹ்மணனுடைய ஜீவனத்தை எவன் பறிக்கிறானோ, அவன் அறுபதினாயிரம் வர்ஷங்கள் விஷ்டையில் புழுவாய்ப் பிறப்பான். ப்ராஹ்மணர்களின்ஸொத்து எனக்கு எவ்விதத்திலும் நேராதிருக்குமாக. ஏனென்றால், அதை ஆசைப்படுவார்களாயின் அம்மன்னவர்கள் ஆயுள் ஷீணித்துத் தோல்வி அடைந்து ராஜ்யத்தினின்று நழுவி வருந்துவார்கள். ஆகையால் நாம் அவ்விஷயத்தில் பயந்திருக்கவேண்டும். 'நீங்கள் என்னுடைய வர்களாயிருப்பீர்களாயின், ப்ராஹ்மணன் அபராதம் செய்யினும் | அவன்விஷயத்தில் நீங்கள் த்ரோஷம் செய்யவேண்டாம். அவன் அடிக்கினும் பலவாறு வையினும் அவனைத் தினந்தோறும் நமஸ்கரித்துக்கொண்டிருப்பீர்களாக. நான் எப்படி காலந்தோறும் மனஆக்கத்துடன் ப்ராஹ்மணர்களை நமஸ்கரிக்கிறேனோ, அங்ஙனமே நீங்களும் நமஸ்கரித்து வருவீர்களாக. எவன் இதற்கு விபரீதமாக நடக்கிறானோ, அவன் என்னிடத்தினின்று தண்டனையைப் பெறுவான். இந்த ந்ருகமன்னவன் தெரியாமல் ப்ராஹ்மணனுடைய பசுவைக் கைப்பற்றினும் அது இவனை நரகத்தில் தள்ளிவிட்டதல்லவா? ஆகையால் ப்ராஹ்மணர் ஸொத்தை ஒருவன் தெரியாமல் கைக்கொள்ளினும் அது அவனை நரகத்தில் தள்ளிவிடும். (தெரிந்து பறிப்பானாயின் அவன் நரகத்தில் விழுவதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் சுத்தியை விளைப்பவனும் மஹானுபாவனும் போக மோக்ஷங்களைக் கொடுப்பவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்பரிஜனங்களாகிய த்வாரகாஜனங்களுக்கு இவ்வளவும் மொழிந்து தனக்ருஹத்திற்குப் போனான். அறுபத்து நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ பலராமன் கோகுலம் போதலும், ய ழுநாகதி }
{ யைக் கலப்பையில ஸ் பிழத்திழுத்தலும். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—குருவம்சத்தரசர்களில்
சிறந்தவனே! மஹானுபாவனாகிய பலராமன் பந்துக்
களைப் பார்க்க விரும்பி மிகுந்த ஆவலுடன் ரதத்தில்
ஏறிக்கொண்டு கோகுலம் போனான். அவன் அவ்விடம்
சென்று நெடுநாளாய் பார்க்கவேண்டுமென்னும் பேரா
வலுற்ற கோபர்களாலும் கோபிகைகளாலும் அணைக்
கப்பட்டுத் தாய்த்தந்தைகளை நமஸ்கரித்து அவர்களால்
ஆசீர்வாதங்கள் செய்து அபிநந்தனம் செய்யப்பெற்றான்.
தாய் தந்தைகளாகிய அந்த யசோதை நந்தகோபன்
இவர்கள் 'தாசார்ஹனே! உலகங்களை ஆள்பவனே! உன்
தம்பியும் நீயுமாய் எங்களை நெடுங்காலம் பாதுகாத்து
வருவாயாக' என்று மொழிந்து அவனை மடியில் ஏறிட்டு
ப்ரேமத்தினால் அணைத்து ஸந்தோஷத்தினாலுண்டான
கண்ணீர்களால் அவனை நனைத்தார்கள். அப்பால் அந்த
ராமன் ¹ கோபவ்ருத்தர்களையும் விதிப்படி நமஸ்கரித்
துச் சிறியவர்களால் நமஸ்காரம் செய்யப் பெற்றுத் தன்
னுடைய வயது ஸ்னேஹம் ஸம்பந்தம் இவைகளுக்குத்
தகுந்தபடி பரிஹாஸம் செய்வது கையைப் பிடிப்பது

1. இடையர்களில் வயது சென்றவர்களை

ஆலிங்கனம் செய்வது முதலியவைகளால் கோபர்களோடு கலந்து உட்காரந்தான். அந்தக் கோபர்கள் இளைப்பாறி ஸுகமாக உட்கார்த்திருக்கின்ற ராமனைச் சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டு ப்ரீதியினால் தழுதழுத்த உரையுடன் பந்துக்களின்கேஷமம் விசாரித்துத் தாமரைக்கண்ணனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணரிடத்தில் படிந்த மதியுடையவர்களாகி 'ராமா! நம்பந்துக்கள் அனைவரும் பெண்டிர்களோடும் பிள்ளைகளோடும் கேஷமமாயிருக்கிறார்களா? நீங்கள் எங்களை நினைக்கிறீர்களா? பாபிஷ்டனாகிய கம்ஸன் தெய்வாஜினமாய் மாண்டான். இது நமக்குப் பெரிய ஆநந்தம். நம்பந்துக்கள் அனைவரும் பெரியவருத்தத்தினின்று விடுபட்டார்கள். இதுவும் நமக்குப் பெரிய ஆநந்தம். சில சத்ருக்களைக் கொன்று சில சத்ருக்களை வென்று நம் பந்துக்கள் ஜலதார்க்கமான த்வாரகையை அடைந்து ஸுகமாயிருக்கிறார்களல்லவா? இது நம் பாக்யமே' என்றார்கள். கோபிகைகள் பலராமனைக் கண்டு களித்து ஆதரவுடன் புன்னகை செய்து கொண்டு 'ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பட்டணத்து மடந்தையர்களுக்கு அன்பாகி ஸுகமாயிருக்கிறானா? அவன் பந்துக்களையாவது தாய்தந்தைகளையாவது நினைக்கிறானா? திரண்டுண்டு நீண்ட புஜதண்டங்களையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எங்கள் பணிவிடையை நினைக்கிறானா? தாசார் ஹனே! ப்ரபூ! தாய்தந்தைகளையும் ப்ராதாக்கள் கணவர்கள் பிள்ளைகள் பசுனிகள் முதலிய துறக்கமுடியாத பந்துக்களையெல்லாம் எவனுக்காக நாங்கள் துறந்தோமோ, அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அப்படிப்பட்ட. எங்களை அந்தக்ஷணமே துறந்து புறப்பட்டுப்போனான்! ஆகையால் அவன் ஸ்நேஹத்தை வேரோடு அறுத்துவிட்டவன். 'ஆனால் நீங்கள் அவனை ஏன் தடுத்திருக்கலாகாது' என்கிறாயோ?

அப்படிப்பட்ட வார்த்தையை ஒன்றுமறியாத மடந்தையர்கள் எங்ஙனம் மம்பாநிருக்க முடியும்? (நம்பும்படி நல்வார்த்தை சொல்லி வஞ்சித்துப் போனான்.) ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நிலையற்ற மனமுடையவன்; க்ருதகன் (பிறர் செய்த உபகாரத்தை நினைவாமல் மறப்பவன்.) பட்டணத்து மடந்தையர்களோ வென்றால் மிகவும் நிறமையுடையவர்கள். அவர்கள் அத்தகையனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வார்த்தைகளை எங்ஙனம் நம்புகிறார்கள்? ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் விரிதரமான பேச்சுக்களையுடையவன். (அவன் தன் பேச்சின் ஒழுங்கினாலேயே மதிமயங்கும் படி செய்து விடுவான்). எத்தகைய நிறமையுடைய மாதரர்களும் அழகிய புனைகை அமைந்த அவனுடைய கண்ணோக்கத்தினால் மனமதனிகாரம் தலைக்கொண்டு வருகிற அவனுடைய வார்த்தைகளை நம்புவார்களோ யன்றி நம்பாது போக மாட்டார்கள். இது நிச்சயம். ஓ கோபிகைகளே! அவனுடைய கதையால் நமக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்? ஒரு ப்ரயோஜனமும் இல்லை. ஆகையால் வேறுகதைகளைச் சொல்லுங்கள். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு நம்மை மொழியக் காலம் செல்லுமாயின், நமக்கும் அப்படியே அவனை மொழியக் காலம் செல்லும். (ஆனால் அவனுக்கு ஸுகமாகக் காலம் செல்லும், நமக்குத் தங்கமாகச் செல்லும். இவ்வாறே விசேஷம்.)

ஸ்ரீகருர் சொல்லுகிறார்:—கோபிகைகள் இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய புன்னகையையும் பேச்சையும் அழகிய கண்ணோக்கத்தையும் நடையையும் ப்ரீதியுடன் செய்யும் ஆலிங்கனத்தையும் நினைத்துக் கண்ணீர் பெருக்கினார்கள். பலவகையான நல்வார்த்தைகள் சொல்லி ஸமாதானப் படுத்துவதில் ஸமர்த்தனும்.

மஹானுபாவனுமாகிய பலராமன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லியனுப்பின மனத்திற்கினிய ஸமாசாரங்களைச் சொல்லி அந்தக் கோபிகைகளை ஸமாதானப்படுத்தினான். மஹானுபாவனாகிய அந்தப் பலராமன் இரவுகளில் கோபிகைகளுக்கு ஸந்தோஷத்தையும் ப்ரேமத்தையும் வளர்த்திக் கொண்டு சித்திரையும் வைகாசியமாகிய இரண்டு மாதங்கள் அவ்விடத்தில் வசித்திருந்தான். பூர்ணசந்த்ரனுடைய கிரணங்களால் விளக்க முற்றிருப்பதும் ஆம்பலோடைகளின் வாஸனையை ஏந்திக் கொண்டு வருகின்ற காற்று வீசப்பெற்றதுமாகிய யமுனைக்கரையிலுள்ள உபவனத்தில் அப்பலராமன் கோபஸ்த்ரீகளின் கூட்டங்களால் சூழப்பட்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். அம்ருதத்துடன் உண்டான தேவார்ஹமாகிய வாருணியென்னும் மத்யம்வருணனால் அனுப்பப்பட்டு ஒரு வருஷத்தின் பொந்தினின்று பெருகானின்றுகொண்டு தன்வாஸனையால் அவ்வனம் முழுவதையும் மணங்கமழச் செய்தது. பலராமன் காற்றினால் கொண்டுவரப்பட்ட அந்த மத்யதாரையின் மணத்தை மோந்து அவ்விடம் வந்து கோபஸ்த்ரீகளோடு கூட அம்மத்யத்தைப் பானஞ் செய்தான். அவன் கோபஸ்த்ரீகளின் அழகிய கூட்டத்தினிடையில் அவர்களால் பாடப்பட்டுத் தானும் உரக்கப் பாடிக்கொண்டு இந்த்ரனுடைய யானையாகிய ஜராவதம் பெண்யானைக்கூட்டத்தினிடையில் விளையாடுவதுபோல விளையாடினான். ஆகாயத்தில் துந்துபிவாத்யங்கள் முழங்கின. தேவதைகள் ஸந்தோஷமுற்று ராமன்மேல் பூமழை பொழிந்தார்கள். கந்தர்வர்களும் முனிவர்களும் அந்த ராமனுடைய வீரயங்களை வெளியிடுகிற உரைகளால் அவனை ஸ்தோத்ரஞ்

செய்தார்கள். பலராமன் இங்ஙனம் பாடப்பட்ட வீரச் செயல்களுடையவனாகி மத்யபானதரினால் மதித்து மத்ததினால் கண்கள் தழதழக்கப்பெற்றுக் கோபஸ்தீர் களுடன் வனத்தில் உலாவினான். அம்மஹானுபாவன் பூமாலையைச் சூடி ஒற்றைக்குண்டாம் அணிந்து மதித் து வைஜயந்தியென்னும் மாலையைத் தரித்துப் புழுக்க நீர்த்துளிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் புன்னகை அமைந் துத் தாமரைமலர் போன்றதுமாகிய நிருமுகத்துடன் விளக்கமுற்றிருந்தான். ப்ரபுவாகிய அந்தராமன் ஜல க்ரீடை செய்ய விரும்பி யமுனைபை அழைத்தான். 'இவன் மதித்திருக்கிறான்' என்று தனவார்த்தையை அனாதரித்து வாராதிருக்கின்ற அநந்தியின்மேல் பலரா மன் கோபமுற்றுக கலப்பையின் துனியால் பிடித்தி ழுத்தான். 'பாவகருத் துடையவனா! நான் அழைக் கையில் என்னை அவமதித்து வாராதிருக்கின்றேன். ஆ கையால் மனம்போனபடி திரியுந்கன்மையுளாகிய உன் னை என் கலப்பையின் துனியால் பலதுண்டங்களாகச் செய்கிறேன்' என்று விரட்டினான் இங்ஙனம் பலராம னால் விரட்டப்பட்ட யமுனை பயந்து 'இவன் அப்படியே செய்யவல்லவன்' என்று சங்கிதது அவன் பாதங்க ளில் வந்துவிழுந்து யாதவகுமாரனாகிய அந்த ராமனைக் குறித்து 'ராம! ராம! நீண்ட புஷ்பண்டங்களுடைய வனே! உன் மஹிமையை நான் அறியேன். அதற்கு எல் லையே கிடையாது. உலகங்களுக்கு நாதனே! இவ்வுலகம் முழுவதும் உன்னுடைய ஆயிரந்தலைகளில் ஒரு தலை யினால் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மஹானுபாவனாகிய உன்னுடைய எல்லையில்லாத மஹிமையை அறியாமையால் அபசாரப்பட்டேன். இப்பொழுது நான் உன் னைச் சரணம் அடைந்தேன். அனைத்திற்கும் அந்த

ராத்மாவாயிருப்பவனே! என்னைப் பொறுத்து விடுவாயாக. நீ பக்தவத்ஸலனல்லவா! (பகதர்களின் தோஷங்களுையே துணமாகக் கொள்ளாத நமையனல்லவா? ஆகையால் என்விழையை வினையாமல் என்னை அருள்வாயாக?) எனறு மொழிந்தது வேண்டினான். மஹானுபாஸனாகிய பலராமன் இங்ஙனம் யமுனையில் வேண்டப்பெற்றுப் பொறுத்து துன்போலவே பாயும்படி விட்டுத் தலைமையுள்ள மத்தகஜம் பெண்டாரைகளுடன் ஜலத்தில் இறங்குவ துபோலக் கோபஸ்தீர்களுடன் அந்த யமுனாஜலத்தில் இறங்கினான். அந்த யமுனாநதி இங்ஙனம் இஷ்டப்படி இறங்கி வினையாடிக் கரையேறின பலராமனுக்கு இரண்டு நீலவஸ்தாங்கலையும் விலையுயர்ந்த பூஷணங்களையும் மிகுந்த ஒளிபுடைய மாலையையும் கொடுத்தான். அவன் அந்த நீலவஸ்தாங்கலை உடுத்தி ஸ்வர்ணமயமான மாலையையும் மற்றும் பல ஆபணங்களையும் அணிந்து சந்தனம் பூசிக் கன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டு மஹேந்தரனுடைய கஜமாகிய ஜராவதம் போல் விளங்கினான். ராஜனே! யமுனை அளவற்ற வீர்பங்களையுடைய பலராமனுடைய வீரமத்தை வெளியிடுவதாக அவன் கலப்பையினால் இழுத்த மார்க்கத்தினால் பெருகலுற்று இப்பொழுதும் புலப்படுகின்றது. இங்ஙனம் பலராமன் கோகுலத்திலு் கோபஸ்தீர்களின இனிய விலாஸங்களால் இழுக்கப்பட்ட மனமுடையவனாகி வினையாடிக் கொண்டிருக்கையில் எல்லா இரவுகளும் ஒரிரவுபோலக் கடந்தன. அறுபத்தைத்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

— ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பெளண்டாகாதிகளை எம்ஹரித்தல். —

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பலராமன் நந்தகோ
புலம் போகையில் கருஷதேசாதிபதியாகிய பெளண்ட
சக மன்னவன் அறிவு கேடனாகி நானே வாஸுதேவ
னென்று நினைத்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குத் தூதனை அனுப்
பினான். அவன் 'நீ ஷாட்குண்யபூர்ணனாகிய வாஸு
தேவனே; உலகங்களைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு இங்ங
னம் அவதரித்திருக்கின்றனை' என்று அறியாத மூடர்
களால் துதித்து உத்ஸாஹ மூட்டப்பெற்றுத் தன்னை
மே பக்தர்களைக் கைவிடாத மஹானுபாவனான வாஸு
தேவனாக நினைத்துக்கொண்டான். சிறுவர்களால் 'நீ
மன்னவன்' என்று மன்னவனாக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு
சிறுவன்போல் அறியாத மூடர்களால் நீயே வாஸுதே
வனென்று மொழியப்பெற்றுத் தன்னை வாஸுதேவ
னென்று ப்ரயித்து மதிக்கெட்டு ஒருவர்க்கும் அறிய
முடியாத உண்மையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு 'நீ வா
ஸுதேவனல்லே, நானே வாஸுதேவன்' என்று மிவ்விஷ
யத்தை அறிவிக்கும்பொருட்டு த்வாரகைக்குத் தூதனை
அனுப்பினான். அத்தூதனும் த்வாரகைக்குச் சென்று
தாமரைக்கண்ணனும் ப்ரபுவுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
ஸபையில் வீற்றிருக்கக் கண்டு தங்கள் அரசன் சொ
ல்லியனுப்பின செய்தியை மொழிந்தான். 'ப்ராணிகளு
க்கு அருள்புரியும்பொருட்டு இப்பூமியில் அவதரித்த
வாஸுதேவன் நானொருவனே. மற்றொருவனும்ல்லன்.
நீ பொய்யாகவே வாஸுதேவனென்று பெயரிட்டுக்
கொண்டிருக்கின்றனை. ஆகையால் அந்தப்பெயரைத்
துறந்து விடுவாயாக. ஸாத்வதனே! நீ என்னுடைய
அடையாளங்களை மூடத்தனத்தினால் தரித்துக்கொ
ண்டிருக்கின்றனை. அவற்றைத் துறந்து என்னைச்

சரணம் அடைவாயாக. இல்லையாயின், எனக்கு யுத் தங்கொடுப்பாயாக' என்று அவன் சொல்லிமனூப் பின் வசனங்களை அத்தூதன் மொழிந்தான். அப் பொழுது ஸ்பைர்லிருந்த உக்ரஸேனன் முதலிய வர்கள் மந்தபுத்தியனாகிய பெளண்ட்ரகனுடைய அப் பிதற்றலைக் கேட்டு உரக்கச் சிரித்துப் பரிஹாஸஞ் செய்தார்கள். அவர்களுடைய பரிஹாஸகதையின் முடிவில் மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் 'மூடனே! நீ எந்தெந்த அடையாளங்களை எற்றுக்கொண்டீன யோ, எவற்றைக் கொண்டு நீ இங்ஙனம் பிதற்றுகின் றீனையோ, அவற்றையெல்லாம் விடும்படி செய்கி றேன். அறிவுநெட்டமூடனே! எந்தவாயினால் நீ இங் -ங்னம் பிதற்றுகின்றீனையோ, அத்தகைய வாயை மூடிக் கொண்டு மாம்ஸத்தை விரும்புகிற நங்கம் க்ருத்ரம் வளம் முதலிய பக்ஷிகளால் சூழப்பட்டுப் படுக்கப்போ கின்றீனே. அவ்விடத்தில் நீ நாய் நரி முதலிய ஜந்துக் களுக்குச் சரணமாவாய். (என்னால் அடியுண்டு பூமீ யில் விழுந்திருக்கின்ற உன்னைச் சீக்ரத்தில் நாய் நரி கழுதை முதலிய ஜந்துக்கள் பிடுங்கித் தின்னப்போ கின்றன)' என்று அத்தூதனைக் குறித்து மொழிந் தான். தூதனும் இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மொழிந்த வெசவுகளையெல்லாம் அப்படியே தன்ப்ரபுவிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் ரதத் தில் ஏறிக்கொண்டு காசிக்கு அருகாமையில் வந்து சேர்ந்தான். மஹாரதனான பெளண்ட்ரகனும் ஸ்ரீக்ருஷ் ணனுடைய முயற்சியை அறிந்து பல அக்ஷௌஹி ணிஸையங்களோடுகூடிப் பட்டணத்தினின்று புறப் பட்டான். அந்தப் பெளண்ட்ரகனுடைய நண்பனாகிய காசிராஜன் அவனைப் பின்புறத்தில் பாதுகாத்துக்

கொண்டு மூன்று அக்ஷை ஹரிணிஸையன்யங்களுடன்
 யின்றொடர்ந்தான். அப்பொழுது சங்கம் கத்தி கதை
 சார்ங்கம் ஸ்ரீவத்ஸம் இவை முதலியவற்றோடு கூடிக்
 கொளஸ்துபமணியைத் தரித்து வனமாலையை அணிந்
 து பொன்னிறமுள்ள பட்டுவஸ்த்ரங்களை உடுத்துக்
 கருளக்கொடியேற்றி விலையில்லாத மேலான கிரீ
 டத்தையும் திகழ்கின்ற மகரகுண்டலங்களையும் பூண்டு
 ரதத்தினிடையில் உட்கார்ந்து வருகின்ற பெளண்ட்ர
 களை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கண்டான். தனக்கு இயற்கை
 யில் இல்லாததும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோடொத்தது மாகிய
 வேஷம் பூண்டு, ராமாதிகளின் வேஷம் பூண்டு அரங்
 கில் புகுந்த கூத்தாடி-பைப்போன்றிருக்கிற அந்தப்
 பெளண்ட்ரகளைக் கண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மிகவும் நகைத்
 தான். அப்பொழுது ரத்ருக்கள் சூலம் கதை பரிகம்
 சக்தி ப்ராஸம் தோமரம் கட்கம் பட்டஸம் பாணம்
 முதலிய பற்பல ஆயுதங்களால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அடித்
 தார்கள். ப்ரளயகாலாக்கிரி ப்ராணிகளையெல்லாம்
 வருத்தி முடிப்பதுபோல ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யானைகளும்
 தேர்களும் குதிரைகளும் காலாட்களும் நிறைந்த
 பெளண்ட்ரகன் காசிராஜன் ஆகிய இருவருடைய ஸை
 யன்யத்தையும் கதை கட்கம் சக்ரம் பாணம் இவை
 களால் வருத்திப் பாழொய்தான். சக்ராயுதத்தினு
 லும் கதை கட்கம் முதலிய மற்ற ஆயுதங்களாலும்
 கண்டிக்கப்பட்ட தேர் குதிரை யானை காலாள் கழு
 தை ஒட்டகம் இவை முதலியவைகள் நிறைந்த அந்த
 யுத்தபூமி சூரர்களுக்கு மிகவும் ஸந்தோஷத்தை
 விளைப்பதாகி ப்ரளய காலத்தில் ருத்ரனுடைய க்ரீடா
 ஸ்தானம் போல் பயங்கரமாய் விளங்கிற்று. அப்பான்
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பெளண்ட்ரகளைக் குறித்து, 'ஓ பெண்

பர்களே! நீ தூதன்மூலமாய்ச் சொன்னபடி அந்த அஸ்தரங்களை உன்மேல் விடுகிறேன். அறிவுகெட்டவனே! எனக்கு அஸ்தாரணமான உமத்தை நீ பொய்யாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றனா? அதை இப்பொழுது விடுப்படி சொகிறேன். நான் யுத்தத்தை விரும்பாமல் பயர் து போவேனாகில் உன்னைச் சரணம் அடைகின்றேன்¹ என்று கோபந் துடன் வைதுகரான பாணங்களால் அவனை¹ விரதனாக, இந்தரன் வஜ்ராயுதத்தினால் பர்வதத்தின் சிகரத்தை அறுப்பதுபோலச் சக்ராயுதத்தினால் அவன்தலையை அறுத்தான். அங்ஙனமே காசிராஜன் தலையைத் தாமரை மொட்டைப்போல் பாணங்களால் அறுத்துக் காசியில் விழும்படி கொண்டு போய்த் தன்வினான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் த்வேஷியாகிய பெளண்ட்ரகையும் அவனுடைய மித்ரனான காசிராஜனையும் கொன்று வித்தர்களால் பாடப்பட்ட அம்ருதம்போன்ற இரீப கதைகளுடையவனாகி த்வாரகையில் ப்ரவேசித்தான். அந்தப் பெளண்ட்ரகன் ஓயாமல் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வேஷத்தைத் தரித்து அவனை தயானந்தசெய்கையால் கர்ம பந்தங்களெல்லாம் தொலைப்பெற்று அவனோடு ஸாதர்மியத்தை அடைந்தான் (புக்திபைப் பெற்றான்). காசியில் ராஜக்ருஹத்தின்வாசலில் குண்டலங்களுடன் விழுந்திருக்கின்ற தலைபைக் கண்டு 'இது என்ன? யாருடைய புகம்?' என்று ஜனங்கள் ஸந்தேஹப்பட்டார்கள். அப்பால் காசிராஜனான தங்கள் அரசனுடைய பட்டமணிவிகளும் பிள்ளை முதலிய பத்துக்களும் பட்டணத்து ஜனங்களும் தங்கள் அரசன் முடிந்தானாகையால் 'நாத! நாத!' என்று கதறிக்

கண்ணீர் பெருக்கினார்கள். அந்தக் காசிராஜனுடைய பிள்ளையாகிய ஸுதக்ஷிணனென்பவன் தந்தையின் உத்தரகரியையை முடித்து 'என் தந்தையைக் கொன்றவனைக் கொன்று தந்தையின் கடனைப் போக்குகையாகிற நிஷ்க்ருதியைப் பெறுகிறேன்' என்று தனக்குள் நிச்சயித்துக்கொண்டு உபாத்யாயருடன்கூடி மிகுந்த த்யானயோகத்தினால் ருத்ரனை ஆராதித்தான். அவன் ப்ரஸன்னாகிய ருத்ரனைக் கண்டு தன் தந்தையைக் கொன்றவனைக் கொல்லுவதற்குரிய உபாயத்தையே வரமாகவேண்டினான். அவனுடைய த்யான யோகத்தினால் ஸந்தோஷம் அடைந்த ருத்ரனும் ஏகாந்தத்தில் 'ஸுதக்ஷிணனே! நீ ப்ராஹ்மணர்களுடன் கூடி நல்ல திறமையுள்ள ருத்விக்குக்களை முன்னிட்டு அபிசாரஹோமத்தினால் தக்ஷிணக்னியை ஆராதிப்பாயாக. அந்த அக்னியை ப்ராஹ்மணர்களுக்கு வேண்டியவற்றை நிறைவேற்றிக் கொடுத்து அவர்களிடத்தில் பக்தி செய்யுந் தன்மையுள்ளவர் தவிர மற்ற எவரிடத்திலேனும் ப்ரயோகிப்பாயாயின், அது ப்ரமதகணங்களால் சூழப்பட்டு உன் மனவிருப்பத்தை நிறைவேற்றும்' என்று அவனுக்கு வரங் கொடுத்தான். கெடுமதியாகிய அந்த ஸுதக்ஷிணன் இங்ஙனம் ருத்ரனால் மொழியப்பெற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு த்ரோஹஞ்செய்ய முயன்று அங்ஙனம் தக்ஷிணக்னியை ஆராதித்தான். அப்பால் அவ் வக்னிகுண்டத்தினின்று அக்னிபுருஷன் உருவத்துடன் தோன்றினான். அவன் காய்ச்சின தாம்ரம்போன்ற தலையிர்களும் தாடி மீசைகளும் நெருப்புத் துணுக்கைகளைக் கக்குகின்ற கண்களும் அமைந்து கோரைப்பற்களாலும் பயங்கரமான புருவநெரிப்பினாலும் பற்களாலும் சுடோரமான முகமுடையவனாகி நாக்கினால் கடைவாய்

களை நக்கிக்கொண்டு அரையில் ஆடையின்றி ஜ்வலிக்
கின்ற த்ரிசூலத்தை அசைத்துக்கொண்டு மிகவும் பயங்
கரனாயிருந்தான். அவன் பனைமரங்கள்போன்ற பாதங்
களால் பூமியை நடுங்கச் செய்பவனாகித் திசைகளை யெல்
லாம் தறித்துக் கொண்டு ப்ரமதகணங்களால் சூழப்
பட்டு த்வாரகாபுரியை எதிர்த்துச் சென்றான். த்வார
கையிலுள்ளவர்கள் அனைவரும் அங்ஙனம் வருகின்ற
அவ்வபிசாராக்னியைக் கண்டு காடு பற்றியெரியும் பொ
ழுது மிருகங்கள் பயப்படுவதுபோலப் பயந்தார்கள்:
அவர்கள் பயத்தினால் வருந்தி ஸபையில் பாசகைகளைக்
கொண்டு விளையாடுகின்ற மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்
ணனிடம் சென்று ‘மூன்று லோகங்களுக்கும் நாதனே!
பட்டணத்தைத் தறிக்கின்ற அக்னியினின்று எங்க
ளைப் பாதுகாப்பாயாக’ என்று முறையிட்டார்கள். ரக்ஷ
ணத்தில் ஸமர்த்தனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அங்ங
னம் ஜனங்கள் பயத்தினால் தழதழத்து மொழிவதைக்
கேட்டும் தன்னுடையவர்கள் பயப்படுவதைப் பார்த்
தும் சிரித்து ‘நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். நான் பாது
காக்கின்றேன்’ என்று மொழிந்தான். ஸமஸ்தலோகத்
தின் உள்ளும் புறமும் உள்ளதை யெல்லாம் ஸாக்ஷாத்
கரிப்பவனும் ப்ரபுவமாகிய அம்மஹானுபாவன் ருத்ரனு
டைய வரப்ரஸாதத்தினால் ஏற்பட்ட அபிசார தேவதை
யென்று தெரிந்துகொண்டு அதைத் தடுக்கும்பொருட்
டுத் தன்பக்கத்தில் இருக்கிற ஸுதர்சனசக்ரத்தை
ஆஜ்ஞாபித்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திவ்யர்ஸ்தர
மாகிய அந்த ஸுதர்சனசக்ரம், கோடி ஸூர்யர்களோ
டொத்ததும் ப்ரளயாக்னியொடொத்த ஒளியுடையதும்
ஓயாமல் அமிதமாக ஜ்வலிப்பதும் தன் தேஜஸ்ஸினால்
ஆகாசத்தையும் திசைகளையும் த்யாவா பூமிகளையும்

விழுங்குனதுபோல் நிகழ்வதுமாகி அவ்வக்னியைப்
 பீடித்தது. அந்த அபிசாராக்னி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய
 தேஜோமயமான ஸுதர்சனசக்ரத்தினால் முகம் முறிந்
 து தடுங்கப்பட்டுத் திரும்பிக் காசிக்கு வந்து ருத்விக்குக்
 களோடும் மற்ற ஜனங்களோடும் கூடின அந்த ஸுக்ஷி
 ணையே தஹித்து விட்டது. அவன் தன் சத்ருவை
 அழிக்கும்படி செய்த அபிசாரம் அவனுக்கே பணித்து
 விட்டது. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய நிவ்யாயுதமான அந்த
 ஸுதர்சனசக்ரமும் அவ்வக்னியோடுகூடவே காசியில்
 நுழைந்து உப்பரிகைகளும் ஸபைகளும் க்ருஹங்களும்
 கடைகளும் கோபுரங்களும் மேற்கட்டடங்களும் யானைக்
 கொட்டாரம் குதிரைக்கொட்டாரம் முதலியவைகளும்
 கருவூலங்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் தேர்களும்
 அன்னசாலைகளும் அமைந்த அந்தக் காசிபீபட்டணம்
 முழுவதையும் தஹித்து மீளவும் எத்தகைய செயல்களை
 யும் அனுபாஸமாக முடிர்குந் திறமையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்
 ணனுடைய பார்ஸ்வத்தில்வந்து நின்றது. உத்தமஸ்லோ
 கனுன ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பராக்ரமத்தை உட்கொண்
 டிருக்கிற இந்த உபக்யானத்தை எவன் பிறர்க்குச்
 சொல்லுகிறானோ, எவன் மனஊக்கத்துடன் கேட்கிற
 னோ, அவ்விருவரும் ஸமஸ்த பாபங்களாலும் விடப்பட்டு
 வாழ்வார்கள். (பெரிய வாழ்வான மோக்ஷத்தைப் பெ
 றுவார்கள்.) அறுபத்தாறாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{

 ரைவதகபர்வதத்தில் ஸ்திரீகளோடு விளை
 யாடிக்கொண்டிருந்த பலராமன் அங்கு
 உபரோதஞ் செய்துத் தவிவிதனென்னும்
 வானரனைக் கொல்லுதல்.

}

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—அற்புதச் செயல்களுடையவனும் ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமும் அபார மஹிமைகளுடையவனும் ஸமர்த்தனுமாகிய பலராமன் இன்னம் ஏதேது செய்தானோ அதை நான் மீளவும் கேட்க விரும்புகிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—நரகாஸுரனுக்கு நண்பனாகிய த்விவிதனென்னும் ஒருவானரன் இருந்தான். அவன் ஸுகரீவனுடைய மந்தரி; மைந்தனுடைய ப்ராதா; மிகுந்த வீர்யமுடையவன். அந்த த்விவிதன் தன்னுடைய நண்பனாகிய நரகாஸுரனுக்கு ப்ரியஞ்செய்ய விரும்பித் தேசங்களெல்லாம் பாழாகும்படி பட்டணங்களையும் க்ராமங்களையும் ஆகரங்களையும் இடைச்சேரிகளையும் நெருப்பை யிட்டுக் கொளுத்திக்கொண்டிருந்தான். மற்றும், அவன் ஒருகால் பர்வதங்களைப் பிடுங்கி அவற்றால் தேசங்களைச் சூர்ணஞ் செய்து கொண்டிருந்தான். சந்ருக்களை அழிக்குந் தன்மையனான ஸூக்ருஷ்ணனுடைய வாஸஸ்தானமாகிய ஆகர்த்த தேசங்களை இங்ஙனம் பர்வதங்களையிட்டு மிகவும் சூர்ணஞ் செய்து கொண்டிருந்தான். பதினாயிரம் யானை பலமுடைய அவ்வானரன் ஒருகால் ஸமுத்ரத்தினிடையில் இருந்துகொண்டு இரண்டு கைகளாலும் அந்த ஸமுத்ர ஜலத்தை வாரியிறைத்து ஸமுத்ரக்கரையிலுள்ள தேசங்களையெல்லாம் வெள்ளத்தில் முழுகும்படி செய்தான். துஷ்டஸ்வபாவமுடைய அவ்வானரன் ரிஷிகளில் தலைமையுள்ள மஹர்ஷிகளின் ஆஸ்ரமங்களிலுள்ள வருகஷங்களை

முறித்து அவற்றைப் பாழ்செய்து மலமுத்ரங்களை விட்டு யாகாக்னிகளை அசுத்தஞ் செய்தான். குளவி புழுக்களை ரத்ரங்களில் வைத்து மூடுவதுபோலத் தூர்ப்புத்தி யாகிய அந்த த்விவிதன் கொழுத்துப் புருஷர்களையும் ஸ்த்ரீகளையும் பர்வதங்களின் செறிவுகளிலும் குறைகளிலும் அடைத்துப் பர்வதசிகரங்களால் மூடினான். இங்ஙனம் தேசங்களைப் பீடிப்பதும் குலஸ்த்ரீகளைக் கெடுப்பது மாயிருக்கின்ற அந்த த்விவிதன் மிகவும் அழகியதான பாட்டைக் கேட்டு ரைவதகபர்வதத்திற்குச் சென்றான். அங்கு உபவனத்தில் தாமரைமலர்மாலை அணிந்து பார்க்கப் பதினாயிரங் கண்கள் வேண்டும்படி மிகவும் அழகான ஸமஸ்த அங்கங்களுடையவனும் ஸ்த்ரீகளின் கூட்டத்தினிடையி லிருப்பவனும் யாதவஸ்ரேஷ்டனு மாகிய பலராமன் மத்யபானஞ் செய்து மதத்தினால் கண்கள் தழதழத்துப் பாடிக்கொண்டு மதித்த யானை போல் கம்பீரமான உருவத்துடன் திகழ்வுற்றிருக்க அவ்வானரன் கண்டான். துஷ்டனாகிய அவ்வானரன் கிளைமேலேறி மரங்களை அசைத்துக்கொண்டு தான் வந்திருப்பதை அறிவிக்க முயன்று கிலகிலாசப்தம் செய்தான். இயற்கையில் சாபலமுடையவர்களும் பரிஹாஸம் ப்ரியமாயிருக்கப் பெற்றவர்களும் பலராமனுடைய பரிக்ரஹங்களும் யௌவனவயதுடையவர்களு மாகிய மடந்தையர்கள் அந்தக் குரங்கினுடைய துஷ்டத்தனத்தைக் கண்டு சிரித்தார்கள். அவ்வானரன் ராமன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அவனைப் பொருள் செய்யாமல் புருவத்தை நெரிப்பது எதிரே வருவது பற்களைக் காட்டுவது அபானத்தைக் காட்டுவது முதலியவைகளால் அம்மடந்தையர்களை அவமதித்

தான். சத்ருக்களை அடிப்பவர்களில் ஸமர்த்தனாகிய பலராமன் கோபமுற்று அவ்வானரனைக் கல்லால் அடித்தான். அவன் அந்தக் கல்லடி தன்மேல் படாதபடி தப்பித்துக் கொண்டு மத்யகலசத்தை எடுத்துக் கொண்டு துஷ்டனாகையால் பலராமனுக்குக் கோபம் வரும்படி அவனைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே அவனை அவ மறித்து மத்யகலசத்தை உடைத்து ஸ்திரீகளின் வஸ்த்ரங்களை இழுத்து மிகுந்த பலமுடையவனாகையால் கொழுத்து ராமனைப் பொருள் செய்யாமல் பலவாறு அபகாரஞ் செய்தான். பலராமன் அவ்வானரனையும் அவனுடைய துஷ்டத் தனத்தையும் அவன் தேசங்களுக்கு உபத்தரவஞ் செய்ததையும் கண்டு கோபமுற்றுச் சத்ருவாகிய அவ்வானரனை வதிக்க விரும்பி உலக்கையையும் கலப்பையையும் எடுத்துக்கொண்டான். மஹானீயமுடைய த்னிவிதனும் கையால் ஒரு ஸால் மரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு எதிரே வந்து அம்மரத்தினால் பலராமனைத் தலையில் அடித்தான். மஹானுபாவனாகிய பலராமன் பர்வதம்போல் தலைமேல் விழுவின்ற அந்தவ்ருக்ஷத்தை அப்படியே ஏந்திக்கொண்டு ஸுநந்தமென்னும் பெயருடைய தன் ஆயுதமான உலக்கையினால் வானரனை அடித்தான். அவ்வானரன் உலக்கையின் அடியால் மூளை சிதறி ரக்தம் தாரை தாரையாய்ப் பெருகப்பெற்றுக் கைரிகதாது பெருகப்பெற்ற பர்வதம்போன்று அந்த அடியைச் சிறிதும் நினையாமல் மீளவும் வேறொரு வ்ருக்ஷத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து தன்பலத்தினால் அதை உதறி இலைகளெல்லாம் உதிரும்படி செய்து மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் அதனால் பலராமனை அடித்தான். பலராமன் அந்த வ்ருக்ஷத்தைப் பல துண்டங்களாகும்படி அறுத்

தான்: அப்பால் அவ்வானரன் வேறொரு வ்ருக்ஷத்
தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அதனால் அடித்தான். பல
ராமன் அதையும் பல துண்டங்களாக அறுத்தான்.
இங்ஙனம் மஹானுபாவனாகிய பலராமனோடு யுத்தஞ்
செய்கிற அவ்வானரன் தான் கொண்டு வரும் வ்ருக்ஷங்
கள் முறிய முறிய மீளவும் மீளவும் நாற்புறங்களினின்
றும் வ்ருக்ஷங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு பொகட்டு அவ்
னத்தில் ஒரு வ்ருக்ஷங்கட இல்லாதபடி மோட்டை
யாக்கி விட்டான். அப்பால் அவ்வானரன் கோபாவேச
முற்று அபாரமாகக் கற்களைக் கொண்டுவந்து பலராமன்
மேல் மழைபெய்வதுபோல் பெய்தான். உலக்கையை
ஆயுதமாகவுடைய பலராமன் அதையெல்லாம் அவலீ
லையாகச் சூர்ணஞ்செய்து விட்டான். அவ்வானரஸ்ரே
ஷ்டன் பனைமரங்கள்போன்ற தன்புஜங்களை முஷ்டி
யாக மடித்து எதிர்த்துவந்து இரண்டுகைகளாலும் பல
ராமனை மார்பில் அடித்தான். யாதவ ஸ்ரேஷ்டனாகிய
பலராமனும் உலக்கையையும் கல்பைபையையும் எறிந்து
கோபமுற்று அவ்வானரனைக் கழுத்தில் அடித்தான்.
அவ்வானரன் ரக்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு கீழே விழுந்
தான். குருஸ்ரேஷ்டனே! வெள்ளத்தில் பெருங்
காற்று வீசுகையில் ஓடும் நடுங்குவதுபோல், அவ்வான
ரன் விழும்பொழுது செடி கொடிமரங்களோடு கூடிய
பர்வதம் முழுவதும் நடுங்கிற்று. ஆகாயத்தில் தேவ
தைகளும் ஸித்தர்களும்- சிறப்புடைய முனிவர்களும்
பலராமன்மேல் புஷ்பங்களைப் பெய்து 'ஜய விஜயீபவ'
என்றும் 'நமோநம:' என்றும் 'நல்லது நல்லது' என்றும்
பலவாறு சப்தங்களைச் செய்தார்கள். மஹானுபாவ
னாகிய பலராமன் இங்ஙனம் உலகங்களுக்கெல்லாம் உப
தரவஞ் செய்துகொண்டிருந்த த்விவிதனைக் கொன்று

ஜனங்களால் 'புகழப்பட்டுத் தன் பட்டணமாகிய த்வா
ரகைக்குச் சென்றான். அறுபத்தேழாவது அத்யாயம்
முற்றிற்று.

—

{ சூருக்கள் ஸாம்பனைக் கட்டிக் கொண்டு
டோகையில் பலராமன் அவனை விடுவித்
துக்கொண்டு வருதல். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—சத்ருக்களை வெல்லுந்
திறமையுடையவனும் ஜாம்பவத்யின் புதல்வனுமாகிய
ஸாம்பன் துர்யோதனனுடைய பெண்ணாகிய லக்ஷ்மணை
யென்பவளை ஸ்வயம்வரத்தில் ஒருவனாகவே பறித்துக்
கொண்டு போனான். கௌரவர்கள் கோபமுற்று இப்
பயல் துஷ்டன். கன்னிகை விருப்ப மற்றிருக்கையில்
நம்மைப் பொருள் செய்யாமல் பலாத்காரமாக அவளைப்
பறித்துக்கொண்டு போனான்ல்லவா? துஷ்டஸ்வபாவ
முடைய இந்தப்பயலைத் பிடித்துக் கட்டுங்கள். வரு
ஷ்ணிகள் என்ன செய்யப்போகிறார்கள்? அவர்கள் நம்
ப்ரதாபத்தினால் வளர்க்கப்பட்டதும் நம்மால் கொடுக்
கப்பட்டதுமாகிய பூமியைப் பெற்று ஜீவித்துக்கொண்
டிருப்பவர்களல்லவா? (ஆகையால் அவர்கள் நம்மை
என்ன செய்யமுடியும்?) ஒருகால் வருஷ்ணிகள் தங்கள்
குமாரன் கட்டுண்டிருப்பதைக் கேட்டு நம்மேல் எதிர்த்
து வருவார்களாயின், ப்ராணையாமம் முதலியவைகளால்
அடக்கப்பட்ட இந்த்ரியங்கள்போல நம்மால் கொழுப்
படங்கப் பெற்றுச் சாந்தியை அடைவார்கள். மற்றொன்
றும் செய்ய வல்லவரல்லர்' என்று தங்களுக்குள் தாங்
களே, நிச்சயித்துக்கொண்டார்கள். அப்பால் கர்ணன்
சலன் பூரி யஜ்ஞுகேது துர்யோதனன் ஆகிய இவர்கள்

குருவருத்தர்களான த்ருதராஷ்ட்ரன் முதலியவர்களால் அனுமோதனஞ் செய்ப்பெற்று ஸாம்பனைப் பிடித்துக் கட்டத் தொடங்கினார்கள். ஸாம்பன் மஹாரதர்களான த்ருதராஷ்ட்ரகுமாரர்கள் தன்னைத் தொடர்ந்து வரக்கண்டு அழகிய தனுஸ்ஸை ஏந்திக் கொண்டு தானொருவனே ஸிம்ஹம்போல் யுத்தத்திற்கு ஸித்தமாய் கின்றான். அக்கௌரவர்கள் அந்த ஸாம்பனைப் பிடிக்க விரும்பிக் கர்ணனை முன்னிட்டு நில் நில்லென்று மொழிந்துகொண்டு தனுஸ்ஸுக்களை நானேற்றிப் பாணங்களை விடுத்து அவனை மறைத்தார்கள். கௌரவஸ்ரேஷ்டனே! அந்த யாதவகுமாரன் குருக்களால் அடியுண்டு அளவற்ற மஹிமைகள் அமைந்த பரமபுருஷனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய குமாரனாகையால் தடியாலடியுண்ட ஸர்ப்பம்போல் அந்த அடியைப் பொருமல் கோபங் கொண்டான். வீரனாகிய அந்த ஸாம்பன் மிகவும் பெரிதான தனுஸ்ஸை நானேற்றி ஒலிப்பித்து அறுவர்களான கர்ணன் முதலிய அந்த ரதிகர்களனைவரையும் அத்தனை பாணங்களால் தனித் தனியே அடித்தான். அவன் நான்கு குதிரைகளை நான்கு பாணங்களாலும் ஸாரதிகளையும் ரதிகர்களையும் ஒவ்வொரு பாணங்களாலும் அடித்தான். வில் லாளிகளில் சிறந்த அவ்வீரர்கள் அவன் செய்த அச்செயலைப் புகழ்ந்தார்கள். அவ்வறுவர்களில் நால்வர் நான்கு குதிரைகளையும் ஒருவன் ஸாரதியையும் அடித்தார்கள். மற்றொருவன் தனுஸ்ஸை அறுத்தான். இங்ஙனம் அவ்வறுவர்களும் சேர்ந்து அந்த ஸாம்பனை விரதனாக்கினார்கள்: குருக்கள் அங்ஙனம் யுத்தத்தில் வருந்தி அவனை விரதனாகச் செய்து ஜயம்பெற்று அக் குமாரனையும் தங்கள் கன்னிகையையும் திருப்பிக்

கொண்டு ஹஸ்தினாபுரம் போய்ச் சேரந்தார்கள். ராஜனே! வ்ருஷ்ணிகள் காரதர் மூலமாய் அதைக் கேள்விப்பட்டுக் கோபமுற்று உக்ரஸேனனால் தூண்டவும் பெற்றுக் குருக்களின்மேல் முயற்சி கொண்டார்கள். பலராமன் கலஹமாகிற அயூக்கைப் போக்குத் தன்மையனாகையால் குருக்களுக்கும் வ்ருஷ்ணிகளுக்கும் கலஹம் நேருவதை விரும்பாமல் கோபமுற்றிருக்கின்ற வ்ருஷ்ணிகளில் முக்யமானவர்களை அழைத்து நல்வார்த்தைகளால் ஸமாதானப்படுத்தி அடக்கிப் பாஹ்மணர்களாலும் யாதவகுல வருத்தர்களாலும் சூழப்பட்டு நக்ஷத்ரங்களால் சூழப்பட்ட சந்த்ரன்போன்று ஸூர்யனோடொத்த ஒளியுடைய ரதத்தின்மேல் ஏறிக் கொண்டு ஹஸ்தினாபுரஞ் சென்று பட்டணத்திற்கு வெளியிலுள்ள உபவனத்தில் இறங்கி அவர்களுடைய அபிப்ராயத்தை அறியவிரும்பி உத்தவனை அனுப்பினான். அவன் பட்டணத்திற்குள் சென்று த்ருஷ்ராஷ்ட்ரனையும் பிஷ்மனையும் த்ரோணசார்யரையும் பாஹ்லிகனையும் துர்யோதனனையும் விதிப்படி வணங்கிப் பலராமன் வந்திருப்பதைச் சொன்னான். அவர்கள் மிகவும் நண்பனாகிய பலராமன் வந்திருப்பதைக் கேட்டு மஹாநந்தம் அடைந்து அவ்வுத்தவனைப் பூஜித்து எல்லோரும் மங்களாவஸ்துக்களைக் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு பலராமனை எதிர்கொண்டு சென்றார்கள். அவர்கள் அந்தப் பலராமனை விதிப்படி கிட்டிச் சென்று பசுவையும் அர்க்யத்தையும் அவனுக்கு நிவேதனஞ் செய்தார்கள். அவர்களில் அந்த ராமனுடைய மஹிமையை அறிந்தவர்கள் எவரெவரோ அவர்கள் பூமியில் தலையைச் சாய்த்து அவனை நமஸ்கரித்தார்கள். ஒருவர்க்கொருவர் பந்துக்கள் கேஷமமாயிருப்பதை விசாரித்து

ஆரோக்யத்தையும் கபத்தையும் வினவினபின்பு பலராமன் குருக்களை நோக்கித் தழுதழுப்பிப் பிறிக் கம்பிரமான மொழியை மொழிந்தான்.

பலராமன் சொல்லுகிறான்:—ராஜாக்களுக்கும் ராஜனும் ப்ரபுவுமாகிய உக்ரஸேனன் உங்களுக்கு எதை ஆஜ்ஞை செய்கிறானோ, நீங்கள் அதை மனங்கொடுத்து டன் கேட்டுக் காலதாமதஞ் செய்யாமல் நடத்தவேண்டும். நீங்கள் பலராக வந்து மேல்விழுந்து தனியனும் தர்மத்தவரான யுத்தஞ் செய்பவனுமாகிய ஸாம்பனை அதர்மத்தினால் ஜயித்துக் கட்டிக்கொண்டு போனீர்களோ: அதை நான் படுத்துக்களில் ஒருவரோடொருவர்க்கு ஸ்னேஹம் மாறாதிருக்க வேண்டுமென்று விரும்பிப் பொறுக்கின்றேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—குருக்கள் ¹ வீர்யம் ஸௌர்யம் பலம் இவைகளால் தடையின்றிச் செருக்குற்றிருப்பதும் தன் சக்திக்குத் தகுந்ததுமாகிய பலராமனுடைய வசனத்தைக் கேட்டு மிகவும் கோபமுற்று மொழிந்தார்கள்.

குருக்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—காலகதி எவர்க்கும் கடக்க முடியாதாகையால் இங்ஙனம் பெரிய ஆச்சர்யம் உண்டாயிற்று. பாதரகைஷ கிரீடத்தினால் அலங்கரிக்கத்தக்க சிரஸ்ஸின்மேல் ஏற விரும்புகின்றது. (பாதரகைஷ போன்ற யதுக்கள் கிரீடம் பூண்ட சிரஸ்ஸுபோன்ற எங்களை ஆஜ்ஞாபிக்கிறார்களென்பது மிகவும் ஆச்சர்யமாயிருக்கின்றது). இந்த வருஷ்ணிகள் ப்ருதா விவாஹமாகிற ஸ்திரீமூலமான ஸம்பந்தத்தி

1. வீர்யமாவது - யுத்தத்தில் சோர்வில்லாமை. ஸௌர்யமாவது - தன்வீட்டில் துழைவதுபோல் யுத்தத்தில் துழைகை. அபலயாவது - தரிக்குந்திறமை.

னால் பந்துக்களானார்கள். அதனால் சேரப்படுப்பது சேர உட்காருவது சேரப்புசிப்பது முதலியனவும் நேர்ந்தன. நம்மால் கொடுக்கப்பட்ட ராஜாஸனத்தையுடைய இந்த வருஷணிகள் அதனால் நம்மோடொத்திருக்கையாகிற பதவியில் ஏற்றுவிக்கப்பட்டார்கள். நாம் உபேக்ஷித்திருக்கையால் சாமரம் விசிறி சங்கம் வெண்கொற்றக் குடை கீரீடம் ஆஸனம் படுக்கை ஆகிய இவற்றையெல்லாம் இவர்கள் அனுபவிக்கின்றார்கள். யதுக்களுக்குச் சாமரம் முதலிய ராஜசிஹ்னங்களைக் கொடுத்தது போதும். பாம்புக்குப் பால் வார்த்தாற்போல, அவை யெல்லாம் கொடுத்த நமக்கே விபரீதங்களாயின. நம்முடைய அனுக்ரஹத்தினால் வளர்ந்தவர்களாகிய இந்த யாதவர்கள் இப்பொழுது வெட்கமின்றி நம்மையே ஆஜ்ஞாபிக்கிறார்கள். ஆ! இதென்ன ஆச்சர்யம்! இந்தரன் தானேயாயினும் பீஷ்மன் த்ரோணன் அர்ஜுனன் முதலிய குருக்கள் ஸம்மதித்துக் கொடாததை எங்ஙனம் உபயோகப்படுத்த வல்லனாவான்? ஸிம்ஹம் பிடித்துக் கொண்டதை ஆடு மீட்டனுபவிக்க வல்லதோ?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— பிறவியாலும் பந்துக்களின் மிகுதியாலும் செல்வக் கிளர்த்தியாலும் மிகுந்த மதமுடையவர்களும் அஸப்யர்களும் (ஸபைக்குத் தகாதவர்களும்) ஆகிய குருக்கள் இங்ஙனம் பலராமனைக் குறித்துச் சொல்லத் தகாத பருஷவசனங்களைப் பேசிப் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பற்றினவர்களைக் கைவிடாத பெருந்தன்மையுடைய பலராமன் குருக்களுடைய துஷ்டஸ்வபாவத்தைக்கண்டு அவர்கள் சொன்ன சொல்லத்தகாத பருஷவசனங்களையும் கேட்டுக் கோபத்தினால் சிவந்து பார்க்க முடியாமல் பயங்கரமாக அடிக்கடி சிரித்துக்கொண்டு இங்ஙனம் மொழிந்தான்:

பலராமன் சொல்லுகிறான்:—இந்தக் குருக்கள் பலவகை மதங்களால் கொழுத்துக் கெடுதல்தையுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இவர்கள் சார்தியை விரும்பமாட்டார்கள். இது நிச்சயம். தப்பு வழியில் போகின்ற பசுக்களுக்குத் தடியடிபோலத் துஷ்டஸ்வயாவர்களாகிய இவர்களுக்குத் தண்டனைதான் சார்தியை விளைக்க வல்லது. ஆ! மிகவும் கோபாவேசமுற்ற யதுக்களையும் கோபித்துக்கொண்ட ஸூக்ருஷ்ணனையும் மெல்லமெல்ல நல்வார்த்தைகளால் ஸமாதானப்படுத்தியுடக்கி இந்தக் குருக்களின் சார்தியை விரும்பி நான் இவ்விடம் வந்தேன். அங்ஙனம் நினைக்கப்பட்டவர்களோ வென்றால் மந்தமதிகளும் கலஹத்தில் மிகவிருப்பமுற்றவர்களும் மூர்க்கர்களாமாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அத்தகைய எண்ணங்கொண்டு வந்த என்னை அவமதித்துத் துரஹங்காரமுடையவர்களாகித் துர்ப்பாஷைகளைப் பேசுகிறார்கள். போஜர்களுக்கும் வருஷ்ணிகளுக்கும் அந்தகர்க்களுக்கும் ஈஸ்வரனாகிய உக்ரஸேனன் ப்ரபுவன்றுமே? இந்த்ரன் முதலிய லோகபாலர்களும் எவனுடைய ஆஜ்ஞையை அனுஸரித்து நடக்கிறார்களோ, அத்தகைய உக்ரஸேனன் ப்ரபுவன்றுமே? எவன் ஸுதரமையென்னும் தேவேந்த்ரஸபையைக் கொண்டுவந்து அதில் வீற்றிருக்கிறானோ, எவன் ஸ்வர்க்கலோகத்தினின்று கல்பவ்ருக்ஷத்தைக் கொண்டுவந்து அதை அனுபவிக்கிறானோ, அத்தகைய ஸூக்ருஷ்ணன் லீம்ஹாஸனத்திற்கு உரியவனல்லனாமே? ப்ரஹ்மதேவன் முதலிய ஸர்வர்க்கும் ஈஸ்வரியாகிய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி எவனுடைய பாதாரவிந்தங்களை உபாஸிக்கிறாளோ, ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு நாதனாகிய அத்தகைய ஸூக்ருஷ்ணன் சாமரம் முதலிய ராஜசிஹ்னங்களுக்கு உரியவனல்லனாமே? எவனுடைய

பாதாவிருதங்களின் பராகத்தை ஸமஸ்த லோகபாலர்களும் நிறப்புடைய தங்கள் கிரீடங்களால் தரிக்கின்றார்கள். கங்காதி புண்யதீர்த்தங்களைப் பாவித்துப் பரிசுத்தர்களான யோகிகளுக்கும் குருபாஸனஞ்செய்த பெரியோர்களுக்கும் அனைவராலும் உபாஸிக்கப்படுகிற கங்காதி புண்யதீர்த்தங்களுக்கும் எவ்வுடைய பாதாவிருதங்களின் பராகம் பாவனமாயிருக்கின்றதோ, எவ்வுடைய அம்சத்தின் அம்சங்களாகிய நான் ப்ரஹ்ம தேவன் ருத்ரன் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி ஆகிய நான்களனைவரும் அருதப்பாதாவிருதங்களின் பராகத்தைத் தலையால் தரிக்கின்றேமே, அத்தகையானாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு ராஜாஸனம் எங்கே? (அவனுக்கு ராஜாஸனத்தில் ஏற அதிகாரம் உதா?) குருக்கள் கொடுத்த பூமியின்கண்டத்தை வருஷ்ணிகள் அனுபவித்து வருகின்றார்களாமே? நாம் பாதரக்ஷையாம், குருக்கள் தாங்கள் தலையாம், ஐஸ்வர்யமதத்தினால் மதித்தவர்களும் ஆரஹங்காரிகளும் மத்யபானாதிகளால் மதித்தவர்கள் போல விவேகமற்றவர்களுமாகிய இத்தக்குருக்கள் அஸம்பத்தமாகவும் (சேராச்சேர்த்தியாகவும்) க்ரூரமாகவும் மொழிந்த மொழிகளைத் தண்டனை செய்யுந்திறமையுடையவன் எவன்தான் பொறுத்திருப்பான்? மிகவும் கோபமுற்றிருக்கின்ற நான் இப்பொழுது பூமியில் கௌரவர்களே இல்லாதபடி செய்து விடுகிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:-பலராமன் இங்ஙனம் மொழிந்து கலப்பையை எடுத்துக் கொண்டு மூன்று லோகங்களையும் தஹிப்பவன்போன்று எழுந்திருந்தான். அவன் ஹஸ்திபுரியைக் கலப்பையின் நுணியால் குத்திக்கிளப்பிக் கோபவேகத்தினால் கங்கையில் போட்டு முழுக்கமுயன்று பிடித்திழுத்தான். அந்நகரம் அங்ஙனம் பலரா

மனல் இழுக்கப்பட்டு ஓடம்போல் சுழன்றுகொண்டு
கங்காஜலத்தில் விழுவதைக் கண்டு கௌரவர்கள்
பயந்து பிழைக்க விடும்பி லக்ஷ்மணையோடு ஸரம்பனை
முன்னிட்டுக்கொண்டு வந்து குடும்பங்களோடுகூட அஞ்
சலி செய்து அவனையே சரணம் அடைந்தார்கள்.

குருக்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—ஓராமராம! ஸமஸ்த
லோகங்களுக்கும் ஆதாரனே! உன்மஹிமையை நாங்கள்
அறியோம். ஈஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரனே! மூடர்களும்
கெடுமதியர்களுமாகிய எங்களுடைய அபராதத்தைப்
பொறுத்தருள்வாயாக. இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி
ஸ்திதிஸம்ஹாரங்களுக்கு நீயொருவனே காரணன்.
உனக்கு நீயே காரணனன்றி வேறொரு காரணம்
கிடையாது. ஜகதீசனே! வினையாட விருப்பமுற்ற உன
க்கு உலகங்களை வினையாட்டுக் கருவிகளென்று (பொம்
மைகளென்று) உன்னுடைய உண்மையை உணர்ந்தவர்
கள் சொல்லுகிறார்கள். அனந்தனே! ஆயிரந்தலைகளு
டையவனே! நீ யொருவனே இந்தப் பூமண்டலம் முழுவதையும்
உன்தலையில் அவலீலையாகத் தறிக்கின்றனை.
ப்ரளயகாலத்தில் இந்த ப்ரபஞ்சத்தை யெல்லாம் உன்
னிடத்தில் அடங்கிக்கொண்டு நீ யொருவனே மிகுந்து
இணை யெதிரின்றிச் சயனிக்கப்போகின்றனை. பூமியைப்
பாதுகாப்பதில் ஊக்கமுடையவனே! ஷாட்குண்ய பூர்ண
னே! பலராமா! சுத்தஸத்வமயமான உருவத்தைத்
தரித்துக் கொண்டிருக்கிற உன்னுடைய கோபம் கேவ
லம் சிஷைக்காகவே! த்வேஷத்திலாவது கௌடில்
யத்திலாவது கெடுதியை விளைப்பதற்கன்று. ஸமஸ்த
பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனே! (ஸமஸ்த
சக்திகளும் அமைந்தவனே! ராகம் த்வேஷம் முதலிய
விகாரங்களற்றவனே! (ஸமஸ்தபூதங்களுக்கும் நண்

பனே!) ப்ரபஞ்சத்தை யெல்லாம் படைத்தவனே!
உனக்கு நமஸ்காரம். நாங்கள் உன்னைச் சரணம்
அடைந்தோம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் பயந்து நடுக்க
முற்றுச் சரணம் அடைந்திருக்கின்ற குருக்களால்
அருள்புரிவிக்கப்பெற்ற பலராமன் அவர்களை நோக்கி
'நீங்கள் பயப்படவேண்டாம்' என்று அபயங் கொடுத்தான்.
பெண்ணிடத்தில் வாத்ஸவ்யமுடைய தூர்யோ
தனன் அறுபது வர்ஷங்கள் சென்ற பன்னீராயிரம்
யாளைகளையும் பன்னிரண்டு பதினாயிரம் குதிரைகளையும்
பொன்னலங்காரஞ் செய்யப்பெற்று ஸூர்யன்போல்
திகழ்கின்ற ஆரூயிரம் தேர்களையும் கழுத்தில் பொன்
பதகங்கள் அணிந்த ஆயிரந்தாலிகளையும் கொடுத்தான்.
மஹானுபாவனும் ஸரத்வதஸ்ரேஷ்டனுமாகிய
பலராமன் அதையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு புதல்வனாகிய
ஸரம்பனோடும் நாட்டுப்பெண்ணாகிய லக்ஷ்மணையோ
டும் கூடி நண்பர்களால் அபிஷேகத்தைச் செய்யப்பெற்றுத்
தன் பட்டணத்திற்குச் சென்றான். அப்பால் அப்பலரா
மன் தன்பட்டணமாகிய த்வாரகைக்குச் சென்று அனு
ராகம் நிறைந்த மனமுடைய பந்துக்களாகிய யாதவர்
களைக் கிட்டி அவர்களுக்கு ஸபைநடுவில் குருக்கள்
விஷயத்தில் தான் என்ன நடத்தினானோ, அந்த வருத்
தாந்தத்தை யெல்லாம் சொன்னான். அறுபத்தெட்டா
வது அத்யாயம் முற்றிற்று.

நாரத முனிவர் வந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்
பத்னிகளின் க்ருஹங்களில் ஒவ்வொன்றி
லும் அமைந்து இல்லற வாழ்க்கையில்
ஊன்றியிருப்பதைக் கண்டு வியப்புறுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—நரகாஸுரன் ஸ்ரீக்ருஷ்
ணனால் அடியுண்டு மாண்டதையும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனொரு
வன் பல மடந்தையர்களை மணம்புரிந்ததையும் கேட்ட
நாரதர் அவனைப் பார்க்க விரும்பினார். ‘ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
ஒருவனே பதினொருயிரம் ஸ்த்ரீகளை ஒரேசரீரத்துடன்
ஒரேகாலத்தில் தனித்தனியே அந்தந்த க்ருஹங்களில்
மணம் புரிந்தானென்பது மிகவும் அற்புதம்’ என்று அந்
தத் தேவரஷியாகிய நாரதர் வியப்புற்று அவனைப் பார்க்க
விரும்பி த்வாரகாபுரிக்கு வந்தார். அப்புரியிலுள்ள
உபவனங்களும் உத்யானவனங்களும் பலவகைப் பறவை
களும் வண்டுகளும் இனமினமாய் ஒலிக்கப்பெற்றிருந்
தன. மற்றும், அப்புரியிலுள்ள தடாகங்கள் கரு நெய்
தல்களும் தாமரைகளும் செங்கழுநீர்களும் ஆம்பல்
களும் நெய்தல்களும் மலர்ந்து நிறைந்து ஹம்ஸங்களும்
ஸாரஸங்களும் உரக்கக்கூடப் பெற்றிருந்தன. அங்கு
ஸ்படிகங்களாலும் வெள்ளியாலும் இயற்றப்பட்டவை
களும் சிறந்த மரகதரத்னங்களாலும் ஸ்வர்ணத்தினாலும்
மற்றும் பலரத்னங்களாலும் இயற்றின கருவிகள்
அமைந்தவைகளுமாகிய ஒன்பது லக்ஷம் மாளிகை
கள் அமைந்திருந்தன. தெருக்களும் ஸாதாரணமார்க்க
ங்களும் நரற்சந்திவீதிகளும் கடைகளும் ஸ்த்ரங்களும்
சாலைகளும் ஸபைகளும் தேவாலயங்களும் தனித்தனியே
அமைக்கப்பெற்று அந்நகரம் மிகவும் அழகாயிருந்
தது. மற்றும் ராஜவீதிகளும் முற்றங்களும் ஸாதாரண
வீதிகளும் வீட்டுவாசங்களும் ஜலம் தெளித்து விளக்கிப்
பதாகைகளும் த்வஜங்களும் கட்டி அவற்றால் வெயில்

தடுக்கப்பெற்று மிகவும் ஸுகமாயிருந்தன. அந்தப் பட்டணத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அந்தப்புரம் ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களும் அமைந்து ஸமஸ்த லோகபாலர்களாலும் புகழப்பெற்று மிகவும் அழகாயிருந்தது. அவ்வந்தப்புரம் த்வஷ்டாவென்னும் விஸ்வகர்மாவினால் தன் திறமைகளையெல்லாம் காட்டி நிர்மிக்கப்பட்டதாகையால் மிகவும் அற்புதமாயிருந்தது. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பத்னிகளின் பதினாறுயிரம் மாளிகைகளால் அலங்கார முற்று மிகவும் பெரிதாயிருந்தது. நாரதர் அவற்றில் ஒரு மாளிகைக்குள் நுழைந்தார். அம்மாளிகை பவழங்கனால் இயற்றின ஸ்தம்பங்களும் வைடூர்ய ரத்னமயமான ஸ்தம்பத்தின் மேல்பலகைகளும் இந்த்ரநீலரத்னமயமான சாளரங்களும் மரகதரத்னமயமான சிறந்த ஸ்தம்பங்களும் விஸ்வகர்மாவினால் நிர்மிக்கப்பட்டவைகளும் முத்துச்சரங்கள் தொங்க விடப்பெற்றவைகளுமாகிய மேல்கட்டுக்களும் தந்தத்தினால் இயற்றிச் சிறந்த ரத்தனங்கள் இழைத்த ஆஸனங்களும் அத்தகைய மஞ்சங்களும் அமைந்து கழுத்தில் பொன்பதகங்கள் பூண்டு சிறந்த வஸ்தரங்களை உடுத்தின தாஸிகளாலும் சொக்காயும் தலைப்பாகையும் சிறந்த வஸ்தரங்களும் ரத்னமயமான குண்டலங்களும் அணிந்த புருஷர்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ரமணீயமாயிருந்தது. அவ்விடத்தில் ரத்ன தீபங்களின் கிரண ஸமுஹத்தினால் இருள் முழுவதும் துரத்தப்பட்டிருந்தது. மற்றும், அங்குக் கொடுங்கைகளில் உட்கார்ந்திருக்கின்ற மயில்கள் சாளரங்களின் ரந்த்ரமாரக்கங்களால் வெளிவருகின்ற அகிற்புகையைக் கண்டு நீர்கொண்ட மேகமென்று நினைத்துக் கேகாவென்று சப்தித்துக்கொண்டு நர்த்தனஞ் செய்கின்

நன. நாரதமுனிவர் அத்தகைய மாளிகையில் தன்
 ஜோடொத்த குணமும் உருவமும் வபதும் அழகிய
 வேஷமும் உடைய அனேகமாயிரம் தாஸிகளோடு
 கூடிப் பொற்பிழிபிடிப்பெற்ற சாமரத்தினால் ஸர்வ
 காலமும் விசிறிக் கொண்டிருக்கின்ற பார்வையாகிய ருக்
 மினியோடு, கூடிய ஸூக்ருஷ்ணனைக் கண்டார். தர்
 மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்கள் அனைவரிலும் சிறந்தவ
 னும் மஹானுபாவனுமாகிய ஸூக்ருஷ்ணன் அந்த
 நாரதரைக் கண்டவுடனே ருக்மிணியின் படுக்கையி
 னின்று விரைவுடன் எழுந்து கிரீடத்தினால் அலங்
 கரிக்கப்பட்ட சிரஸ்ஸினால் அவருடைய இணைப் பாதங்
 களை வணங்கிக் கைகூப்பிக்கொண்டு அவரைத் தன்
 னுடைய ஆஸனத்தில் உட்காரவைத்தான். அப்பக
 வான் ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் பரமகுருவாயினும்
 ஸத்புருஷர்களுக்குத் தன்னுடைய ஆசாரத்தினால் தர்ம
 மார்க்கத்தை அறிவித்து அவர்களைப் பாதுகாக்குந்
 தன்மையனாகையால் அந்நாரதமஹர்ஷியின் ஸ்ரீபாதங்
 களை அலம்பி அந்த ஜலங்களைத் தன்சிரஸில் தரித்தான்
 (ப்ரோக்ஷித்துக்கொண்டான்). அவன் ப்ராஹ்மணகு
 லத்திற்கு வேண்டியவைகளை நிறைவேற்றிக்கொடுத்து
 ஆதரிக்குந் தன்மையுடையவர்களில் சிறந்தவனாகையால்
 அவனுக்கு ப்ராஹ்மண்யதேவனென்னும் திருநாமம்
 அன்வர்த்தமாயிருக்கும் (பொருளைப் பிரியாதிருக்கும்,
 வாஸ்தவமாயிருக்கும்). மற்றும், அந்நாமம் அவனுக்கே
 அஸாதாரணமாயிருக்கும். ஆகையால் அவன் செய்தது
 அவனுக்குத் தகுந்ததே. கங்கைமுதலிய புண்யதீர்த்த
 மெல்லாம் எவனுடைய பாதாசனத்தத்தினுடைய ஸம்பந்
 தத்தினால் பாவனமாயிருக்கின்றனவோ, அத்தகையன்
 மற்றொருவருடைய ஸம்பந்தத்தினால் பாவனனாக வேண்

டியதில்லை: ஆயினும், அவன் ப்ரஹ்மண்யதேவனானது பற்றியே அங்ஙனம் செய்தான். நரனுக்கு நண்பனாகிய அந்த நாராயணன் தான் புராணரிஷியாயினும் தேவரிஷியான நாரதரைச் சாஸ்த்ரங்களில் சொன்ன விதியின் படி பூஜித்து அம்ருதத்தைப் பெய்வதும் மிதமுமாகிய மொழியுடன் அவரைக் குறித்து 'ப்ரபு! மஹானுபாவ ராகிய உமக்கு நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும்?' உமது கிங்கரர்களான எங்களை இஷ்டப்படி நியமித்துக் கார்யங் கொள்வீராக' என்று மொழிந்தான். (அதைக் கேட்டு நாரதர் இங்ஙனம் மொழிந்தார்).

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—ப்ரபு! ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் நாதனே! ஸமஸ்த பூதங்களிடத்திலும் உனக்கு நட்பு உண்டாயிருப்பது ஆச்சர்யமன்று. நீ கம்ஸாதிதுஷ்டர்களைத் தண்டிப்பதும் ஆச்சர்யமன்று. பெரும்புகழனே! நீ உலகங்களைத் தரிப்பதற்காகவும் அதைக் காப்பதற்காகவும் மோக்ஷங் கொடுப்பதற்காகவும் இஷ்டப்படி அவதாரங்களைக் கொள்கிறாயென்று நாங்கள் நன்றாக அறிந்திருக்கின்றோம். (ஆகையால் துஷ்டர்களைத் தண்டிப்பதும் துஷ்டர்களை வெகுமதிப்பதும் உனக்கு யுக்தமே). தன்னையே கதியாகப் பற்றின ஜனங்களுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதும் ப்ரஹ்ம தேவன் முதலிய யோகிஸ்வரர்களாலும் ஹ்ருதயத்தில் நிறுத்திக்கொண்டு த்யானிக்கத் தக்கதும் ஆழ்ந்த அறிவை விளைப்பதும் ஸம்ஸாரமாகிற பாழங்கிணற்றில் விழுந்து வருந்தும்ப்ராணிகளைக் கரையேற்றுவவலம்பமுமாகிய உனது இணைப்பாதங்களைக் கண்டு க்ருதார்த்த லானேன். இனி அவற்றையே த்யானித்துக் கொண்டு திரியும்படி எனக்கு அருள்புரிவாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்த நாரதமஹர்ஷி இங்ஙனம் மொழிந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு யோ கேஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரனுன பகவானுடைய யோக மாயையை அறிய விரும்பி மற்றொரு க்ருஹத்திற்குள் நுழைந்தார். அந்த க்ருஹத்திலும் அன்பிற்கிடமான பார்மையோடும் உத்தவனோடுங்கூடிப் பாசகைகளால் வினையாடுகின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டு அவனால் மிகுந்த பக்தியுடன் எதிர்கொண்டு ஆஸனமளிப்பது முதலிய உபசாரங்களைச் செய்து பூஜிக்கப் பட்டார். மற்றும் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அறியாதவன்போல் 'நீர் எப்பொழுது வந்தீர்?' நிறைவாளர்களல்லாத என்னைப் போன்றவர்களால் நிறைவாளர்களான உங்களுக்குச் செய்யக் கூடியது என்ன இருக்கின்றது? நீங்கள் எதிலும் அபேகையுற்றவர்களாகையால் உங்களுக்கு எங்களால் ஆகக்கூடியது எதுவுமே இல்லை. அந்தணரே! ஆயினும் நீர் எதைப்பற்றி வந்தீரோ அதைச் சொல்வீராக. இந்த எங்கள் ஜன்மத்தைப் பயன் பெறும்படி செய்வீராக' என்று வினவவும் வினவினான். அம்முனிவர் அதைக் கேட்டு வியப்புற்று ஒன்றும் பேசாமல் எழுந்து மற்றொரு க்ருஹத்திற்குச் சென்றார். அங்கும் சிசுக்களான புதல்வர்களைச் சீராட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டார். மற்றொரு க்ருஹத்தில் ஸ்னானஞ் செய்ய முயன்றிருக்கக் கண்டார். மற்றோரிடத்தில் ஆஹவனீயம் முதலிய யாகாக்னிகளில் ஹோமஞ் செய்வதும், மற்றோரிடத்தில் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களை அனுஷ்டிப்பதும், மற்றோரிடத்தில் ப்ராஹ்மணர்களைப் புகிப்பிப்பதும், மற்றோரிடத்தில் ப்ராஹ்மணர்கள் புகித்து மிகுந்த அன்னத்தைப் புகிப்பதும், மற்றோரிடத்தில் ஸந்த்யாவந்தனஞ்

செய்வதும், மற்றோரிடத்தில் ப்ரணவத்தை ஜபிப்பதும், மற்றோரிடத்தில் மௌனமாயிருப்பதும், மற்றோரிடத்தில் கத்தியையும் கேடயத்தையும் கொண்டு கத்தியைச் சுழற்றும் வழிகளில் திரிவதும், மற்றோரிடத்தில் குதிரைகளின்மேல் ஏறித்திரிவதும், ஓரிடத்தில் ரதங்களின் மேல் ஏறித்திரிவதும், ஓரிடத்தில் யானைகளின் மேல் ஏறித்திரிவதும், ஓரிடத்தில் படுக்கையில் படுத்து ஸ்துதிபாடக்களால் துதிக்கப்பெறுவதும், ஓரிடத்தில் உத்தவன் முதலிய மந்திரிகளோடு ஆலோசிப்பதும், ஓரிடத்தில் சிறந்த விலைமாதுகளுடன் கூடி ஜலக்ரீடை செய்வதும், ஓரிடத்தில் ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டர்களுக்கு நன்கு அலங்காரம் செய்யப் பெற்ற பசுக்களைக் கொடுப்பதும், ஓரிடத்தில் இதிஹாஸ புராணங்களையும் மங்களமான மற்றவைகளையும் கேட்பதும், ஓரிடத்தில் அன்பிற்கிடமான பார்மையையுடன் சிரிப்பு மூட்டுகிற கதைகளைச் சொல்லிச் சிரிப்பதும், ஓரிடத்தில் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதும், ஓரிடத்தில் அர்த்தகாமங்களைப் பணிவதும், ஓரிடத்தில் ப்க்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனும் இணையற்றவனும் பரமபுருஷனுமாகிய தன்னை த்யானிப்பதும், ஓரிடத்தில் வேண்டிய விருப்பங்களையும் மற்றுமுள்ள போகங்களையும் கொடுத்துக் குருக்களைப் பூஜித்துச் சுஸ்ருஷை செய்வதும், ஓரிடத்தில் சிலரோடு கலஹஞ் செய்வதும், ஓரிடத்தில் ஸந்தி செய்வதும், ஓரிடத்தில் பலராமனோடுகூடி ஸத்புருஷர்களின் கேஷமத்தைச் சிந்திப்பதும், ஓரிடத்தில் தகுந்த காலத்தில் பிள்ளைகளுக்கு அவர்கட்குரிய பார்மைகளோடும் பெண்களுக்கு அவர்கட்குரிய கணவர்களோடும் பெரிய விபவத்துடன் சாஸ்த்ரவிதிப்படி விவாஹஞ் செய்வதும்,

ஓரிடத்தில் புதல்விகள் நாட்டுப் பெண்கள் மணவாளர்கள் முதலியவர்களை அவரவர் க்ருஹங்களுக்கு அனுப்புவது அவரவர் க்ருஹங்களினின்று வரவழைப்பது இவைகளால் பெண்களுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் உலகங்களெல்லாம் வியப்புறும்படி மஹோத்ஸவங்களை நடத்துவதும், ஓரிடத்தில் தக்ஷிணை முதலியவை அமிதமாயிருக்கப் பெற்ற யாகங்களால் தன்னுடைய அம்சங்களான தேவதைகளை ஆராதிப்பதும், ஓரிடத்தில் கிணறு தோட்டம் தேவாலயம் முதலியன ஏற்படுத்துகையாகிற ஸ்மார்த்ததர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதும், ஓரிடத்தில் ஸிந்துதேசத்துக் குதிரையின்மேல் ஏறிக் கொண்டு வேட்டையாடச் சென்று பாதவ ஸ்ரேஷ்டர்களால் சூழப்பட்டுப் பரிசுத்தமான ம்ருகங்களை வதிப்பதும், ஓரிடத்தில் மந்த்ரி முதலியவர்களிடத்திலும் அந்தப் புரத்தில் திரிபவர் முதலியவர்களிடத்திலும் அவரவர்களின் பாவசுத்தியை அறியும்பொருட்டுத் தன்னுருவம் தெரியாமல் மறைத்து மாறுவேஷம் பூண்டு திரிவதுமாயிருக்கின்ற யோகேஸ்வரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நாரதமுனிவர் கண்டார். அப்பால் அம் முனிவர் மானிட உருவம் பூண்ட அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவானுடைய யோக மாயையின் பெருமையைக் கண்டு சிரித்துக்கொண்டு ஹரிஷீகேசனாகிய அம்மஹானுபாவனைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தார்.

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—யோகேஸ்வரனே! உன்னுடைய யோகமாயை யோகிகளுக்குங் கூட அறிய முடியாததாயினும் உன்பாதாரவிந்தங்களைப் பணிகையின் ப்ரபாவத்தினால் என்மனத்தில் ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றின அந்த யோகமாயையை அறிந்தேன். தேவனே! உலகங்களை யெல்லாம் பாவனஞ் செய்யவல்ல உன்

புகழ்களைப் பாடிக்கொண்டு உன் புகழ் நிறைந்த உலகங்களில் நரப்புறத்திலும் திரியும்படி எனக்கு அனுமதி கொடுப்பாயாக.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—அந்தணனே! தர்மத்தை இவ்வுலகத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கு அறிவிக்கும் பொருட்டு அதை உபதேசஞ் செய்பவனும் அனுஷ்டிப்பவனும் அனுமோதனஞ் செய்பவனுமாக இம்மாளிட உருவத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றேன். பிள்ளாய்! ஸர்வேஸ்வரனுங்கூட ப்ராக்ருதனைப்போல இப்படி ஸாம்ஸாரிக வ்யாபாரங்களில் இழிந்தானே யென்று வருந்த வேண்டாம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—க்ருஹஸ்தர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட நல்லறங்களை இங்ஙனம் அனுஷ்டித்துக் கொண்டு ஒரேகாலத்தில் அனேக தேஹங்களில் ஒருவாருகவே ஆத்மாவாய் அமைந்திருக்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நாரதமுனிவர் கண்டார். அந் நாரதமுனிவர் அளவற்ற கல்யாணகுணங்களையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஆச்சர்ய சக்தியின் பைபஸத்தை ஆவலுடன் அடிக்கடி கண்டு வியப்புற்றார். அந்நாரதர் இங்ஙனம் அர்த்தம் காமம் தர்மம் இவைகளில் மிகவும் ஸ்ரத்தையோடு கூடின மனமுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் பூஜிக்கப்பட்டு ஸந்தோஷம் அடைந்து அவனை நினைத்துக்கொண்டு சென்றார். தான் ஸர்வேஸ்வரனான நாராயணனுயிருந்தும் ஸமஸ்த லோகங்களின் கேஷமத்திற்காகத் திவ்ய மங்களவிக்ரஹத்தை ஏற்றுக்கொண்டு மனுஷ்யபதவியை அனுஸரித்துக் குணம் முதலியவைகளால் சிறந்த பதினொயிரம் பெண்மணிகளின் வெட்கமும் நட்பும் அமைந்த கண்ணோக்கங்களால் பணியப்பெற்று க்ரீடித்துக்கொண்டிருந்தான். இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ஸம்

ஹார ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகளுக்குக் காரணனாகிய பரமபுருஷன் இவ்வுலகத்தில் அவதரித்து மற்றொருவர்க்கும் செய்யமுடியாத எந்தெந்த செயல்களைச் செய்தானோ அவற்றைப் பாடுகிறவனுக்கும் கேட்கிறவனுக்கும் அதை அனுமோதனஞ் செய்பவனுக்கும் மோக்ஷங்கொடுப்பவனாகிய அர்தப் பகவானிடத்தில் பக்தி உண்டாகும். அறுபத்தொன்பதாவது அத்தபாயம் முற்றிற்று.

{ ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய தினசர்யையும்,
 அவன் ஸபையிலிருக்கும்பொழுது
 ஜராஸந்தனாவு் தகையப்பட்ட ராஜர்
 களிடத்தினின்று தூதன் வருதலும்,
 நாரதாகமனமும். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பரீக்ஷித்து மீன்னவனே! ரோல் பகவானுடைய தின சர்ப்பையைச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக. விடியற்காலம் ஸமீபித்திருக்கையில் பற்பல் உருவங்கொண்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனாகிற கணவர்களால் கழுத்தில் அணைக்கப் பட்ட அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பத்னிகள் மேல் வருகிற விரஹத்தை நினைத்து வருந்திக் கூவுகின்ற கோழிகளைச் சபித்தார்கள். மந்தாரவனத்தினின்று வீசுகின்ற காற்றுக்களால் உறக்கம் தொலையப்பெற்ற வண்டுகள் பாடிக்கொண்டிருக்கையில் மற்றும் பல பறவைகள் ஸ்துதிபாடகர்கள் போல் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எழுப்பின. அன்பிற்கிடமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மார்ப்பை அடைந்திருக்கின்ற ருக்மிணி முதலிய மடந்தையர்கள் அந்த விடிபற்கால முஹூர்த்தம் மிக்க மங்களமாயினும் அன்பனுடைய ஆலிங்கனத்தி

ற்கு¹ விகடனத்தை விளைக்கையால் அதைப் பொறுக்க முடியாதிருந்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தத்தில் எழுந்து சுத்த ஜலத்தை ஆசமனஞ் செய்து தெளிந்த இந்திரியங்களுடையவாகு ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனும் இணையெதிரில்லாதவனும் ஸ்வயம்ப்ரகாசனும் தனக்குச் சரீரமாகாத வஸ்து எதுவுமே இல்லாதவனும் ஜாதி முதலிய ஏற்பாடுகளற்றனும் தன்னிடத்தில் தான் விகார மற்றிருக்கையாகிற நிலைமையினால் புண்ப பாபங்களாகிற கல்மஷங்கள் என்றும் தீண்டப்பெறுதலானும் ப்ராஹ்மமென்னும் பெயருடையவனும் இந்தப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கையாகிற சக்தியினால் வெளியிடப்பட்ட ஆனந்தமயமான ஸ்வரூப முடையவனுமாகிய தன்னை தயானித்தான். அனந்தரம் ஸத்புருஷர்களில் ஸ்ரேஷ்டனாகிய பகவான் ஜலத்தில் ஸ்னானஞ் செய்து வஸ்த்ரங்களை உடுத்து ஸர்த்யாவந்தனம் முதலிய க்ரியாகலாபத்தைச் செய்து அக்னியில் ஹோமம் செய்து மௌனவ்ரதத்துடன் காயத்ரீஜபம் செய்தான். அப்பால் உயர்கின்ற ஸூர்யனைப் பூஜித்துத் தன்னுடைய அம்சங்களான தேவதைகளுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் தர்ப்பணஞ் செய்து குலவ்ருத்தர்களான அந்தணர்களை ஸ்ரத்தையுடன் ஆராதித்துப் பொண்கொப்பியிடப் பெற்றவைகளும் ஸாதுக்களும் முத்துமாலிகள் இடப்பெற்றவைகளும் மிகுந்த பாலுடையவைகளும் முதலீற்றூயிருப்பவைகளும் நல்ல கன்றுடையவைகளும் நல்ல வஸ்த்ரத்தினால் அலங்கரிக் கப்பட்டவைகளும் குளம்புகளில் வெள்ளி யலங்காரம் செய்யப்பெற்றவைகளுமாகிய பசுக்களை வெண்பட்டு மான்

---

1. கடனம்—சேர்த்தி. அதில்லாமை—விகடனம்.

தோல் எள்ளு இவற்றுடன் நன்கு அலங்காரம் செய்யப் பெற்ற அந்தணர்களுக்குப்¹ பத்மம் பத்மமாகக் கொடுத்தான். அப்பகவான் இங்ஙனம் தினர்தோலும் நடத்திவந்தான். மற்றும் அப்பரமன், பசுக்களையும் ப்ராஹ்மணர்களையும் தேவதைகளையும் குலவ்ருத்தர்களையும் குருக்களையும் தன் விபூதிகளான ஸமஸ்தபூதங்களையும் நமஸ்கரித்து மங்களாத்ரவ்யங்களை ஸ்பர்சித்தான். அனந்தரம் மனுஷ்யலோகத்திற்கெல்லாம் அலங்காரமான தன்னைத் தனக்கு அஸாதாரணமான பிதாம்பரம் கௌஸ்துபம் முதலிய ஆடையாபரணங்களாலும் திவ்யமான பூமாலைகளாலும் அத்தகைய அங்கராகங்களாலும் அலங்கரித்துக்கொண்டான். ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரிய வைய்ய ரூத்ரர்களென்கிற ஸமஸ்த வர்ணத்தவர்களுக்கும் அந்தப் புரத்து ஜனங்களுக்கும் அவரவர்க்கு வேண்டிய விருப்பங்களைக் கொடுப்பித்து மந்தரி முதலியவர்களையும் அவர்க்கு வேண்டிய விருப்பங்களைக் கொடுத்து ஸந்தோஷப்படுத்தித் தானும் ஸந்தோஷம் அடைந்தான். அவன் எதிரில் உட்கார்த்திருக்கின்ற அந்தணர்களுக்குப் பூமாலை தாம்பூலம் அங்கராகம் இவை கொடுப்பித்து நெய்கண்ணாடி பசு எருது ப்ராஹ்மணர் தேவதை இவைகளைத் தர்சனஞ் செய்து அப்பால் தான் நண்பர்களுக்கும் மந்தரி முதலியவர்களையும் பார்யைகளையும் அவரவர்க்கு உரியபடி அனுஸரித்தான். அவ்வளவில் ஸாரதி, ஸுக்ரீவம் முதலிய குதிரைகள் பூட்டப் பெற்று மிகவும் அற்புதமாயிருக்கின்ற ரதத்தைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி நமஸ்கரித்து முன்னே நின்றான். அப்பால் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் ஸாத்யகி உத்தவன்

---

1. பத்மமென்பது ஒரு பெரிய கணக்கு.

இவர்களுடன்கூடித் தன்கையினால் ஸாரதியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு ஸூரியன் உதய பர்வதத்தின்மேல் ஏறுவதுபோல ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டான். அவன் அந்தப்புரத்திலுள்ள மடந்தையர்களின் வெட்கமும் ப்ரீதியும் அமைந்த கண்ணோக்கங்களால் பார்க்கப்பட்டு மந்தஹாஸஞ் செய்து அவர்கள் மனத்தைப் பறிப்பவனாகி அவர்களால் வருந்திவிடப் பெற்று வெளிக்கிளம்பினான். அவன் ஸமஸ்தவ்ருஷ்ணிகளாலும் சூழப்பட்டு, எங்கு நுழைந்தவர்களுக்கு ஊர்மிகளொனப்படுகிற பசி தாஹம் முதலிய ஆறு விகாரங்கள் உண்டாகிறதில்லையோ, அத்தகைய ஸுதர்மையென்னும் ஸபையில் ப்ரவேசித்தான். யாதவர்ரேஷ்டனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அங்குச் சிறிய ஸிம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்து மனுஷ்யர்களில் சிறந்தயாதவர்களால் சூழப்பட்டு ஆகாயத்தில் நகைத்தரங்களோடு கூடிய சந்த்ரன்போல் தன்னொளியால் திசைகளையெல்லாம் விளங்கச் செய்து கொண்டு ப்ரகாசித்தான். மன்னவனே! அந்த ஸபையில் ஹாஸ்யஞ் செய்பவர்கள் ரஸமுள்ள பலவகையான ஹாஸ்யங்களால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஆரதித்தார்கள். நாட்யாசார்யர்களும் நர்த்தகிகளும் தத்தங் கூட்டங்களோடு கூடித் தாண்டவங்களால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பணிந்தார்கள். மற்றும் மத்தளம் வீணை தவல் வேணு தாளம் சங்கம் இவற்றின் சப்தங்களோடு ஆடல் பாடல்களை நடத்தினார்கள். புராணதிகள் படிக்கிற ஸூத்ரர்களும் வம்சாவளி படிக்கிற மாகதர்களும் ஸ்துதி பாடக்களான வந்திகளும் அவனைத் துதித்தார்கள். வேதங்களை ஓதி யுணர்ந்து உபதேசிக்குந் திறமையுடைய அங்குள்ள சில அர்த்தணர்கள் உட்கார்ந்து பரிசுத்தமான புகழுடைய பூர்வராஜர்களின் கதைகளை

மொழிந்தார்கள். இங்ஙனமே தினந்தோறும் நடந்து கொண்டுவந்தது. இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸபையில் வீற்றிருக்கும்பொழுது ஒருநாளும் புலப்படாத ஒரு புருஷன் அவ்விடம் வந்து த்வாரபாலர் களால் பகவானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யப்பெற்று அவனுடைய அனுமதியால் உள்ளே ப்ரவேசிக்கப்பட்டான். அவன் பரம்புருஷனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரசஞ் செய்து அஞ்சலி செய்துகொண்டு ராஜர்களுக்கு ஜராஸந்தனுடைய தகைவினாலுண்டான துக்கத்தை அறிவித்தான். அந்த ஜராஸந்தன் திக்விஜயம் செய்யும் பொழுது அவனுக்கு எவ்ரெவர் வணங்கி வரவில்லை யோ, இருபதினாயிரக் கணக்குடைய அம்மன்னவர்களை யெல்லாம் அவன் கிரிவ்ரஜமென்னும் தூர்க்கத்தில் பலாத்காரமாகத் தகைந்து வைத்திருந்தான்.

மன்னவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—ஸ்ரீக்ருஷ்ண ! ஸ்ரீக்ருஷ்ண ! அளவிடக்கூடாத ஸ்வரூபமுடையவனே ! உன்னைச் சரணமடைந்தவர்களின் பயத்தை அழிப்பவனே ! ஸம்ஸாரத்தினின்று பயந்து அதினின்று மீளுவதற்கு மற்றொரு உபாயத்தையும் அறியாத நாங்கள் உன்னைச் சரணம் அடைகின்றோம். இவ்வுலகத்திலுள்ள ஜனங்கள் சப்தாதிவிஷய ஸுகங்களை விரும்பி அவற்றைப் பெறுதற்காகப் பற்பல கர்மங்களில் இழிந்து பாஞ் சராத்ரம் முதலியவற்றின் மூலமாய் உன்னால் உபதேசிக்கப்பட்டதும் நன்மையை நிறைவேற்றிக் கொடுப்பதும் தங்களுக்கு அனுரூபமுமாகிய உன்னுடைய ஆராதன ரூபமான கர்மத்தில் எதுவரையில் ஊக்கமற்றிருக்கிறார்களோ, அதுவரையில் அவர்களுக்கு வ்யாதிமுதலிய வருத்தங்களை விளைவித்து ஜீவிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தை உடனே வலிவுடன் அறுத்துவிடுகின்றனை. ப்ரா

ணிதளின் கேஷமத்தில் ஏமாற்றமின்றி இமை கொட்டா திருக்கிற அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். ஜகதீசனே! ஆதிகாரானான நீ ஸத்புருஷர்களைக் காக்கும் பொருட்டும் துஷ்டர்களை நிக்ரஹிக்கும்பொருட்டும் உன்னுடைய அம்சமான பலராமனுடன் இவ்வுலகில் அவதரித்தனை. துஷ்டர்களை நிக்ரஹிக்காமல் துஷ்டர்களைக் காக்கமுடியாமையால் அதுவும் துஷ்டபரிபாலனத்திற்காகவே யாகையால் நீ ஹிதத்தையே செய்வனென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. துஷ்டர்களை நிக்ரஹிப்பதும் அவர்களுக்குக் கடைசியில் ஹிதமாகவே முடிகிறதாகையால் அதுவும் ஹிதமே. ஆனால் ஒருவன் துக்கிப்பானென்றால்; ஒருவன் உன்னுடைய ஆஜ்ஞையைக் கடந்து பிறரை வருத்துகையால் அவர்கள் வருந்துகிறார்களோ? அல்லது அவனவன் தன்னுடைய பாபகர்மத்தின் பலனை துக்கத்தை அனுபவிக்கிறானோ? இன்னதென்று நாம்கள் நிர்ணயித்தறியோம். (அவ்வாறு கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி ஸுகதுக்கங்களைக் கொடுக்கின்றனையாகையால் உனக்குப் பக்ஷபாதமாவது மனஇரக்கமில்லாமையாவது கிடையாது). ப்ரபூ! ராஜர்களுக்கு ராஜ்யபோகத்தினுண்டாகும் ஸுகம் ஸ்வப்னத்தில் அனுபவிக்கும் ஸுகத்தோடொத்தது. அது கர்மாதீனமாய் விளையும் ஸுகமல்லவா? (ஆகையால் ஜராஸந்தனில் கட்டுண்பதற்கு முன்பு ராஜ்யத்திலிருக்கும் பொழுதுங்கூட ஸுகமென்பது கிடையாது). மங்களமான ராஜசரீரம் பெற்றமை ஸுகமல்லவா? என்றால், அதில் ஸுகமில்லை. ஸர்வகாலமும் சத்ருக்களிடத்தினின்று பயம் நேரக்கூடியதும் சவம்போன்றதுமாகிய இச்சரீரமாகிற பாரத்தைச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறோம். பிணத்தைச் சுமக்குகிறவர்களுக்கு அது

ஸுகமாயிருக்குமோ? அங்ஙனமே இதுவும் ஸுகமன்று. ஜகதீசனே! உன்னுடைய அனுகூலத்தினால் எதிலும் விருப்பமில்லாத யோகிகளுக்கு நேரக்கூடிய உன்னை அனுபவிக்கையாகிற மஹாமந்தத்தைத் துறந்து உன்மாயையால் மதிமயங்கி மனஇரக்கத்திற்கிடமாகி இவ்வுலகில் வருந்துகிறோம். வணங்கினவர்களின் சோகத்தைப் போக்கவல்ல பாதங்களையுடையவனே! இப்பொழுது கட்டுண்டிருக்கிற எங்களை மகதராஜனேனும் பெயருடைய கர்மபாசத்தினின்று விடுவிப்பாயாக. பதினாயிரம் யானைகளின் பலமுடைய இவனொருவனே ராஜர்களாகிய எங்களைவரையும் ஸிம்ஹம் ஆடுகளைத் தகைவதுபோல் தன் க்ருஹத்தில் தகைத்திருக்கிறான். ஆகையால் அவனிடத்தினின்று நாங்களை எங்களை விடுவித்துக்கொள்ள வல்லமையற்றிருக்கிறோம். சக்ராயுதந் தரித்தவனே! இவன் உன்னோடு பதினெட்டுதடவைகள் யுத்தஞ்செய்து பதினேழுதடவைகள் உன்னால் தோற்பிக்கப்பட்டானல்லவா. அவன் பிறகு அளவற்ற வீர்யமுடையவனானும் மனுவ்யசேஷ்டையை அனுஸரித்திருக்கிற உன்னை ஒருதடவை ஜயித்துக் கொழுப்புற்று உன் ப்ரஜைகளாகிய எங்களைப் பிடிக்கிறான். (தூதன் சொல்லுகிறான்); மகதராஜனால் தகையப்பட்ட மன்னவர்கள் உன் காட்சியை விரும்பி இங்ஙனம் உன்பாதமூலத்தைச் சரணம் அடைந்தார்கள். மன இரக்கத்திற்கிடமான அம்மன்னவர்களுக்கு ஸுகத்தை விளைப்பாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ராஜதூதன் இங்ஙனம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் பொன்னிறமுள்ள ஜடாபாசந்தழித்தவரும் மிகுந்த ஒளியுடையவரும் தேவசிஷ்யமாகிய நாரதர் அன்பாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய

அற்புத சரித்ரங்களையும் பிறவியையும் பாடிக்கொண்டு அந்தப் பாட்டினினிமையால் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும் ஸபையிலுள்ள ஜனங்களையும் உருகின மனமுடையவர்களாகச் செய்துகொண்டும் மற்றவர்களை மனக்களிப்புறச் செய்துகொண்டும் ஸட்யம்போல அவ்விடம் வந்து தோன்றினார். ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ப்ரபுக்களான ப்ரஹ்மாதிகளையும் அடக்கியாள்பவனும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அம்மஹர்ஷியைக் கண்டு ஸபிகர்களோடும் தன்னைத் தொடர்ந்தவர்களோடும் ஸந்தோஷமுற்று ஆஸனத்தினின்று எழுந்து தலையை வணக்கி வந்தனஞ்செய்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அம்முனிவரை விதிப்படி பூஜித்து ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கின்ற அன்னவரைத் தன் ஸ்ரத்தையினால் ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டு இரிய உரைகளுடன் இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான்:—மஹர்ஷீ! இப்பொழுது மூன்றுலோகங்களும் எவ்விதத்திலும் பயமில்லாதிருக்கின்றனவா? உலகங்களை யெல்லாம் சுற்றுகின்ற உம்மால் எங்களுக்குப் பெரியலாபம் உண்டாகின்றது. ஸமஸ்தலோக வருத்தார்த்தங்களும் எங்களுக்கு உம்மால் தெரிகின்றனவல்லவா? ஈஸ்வரனால் படைக்கப்பட்ட உலகங்களில் உமக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமே இல்லை. ஆகையால் பாண்டவர்கள் என்ன செய்ய நிலைத்திருக்கிறார்களென்பதைப்பற்றி உம்மை வினவுகிறேன்; அதைச் சொல்வீராக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ப்ரபூ! அளவற்ற மஹிமைகளுடைவனே! ஜ்ஞானசக்த்யாதி குணங்களோடு கூடவே நீ ஸமஸ்த பூதங்களிலும் அந்தராத்மாவாயிருக்கின்றனை. அந்தராத்மாவாயிருப்பினும் பஸ்மத்தி

னூல் மறைக்கப்பட்ட ஒளியுடைய அக்னிபோல ஒருவர்க்கும் புலப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் உனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமே இல்லை. பாண்டவர்களின் நினைவு உனக்குத் தெரியாததன்று. நீ ப்ரபஞ்சங்களையெல்லாம் படைத்த விஸ்வகர்த்தாவான ப்ரஹ்மதேவனையும் மதிமயங்கும்படி செய்பவன். உன்மாயை பெரும்பாலும் கடக்கமுடியாதது. அத்தகைய உன்மாயையை நான் பலகாலும் கண்டிருக்கிறேன். 'பாண்டவர்கள் என்னசெய்ய நினைக்கிறார்கள்?' என்று என்னை வினவினதும் மாயையே. என்னை எமாற்றுவதற்காக இங்ஙனம் வினவுகின்றனையன்றி உண்மையில் உனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமே இல்லை. நீ அந்தப்புரத்தில் பலக்ருஹங்களிலும் ஒருவாறான உருவத் துடன் பல செபல்களைச் செய்துகொண்டு ஒரே ஸமயத்தில் புலப்பட்டு உன் யோகமாயையைக் காட்டினாற்போல் இதுவும் ஒரு மாயையே. ஆகையால் நீ இங்ஙனம் வினவுவது எனக்கு அற்புதமன்று. தன் ஸங்கல்பத்தினால் இவ்வுலகங்களையெல்லாம் படைத்து அவற்றிற்கு அநதராத்மாவாகி நியமித்துக்கொண்டிருக்கிற உன்னுடைய அபிப்ராயத்தை உன்னால் படைக்கப்பட்டு நியமிக்கப்படுகிற இவ்வுலகத்திலுள்ளவன் எவன்தான் நன்றாக அறிய வல்லனாவான்? ஆகையால் உன்னுடைய அபிப்ராயத்தை என்னால் நிச்சயித்தறிய முடியாது. உன்னுடைய அஸாதாரண ஸ்வபாவத்தினால் எல்லாவற்றிலும் விலக்ஷணமான ஸ்வரூபமுடைய உனக்கு நமஸ்காரம். (உனக்கு வெறுமனே நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டுமேயன்றி உன்னபிப்ராயத்தை நிச்சயிக்க வல்லனல்லேன்.) ஜன்ம மரணதிரூபமான ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்தி அனர்த்தங்களை விளைக்கின்ற சரீரத்தினின்று விடுபடு முபாயத்தை அறியாதிருக்கிற

ஜீவனுக்கு உன்புகழாகிற பெரிய தீபத்தை லீலாவதாரங்களால் ஏற்றிக்கொடுத்தனை. அத்தகையனான உன்னை நான் சரணமடைகின்றேன், நீ எல்லாமறிந்தவன், உனக்குத் தெரியாதது ஒன்றும் இல்லை. ஆயினும் மனுஷ்ய உருவத்தை ஏற்றுக்கொண்டு மனுஷ்ய ரீதியை அனுஸரித்திருக்கின்ற நீ வினவுகின்றனையாகையால் உன்னுடைய அத்தையின் பிள்ளையும் உன்பக்தனுமாகிய யுதிஷ்டிர மன்னவன் செய்ய நினைத்திருப்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக. பாண்டவனான யுதிஷ்டிரமன்னவன் உன்னோடு ஸாரூப்யம் பெறுகையாகிற மேன்மையை விரும்பி ராஜஸூயமென்னும் சிறந்த யாகத்தினால் உன்னை ஆரதிக்கப்போகிறான். அதை நீ அனுமோதனஞ் செய்யவேண்டும் (அருகே இருந்து நீ அதை நடத்தவேண்டும்.) பெரும்புகழுடைய சிசுபாலாதி ராஜர்களும் அந்த யாகத்தைப் பார்க்கவிரும்பி அவ்விடம் வருவார்கள். சண்டாளாதிகளுங்கூட உன்னுடைய நாமத்தைக் கேட்பது கீர்த்தனஞ் செய்வது நினைப்பது இவைகளில் ஏதேனுமொன்று செய்யினும் பாபங்களெல்லாம் தீர்ந்து பரிசுத்தராவார்கள். உன்னைக் கண்ணால் காண்பார்களாயின், அவர்கள் பரிசுத்தராவார்களென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? உன்புகழ் திசைகளுக்கெல்லாம் மேற்கட்டுபோல் அலங்காரமாகி ஆகாயத்திலும் பாதாளத்திலும் பூமியிலும் நிறைந்து ஜகத்தை யெல்லாம் புனிதஞ் செய்கின்றது, மற்றும் உன்னுடைய தீர்த்தம் ஆகாயத்தில் மந்தாகினி யென்றும் பாதாளத்தில் போகவதியென்றும் இவ்வுலகத்தில் கங்கையென்றும் ப்ரஸித்திபெற்று உலகங்களையெல்லாம் புனிதஞ் செய்கின்றது.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—தன் பகைத்தைச் சேர்ந்

அர்தச் சபையிலுள்ள யாதவர்கள் இங்ஙனம் ராஜவ்ருத் தார்த்தத்தையும் யுதிஷ்டிர வ்ருததார்த்தத்தையுங் கேட்டு¹ மாகதனை ஜயிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் தூண்டப்பட்டு 'முதலில் மாகதனை எதிர்த்துப்போவது தான் முக்யம்' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் புன்னகை செய்துகொண்டு ம்ருதுவரன உரைகளுடன் உத்தவனைக் குறித்து மொழிந்தான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான்:—நீர் எமக்குச் சிறந்த கண்ணாயிருக்கின்றீர். (கண்போல எல்லா விஷயங்களையும் தெரிப்படுத்த வல்லராயிருக்கின்றீர்). கண்மறைவிலிருப்பதைத் தெரிவிக்கவல்லதன்று. நீர் எல்லா வற்றையும் தெரிவிக்க வல்லராகையால் சிறந்த கண்ணாயிருக்கின்றீர். மற்றும், எமக்கு நண்பர்; மற்றும், மர்த் ராலோசனையால் ஸாதிக்கக்கூடிய கார்யங்களின் உண்மையை அறிந்தவர். ஆகையால் இப்பொழுது எதைச் செய்யவேண்டுமோ, அதை நிரூபித்துச் சொல்வீராக. நீர் சொல்லுவதை நாங்கள் நம்புகிறோம். அப்படியே செய்யவும் செய்கிறோம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் தான் வர்வஜ்ஞானினும் ஒன்றுமறியாதவன் போல் ஆலோசனை சொல்லும்படி தூண்டுகையில், உத்தவன் அப்பகவானுடைய ஆஜ்ஞையைத் தலையால் வஹித்து மறுமொழி கூறினான். எழுபதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ உத்தவன் யுதிஷ்டிரயாகத்திற்குப் போக
வேண்டுமென்று க்ருபிக்கையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
என அப்படியே அங்கீகரித்துப் போதல். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மிகுந்த மதியுடைய உத்தவன் தேவர்ஷியாகிய நாரதர் மொழிந்ததைக் கேட்டு ஜராஸநதனை எதிர்க்கையே முக்யமென்கிற ஸபிகர்களின் அபிப்ராயத்தையும் ராஜஸூயத்திற்குப் போக வேண்டுமென்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அபிப்ராயத்தையும் அறிந்து மேல்வருமாறு கூறினான்.

உத்தவன் சொல்லுகிறான்:—தேவனே! ‘அத்தையின் பிள்ளையாகிய யுதிஷ்டிரன் யாகம் செய்யப்போகிறான். அவனுக்கு நீ ஸஹாயஞ் செய்யவேண்டும்’ என்று நாரதமஹர்ஷி மொழிந்தாரல்லவா? அதை அவர்யம் செய்யவேண்டும். சரணம் விரும்புகிற ராஜர்களைக் காக்கவேண்டியதும் அவர்யமே. இரண்டும் முக்யமான கார்யங்களே. ப்ரபூ! திக்விஜயம் செய்தபின்பு தான் ராஜஸூயயாகம் நடத்தவேண்டும். ஆகையால் முன்பு திக்விஜயம் செய்யவேண்டும். அதற்கு நீ உதவி செய்யவேண்டியது அவர்யமாகையால் நாம்இங்கிருந்து முதலில் இந்த்ரப்ரஸ்தத்திற்குப் போகவேண்டும். அங்கு யுதிஷ்டிரனால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்று அவனுடைய ப்ரயோஜனத்திற்காகவே ஜராஸநதனை வதிப்பாயாக. அங்ஙனம் திக்விஜயத்திற்காக ஜராஸநதனைக் கொல்வது, ராஜஸூயத்தை நடத்துவது ராஜர்களை விடுவிப்பது ஆகிய இரண்டு ப்ரயோஜனங்களையும் நிறைவேற்றுமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. கோவிந்தனே! முதலில் ராஜஸூயத்திற்குப் போவோமாயின் இதனாலேயே நாம் விரும்புகிற பெரிய ப்ரயோஜனமும் கைகூடுகின்றது. ஜராஸநதனைக் கொன்று ராஜர்களைச் சிறையினின்று விடுவிக்கிற உனக்குப் புகழும் உண்டாகும். அந்த

ஜராஸந்தன் பதினாயிராயிரைபலமுடையவன். பிறர்க்குப்
 பொறுக்கமுடியாத கொடிய பலமுடைய பீமஸேனனைத்
 தவிர மற்ற பவிஷ்டர்கள் அனைவர்க்கும் அவன் வருத்தி
 யும் பொறுக்க முடியாதவன். பீமஸேனன் அவனோடொ
 த்த பலமுடையவனாகையால் அவனை வெல்ல வல்லனே.
 ஆனால் அவனை தவர்த்தவ யுத்தத்தினால் வெல்ல வேண்டு
 மன்றி நூறு அக்ஷௌஹினிணைநயங்கள் பொரினும்
 வெல்லமுடியாது. அளவற்ற ஸைன்யங்களையுடைய அம்
 மகதராஜனோடு பீமஸேனனுக்கு தவர்த்தவயுத்தம் எப்
 படி நேருமென்றால், அவன் ப்ராஹ்மண விஸ்வாஸமுடை
 யவன். அவர்கட்கு வேண்டினவற்றையெல்லாம் நிறை
 வேற்றிக்கொடுக்குதன்மையன். அவன் ப்ராஹ்மணர்
 கள் வேண்டினால் ஒருகாலும் மறுக்கமாட்டான். ஆகை
 யால் பீமஸேனன் ப்ராஹ்மணவேஷம் பூண்டு அவனிடம்
 சென்று தவர்த்தவயுத்தத்தை யாசிக்கவேண்டும். நீ
 ஸரீபத்தில் இருப்பா யாரின் தவர்த்தவயுத்தஞ் செய்கின்ற
 அம்மகதராஜனைப் பீமஸேனன் வந்தித்துவிடுவான். ப்ர
 பஞ்சத்தின் ஸருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கு நீயே ஆதிகா
 ரணன். காலத்தைச் சீரமாகவுடையவனும் ப்ராக்ருத
 உருவங்காற்றவனுமாகிய உனக்கு ப்ராஹ்ம ருத்ரர்களிரு
 வரும் அம்சங்களே. அவ்விருவர்முலமாய் நீயே ஸ்ரு
 ஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துகின்றனை. இங்ஙனம் நீ
 ஜராஸந்தனை வதிப்பாயாயின், அவனால் தகையுண்ட ரா
 ஜர்களின் பத்னிகள் தங்கள் சத்ருவாகிய ஜராஸந்த
 னைக் கொன்றதும் தங்களைச் சிறையினின்று விடுவித்
 ததுமாகிய நிர்மலமான உன் சரித்தரத்தைத் தத்தம் க்ரு
 ஹங்களில் குழந்தைகளைச் சீராட்டுவது முதலிய ஸம
 யங்களில் பாடுவார்கள். கோபிகைகளும் உன்னைச்
 சரணம் அடைந்த முனிவர்களும் நாங்களும் முதலை

மிடத்தினின்று யானையை விடுவித்தது ராவணனிடத்தி
னின்று ஜனகராஜன் திருமகளான ஸீதையை விடுவித்
தது கம்ஸனிடத்தினின்று தாய் தந்தைகளான தேவகீ
வஸுதேவர்களை விடுவித்தது முதலிய உன் வருத்தந்
தங்களைப் பாடுவதுபோல அவர்களும் இந்த வருத்தந்
தத்தைப் பாடுவார்கள். ஸ்ரீகருஷ்ணனே ! ஜராஸந்த
னைக் கொல்லுவது அனேகப் ப்ரபோஜனங்களையும் நிறை
வேற்றிக் கொடுக்கின்றது. (அவனை வதித்துவிட்டால்
சிசுபாலாதிகளை அனாயாஸமாக வதிக்கலாம்): ஜராஸந்த
னால் தகையப்பட்ட ராஜர்களின் புண்யகர்மம் பலிக்கும்
படியான தசையை அடைந்திருக்கின்றமையால் அவர்
களை விடுவிக்கவேண்டியது அவர்யமாயிருக்கின்றது.
ராஜஸூய யாகம் உனக்கு இஷ்டமானதே. (யுதிஷ்டி
ரன் அதைச் செய்ய விரும்புகிருனாகையால் அவனுக்கு
இஷ்டமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆகையால் நாம்
ராஜஸூய யாகத்தை உத்தேசித்துப் போவதுதான்
நலம்.)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ராஜனே ! தன்பக்தர்
களைக் கைவிடாமல் பாதுகாக்குக தன்மையான ஸ்ரீக்ரு
ஷ்ணனும் தேவர்ஷியாகிய நாரதரும் மற்றும் அங்குள்ள
யதுவருத்தர்களும் பலராமனும் இங்ஙனம் உத்தவன்
எல்லாவிதத்திலும் மங்களத்தை விளைவிக்குமாறு மொ
ழிந்த உரையைக் கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்து புகழ்ந்
தார்கள். அப்பரல் தேவகியின் குமாரனும் ஷாட்
குண்ய பூர்ணனும் ப்ரபுவுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வஸு
தேவன் முதலிய பெரியோர்களிடத்தில் அனுமதி பெற்
றுக்கொண்டு ஜயசீலனான தாருகன் முதலிய ப்ருத்தயர்
களை ப்ரயாணப்படும்படி ஆஜ்ஞாபித்தான். சத்ருக்
களை அழிப்பவனே! புதல்வர்களோடும் மற்றுமுள்ள

கருவிகளோடும் தன் பத்னிகளைப் புறப்படச்செய்து பல
 ராமனிடத்திலும் யதுராஜனான உக்ரஸேனனிடத்தி
 லும் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு ஸூதன் கொண்டு
 வந்த கருடக்கொடியுடைய தன்ரதத்தின்மேல் ஏறிக்
 கொண்டான். அப்பால் தேர் யானை காலாள் குதி
 ரைக்காரர் ஆகிய இவற்றின் தலைவர்களால் பயங்கர
 மான தன் னையத்தினால் சூழப்பட்டு ம்ருதங்கம் துந்
 துபி ஆனகம் சங்கம் கோமுகம் முதலிய வாத்யங்களின்
 கோஷங்களால் நிகைகளெல்லாம் ஒலிக்கும்படி செய்து
 கொண்டு பட்டணத்தினின்று புறப்பட்டான். பதி
 வரைதகளான ருங்மிணி முதலிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணபத்னி
 கள் நிறந்த ஆடை ஆபரணம் அங்கராகம் பூமாலை
 இவைகளை அணிந்து தத்தம் புதல்வர்களோடுகூடிக்
 கத்தி கேடயம் இவைகளைக் கையிலேந்தின ப்ருத்யர்
 களால் பாதுகாக்கப்பட்டுத் தங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற
 குதிரை பொற்சிவிகை முதலிய வாஹனங்களின்மேல்
 ஏறிக்கொண்டு ரதத்தின்மேலேறிப் போகின்ற தங்கள்
 கணவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள்.
 ப்ருத்யர்களின் ஸ்த்ரீகளும் விலைமாதுகளும் நன்கு
 அலங்கரித்துக்கொண்டு பாய் குடிசை கம்பளி துணி
 முதலிய கருவிகளையெல்லாம் எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு
 பல்லக்கு ஓட்டகம் எடுத்து கிடா கழுதை கோவேறு
 கழுதை வண்டி பெண்யானை முதலிய வாஹனங்களில்
 ஏறிக்கொண்டு சென்றார்கள். பெரிய தவஜபடங்களும்
 சத்ரமாமரங்களும் சிறந்த ஆயுதங்களும் ஆபரணங்
 களும் கிரீடங்களும் தவஜங்களும் அமைந்து பெருங்
 கோஷமுடைய அந்தப் பெரிய ஸையன்யம் ஸூர்யனு
 டைய கிரணங்களால் கலக்கமுற்ற திமிங்கலம் முதலிய
 ஜலஜந்துக்களால்மேலெழுகின்ற அலைகளையுடைய ஸமுத்

சம்போல் பகலில் விளங்கிற்று* அப்பால் நாரத முனிவர் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் வெகுமதிக்கப்பெற்று அவன் செய்த பூஜையை ப்ரீதியுடன் பெற்றுக்கொண்டு அவனை மனத்தில் நமஸ்கரித்து அவனுடைய அபிப்ராயத்தையும் அறிந்து அவனுடைய காட்சியினால் இந்த்ரியங்களெல்லாம் ஸந்தோஷம் அடையப்பெற்று ஆகாசமார்க்கத்தினால் புறப்பட்டுப்போனார். தேவகியின் 'புதல்வனும் மஹானுபாவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ராஜதூதனைக் குறித்து 'நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். நான் மகதராஜனைக் கொன்றுவிடுகிறேன். உங்களுக்குக் கேஷமும் உண்டாகும்' என்று மொழிந்தான். இங்ஙனம் சொல்லியனுப்பப்பட்ட அத்தூதன் அம்மன்னவர்களிடம் சென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொன்னபடி எல்லாவற்றையும் மொழிந்தான். அவர்களும் மாகதனுடைய பந்தனத்தினின்று விடுபடவிரும்பி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய காட்சியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஆனந்தம் ஸௌவீரம் குரு குருக்ஷேத்ரம் இத்தேசங்களைக் கடந்து இடையிலுள்ள பர்வதங்களையும் நதிகளையும் பட்டணங்கள் க்ராமங்கள் இடைச்சேரிகள் பொன் வெள்ளி விளையுமிடங்கள் இவற்றையும் கடந்தான். அப்பால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வருஷத்வதி ஸரஸ்வதி என்னும் இந்நதிகளையும் பஞ்சாலதேசங்களையும் மத்ஸ்யதேசங்களையும் கடந்து இந்த்ரப்ரஸ்தம் போய்ச்சேர்ந்தான். யுதிஷ்டிரன் மனுஷ்யர்களுக்குக் கிடைக்க அரிதான காட்சியையுடைய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வருவதைக் கேட்டு ஸந்தோஷம் அடைந்து புரோஹிதர்களோடும் பந்துக்களோடும் நண்பர்களோடும் கூடிப் பட்டணத்தினின்று புறப்பட்டான். அந்த யுதிஷ்டிரன் பெரிய வாத்ய கோஷத்தோடும் அத்தகைய வேதகோஷத்தோடும்

இத்தரியங்கள் ப்ராணனை எதிர்கொள்வதுபோல ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எதிர்கொண்டான். அப்பாண்டவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டு மனம் உருகப்பெற்றுக் கண்டு நெடுநாள் ஆனமையாலும் மிகவும் அன்பிற்கிடமாகையாலும் அவனை அடிக்கடி ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டான். அந்த யுதிஷ்டிரன் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு நிர்மலமான வாஸஸ்தானமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அங்கத்தை இருபுஜங்களாலும் ஆலிங்கனஞ்செய்து அசுபங்கனெல்லாம் தீர்ந்து கண்களில் ஆநந்தகீர் பெருகவும் உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூசும் உண்டாகவும் லோகவ்யாபாரம் மறக்கவும் பெற்று மஹாநந்தம் அடைந்தான். பீமஸேனன் புன்னகை செய்துகொண்டே ப்ரீதியின் மிகுதியாலுண்டான கண்ணீர்களால் கண்கள் மறையப்பெற்று அம்மான் பின்னையாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அணைத்துக் கொண்டு ஸந்தோஷம் அடைந்தான். நகுல ஸஹதேவர்களும் அர்ஜுனனும் கண்களில் மேன்மேலென ஆநந்தகீர் பெருகப்பெற்று மிகவும் அன்பிற்கிடமான அவ்வச்சுதனை அணைத்துக் கொண்டார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனால் அணைக்கப்பெற்று நகுலஸஹதேவர்களால் அணைத்து அபிவாதனமும் செய்யப்பெற்று யுதிஷ்டிரன் பீமன் ப்ராஹ்மணர்கள் மற்றுமுள்ள குலவருத்தர்கள் ஆகிய இவர்களுக்குப் பாதவந்தனஞ் செய்து வெகுமதிக்கப்பெற்றுக் குருக்களையும் ஸ்ருஞ்சயர்களையும் கேகயர்களையும் வெகுமதித்து விசாரித்தான். ஸூதர்களும் மாகதர்களும் கந்தர்வர்களும் வந்திகளும் ஹாஸ்யக்காரர்களும் ப்ராஹ்மணர்களும் மிருதங்கம் சங்கம் படஹம் வீணை பணவம் வேணு என்னும் இவ்வாத்பதோஷங்களுடன் தாமரைக்கண்ணாடிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் துதித்தல் ஆடல்பாடல்இவைகளைச்செய்தார்கள். புன்ய

மான புகழுடையவர்களுக்குச் சிகாமணியான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இங்ஙனம் நண்பர்களால் சூழ்ந்து துதிக்கப்பெற்று அலங்காரஞ் செய்யப்பெற்ற பட்டணத் திற்குள் நுழைந்தான். அப்பட்டணத்தின் வீதிகளெல்லாம் யானைகளின் மதஜலங்களாகிற பரிமளமுள்ள நீர்களால் நனைக்கப்பட்டிருந்தன. மற்றும், அந்நகரம் விசித்ரமான த்வஜங்களாலும் ஸ்வர்ணமயமான தோரணங்களாலும் பூர்ணகும்பங்களாலும் நன்கு ஸ்னானஞ்செய்து புதிய வெண்பட்டு வஸ்தரங்களை உடுத்து ஆபரணங்களை அணிந்து சந்தனம் முதலிய அங்கராகங்களைப் பூசிக்கொண்டிருக்கிற புருஷர்களாலும் அத்தகைய மடந்தையர்மண்களாலும் விளக்க முற்றிருந்தது. மற்றும், அந்நகரம் வீடுகள்தோறும் நன்கு எரியுமாறு தீபங்களை ஏற்றிப் புஷ்பம்முதலிய பலிகளை இட்டுச் சாளரங்களின் வழியாய் வெளிவருகின்ற தூபங்களால் அழகாகித் திகழ்கின்ற பதாகைகளுடையதும் வெள்ளியால் இயற்றின பெரிய சிகரங்களின் தூரியில் பொற்கலசங்கள் இடப்பெற்ற மாளிகைகளால் நிரம்பியதுமாயிருந்தது. இத்தகையதான இந்தப் ப்ரஸ்தநகரத்திற்குள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ப்ரவேசித்தான். மனுஷ்யர்கள் கண் கொட்டாத படி பேராவலுடன் பார்ப்பதற்குரிய பேரழகனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வருவதைக் கேட்டுப் பட்டணத்து மடந்தையர்கள் அந்தக்ஷணமே வீட்டுவேலைகளையும் படுக்கையில் கணவர்களையும் துறந்து பார்க்கவேண்டுமென்னும் பேராவலால் தலைச்சொருக்குகளும் அரையிலுடுத்த வெண்பட்டுவஸ்தரத்தின் முடியும் அவிழ்ப்பெற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்க்க ராஜமார்க்கத்திற்கு வந்தார்கள். வீடுகளில் உப்பரிக்கைகளின்மேல் ஏறிக் கொண்டிருக்கிற யௌவனவயதுடைய பெண்மணிகள்

யானை குதிரை தேர் காலாட்கள் இவைகளால் மிகவும் நிறைந்திருக்கிற அந்த ராஜமார்க்கத்தில் பார்வையக ளோடு வருகின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டு அவன்மேல் புஷ்பங்களை இறைத்து அவனை மனத்தினால் ஆலிங்க னஞ் செய்து புன்னகையோடுகூடின கண்ணோக்கத் தினால் 'நல்வரவா' என்று வினவினார்கள். அம்மடந் தையர்கள் 'சந்த்ரனோடு கூடிய நகைத்ரங்கள்போன றிருக்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணபத்னிகளைக் கண்டு 'இவர்கள் எனன புண்யஞ் செய்தார்களோ?' ஏனென்றால், புரு ஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கம்பீரமான புன்னகை யோடு கூடின கடைக்கண்ணோக்கத்தினால் இவர்கள் கண்களுக்கு மஹோத்ஸவத்தை விளைக்கிறுனல்லவா?' என்று மொழிந்தார்கள். பாபங்களெல்லாம் தீரப்பெற்ற பட்டணத்து ஜனங்களும் தொழிலாளர்களில் முக்யர் களும் மங்களவஸ்துக்களைக் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு வந்து ஆங்காங்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பூஜித்தீர்கள். (அத னால் அவர்கள் பாபங்களெல்லாம் தீரப்பெற்றார்கள்). அம் முகுத்தன் ப்ரீதியினால் பரபரப்புற்று மலர்ந்த கண்களை யுடைய அந்தப்புரத்து ஜனங்களால் எதிரகொள்ளப் பெற்று ராஜக்ருஹத்திற்குள் துழைந்தான். குந்தி தன் னுடன்பிறந்தவனுடைய பிள்ளையும் மூன்று லோகங் களுக்கும் ஈஸ்வரனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக்கண்டு மனக் களிப்புற்று மஞ்சத்தினின்று எழுந்து தனாமனாட்டுப் பெண்ணாகிய த்ரௌபதியுடன் அவளை அணைத்துக் கொண்டாள். யுதிஷ்டிர மன்னவன் தேவர்களுக்குத் தேவனான ப்ரஹ்மதேவனுக்கும் நியாமனாகிய ஸ்ரீக்ரு ஷ்ணனைத் தனக்ருஹத்திற்கு ஆதரவுடன் அழைத்துக் கொண்டுவந்து ஸந்தோஷத்தினால் மெய்ம்மறந்து அவ னைப் பூஜிக்கவேண்டிய விஷயத்தில், செய்யவேண்டிய.

காரியம் இன்னதென்று தெரியப்பெறுதிருந்தான். ராஜனே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன் தந்தையின் உடன் பிறந்தவளான குந்திக்கும் பெரியோர்களின் பத்னிகளான மற்றுமுள்ள மடந்தையர்களுக்கும் வந்தனஞ் செய்து த்ரௌபதியாலும் தன்னுடன்பிறந்தவளான ஸுபத்ரையாலும் வந்தனஞ் செய்யப் பெற்றான். த்ரௌபதி தன்மாமியாரான குந்தியால் தூண்டப்பட்டு ருக்மிணி ஸத்யைபத்ரை ஜாம்பவதி காலிந்தி மித்ரவிந்தை லக்ஷ்மணை நாக்னஜிநி முதலிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணபத்னிகளனைவரையும் மற்றும் எவரெவர் வந்தார்களோ அம்மடந்தையர்களையும் வஸ்தரங்கள் பூமாலைகள் அலங்காரங்கள் இவை முதலியவைகளைக் கொடுத்துப் பூஜித்தான். தர்மராஜன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும் அவனுடைய ஸைன்யங்களையும் அவனோடுகூட வந்தவர்களையும் அவனுடைய பார்யைகளையும் புதிதுபுதிதாயிருக்கும்படி ஸுகமாக வஸிக்கச் செய்தான். எவன் முன்பு அர்ஜுனனோடு கூடிக் காண்டவவனத்தினால் அக்னிக்கு த்ருப்தியை விளைவித்து அவ்வக்னியினின்று மயனை விடுவித்து அவனைக் கொண்டு யுதிஷ்டிரமஹாராஜனுக்கு நிவ்யமான ஸபையை ஏற்படுத்திக்கொடுத்தானோ, அத்தகையனான ஜனார்த்தனனை அந்த யுதிஷ்டிரமஹாராஜன் ஆவனுடன் வஸிக்கும்படி செய்துகொண்டு வந்தான். அம்மஹானுபாவன் யுதிஷ்டிரனுக்கு ப்ரியஞ் செய்ய விரும்பி அர்ஜுனனுடன் ரதத்தில் ஏறிப் படர்களால் சூழப்பட்டு விளையாடிக் கொண்டு அங்குச் சில மாதங்கள் வஸித்திருந்தான். எழுபத்தொன்றாவது அத்பாயம் முற்றிற்று.

—◆◆◆ { ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பீமஸேனனைக் கொண்டு } ◆◆◆—
ஜராஸந்தனை வதித்தல்.

ஸ்ரீககர் ரொல்லுகிருர்:—ஒருகால் ஸபையினிடையிலு முனிவர்கள் ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவைஸ்யர்கள் ப்ரா தாக்கன் ஆசாயிகள் குலவ்ருத்தர்கள் ஜ்ஞாதிகள் ஸம்பந்திகள் பரதுக்கள் இவர்களால் சூழப்பட்ட யுதிஷ்டிரன் இவர்கள் அனைவரும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

யுதிஷ்டிரன் சொல்லுகிருன்:--கோவிந்தனே! ப்ரபூ யாகங்களில்சிறந்த ராஜஸூயயந்தத்தினால்பரிசுத்தமான உன் விபூதிகளான தேவதைகளை ஆராதிக்க விரும்புகிறேன். அதை நீ நிறைவேற்றவேண்டும். அசுபங்களைப் பேசுக்கவல்ல உன்பாதுகைகளை எவர்கள் நல்லமனமுடையவர்களாகித் தேஹநிதினால் ஸர்வகாலமும் பரிசரிப்பதும் மனத்தினால் தயாணிப்பதும் வாயால் னுதிப்பதும் செய்கின்றார்களோ, அவர்கள் மோக்ஷத்தை அடைகின்றார்கள். உடனே! பற்பநாபனே! அவர்கள் எந்தெந்த மனோரதங்களை விரும்புகிறார்களோ அவற்றையும் பெறுகின்றார்கள். பரிசர்யை முதலியன செய்யாதவர்கள் சக்ரவர்த்திகளாயினும் அவற்றைப் பெற முடியாது. (நீ பக்தர்களிடத்தில் பக்ஷபாதமுடையவனாகையால் உன்பாதாரவிரதங்களைப் பற்றின எங்கள் மனோரதம் எல்லாம் ஸுகமாக நிறைவேறக்கூடுமல்லவா?) தேவர்களுக்கும் தேவனே! ஆகையால் இவ்வுலகம் உன்பாதாரவிரதங்களைப் பணிதலின் ப்ரபாவத்தைக் காணுமாக. குருக்கள் ஸ்ருஞ்சயர்கள் இவர்களுக்குள் எவர்கள் உன்னைப் பணிகின்றார்களோ, எவர்கள் பணிகிறதில்லையோ, அவ்விருவர்களின்நிலைமையையும் காட்டு

வாயாக. (உன்னைப் பணிகிறவர்கள் கேஷமம் பெறுவதையும் பணியாதவர்கள் அதைப் பெறாதொழிவதையும் உலகத்தவர்களுக்குப் பரத்யக்ஷமரம்படி காட்டுவாயாக). கெட்ட குணங்கள் எவையுமின் றிக் கல்யாண குணங்கள் நிறைந்திருக்கிற பரப்ரஹ்மரூபனு உனக்குத் தன்னுடையவனென்றும் பிறனென்றும் பேதபுத்தி கிடையாது. நீ ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவன். (பல சரீரங்களையுடைய ஒருவனுக்குத் தன்சரீரங்களுக்குள் சிலவற்றில் தன்னுடையவையென்னும் நினைவும் சிலவற்றில் பிறனுடையவையென்னும் நினைவும் உண்டாகாதல்லவா? ஜகத்தெல்லாம் உனக்குச் சரீரமாகையால் அதில் சிலவற்றில் ப்ரீதியும் சிலவற்றில் அப்ரீதியும் உண்டாகாது). நீ எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்க்குந்தன்மையன்; தனக்கு அஸாதாரணமாயிருப்பதும் அளவற்றதுமாகிய ஆகந்தத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவன். உனக்கு ராகம் த்வேஷம்முதலியவை எவையும் கிடையா. ஆயினும் உன்னைப் பணிகிறவர்களிடத்தில்தான் உனக்கு அனுக்ரஹம். அதிலும் பணிகைக்கு உரியபடிதான் பலன் கொடுப்பாய். கல்பவ்ருக்ஷம் தன்னைப் பணிகிறவர்களுக்குப் பலன் கொடுக்குமேயன்றித் தன்னைப் பணியாதவர்களுக்குப் பலன் கொடுக்காது. இதைப்பற்றி அந்தக் கல்பவ்ருக்ஷத்திற்குப் பக்ஷபாதமென்று சொல்லக்கூடுமோ? அங்ஙனமே நீயும் உன்னைப் பணிகிறவர்களின் மனோரதங்களை நிறைவேற்றுவது பக்ஷபாதமாகாது.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—ராஜனே! சத்ருக்களை அழிப்பவனே! நீ நன்றாக விச்சயித்தனை. மங்களமான உன்புகழ் இதனால் உலகங்கள்முழுவதும் நிரம்பும். நிஷிகளாகும் பித்ருதேவதைகளுக்கும் உனது

நண்பர்களான எங்களுக்கும், ஆயிரம் சொல்லி என்? ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் யாகங்களில் சிறந்த இந்த ராஜஸூரியாகம் இஷ்டமானது. ஸமஸ்த ராஜர்களை யும் ஜயித்து ஜகத்தையெல்லாம் வசப்படுத்திக்கொண்டு ஸம்பாரங்களை யெல்லாம் ஸித்தப்படுத்திப் பெருமையுடைய இந்த யாகத்தை நடத்துவாயாக. ராஜர்களை எப்படி ஜயிப்பேனென்று சங்கிக்கவேண்டாம். இதோ இருக்கின்ற உன்பராதாக்களாகிய பீமஸேனாதிகள் லோகபாலர்களான தேவதைகளின் அம்சங்களால் பிறந்தவர்கள். இவர்களால் ஸமஸ்த ராஜர்களையும் அனாயாஸமாகவே ஜயிக்கக்கூடும். மற்றும், இந்திரியங்களை வெல்ல முடியாதவர்களால் வருந்தியும் வெல்லமுடியாத நான் இந்திரியங்களை வென்று என்னிடத்தில்பக்தியினால் தாழ்ந்த மனமுடைய உன்னால் வெல்லப்பட்டேன். இனி உனக்கு எதுதான் ஸாதிக்கமுடியாதது? என்னையே முக்யமாகப்பற்றி என்னிடத்தில் கிலை நின்ற மனமுடையவனை எத்தகைய தேவனாயினும் தேஜஸ்வினாலாவது யசஸ்வினாலாவது செல்வத்தினாலாவது ஸைன்பம் முதலிய ஸம்ருத்திகளாலாவது இவ்வுலகத்தில் பரிபவிக்க முடியாது. இனி மன்னவர்கள் பரிபவிக்கவல்லரல்ல ரென்பதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—யுதிஷ்டிரன் ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் மொழிந்ததைக் கேட்டு ஸந்தோஷம் அடைந்து முகம் மலரப்பெற்று ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் தேஜஸ்வினால் வளர்க்கப்பட்ட பீமஸேனன் முதலிய பராதாக்களைத் திக்விஜயஞ் செய்ய நியமித்தான். அந்த யுதிஷ்டிரன் ஸ்ருஞ்சயர்களோடு கூட ஸஹதேவனைத் தெற்குதிக்கிலும், நகுலனை மேற்குதிக்கிலும், அர்ஜுனனை வடக்குதிக்கிலும், மத்ஸ்யர் கேகயர் மத்ரகர் இவர்களுடன்

பீமஸேனனைக் கிழக்குதிக்கிலும் ஜயித்து வரும்படி நியமித்தான். மன்னவனே! வீரர்களான அந்தப் பீமஸேனாதிகள் தங்கள் தேஜஸ்ஸினால் ராஜர்களை யெல்லாம் ஜயித்துத் திசைகளினின்று அபாரமாகப் பணத்தைக் கொண்டு வந்து யாகஞ் செய்யப் போகிற தர்மபுத்ரனிடம் சேர்த்தார்கள். தர்மபுத்ரன் ஜராஸந்தனை ஜயிக்க வில்லையென்று சொல்லக்கேட்டு அதைப்பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அப்பொழுது உத்தவன் சொன்ன உபாயத்தையே அவனுக்கு மொழிந்தான். அப்பால் பீமஸேனன் அர்ஜுனன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஆகிய இம்மூவரும் ப்ராஹ்மணவேஷம் பூண்டு இந்த்ரப்ராஸ்தத்தினின்று புறப்பட்டு ஜராஸந்தன் இருக்குமிடமாகிய கிரிவ்ராஜத்திற்குப் போனார்கள். க்ஷத்ரியர்களும் ப்ராஹ்மணவேஷம் பூண்டவர்களுமாகிய அந்தப் பீமஸேனாதிகள் க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்தி லிருந்துகொண்டு அவ்வாஸ்ரமதர்மங்களைக் குறைவற அனுஷ்டிப்பவனும் ப்ராஹ்மணர்களிடத்தில் விஸ்வாஸமுற்று அவர்கள் விரும்பினவற்றையெல்லாம் கொடுப்பவனுமாகிய ஜராஸந்தனிடம் அவன் அநிதிஸத்காரஞ்செய்யும் வேளையில் சென்று இங்ஙனம் யாசித்தார்கள்.

பீமாதிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—ராஜனே! நாங்கள் வெகு தூரங்கடந்து வந்த அதிதிகளென்று அறிவாயாக. நாங்கள் உன்ரிடத்தில் ஒன்று யாபித்துப் பெறவேண்டுமென்று வந்திருக்கிறோம். உனக்கு சேஷமம் உண்டாகுக. நாங்கள் எதை விரும்புகிறோமோ அதை எங்களுக்குக் கொடுப்பாயாக. ‘நீங்கள் விரும்பினது கொடுக்கக்கூடாததா யிருக்குமாயின் என் செய்வேன்’ என்று சொல்ல வேண்டாம். ஏனென்றால், பொறுக்குந்தன்மையர்களுக்கு எதுதான் பொறுக்க

முடியாதது? எதுவும் இல்லை. துஷ்ட ஸ்வபாவமுடையவர்களுக்கு எதுதான் செய்யத்தகாதது? எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்க்கும் தன்மையர்களுக்கு எவன் தான் பிறன்? தான் சிலர்களுக்கு எதுதான் கொடுக்கத்தகாதது? (பொறுமையுள்ளவர்களுக்குப் பொறுக்க முடியாதது எதுவும் இல்லாதாப் போலவும், துஷ்டர்களுக்குச் செய்யத்தகாத கார்யம் எதுவும் இல்லாதாப் போலவும், ஜகத்தையெல்லாம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகப் பார்க்கும் ஞானிகளுக்குப் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமல்லாதவஸ்து எதுவும் தோற்றாதாப் போலவும், மிகவும் உதாரகுணமுடையவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடாதது எதுவுமே இல்லை. தானசிலர்கள் தேஹத்தையுங்கூட யாசகர்களுக்குக் கொடுத்து விடுவார்கள்). எவன், தான் ஸமர்த்தனாயிருந்தும் நிலைநின்றிருப்பதல்லாத சரீரத்தைக் கொண்டு ஸத்புருஷர்களால் பாடத்தகுந்ததும் நிலைநின்றிருப்பதுமாகிய புகழை வினைத்துக்கொள்ளாதிருப்பானோ, அவன் நிந்திக்கத்தகுந்தவன்; மற்றும், 'இவன் என்ன தெளர்ப்பாக்யமுடையவனோ?' என்று மன இரக்கமுடையவர்களால் சோதிக்கத் தகுந்தவன். நிலையற்ற சரீரத்தினால் நிலைநின்ற புகழைச் சம்பாதித்தவர்கள் உண்டோ என்றால் சொல்லுகிறோம், கேள். ஹரிச்சந்தரன் விஸ்வாமித்ரருடைய கடனைத் தீர்க்கும் பொருட்டுப் பிள்ளை பெண்டிர் முதலியவற்றையும் விற்றுத் தான் சண்டாளஜீ தன்மையை அடைந்தும் மன வெறுப்பற்றிருந்து கடைசியில் அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்களுடன் ஸ்வர்க்கலோகம் போய்ச் சேர்ந்தான். ரத்திதேவன் தன் குடும்பத்துடன் நாற்பத்தெட்டு நாள் கள் சோறு தண்ணீர் இவை கிடைக்கப்பெறுகிறதூகடைசியில் கிடைத்ததையும் அதிதிகளுக்குக் கொடுத்த

து ப்ராஹ்மலோகம் அடைந்தான். உஞ்சவ்ருத்திபண்ணிக்கொண்டிருந்த முத்தகன் ஆறுமாதங்கள் குடும்பத்துடன் வருத்தமுற்றிருந்தும் கடைசியில் அதிதி ஸத்காரஞ் செய்து ப்ராஹ்மலோகம் அடைந்தான். சிபி சக்ரவர்த்தி தன்னைச் சரணம் அடைந்த புருவைக் காக்கும்பொருட்டுத் தன்மாம்ஸத்தைப் பருந்துக்குக் கொடுத்து ஸ்வர்க்கலோகம் அடைந்தான். பலிசக்ரவர்த்தி ப்ராஹ்மணவேஷம் பூண்டு வந்த விஷ்ணுவுக்குத் தன்ஸொத்தையெல்லாம் கொடுத்து அவனையே தன் வசஞ்செய்து கொண்டான். புரு அதிதியாக வந்த வேடனுக்குத் தன்பேடையுடன் மாம்ஸத்தைக் கொடுத்து விமானத்தின்மேல் ஏறி ஸ்வர்க்கலோகஞ் சென்றது. வேடன் அந்தப் புருக்களின் கதியைக் கண்டதான் மிகவும் மனவெறுப்புற்று மஹாப்ரஸ்தானஞ் செய்து காட்டுத் தீயில் அகப்பட்டுத் தேஹம் எரியுண்டு பாபங்கள் தீர்ந்து ஸ்வர்க்கம் அடைந்தான். இங்ஙனம் மற்றும் பல மஹானுபாவர்களும் நிலையற்ற சரீரத்தினால் நிலைநின்ற புகழைச் சம்பாதித்தார்கள்.

ஸ்ரீககர் சொல்லுகிறார்:—ஜராஸந்தன் குரல்களாலும் ஆகாரங்களாலும் நானுறைந்த புஜங்களாலும் அந்த யாசகர்களைக் கூத்தரியர்களென்றும் த்ரௌபதீ ஸ்வயம்வராதிகளில் முன்பு நாம் இவர்களைப் பார்த்திருக்கிறோமென்றும் தெரிந்துகொண்டு ‘இவர்கள் கூத்தரியர்கள்; ப்ராஹ்மணவேஷங்களைத் தரித்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் துறக்கமுடியாத தேஹத்தை யாசிப்பார்களாயினும் கொடுத்து விடுகிறேன். ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு கபடத்தினால் ப்ராஹ்மணவேஷம் பூண்டு பலிசக்ரவர்த்தியிடம் வந்து மூன்றடிகள் வேண்டி வளர்ந்து உலகங்களையெல்லாம் அளந்து பெற்றுக்கொண்டு

அவனை மஹத்தான ஐஸ்வர்யத்தினின்று நழுவச் செய்தான். ஆயினும் அவனுடைய புகழ் நிர்மலமாகித் திசைகளெல்லாம் நிரம்பிச் செவிப்படவில்லையா என்ன? ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு இந்த்ரனுக்கு த்ரிலோகராஜ்யமாகிற ஐஸ்வர்யத்தை வாங்கிக் கொடுக்க விரும்பி ப்ராஹ்மண வேஷம் பூண்டு வந்து யாசிக்கையில் தைத்யராஜனாகிய பலி அக்கபடத்தை அறிந்தும் சுக்ராசார்யனால் தடுக்கப்பட்டும் அவனுக்குப் பூமியைக் கொடுத்தான். அழியுந்தன்மையுடைய க்ஷத்ரியதேஹம் ப்ராஹ்மணனுக்காக நிர்மலமான பெரும்புகழை விளைக்காது போமாயின், அத்தேஹம் ஜீவித்திருப்பதனால் என்ன ப்ரயோஜனம்?" என்று கம்பீரமான மதியுடைய அந்த ஜராஸந்தன் தனக்குள் சிந்தித்து நிச்சயித்துக் கொண்டு க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனன் பீமஸேனன் இவர்களைப் பார்த்து 'ஓ அந்தணர்களே! உங்களுக்கு இஷ்டமான மனோரதத்தை வரிப்பீர்களாக, உங்களுக்கு என் தலையையாயினும் கொடுக்கின்றேன்' என்றான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—ராஜஸ்ரேஷ்டனே! உனக்கு இஷ்டமாயிருக்குமாயின் எங்களுக்கு இரட்டையிரட்டையாக யுத்தங் கொடுப்பாயாக, (த்வர்த்வ யுத்தம் கொடுப்பாயாக). நாங்கள் யுத்தத்தை விரும்பிவந்த க்ஷத்ரியர்கள்; அன்னத்தை விரும்பிவந்த ப்ராஹ்மணர்களல்லோம். இவன் ப்ருதையின் புதல்வனாகிய பீமஸேனன். இவன் அவனுடைய ப்ராதாவான அர்ஜுனன். நான் இவர்களுக்கு அம்மான் பிள்ளையும் உன் சத்ருவுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்று தெரிந்துகொள்வாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அறிவிக்கப்பட்ட அந்த மாகதமன்னவன் உரக்கச்

சிரித்துக் கோபாவேசமுற்று 'அறிவில்லாத மூடனே! யுத்தம் விரும்புகிறீர்களா! ஆனால் உங்களுக்கு அப்படியே யுத்தம் கொடுக்கிறேன். நீ யுத்தத்தில் தைரியமற்ற மனமுடையவன். ஆகையால் பயப்படுத்தன்மையான உன்றோடு நான் யுத்தஞ் செய்யமாட்டேன். நீ உன் ஸொந்த பட்டணமாகிய மதுரையை விட்டு ஸமுத்ரத்தைச் சரணம் அடைந்தனையல்லவா? இவ்வர்ஜுனனோ வென்றால் வயதில் எனக்கு ஒத்தவனல்லன். அதிகபலமுடையவனுமல்லன். ஆகையால் இவன் என்றோடு யுத்தஞ் செய்யத்தகுந்தவனல்லன். பீமஸேனனோ வென்றால் என்றோடொத்த பலமுடையவன். ஆகையால் அவனோடுமாத்ரமே யுத்தஞ் செய்வேன்' என்று மொழிந்து பீமஸேனன்கையில் பெரிய ஒரு கதையைக் கொடுத்துத் தானும் மற்றொரு கதையை எடுத்துக்கொண்டு பட்டணத்தினின்று வெளிப்புறப்பட்டான். வீரர்களும் யுத்தத்தில் கொடிய மதமுடையவர்களுமாகிய பீமஸேனன் ஜராஸந்தன் இவ்விருவர்களும் மேடுபள்ளமில்லாத இடத்தில் ஒன்று சேர்ந்து யுத்தஸந்தரஹஞ் செய்து கொண்டு வஜ்ராயுதம்போன்ற கதைகளால் ஒருவரை யொருவர் அடித்துக் கொண்டார்கள். வலமாகவும் இடமாகவும் விசித்ரமான மண்டலகதிகளைச் செய்கின்ற அவ்வீரர்களின் யுத்தம் ரங்கத்தை அடைந்த யானைகளின் யுத்தம்போன்றிருந்தது. அப்பால் கதைகள் ஒன்றோடொன்று உறைவதனாண்டான சடசடவென்னும் சப்தம் வஜ்ரகோஷம்போன்று யானைகளின் தந்தங்கள் ஒன்றோடொன்று உறைவதனாண்டாகும் சப்தத்தை நிகர்த்திருந்தது. கோபமாகிற அக்னி ஜ்வலிக்கப்பெற்று யானைகள்போல் சண்டை செய்கின்ற அவ்வீரர்கள் புஜபலத்தினால் ஒருவர்

மேலோருவர் வீசியறைகின்ற அக்கதைகள் ஒருவர்க்
கொருவருடைய தோள் இடை பாதம் கை துடை
கழுத்தடி இவ்விடங்களை அடைந்து எருக்கன்களை
கள்போல முறிந்து சூர்ணமாயின. இங்ஙனம் கோப
முற்று ஒருவரை யொருவர் அடிக்கின்ற மனுஷ்ய வீரர்
களான அந்தப் பீமேஸேன ஜராஸந்தர்கள் இரும்பு
போல் உறுதியாயிருக்கின்ற முட்டிகளில் கதைகளைச்
சூர்ணஞ் செய்தார்கள். கைகளால் ஒருவரையொருவர்
அடித்துக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்கின்ற அவ்வீரர்
களின் உள்ளங் கையடியினாலுண்டான சப்தம் வஜ்ர
கோஷம்போல் கடோரமாயிருந்தது. மன்னவனே !
அப்யாஸம் பலம் ப்ரபாவம் இவையெல்லாம் ஸமமா
யிருக்கப்பெற்ற அவ்வீரர்களிருவரும் பலம் குறையாமல்
ஒருவரை யொருவர் அடித்துக் கொண்டிருக்கையில்
அந்த யுத்தம் 'இன்னவன் ஜயிப்பான். இன்னவன் தோற்
பான்' என்று ஒரு விசேஷமும் நிச்சயிக்க முடியா
திருந்தது. சத்ருவாகிய ஜராஸந்தன் இரண்டு துண்
டங்களாகப் பிறந்ததையும் ஜரையென்னும் பிசாசத்
தினால் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு ஜீவித்ததையும் மீளவும்
இரண்டு துண்டங்களாகக் கிழித்துப் பொகட்டால்
தான் அவன் மரணம் அடைவானென்பதையும் அறிந்த
யூக்ருஷ்ணன் பீமேஸேனைத் தன் தேஜஸ்வினால் உத்
ஸாஹமுற்று வளரும்படி செய்துகொண்டு இவனை
வதிக்கவேண்டும் உபாயத்தைப் பீமனுக்கு எப்படி
தெரிவிக்கலாமென்று சிந்தித்தான். அப்பால் வீணுகாத
அறிவுடைய அப்பகவான் இங்ஙனம் தெரிவிக்கலா
மென்று சிந்தித்து நிச்சயித்துக்கொண்டு ஒருகிளையை
ஓடித்து அதைத் தான் வெறுமனே பிளக்கிறவன்போல்
இருபிளவாகப் பிளந்து 'நான் இந்தக்கிளையைப் பிளப்

பதுபோல நீயும் இவனை இரண்டு துண்டங்களாகக் கிழித்துப் பொகடுவாயாக' என்று பீமனுக்கு ஸங்கேதஞ்செய்து காட்டிச் சத்ருவை வதிக்கும் உபாயத்தை அவனுக்குத் தெரிவித்தான். மிகுந்த பலமுடையவனும் யுத்தஞ் செய்பவர்களில் சிறந்தவனுமாகிய அப்பீமஸேனன் அந்த ஸங்கேதத்தை அறிந்துகொண்டு சத்ருவைப் பாதங்களில் பிடித்துக்கொண்டு பூமியில் விழுத்தள்ளி அவனுடைய ஒற்றைக்காலைத் தன்காலால் மிதித்துக்கொண்டு மற்றொரு காலைத் தன்கைகளால் பிடித்துக்கொண்டு பெருயானை கிளையை முறிப்பது போல் மலத்வாரம் துடங்கி அவனை இரண்டு துண்டங்களாகக் கிழித்துப் பொகட்டான். அப்பொழுது ஜனங்கள் ஒற்றைக்காலும் ஒற்றை வ்ருஷ்ணமும் ஒற்றை இடையும் ஒற்றை முதுகும் ஒற்றை ஸ்தனமும் ஒற்றைத் தோளும் ஒற்றைக்கையும் ஒற்றைக் கண்ணும் ஒற்றைப்புருவமும் ஒற்றைக்காதுமுடைய இரண்டு துண்டங்களைக் கண்டார்கள். இங்ஙனம் மகதராஜன் மாளுகையில் பெரிய ஹாஹாகாரம் உண்டாயிற்று. அர்ஜுனனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் பீமஸேனனை அணைத்துக் கொண்டு அவனைப் பூஜித்தார்கள். பீமஸேனன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அணைக்கப் பெற்று உடம்புநோயெல்லாம் தீர்ந்து ஸுகமுற்றான். ப்ராணிகளுக்கு நன்மை செய்யுந்தன்மையனும் அளவிடமுடியாத ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை யுடையவனும் மஹானுபாவனும் ப்ரபுவுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்த ஜராஸந்தனுடைய பிள்ளையாகிய ஸஹதேவனை மகததேசங்களுக்குப் பதியாக ஏற்படுத்தினான். ஜராஸந்தனால் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட மன்னவர்களையும் அதினின்று விடுவித்தான். எழுபத்திரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{

 ராஜர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் துதித்தலும்,
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவர்களை அனுக்ரஹித்து
 பீமார்ஜுனர்களுடன் இந்தரப்ரஸ்தம்
 சேர்ந்து தர்மபுத்ரனைக் காணுதலும்.

}

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இருபதினாயிரத்து எண்ணாறு ராஜர்கள் ஜராஸந்தனால் யுத்தத்தில் அவலீலையாக ஜயிக்கப்பட்டு மலைச்சாரலில் அடைப்புண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஸ்னானம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களில் லாமையால் உடம்பெல்லாம் அழுக்கடைந்து அழுக்குத் துணியை உடுத்துப் பசியினால் இளைத்து முகம் உலர்ந்து அடைப்புண்டிருந்தமையால் வருத்தமுற்றிருந்தார்கள். அம்மன்னவர்கள் அந்தமலைச்சாரலினின்று வெளிவந்து, மேகம்போல் கறுத்துப் பொன்னிறமான பட்டுவஸ்தரம் தரித்து ஸ்ரீவதஸ் மென்னும் அடையாளமும் நான்கு புஜங்களும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களும் தெளிந்த முகிய முகமும் திகழ்கின்ற மகரகுண்டலங்களும் கையில் தாமரைமலரும் கதை சங்கம் சக்ரம் 'இவைகளும் அமைந்து கிரீடம் ஹாரம் கைவளை அரைநாண்மலை தோள்வளை இவைகளை அணிந்து கழுத்தில் ரத்னங்களில் சிறந்த கௌஸ்துபமணி விளங்கப்பெற்று வனமாலையைத் தரித்துத் திகழ்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டார்கள். அவர்கள், அவனைக் கண்களால் பானஞ் செய்பவர்கள்போலவும் நாக்கால் நக்குபவர்கள்போலவும் மூக்கினால் மோருகிறவர்கள்போலவும் புஜங்களால் அணைப்பவர்கள்போலவும் கண்டு பாபங்கள் தொலையப் பெற்றுத் தலைகளால் அவனுடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினார்கள். அம்மன்னவர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்ட ஆரத்தத்தினால் சிறையிலிருந்த வருத்தங்களெல்லாம் தீர்ந்து கைகளைக் குவித்துக் கொண்டு அழகிய உரைகளால் அவ்விருடகேசனைத் துதித்தார்கள்

ராஜர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனாகிய ப்ரஹ்மதேவனுக்கும் நியாமகனே! உன்னையே சரணம் அடைந்தவர்களின் வருத்தங்களைப் போக்குந் தன்மையனே! விகாரங்களற்றவனே! பக்தர்களுக்கு ஸுகத்தை விளைக்கும்பொருட்டு அவதரித்து பூகிருஷ்ணனென்னும் பெயர் பூண்டிருப்பவனே! பயங்கரமான ஸம்ஸாரத்தினின்று வெறுப்புற்று உன்னையே சரணம் அடைந்திருக்கின்ற எங்களைக் காப்பாயாக. நாதனே! மதுஸூதனா! இந்த மாகதன் நம்மைச் சிறையில் அடைத்தானே யென்று நாங்கள் அவன்மேல் தோஷத்தை நினைக்கவில்லை. குணங்களையே நினைக்கின்றோம். ஏனென்றால், ப்ரபு! நீ ராஜர்களான எங்களை ராஜ்யத்தினின்று நழுவச் செய்து அனுக்ரஹித்தனை. (ஜராஸந்தன்மூலமாய் நீ எங்களை அனுக்ரஹித்தனையென்றே நாங்கள் நினைத்திருக்கின்றோம்). ராஜ்யங்கை சோரப்பெறுதல் எங்ஙனம் அனுக்ரஹமாகுமென்றால், மன்னவன் ராஜ்யத்தினாலும் ஐஸ்வர்யத்தினாலும் மதித்துத் தடையின்றி நினைத்த வழியெல்லாம் நடக்கத் தொடங்கி நன்மையைப் பெறுகிறதில்லை; உன்மாயையினால் மதிமயங்கி நிலையற்ற செல்வங்களை நிலைநின்றவையென்று நினைக்கின்றான். தெரியாத மூடர்கள் கானலைக் கண்டு ஜலாதாரமென்று ப்ரமிப்பது போல இந்த்ரியங்களை அடக்கமுடியாத மந்தர்கள் சப்தாதிவிஷயங்களாகிற உன்மாயையைச் சாஸ்வதமென்று ப்ரமிக்கின்றார்கள். நாங்கள் முன்பு ஐஸ்வர்யமதத்தினால் விவேகமற்று இந்தப் பூயிமையெல்லாம் ஜயித்துப் பெறவேண்டுமென்று ஒருவர்மேலொருவர் பொருமையுற்றுச் சிறிதும் மன இரக்கமின்றித் தம்ப்ரஜைகளை ஹிம்ஸித்துக் கொண்டு எதிரேயிருக்கிற ம்ருத்யுவை நினையாமல் கொடிய மதமு

டையவர்களாயிருந்தோம். ஸ்ரீக்ருஷ்ண! அத்தகைய நாங்கள் இப்பொழுது மிகுந்த வேகமுடையதும் அளவற்றவீர்யமுடையதும் உனக்குச் சரீரமுமாகிய காலத்தினால் ஐஸ்வர்யமெல்லாம் நழுவும்படி செய்யப்பெற்று உன்கருணையினால் கொழுப்படங்கி உன்பாதாவிந்தங்களை வணங்கி உன்னையே சரணம் அடைந்தோம். இங்ஙனம் ராஜ்யம் இருந்தால் கெடுதியும் அது இல்லாது நீங்கினால் நன்மையும் விளைகின்றனவாகையால் ஸர்வகாலமும் ரோகங்களுக்கிடமாயிருப்பதும் அழியப்போகிறதுமாகிய தேஹத்தினால் கானலோடொத்த ராஜ்யத்தை உபாஸிக்கலாகாது. ப்ரபூ! கர்த்துருக்கு மாத்ரமே ப்ரீதியை விளைப்பதும் (இதின் இன்று எப்பொழுது விழுந்து விடுவோமோ வென்னும் பயத்திற்கிடமாயிருக்கு மாகையால் துக்கம் தொடர்ந்திருப்பதும்) சரீரத்தைத் துறந்து லோகாந்தரம் சென்று அனுபவிக் கத்தக்கதும் யஜ்ஞாதிகர்மங்களின் பலனுமாகிய ஸ்வர்க்காதி ஸுகத்தையும் நாங்கள் விரும்பவில்லை. ஆகையால் நாங்கள் இந்த ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் ஸம்ஸரித்துக் கொண்டிருப்பினும் எங்களுக்கு எந்த உபாயத்தினால் உன்பாதாவிந்தங்களில் நினைவு மாறாதிருக்குமோ அத்தகைய உபாயத்தை எங்களுக்கு அனுக்ரஹிப்பாயாக. பக்தர்களுக்கு ஸுகத்தை விளைப்பவனாகையால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்றும், வஸுதேவகுமாரனாயிருக்கை ஸமஸ்தஜகத்திலும் தான் அமைந்து ஸமஸ்தஜகத்திற்கும் தான் ஆதாரமுமாகி அதன் தோஷங்கள் எவையும் தன்மேல் தீண்டப்பெறாமல் திகழ்கை ஆகிய இக்காரணங்களால் வாஸுதேவனென்றும் பெயர்களைப் பெற்றவனும் தன் பக்தர்களின் ஸம்ஸார பந்தத்தைப் போக்குந்தன்மையனும் பரமாத்மனும் வணங்

கினவர்களின் வருத்தங்களைத் தீர்ப்பவனும் கேர்விர்தா பிஷேகம் செய்யப் பெற்றவனுமாகிய உனக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மஹானுபாவனும் மன இரக்கமுடையவனும் காக்கவல்லவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஜரஸந்தனுடைய சிறையினின்று விடு பட்ட மன்னவர்களால் இங்ஙனம் துதிசெய்யப்பெற்று ம்ருதுவான மொழியுடன் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—ஓ மன்னவர்களே! நீங்கள் ஆசைப்பட்டபடியே உங்களுக்கு ஸர்வாந்தராத் மாவும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகிய என்னிடத்தில் இன்று முதல் திடமான பக்தி உண்டாகும். மன்னவர்களே! நீங்கள் நன்றாக நிச்சயித்தீர்கள். இது எனக்கு ஆநந்தமாயிருக்கின்றது. நீங்கள் சொல்லுவதெல்லாம் உண்மையே. செல்வத்தினாலும் ஐஸ்வர்யத்தினாலும் உண்டாகும் மதம் தலையெடுத்திருக்குமாயின் அது மதிமயக்கத்தை விளைத்துக் கெடுத்து விடுமென்றே நானும் நினைக்கின்றேன். கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் நஹுஷன் வேனன் ராவணன் நரகன் மற்றும் பல தேவர்களும் அஸுரர்களும் சக்ரவர்த்திகளும் செல்வக்கொழுப்பினால் தத்தம் பதவியினின்று நழுவும்படி செய்யப்பட்டார்கள். ஆகையால் நீங்கள் பிறவியுள்ள தேஹம் முதலியவை யெல்லாம் நஸ்வரங்களென்று தெரிந்து மனஆக்கத்துடன் யஜ்ஞங்களால் என்னை ஆரதித்துக்கொண்டு தர்மம் தவறாமல் ப்ரஜைகளைப் பாதுகாத்து வருவீர்களாக. பிள்ளை பேரன் முதலிய ஸந்ததிகளை வளரச் செய்துகொண்டு ஸுகதுக்கங்களையும் ஜன்மமரணங்களையும் அவ்வவை நேரும்பொழுது ஸமமாகவே அனுபவித்துக்கொண்டு என்னிடத்தில் நிலைநின்ற மனமுடையவர்களாகிக்.

காலத்தைக் கழிப்பீர்களாக. தேஹத்திலும் தேஹத்
தைத்தொடர்ந்த வீடு முதலியவற்றிலும் அஹங்காரமம
காரங்களின்றி ஆத்மபரமாத்மாக்களின் உண்மையை
ஆராய்வதில் ஊக்கமுற்று என்னிடத்தில் நன்றாக
மனத்தை நிலைநிறுத்தி ப்ராரப்தகர்மாவஸானத்தில்
பரப்ரஹ்மமாகிய என்னைப் பெறுவீர்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஷாட்குண்யபூர்ணனும்
ஜகதீஸ்வரனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அம்மன்னவர்க
ளுக்கு இங்ஙனம் கட்டளை அளித்து அவர்களுக்கு ஸ்னா
னஞ் செய்விக்கும்படி புருஷர்களுடும் ஸ்த்ரீகளுடும்
நியமித்தான். அப்பரமன் மன்னவர்களுக்குரிய ஆடை
யாபரணங்களாலும் புஷ்ப சந்தனாதிகளாலும் ஸஹதே
வனைக் கொண்டு அம்மன்னவர்களுக்குப் பூஜை செய்
வித்தான். நன்றாக ஸ்னானஞ் செய்து நன்கு அலங்
கரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற அம்மன்னவர்களுக்குச்
சிறந்த அன்னம் அளித்துப் பசிப்பித்து மன்னவர்கட்
குரிய தாம்பூலம் முதலிய பலவகைப் போகங்கங்களை
யும் நடப்பித்தான். அம்மன்னவர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ண
னால் வருத்தத்தினின்று விடுவித்துப் பூஜிக்கப்பட்டுத்
திகழ்கின்ற குண்டலங்களுடையவர்களாகிச் சரத்ருது
வில் சந்த்ராதிக்ரஹங்கள் விளங்குவது போல விளங்கி
னார்கள். அப்பகவான் அம்மன்னவர்களை ரதநங்க
ளாலும் ஸ்வர்ணத்தினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுச்
சிறந்த குதிரைகள் கட்டப்பெற்றவைகளுமான ரதங்க
ளில் ஏற்றி உண்மையும் ப்ரியமுமான உரைகளால் ஸந்
தோஷப்படுத்தித் தத்தம் தேசங்களுக்கு அனுப்பி
னான். அம்மன்னவர்கள் இங்ஙனம் மஹானுபாவஞ்
கிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் வருத்தத்தினின்று விடுவிக்கப்
பட்டு அவனையும் ஜகதீஸ்வரனான அவனுடைய சரித்ரங்

கனையுமே த்யானித்துக்கொண்டு சென்றார்கள். அவர்கள் தத்தம் தேசங்களுக்குச் சென்று தங்கள் மந்தரி முதலியவர்களுக்கு மஹாபுருஷனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய செயலைச் சொன்னார்கள்; மற்றும், அவன் எப்படிநியமித்தானோ அப்படியே சோம்பலின்றி அனுஷ்டித்துக்கொண்டு வந்தார்கள்; ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோ வென்றால், பீமஸேனனைக் கொண்டு ஜராஸந்தனைக் கொல்வித்து ஸஹதேவனால் பூஜிக்கப்பட்டு பீமார்ஜுனர்களுடன் புறப்பட்டுப் போனான். சத்ருவை வென்ற அம்மூவரும் இந்தரப்ரஸ்தம் சேர்ந்து தங்கள் நண்பர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தையும் சத்ருக்களுக்கு மனவருத்தத்தையும் விளைத்துக்கொண்டு சங்கரா தங்களைச் செய்தார்கள். இந்தரப்ரஸ்தத்திலுள்ளவர்கள் அனைவரும் அச்சங்கரா தத்தைக் கேட்டு மனக்களிப்புற்று மாகதன் முடிந்தானென்று நினைத்துக்கொண்டார்கள். யுதிஷ்டிரமன்னவனும் தன்மனோரதம் கைகூடப்பெற்றான். அப்பால் பீமஸேனன் அர்ஜுனன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஆகிய இம்மூவரும் ராஜனாகிய யுதிஷ்டிரனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து தாங்கள் செய்ததையெல்லாம் அவனுக்குச் சொன்னார்கள். தர்மபுத்ரனோ வென்றால் அதையெல்லாம் கேட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அருள் புரியப்பெற்று ஆரந்தத்தினால் கண்ணீர்த்துளிகளைப் பெருக்கிக்கொண்டு பரீதியின் மிகுதியால் ஒன்றும் பேசமுடியாதிருந்தான். எழுபத்து மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—♦♦♦ ராஜஸூய மாகமும், சிசுபாலவதமும். ♦♦♦—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! யுதிஷ்டிர மன்னவன் இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பீமஸேனனைக் கொண்டு நடத்தின ஜராஸந்தவதத்தையும் அவனு

டைய அத்தகைய வைபவத்தையும் கேட்டு ஸந்தோஷம் அடைந்து அவனைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

யுதிஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்:—மூன்று லோகங்களுக்கும் குருக்களான ஸனகாதிதிகளும் உலகத்திலுள்ள ஸமஸ்த ஜனங்களும் அந்த ஜனங்களுக்குப் பரபுக்களான மற்றவர்களும் கிடைக்க அரிதான உன்கட்டளையைப் பெற்று 'நமக்கு இது பாக்யத்தினால் கிடைத்தது' என்னும் பஹுமானத்துடன் அதைச்சிரஸ்ஸினால் தரிக்கின்றார்கள். தாமரைக் கண்ணனே! அளவற்ற மஹிமையுடையவனே! அப்படிப்பட்ட நீ தங்களை ஸ்வதந்தரப்புக்களாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஜனங்களின் கட்டளையைத் தலையால் தாங்கி நடத்துகின்றனையென்பது மனுஷ்யசேஷ்டையை அபிரயஞ் செய்வது மாத்ரமேயன்றி வேறன்று. இல்லாத பக்ஷத்தில் ஸர்வநியாமகனும் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைக் கேவல ஸங்கல்பத்தினால் நடத்துகிறவனுமாகிய உனக்குப் பராக்ருதமான விஜயம்முதலிய செயல்களை நேரே நடத்துவது எங்ஙனம் பொருந்தும்? நாமரூபங்களுக்கிடமல்லாத சேதனசேதனங்களைச் சரீரமாகவுடையவனாகி ஜகத்திற்கு உபர்தானகாரணமாயிருப்பவனும் இணை யெதிரின்றித் தானே நிமித்த காரணமாயிருப்பவனும் அதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞானம் சந்திமுதலிய கல்யாணகுணங்களால் மேன்மையுடையவனும் நித்யவிபூதியென்கிற பரம்பதத்தில் வஸிப்பவனும் பரமாத்மனுமாகிய உனக்குப் பராக்ருதமான சத்ருஜயம் முதலிய கர்மங்களால் ப்ரபாவம் வளர்வதுமில்லை; அவற்றைச் செய்யாமை யால் உன்ப்ரபாவம் குறைவதுமில்லை. ஸூர்யனுடைய தேஜஸ்ஸு உதயத்தினால் வளர்வதும் அஸ்தமயத்தி

னால் குறைவதும் உண்டோ? அங்ஙனமே உனக்கும் இச்செயல்களால் ஒரு மேன்மையாவது இவை இல்லாமையால் ஒரு தாழ்வாவது கிடையாது. ஆயினும் மானிடர்களை அனுஸரித்து நீ இங்ஙனம் நடக்கின்றனை. மாதவனே! ஒருவராலும் வெல்லமுடியாதவனே! ஆஹாரம் நித்ரை பாயம் மைதுனம் இவற்றையொழிய மற்றொன்றையும் அறியாத பசுக்களைப்போன்ற தேஹாத் மாபிமானிகளுக்கு நானென்றும் என்னுடையதென்றும் நீ யென்றும் உன்னுடையதென்றும் விபரீதபுத்திகள் உண்டாவதுபோல உன்பக்தர்களுக்கு உண்டாகிற தில்லை. அவர்களுக்கு அவ்விபரீதபுத்தியால் வரும் குறைவு நிறைவுகள் எங்கிருந்து வரப்போகின்றன? இனி உனக்கு அவ்விபரீதபுத்தியும் அதனால் வரும் குறைவு நிறைவுகளும் கிடையாவென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்த யுதிஷ்டிர மன்னவன் இங்ஙனம் மொழிந்து யாகத்திற்குரியகாலம் நேரப் பெற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அபிரந்திக்கப்பட்டுப் பிறவி முதலியவற்றால் மேன்மையுற்றவர்களும் வேதங்களை ஓதியுணர்ந்தவர்களுமாகிய த்வைபாயனர் பரத்வாஜர் ஸுமந்து கௌதமர் அஸிதர் வஸிஷ்டர் ச்யவனர் கண்வர் மைத்ரேயர் கவஷர் த்ரிதர் விஸ்வாமித்ரர் வாமதேவர் ஸுமதி ஜெயினி க்ரது பைலர் பராசரர் அகஸ்த்யர் வைசம்பாயனர் அதர்வர் கஸ்யபர் தெளம்யர் பரசுராமர் ஆஸுரி வீதிஹோத்ரர் மதுச்சந்தர் வீரஸேனர் அக்ருதவ்ரணர் இவ்வந்தணர்களை ருத்விக்குக்களாக வரித்தான். மற்றும், பிஷ்மர் த்ரோணர் க்ருபர் முதலியவர்களையும் த்ரதராஷ்டரனையும் அவன் பிள்ளைகளையும் மிகுந்த மதியுடைய விதுரனையும் அழைத்தான். மன்னவ

‘னே! ப்ராஹ்மணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் வையர்யர்களும்
 சூத்ரர்களும் ஸமஸ்த ராஜர்களும் மந்த்ரி முதலிய ராஜர்
 களின் பரிகரங்களும் அம்மன்னவனால் அழைக்கப்பெற்று
 யாகத்தைப் பார்க்க வந்தார்கள். அனந்தரம் ருத்விக்
 குக்களாக வரிக்கப்பட்ட தவைபாயனர் முதலிய அவ்வந்
 தணர்கள் யாகபூமிபைஸ்வர்ணமயமான கலப்பையினால்
 உழுது சுத்திசெய்து யுதிஷ்டிரனைத்தீக்ஷிப்பித்தார்கள்.
 முன்பு வருணனுடைய யஜ்ஞத்தில் ஸ்ருக்கு ஸ்ருவம் முத
 லிய உபகரணங்களெல்லாம் ஸ்வர்ணமயமாயிருந்தாற்
 போல் அம்மன்னவனுடைய யஜ்ஞத்திலும் உபகரணங்
 களெல்லாம் ஸ்வர்ணமயமாயிருந்தன. ப்ராஹ்மருத்ரர்க
 ளோடுகூடின லோகபாலர்கள் தத்தம் கூட்டங்களோடு
 கூடின ஸித்தர்கள் கந்தர்வர்கள் வித்யாதரர்கள் பெரு
 மையுடைய உரகர்கள் முனிவர்கள் யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்
 கள் பதகர்கள் கின்னர்கள் சாரணர்கள் அழைக்கப்
 பெற்ற ராஜர்கள் ராஜபத்னிகள் ஆகிய அனைவரும்
 அந்த யாகத்திற்கு வந்தார்கள். எல்லாரும் ஸூக்ருஷ்
 ணபக்தனும் பாண்டுவின் புதல்வனுமாகிய அந்த யுதிஷ்டி
 ரமன்னவனுடைய ராஜஸூய யாகத்தைக் கண்டு
 சிறிதும் வியப்பின்றி ‘இவனுக்கு இது மிகவும் தகுந்த
 து’ என்று நினைத்தார்கள். தேவதைகள் வருணனைக்
 கொண்டு யாகஞ் செய்வித்தாற்போலத் தேவதைகளோ
 டொத்த ஒளியுடைய அந்த ருத்விக்குக்கள் யுதிஷ்டிர
 மஹாராஜனைக் கொண்டு ராஜஸூய யாகம் செய்வித்
 தார்கள். ஸோமலதையை அபிஷேவஞ் செய்யுந் தினத்
 தினன்று யுதிஷ்டிரமன்னவன் மஹானுபாவர்களான
 ருத்விக்குக்களையும் அத்தகைய ஸபிகர்களையும் மிகவும்
 சிறந்த பூஜைகளால் பூஜிக்கத் தொடங்கினான். அம்
 மன்னவன் ஸபையில் முதலில் பூஜிக்கத் தகுந்தவன்

எவனென்று ஆராய்ந்து பலரும் உரியவர்களாயிருந்த மையால் இன்னவனைத்தான் முதலில் பூஜிக்கவேண்டுமென்கிற நிச்சயம் தோற்றப்பெறுதிருந்தான். அப்பொழுது ஸஹதேவன் எழுந்து மொழிந்தான்.

ஸஹதேவன் சொல்லுகிறான்:—தன்னைப் பற்றினவர்களைக் கைவிடாமல் பாதுகாக்குத்தன்மையுடைய இவ்வச்சுதன்தான் முதலில் பூஜிப்பதற்குரிய மேன்மையுடையவன். இவன் ஷாட்குண்ய பூர்ணன்; ப்ரஹ்ம வித்துக்களென்று ப்ரஸித்தர்களான த்வைபாயனாதி மஹர்ஷிகளுக்கும் இவனே ப்ரபு. ஸமஸ்த தேவதைகளும் இவனே. யாகத்திற்குரிய தேசம் காலம் தனம் முதலியவைகளும் இவனே. இந்த ப்ரபஞ்ச மெல்லாம் இவனே. யாகங்களும் இவனே. அக்னி ஆஹுதிகள் மந்த்ரங்கள் ஆத்மாவின் உண்மையை ஆராய்கையாகிற ஸாங்க்யம் பரமாத்மோபாஸனமாகிற யோகம் இவை யெல்லாவற்றிற்கும் இவனே நிர்வாஹகன். இந்த ப்ரபஞ்ச மெல்லாம் இவனையே அந்தராத்மாவாகவுடையது. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு நாம ரூபங்களுக்கிடமல்லாத சேதன சேதனங்களைச் சரீரமாகக் கொண்டு இவனொருவனே இருந்தான். இவனுக்கு இணையாவது எதிராவது கிடையாது. இத்தகையனான இவன் தன்னை யே ஆதாரமாகவும் மற்ற உபகரணங்களாகவும் கொண்டு ப்ரபஞ்சத்தைப் படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்பதும் செய்கின்றான். இவன் பிறவி முதலிய விகாரங்கள் எவையும் தீண்டப் பெறுதவன். இவன் இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு தர்மம் முதலிய நன்மைகளை யெல்லாம் விளைக்கும்பொருட்டுப் பல செயல்களைச் செய்கின்றான். இவனுக்குத் தன்ப்ரயோஜனத்திற்காகச் செய்யவேண்டியது ஒன்றுமே இல்லை. ஆகையால் எல்லாரி

லும் மேன்மை யுடையவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குப் பூஜை செய்வாயாக. இப்படி செய்வாயாயின் ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் பூஜை செய்தாற்போலாகும். தன்னையும் மேன்மைப் படுத்திக்கொண்டதாகும். ஏனென்றால், இவன் ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவன்; தன்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்து எதுவும் இல்லாதவன்; ராகம் த்வேஷம் முதலிய தோஷங்கள் எவையும் தீண்டப் பெருதவன்; இயற்கையில்¹ அவாப்தஸமஸ்தகாமன். ஆகையால், தான் செய்யும் தானம் அளவற்ற பயனை விளைக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் உளதாயின் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குத்தான் முதலில் பூஜாதானம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மஹிமையை அறிந்த ஸஹதேவன் இங்ஙனம் மொழிந்து பேசாதிருந்தான். ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளில் சிறந்த த்வையானாதிகள் அதைக் கேட்டு நல்லது நல்லதென்று புகழ்ந்தார்கள். இங்ஙனம் ஸபையிலுள்ள அந்தணர்கள் மனவிருப்பத்துடன் நல்லது நல்லதென்று மொழிந்ததைக் கேட்டு யுதிஷ்டிரன் ஸந்தோஷம் அடைந்து ஸ்நேஹத்தினால் தழுதழுத்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பூஜித்தான். அம்மன்னவன் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதங்களை அலம்பி உலகங்களையெல்லாம் புனிதஞ் செய்யவல்ல அந்த ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைத் தன் பார்வையினாலும் தம்பிகளோடும் மந்திரிகளோடும் மற்றுமுள்ள குடும்பத்தோடும் கிரஸ்ஸினால் மனக்களிப்புடன் தரித்தான். மற்றும், அவன் வஸ்தரங்களாலும் பொன்றிமுள்ள பட்டு வஸ்தரங்களாலும் விலையுயர்ந்த ஆபர

1. விருப்பங்களெல்லாம் கைகூடப் பெற்றவன்.

ணங்களாலும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஆராதித்து ஆரந்தநீர்கள் நிறைந்தகண்களுடையவனாகி அந்தப் பகவானைப் பார்க்க முடியாதிருந்தான். ஸமஸ்த ஜனங்களும் இங்ஙனம் பூஜிக்கப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டு கைகளைக் குவித்து 'உனக்கு நமஸ்காரம், நீ மேன்மையுடன் விளக்க முற்றிருப்பாயாக' என்று மொழிந்து அவனை வணங்கினார்கள். அப்பொழுது பூமழைகள், பொழிந்தன. சிசுபாலன் இங்ஙனம் நடந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய குணவர்ணனத்தைக் கேட்டுக் கோபமுற்றுத் தன் ஆஸனத்தினின்றும் எழுந்து கையைத் தூக்கிக் கொண்டு பொருமையுற்றுப் பயமின்றிப் பருஷமான வசனங்களைப் பகவானுடைய செவியில் படுத்த முயன்று மேல் வருமாறு மொழிந்தான்.

சிசுபாலன் சொல்லுகிறான்:—பரஹ்மாதிகளுக்கும் ப்ரபுவான காலம் ஒருவராலும் கடக்கமுடியா தென்னும் பழமொழி உண்மையே. ஏனென்றால், எல்லாம் தெரிந்த வருத்தங்களின் புத்தியுங்கூட ஒன்றுந் தெரியாத பாலங்களின் வாக்யங்களால் மாறிப்போகின்றதே. ஸபையிலுள்ள பெரியோர்களே! க்ருஷ்ணனாரான் அக்ரபூஜைக்குத் தகுந்தவனென்று சொல்லுகிற இந்தப் பாலகன்வாக்யத்தை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளலாகாது. ஏனென்றால், நீங்கள் தானத்திற்குரிய ஸத் பாத்ரம் இன்ன தென்பதை அறிந்தவர்களில் சிறந்தவர்களல்லவா? உபவாஸம் முதலிய தவம் சாஸ்த்ராப்யாஸத்தினால் விளையும் ஜ்ஞானமாகிய வித்யை சார்த்ராயணம் முதலிய வ்ரதம் இவற்றைத் தவறாமல் விதிப்படி அனுஷ்டிப்பவர்களும் பரமாத்மோபாஸனரூப ஜ்ஞானத்தினால் பாபங்களெல்லாம் தீரப்பெற்றவர்களும் பரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து அதில் நிலைசின்றவர்

களும் லோகபாலர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களுமாகிய பரமரிஷிகளை அனாதரித்துக் குலாதமனான இந்தக் கோபாலன், காக்கை புரோடாசத்திற்கு உரியதல்லாதாப்போல் பூஜைக்கு எங்ஙனம் உரியவனாவான்? ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியாதிரிவர்ணங்கள் ப்ராஹ்மசர்யம் முதலிய ஆஸ்ரமங்கள் குலம் இவற்றினின்று நமூவினவனும் வர்ணஸ்ரமதர்மங்களுக்கு வெளிப்பட்டவனும் தோன்றபடி நடப்பவனும் குணங்காற்றவனுமாகிய இவ்விடைப் பெய்யன் எங்ஙனம் பூஜைக்கு உரியவனாவான்? இந்த யாதவர்களின்குலம் யயாதியால் சபிக்கப்பட்டு ஸத்புருஷர்களால் பஹிஷ்காரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அத்தகைய குலத்தில் பிறந்த இவன் வீனாகப் பாபத்தில் மனவிருப்பங்கொண்டு மதித்திருக்கின்றான். இவன் எப்படி பூஜைக்கு உரியவனாவான்? ப்ராஹ்மர்ஷிகள் நடையாடுகிற ஆர்யாவர்த்ததேசத்தையும் ப்ராஹ்மவர்ச்சஸத்தையும் துறந்து ஸமுத்ரத்தினிடையிலுள்ள துர்க்கத்தை (நுழையத்தகாத தேசத்தை) அடைந்து துஷ்ட ஜந்துபோல் ஜனங்களைப் பீடித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—நன்மை அழியப் பெற்ற அந்தச் சிசுபாலன் இவை முதலிய அமங்கலமான பருஷவாக்யங்களை மொழிந்தான். ஸிம்ஹம் நரியின் சப்தத்தைக் கேட்டுப் பேசாதிருப்பதுபோல ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அதைக் கேட்டும் லுன்னும் பேசாதிருந்தான், ஸபையிலிருந்தவர்கள் பொறுக்க முடியாத பகவானுடைய கிந்தையைக் கேட்டுக் காதுகளை மூடிக்கொண்டு கோபத்தினால் சிசுபாலனைப் பழித்துக் கொண்டே அப்புறம் சென்றார்கள். பகவானுடைய கிந்தையையாவது அவனிடத்திலுக்கமுற்ற ஜனத்

தின் நிர்தையையாவது கேட்டு அவனிடத்தினின்று எவன் அப்புறம் போகாதிருக்கிறானோ, அவனும் ஸுக்ருதத்தினின்று நமூவி நரகத்தில் விழுவான். அப்பால் பாண்டவர்களும் மதஸ்யர்களும் கேகயர்களும் ஸ்ருஞ்சயர்களும் கோபித்துச் சிசுபாலனைக் கொல்ல விரும்பி ஆயுதங்களை ஏந்திக்கொண்டு எழுந்திருந்தார்கள். பாரதனே! அனந்தரம் சிசுபாலன் சிறிதும் பயமின்றிப் பரபரப்பற்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய பக்ஷத்திலுள்ள அரசர்களை யெல்லாம் ஸபையில் விரட்டிக் கொண்டு கத்தியையும் கேடயத்தையும் எடுத்துக் கொண்டான். அவ்வளவில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கோபித்துத் தன் பக்ஷத்தைச் சேர்ந்த அம்மன்னவர்களைத் தடுத்து எதிர்த்து வருகின்ற சத்ருவின் தலையைக் கத்தியின் நுனிபோன்ற நுனியுடைய சக்ராயுதத்தினால் தானே அறுத்தான். சிசுபாலன் மாண்டு போகையில் பெரிய கோலாஹுல சப்தம் உண்டாயிற்று. அந்தச் சிசுபாலனைத் தொடர்ந்து வந்த மன்னவர்கள் அனைவரும் ப்ராணன்களோடு தப்பிப் பிழைக்க விரும்பி ஓடிப் போனார்கள். சிசுபாலனுடைய தேஹத்தினின்று சிளம்பின லீவனாகிற தேஜஸ்ஸு ஆகாயத்தினின்று நமூவின கொள்ளி பூமியில் விழுந்து மறைவது போல, ஸமஸ்த பூதங்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் வ்ராஸுதேவனிடத்தில் நுழைந்து மறைந்தது. அச்சிசுபாலன் மூன்று ஜன்மங்களாகத் தொடர்ந்து வருகின்ற வைரத்தினால் நிலைநின்ற புத்தியுடன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை த்யானித்துக்கொண்டிருந்தானாகையால் அவனோடு ஸாதர்ம்யத்தை அடைந்தான். பாவமல்லவோ, (மனக்கருத்தல்லவோ) சுபாசுப ஜன்மங்களுக்குக் காரணம். ஆகையால் சுபாஸ்ரயமான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில் அவ

2694 ராஜஸூரியாக மூலமாய் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சிகபாலனை
வசுத் தல்.

னுடைய பாவம் நிலைநின்றிருந்தமையால் அவன் சுப
 மான நிலைமையைப் பெற்றான். இணையெதிரில்லாத
 தனியரசனாகிய யுதிஷ்டிரமன்னவன் ருத்விக்குக்களுக்
 கும் ஸபிகர்களுக்கும் அமிதமான தக்ஷிணையைக் கொடு
 த்து எல்லோரையும் விதிப்படி பூஜித்து அவப்ருத
 ஸ்னானஞ் செய்தான். யோகேஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்
 வரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் யுதிஷ்டிரமன்ன
 வனுடைய ராஜஸூய யாகத்தை நிறைவேற்றி நண்பர்
 களால் வேண்டப்பெற்றுச் சில மாதங்கள் அவ்விடத்
 தில் வஸித்திருந்தான். அப்பால் ஸர்வேஸ்வரனாகிய
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தான் போவதற்கு ஸம்மதியாதிருக்
 கிற யுதிஷ்டிரமன்னவனிடத்தினின்று நிர்ப்பந்தமாகவே
 அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு பார்யைகளோடும் மர்த்ரிக
 னோடும் கூடப் புறப்பட்டுத் தன்பட்டணம் போய்ச்
 சேர்ந்தான். வைகுண்டவாஸிகளான ஜய விஜயர்
 களுக்கு ஸனகாதி அந்தணர்களின் சாபத்தினால் அடிக்
 கடி ஜன்மம் உண்டான விஷயத்தைப் பற்றின அவ்வு
 பாக்பானத்தை உனக்கு நான் முன்னமே மிகவும்
 ஸவிஸ்தரமாக மொழிந்தேன். (ஆகையால் ஸ்ரீக்ருஷ்
 ணனிடத்தில் மிகுந்த த்வேஷமுடைய சிசுபாலன் அவ
 னுடைய ஸாதர்ம்யத்தை எப்படி அடைந்தானென்று
 சங்கிக்க வேண்டாம்). யுதிஷ்டிர மன்னவன் ராஜஸூ
 யயாகத்தை முடித்து அவப்ருதஸ்னானம் செய்து
 ப்ராஹ்மணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் நிறைந்த ஸபையின்
 இடையில் தேவேந்தரன்போல விளங்கினான். தேவ
 தைகள் மனுஷ்யர்கள் ஆகாசத்தில் திரிபவர்களான
 மற்ற ஸித்த சாரணதிகள் ஆகிய அனைவரும் யுதிஷ்டிர
 மன்னவனால் பூஜிக்கப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும் ராஜ
 ஸூயயாகத்தையும் புகழ்ந்துகொண்டு மனக்களிப்பு

டன் தங்கள் இருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பாபிஷ்டனும் தர்மத்தில் த்வேஷமுடையவனும் குருகுலத்திற்கு ரோகம்போல் நாசத்திற்கு ஹேதுவுமாகிய தூர்யோதனனொருவனைத் தவிர மற்றவர் அனைவரும் ஸந்தோஷத்துடன் திரும்பிப் போனார்கள். அவன் மாத்ரம் அந்தப் பாண்டிபுத்ரனான யுதிஷ்டிரமன்னவனுடைய அத்தகைய ஸம்ருத்தியைக் கண்டு பொறுக்க முடியாமல் வயிற்றெரிச்சலுடன் திரும்பிப் போனான். எவன் சுகபாலவதம் ராஜர்களை ஜராஸந்த பந்தனத்தினின்றும் விடுவித்தது ராஜஸூயயாகத்தின் சிறப்பு ஆகிய இவை முதலிய இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணசரித்ரத்தைக் கீர்த்தனஞ் செய்கிறானோ, அவன் ஸமஸ்தபாபங்களாலும் விடுபடுவான். எழுபத்து நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

 { யுதிஷ்டிர மன்னவனுடைய சிறப்பும்,
 அதைக் கண்டு தூர்யோதனன் பொறுமை }
 யால் பரிபவப் பட்டதம்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:— ப்ரஹ்மரிஷீ! யுதிஷ்டிரமன்னவனுடைய அத்தகைய ராஜஸூய யாகத்தின் பெருஞ்சிறப்பைக் கண்டு ராஜனாகிய தூர்யோதனனைத் தவிர யாகத்திற்கு வந்திருந்த மனுஷ்யர்கள் தேவதைகள் ரிஷிகள் லித்தராரணதி உபதேவர்கள் ஆகிய அனைவரும் களித்தார்களென்று நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம். அதற்குக் காரணம் என்னவோ அதைச் சொல்வீராக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மஹானுபாவனும் உன்பாட்டனுமாகிய யுதிஷ்டிர மன்னவனுடைய ராஜஸூய யாகத்தில் பந்துக்கள் அனைவரும் அவனிடத்தில் பரீதியினால் கட்டுண்டு பரிசாரகர்களைப்போல வேண்டிய

கார்யங்களைச் செய்தார்கள். பீமஸேனன் யாகசாலையில் கார்யங்களை நிர்வஹித்தான். ஸஹதேவன் வந்தவர்களை விசாரித்து வெகுமதிக்குங் கார்யத்தை நடத்தினான். நகுலன் வேண்டிய பலவகை வஸ்துக்களைச் சேகரிப்பதில் ஊன்றியிருந்தான். அர்ஜுனன் பெரியோர்களுக்குச் சுஸ்ருஷை செய்யுங் கார்யத்தை ஏற்றுக் கொண்டான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பாதங்களை அலம்புவதில் முயன்றிருந்தான். த்ருஷ்டத்யும்னன் அவரவர்களுக்குப் பக்ஷிய போஜ்யாதிகளைப் பறிமாலும் கார்யத்தையும், தாராளமான மனமுடைய கர்ணன் தானாதிகாரத்தையும் நடத்தினார்கள். ஸாத்யகி விகர்ணன் ஹாரத்திக்யன் விதுரன் பாஹ்லீகபுத்தரர்கள் இவர்களும் பூரிஸ்ரவஸ்ஸு முதலியவர்களும் ஸந்தர்த்தனாதிகளும் அம்மஹாயாகத்தில் பற்பலகார்யங்களில் தூண்டப்பட்டு ராஜனுக்குப் பரியஞ் செய்ய விரும்பி அந்தர்த்தக் கார்யங்களை நடத்தினார்கள். ருத்விக்குக்கள் ஸபிகர்கள் பண்டிதர்கள் நண்பர்கள் ஆகிய இவர்கள் அனைவரும் நல்வார்த்தைகள் சிறந்த பூஜைகள் தாஷிணைகள் இவைகளால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டிருக்கையில் சிசுபாலனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாவிர்த்தங்களை அடைகையில் கங்காநதியில் அவப்ருதஸ்னானத்தை நடத்தினார்கள். அந்த அவப்ருதமஹோத்ஸவத்தில் ம்ருதங்கம் சங்கம் பணவம் தூந்துபி ஆனகம் கோமுகம் முதலிய விசித்ரமான பலவாத்யங்களும் முழங்கின. நர்த்தகர்கள் ஸந்தோஷத்துடன் ஆடினார்கள். காயகர்கள் ஸந்தோஷமுற்றுக் கூட்டங்கூட்டமாய்ப் பாடினார்கள். வீணை வாசிப்பதும் புல்லாங்குழல் ஊதுவதும் கைத்தாளமிடுவதுமாயிருக்கின்ற அங்குள்ள ஜனங்களின் சப்தம் ஆகாயம் முழுவதும் அளர்விற்று. அப்பொழுது பெற்

சங்கிலி முதலிய அலங்காரங்களை அணிந்திருக்கிற மன்னவர் விசித்ரமான த்வஜங்களும் சிறந்த பதாகைகளுமுடைய¹ கஜஸ்ரேஷ்டங்களோடும் தேர்களோடும் குதிரைகளோடும் நன்கு அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிற² யோதர்களோடுகூடிப் புறப்பட்டார்கள். யதுக்களும் ஸ்ருஞ்சயர்களும் கம்போஜர்களும் குருக்களும் கோஸலர்களும் கேகயர்களும் யஜமானனான யுதிஷ்டிரமன்னவனை முன்னிட்டுத் தங்கள் ஸையங்களால் பூமியை நடுங்கச் செய்து கொண்டு புறப்பட்டுப்போனார்கள். ஸபிகர்களும் ருத்விக்குக்களும் ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டர்களும் பெரிய வேதகோஷத்துடன் சென்றார்கள். தேவதைகளும் ரிஷிகளும் பித்ருக்களும் கந்தர்வர்களும் புஷ்பங்களைப் பெய்துகொண்டு ஆதித்தார்கள். புருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் ஆடையாபரணம் புஷ்பம் சந்தனம் முதலியவைகளால் நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு பல்வகை ரஸங்களால் பூசுவதும் இறைப்பதுமாகி விளையாடினார்கள். விலைமாதுகள் எண்ணெய் பால் தமிழ் நெய் கந்தஜலம் மஞ்சள் குங்குமம் இவைகளைக் கொண்டு புருஷர்களால் பூசப்பட்டுத் தாங்களும் அவற்றைக் கொண்டு அவர்கள்மேல் பூசிக்கொண்டு விளையாடினார்கள். தெய்வமடந்தையர்கள் விமானங்களின்மேல் ஏறி ஆகாயத்தில் புறப்படுவது போல ராஜபத்னிகள் படர்களால் பாதுகாக்கப் பெற்று ரதம் முதலிய வாஹனங்களில் ஏறிக்கொண்டு இந்த அவப்ருதஸ்னானத்தைப் பார்க்க விரும்பிக் கிளம்பினார்கள். அம்மாதரசிகள் மாமன்பிள்ளைகளாலும் ஸகிகளாலும் சந்தனஜலம் முதலியவைகளால் நனைக்கப் பெற்று வெட்கத்தோடு கூடின மந்தஹாஸத்தினால்

1. கஜஸ்ரேஷ்டம்—சிறந்த யானை. 2. யோதன்—புத்தவீரன்.

மலர்ந்த முகமுடையவர்களாகி விளங்கினார்கள்; கந்த ஜலம் முதலியவைகளால் ஆடைகள் நனைந்து அங்கங்களும் கொங்கை துடை இடை இவைகளும் துலங்கப் பெற்ற அம்மடந்தையர்மணிகள் ஜலம் இறைக்கும் யந்த்ரங்களால் மைத்துனன்மர்க்களையும் ஸகிகளையும் நனைத்தார்கள். அவர்கள் யந்த்ரங்களால் கந்தஜலநிகளை யெடுத்து இறைக்கும் குதூஹலத்தின் மிகுதியால் தலைச் சொருக்குகள் அவிழ்ந்து பூமாலைகள் நழுவுப் பெற்று அழகியவிலாஸங்களால் காழுக்களுக்கு மனக்கலக்கத்தை (மன்மத விகாரத்தை) விளைத்தார்கள். அந்த யுதிஷ்டிரமஹாராஜன் நல்ல குதிரைகள் கட்டிப் பொற்சங்கிலிகளால் அலங்காரம் செய்யப் பெற்றிருப்பதுமாகிய ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு தன்பத்தினிகளோடுகூடிப் ப்ரயாஜம் முதலிய க்ரியாகலாபங்களோடு கூடிய ராஜஸூரியாகம்போல் விளங்கினான். ருத்விக்குக்கள் பத்னீஸம்யாஜமென்கிற சில யாகவிசேஷங்களையும் அவப்நீதத்திற்கு அங்கமான கர்மத்தையும் அனுஷ்டித்து ஆசமனம் செய்த அம்மன்னவனுக்கும் த்ரௌபதிற்கும் கங்கையில் ஸ்னானஞ் செய்வித்தார்கள். அப்பொழுது ஒரே ஸமயத்தில் தேவதூந்துபிகளும் மனுஷ்யதூந்துபிகளும் முழங்கின. தேவதைகளும் ரிஷிகளும் பித்ருக்களும் மனுஷ்யர்களும் பூமழைகளைப் பொழிந்தார்கள். மஹாபாதகம் செய்தவனும் அவப்ருத ஸமயத்தில் ஸ்னானஞ் செய்வானாயின் அப்பொழுதே அந்தப்பாபத்தினின்று விடுபடுவானாகையால் ப்ராஹ்மணாதிவர்ணங்களும் பர்ஹ்மசர்யம் முதலிய ஆஸ்ரமங்களுமாகிய வ்யவஸ்தைகளை யுடைய ஸகல ஜனங்களும் ஸ்னானஞ் செய்தார்கள். அப்பால் யுதிஷ்டிர மன்னவன் புதிய வெண்பட்டு வஸ்த்ரங்களை உடுத்துக்கொண்டு நன்கு அலங்காரங்களையும்

அணிந்து ருத்விக்குக்கள் ஸதஸ்யர்கள் ப்ராஹ்மணர்கள் முதலியவர்களை ஆபரணம் அம்பரம் முதலிய ஸம்மானங்களால் பூஜித்தான். ஸ்ரீமந்நாராயணனையே முக்யமாகப்பற்றின அம்மன்னவன் எல்லாம் அவனுடைய சரீரங்களே யென்னும் புத்தியுடையவனாகையால் பந்துக்களையும் ஜ்ஞாதிகளையும் நன்மனமுடைய ராஜர்களையும் நண்பர்களையும் மற்றுமுள்ள அனைவரையும் அடிக்கடி பூஜித்தான். அங்குள்ள ஸமஸ்த புருஷர்களும் தேவதைகளோடொத்த ஓளியுடையவர்களும் ரத்னமயமான குண்டலங்கள் பூமாலைகள் தலைப்பாகை கஞ்சுகம் வெண்பட்டு வஸ்த்ரங்கள் விலையுயர்ந்த ஹாரங்கள் ஆகிய இவற்றையுடையவர்களுமாகி விளங்கினார்கள். ஸத்ரீகளும் இரண்டு குண்டலங்களோடும் முன்னெற்றி மயிர்களோடும் கூடின முகங்களால் சோபையுடையவர்களாகி ஸ்வர்னமயமான அரைநான்மாலையுடன் விளங்கினார்கள்: மன்னவனே! அனந்தரம் சிறந்த நல்லொழுக்கமுடைய ருத்விக்குக்களும் ப்ராஹ்மவாதிகளான ஸபிகர்களும் ப்ராஹ்மண ஷத்ரீய வைய்ய சூத்ரர்களும் மற்றும் யாகத்திற்காக வந்திருந்த ராஜர்களும் தேவதைகள் ரிஷிகள் பித்ருக்கள் மற்ற பூதங்கள் லோகபாலர்கள் அவரவர்களுடைய பரிஜனங்கள் ஆகிய அனைவரும் அம்மன்னவனால் பூஜிக்கப்பட்டு அவனிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு தத்தம் இருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். மனுஷ்யன் அம்ருதத்தைப்பருகி த்ருப்தி அடையாதிருப்பதுபோல அனைவரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தாஸனும் ராஜர்ஷியுமாகிய யுதிஷ்டிரனுடைய ராஜஸூயமஹோத்ஸவத்தைப் புகழ்ந்து சிறிதும் த்ருப்தி அடையாதிருந்தார்கள். அப்பால் யுதிஷ்டிரமன்னவன் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்குப் போக

முயன்ற நண்பர்களையும் ஸம்பந்திகளையும் பந்துக்களையும் ஸூக்ருஷ்ணனையும் விட்டுப் பிரியப் பொருமையாலும் ஸ்னேஹத்தினாலும் போகவொட்டாமல் தடுத்தான். ஸூக்ருஷ்ணன் அந்த யுதிஷ்டிரனுக்குப் பிரியஞ் செய்ய விரும்பி ஸாம்பன் முதலிய யதூவீரர்களைத் தவரகைக்கு அனுப்பித் தான் அங்குச் சிலநாள் வஸித்திருந்தான். இங்ஙனம் தர்மபுத்ரன் மிகவும் கடக்க முடியாத மனோரதமாகிற மஹாஸமுத்ரத்தை ஸூக்ருஷ்ணனுடைய அனுக்ரஹத்தினால் கடந்து மனக்கவலை தீரப்பெற்றான். தன்பக்தர்களைக் கைவிடாமல் பாதுகாக்குந் தன்மையான பகவானிடத்தில் நிலைநின்ற மனமுடைய யுதிஷ்டிரனுடைய அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸம்பத்தை யும் ராஜஸூயம் நடந்தபெருமையையுங் கண்டு துர்யோதனன் ஒருகால் பரிதபித்தான். அம்மன்னவனுடைய அந்தப்புரத்தில் பூலோகத்திலுள்ள மன்னவர்கள் அஸுரஸ்ரேஷ்டர்கள் தேவேந்த்ரன் முதலிய லோகபாலர்களாகிய இவர்களுக்குள்ளஸம்ருத்திகளெல்லாம் அமைக்கப்பட்டு விளக்கமுற்றிருந்தன. த்ரௌபதி அத்தகைய ஸம்ருத்திகளுடன்தன் கணவனைப் பரிசரித்து வந்தாள். துர்யோதனன் அந்த த்ரௌபதியிடத்தில் மிகவும் மனவிருப்பமுற்றுப் பரிதபித்தான். மற்றும், அப்பொழுது அவ்வந்தப்புரத்தில் நிதம்பத்தின் பாரத்தினால் மெல்லமெல்ல ஒலிக்கின்றசிலம்பு தண்டைகளோடு கூடிய பாதங்களால் சோபையுடன் நிகழ்பவரும் இடையில் மிக்க அழகியர்களும் கொங்கைமேல் அணிந்த குங்குமங்களால் சிவந்த ஹாரங்களுடையவர்களும் மிகவும் அழகிய முகமுடையவர்களும் அசைகின்ற குண்டலங்களும் முன்னெற்றி மயிர்களும் அமைந்து விளங்குபவர்களுமாகிய ஸூக்ருஷ்ண மஹிஷிகள் அனேகமாயிரக்கணக்.

கில் உலாவிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதுவும் அந்தத் துர்யோதனனுக்குப் பரிதாப ஹேதுவாயிற்று. மயனூல் தன்றிறமைகளெல்லாம் தோன்றும்படி கிரமிக்கப் பட்ட ஸபையில் மஹாராஜனாகிய தர்மபுத்ரன் தம்பிக னோடும் பந்துக்களோடும் தனக்குக் கண்ணைப்போல் ஹிதாஹிதங்களை அறிவிக்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோடும் கூடி ஓரிடத்தில் ஸ்வர்ணமயமான ஸிம்ஹாஸனத்தில் ப்ரஹ்மதேவனுடைய செல்வத்தோடொத்த செல்வத்துடன் ஸ்துதிபாடகர்களால் துதிக்கப்பெற்றுத் தேவேந்தரன்போல உட்கார்ந்திருந்தான். அப்பொழுது துரஹங்காரமுடையவனும் கையில் கத்தியைத் தரித்தவனும் கிரீடம் பூமாலை இவை அணிந்தவனுமாகிய துர்யோதனன் ப்ராதாக்களால் சூழப்பட்டு த்வாரபாலர்களைக் கோபத்துடன் பழித்துக்கொண்டு அவ்விடம் வந்தான். (சத்ருக்கள் ஜலத்தைத் தரையாகவும் தரையை ஜலமாகவும் ப்ரமிக்கச் செய்யுந் தன்மையுடைய அச்சபையுள் நுழைகின்ற) அத்துர்யோதனன் மயனுடைய மாயையினால் மதிமயங்கித் தரையைக் கண்டு ஜலமென்று ப்ரமித்து அரையாடையைத் தூக்கிக்கொண்டு நடந்தான்; மற்றும் ஓரிடத்தில் தரையை ஜலமென்று ப்ரமித்து ஜலத்தில் நடப்பதுபோல நடந்து இடரி விழுந்தான்; மற்றும், ஓரிடத்தில் ஜலத்தைத் தரையாக ப்ரமித்துத் தரையில் நடப்பதுபோல நடந்து இடரி விழுந்தான். பீமஸேனனும் ஸ்த்ரீகளும் மற்றுமுள்ள ராஜர்களும் அந்தத் துர்யோதனனைக் கண்டு யுதிஷ்டிரமன்னவனால் வேண்டாமென்று தடுக்கப்பட்டும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அனுமோதனஞ் செய்யப்பெற்றுச் சிரித்தார்கள். அத்துர்யோதனன் வெட்கமுற்றுத் தலையைக் கவிழ்த்துக் கோபத்தினால் ஜ்வலித்துக்கொண்டே ஒன்றும்

பேசாமல் புறப்பட்டு ஹஸ்தினாபுரத்திற்குப் போனான். அப்பொழுது ‘ஆ! ஆ! துர்யோதனன் அவமதிக்கப்பட்டான்’ என்று பெரிய கோஷம் உண்டாயிற்று. அதற்கு யுதிஷ்டிரன் மனவருத்த முற்றான். ராஜனே! நீ என்னை எதைப்பற்றி வினவினையோ அதற்கு இங்ஙனம் மறுமொழி கூறினேன். துர்யோதனன் யுதிஷ்டிரனுடைய செல்வப் பெருக்கைக் கண்டு பொறுக்க முடியாமல் பரிதபித்தமையாகிற துர்ப்புத்தித்தனத்தினால் அவமதி அடைந்த விஷயத்தை விசதமாக மொழிந்தேன். எழுபத்தைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●●◆ ஸால்வத வருத்தாந்தம். ◆●●—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! விளையாட்டிற்காக மானிட உருவம் பூண்டிருக்கிற பரம புருஷனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸௌபமேன்னும் விமானத்தையுடைய ஸால்வனைக்கொன்ற அற்புதமான மற்றுேரு வருத்தாந்தத்தையும் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. முன்பு சிசுபாலனுக்கு நண்பனாகிய ஸால்வனும் ஜராஸந்தன் முதலிய மன்னவர்களும் ருக்மிணியின் விவாஹத்தின் பொழுது வந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது அந்த ஸால்வனும் ஜராஸந்தாதிகளும் யாதவர்களால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களில் ஸால்வன் ஸமஸ்த ராஜர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில், ‘பூமியில் யாதவர்களே இல்லாதபடி அழித்து விடுகிறேன். என் பெளருஷத்தைப் பாருங்கள்’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தான். மூடனாகிய அந்த ஸால்வன் இங்ஙனம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்து தினந்தோறும் ஒருவேளை ஒரு பிடி மண் புழுதியைப் புசித்துக் கொண்டு ப்ரபுவான பசுபதியை ஆராதித்தான். மஹானுபாவனாகிய அவ்வுமாபதி இங்ஙனம்

ஸம்வத்ஸரம் நடந்த பின்பு கடைசியில் சிறிது ஸந்தோஷம் அடைந்து அவனிடம் வந்து தன்னைச் சரணம் அடைந்த அன்னவனை வரம் வேண்டும்படி தூண்டினான். அந்த ஸால்வனும் தேவர் அஸ்ரார் மனுஷ்யர்கந்தர்வர் உரகர் ராக்ஷஸர் இவர்களால் பேதிக்க முடியாததும் நினைத்தபடி செல்லுந்திறமையுடையதும் வருஷணிகளுக்குப் பயங்கரமுமாகிய ஒரு விமானத்தைக் கொடுக்கும்படி வேண்டினான். அந்தக்கிரிசனும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று மயனுக்குக் கட்டளையிட்டுச் சத்ருபட்டணங்களை வெல்லுந் திறமையுடைய அம்மயனும் இரும்புமயமாயிருப்பதும் பட்டணம்போன்றதுமாகிய ஸௌபமென்னும் பெயருடைய ஒரு விமானத்தை நிர்மித்து ஸால்வனுக்குக் கொடுத்தான். அந்த ஸால்வன் இருட்டிற்கிருப்பிடமாயிருப்பதும் நினைத்தபடி செல்லுந் திறமையுடையதும் ஒருவராலும் கிட்டமுடியாததுமாகிய விமானத்தைப் பெற்று வருஷணிகள் செய்த வைரத்தை நினைத்து த்வாரகைக்குச் சென்றான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! ஸால்வன் அளவிறந்த தன் ஸையத்தினால் த்வாரகாபுரியைத் தகைந்து உபவனங்களையும் உத்யானவனங்களையும் முறித்துப் பாழ்செய்தான். அவன் கோபுரங்களையும் த்வாரங்களையும் உப்பரிக்கைகளையும் கோட்டையின் மேலுள்ள க்ருஹங்களையும் வெளிவாசற்படிகளையும் வீதிகளையும் விளையாடு மிடங்களையும் இடித்துப் பாழ்செய்தான். மற்றும் விமானங்களில் சிறந்த அவனுடைய ஸௌபவிமானத்தினின்று ஆயுதங்களாகிற மழைகளும் கற்களும் மரங்களும் இடிகளும் ஸர்ப்பங்களும் விடாமழையும் பறற்கற்களும் வந்து விழுந்தன. மற்றும் கொடிய சுழற்காற்று வீசிற்று. தூட்களால் திசைகளெல்லாம்

மூடப்பட்டன. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பட்டணமாகிய த்வாரகை இங்ஙனம் ஸௌபவிமானத்தினால் மிகவும் சீடிக்கப்பட்டுத் த்ரிபுரத்தினால் சீடிக்கப்பட்ட பூமண்ட லம்போலச் சிறிதும் ஸுகத்தை அடையாதிருந்தது. மஹானுபாவனாகிய ப்ரத்யும்னன் தனப்ரஜைகள் வதிக் கப்படுவதைக் கண்டு மஹாரதனும் வீரனுமாகையால் பயப்படவேண்டாமென்று ப்ரஜைகளுக்கு ஸமாதானஞ் சொல்லி ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு ஸால்வனை எதிர்த்துச் சென்றான். அங்ஙனமே ஸாத்யகி சர்ரு தேஷணன் ஸரம்பன் அக்ருரன் அவன் தம்பிகள் ஹார்த்திக்யன் பானுவிந்தன் கதன் சுகன் ஸாரணன் இவர்களும் ரதிகர்களின் கூட்டங்களை அடக்கியாளுந் திறமையுள்ள வீரர்களின் கூட்டங்களையும் அடக்கியாள வல்லவர்களான மற்றும் பல மஹாவீரர்களும் கவசங் களை அணிந்து தேர் யானை குதிரை காலாள் இவை களால் பாது காக்கப்பட்டுப் புறப்பட்டார்கள். அப் பால் ஸால்வர்களுக்கு யாதவர்களோடு யுத்தம் நடந் தது. அந்த யுத்தம் முன்பு அஸுரர்களுக்குத் தேவ தைகளோடு நடந்த யுத்தம்போல் கேட்போர்களுக்கு மயிர்க் கூச்சத்தை விளைப்பதாகித் துமுலமாயிருந்தது. ப்ரத்யும்னன் ஸௌபவிமானமுடைய ஸால்வன் ப்ரயோ கித்த அம்மாயைகளை யெல்லாம் ஸூர்யன் ராத்ரியி லுண்டான இருட்டைப் போக்குவதுபோல் திவ்யாஸ்த் ரங்களால் ஒரு க்ஷணத்திற்குள் நாசஞ் செய்தான்; மற் றும், பொற்பிடியும் இருப்பு துனியும் வளைந்த கணுக்களு முடைய இருபத்தைந்து பாணங்களால் ஸால்வனுடைய ஸேனாபதியை அடித்தான்; மற்றும், ஸால்வனை நூறு பாணங்களாலும், ஸேனையிலுள்ள போர்வீரர்களை ஒவ் வொரு பாணத்தினாலும் உதவி ஸேனாபதிகளையும் ஸார

திகளையும் பவ்வத்து பாணங்களாலும் யானே முதலிய வாஹனங்களை மும்முன்று பாணங்களானும் அடித்தான். மஹானுபாவனாகிய ப்ரத்யும்னன் செய்த அவ்வற்புதமான செயலைக் கண்டு அவன் ஸேனையிலுள்ள வீரர்களும் சத்ரு ஸேனையிலுள்ள வீரர்களும் ஆகிய அனைவரும் அவனைப் புகழ்ந்தார்கள்; மயனால் நிர்மிக்கப்பட்டதும் பற்பல மாயைகள் சேர்ந்து ஒரு வடிவங்கொண்டிருப்பதுமாகிய அந்த ஸௌபவிமானம் ஒருகால் பல உருவங்களுடையதும் ஒருகால் ஒருருவமுடையதும் ஒருகால் புலப்படுவதும் ஒருகால் புலப்படாமல் மறைவதுமாகிச் சத்ருக்களால் கண்டு பிடிக்க முடியாதிருந்தது. மற்றும், அந்த ஸௌபவிமானம் ஒருகால் பூமியிலும் ஒருகால் ஆகாயத்திலும் ஒருகால் பர்வத சிகரத்திலும் ஒருகால் ஜலத்திலும் புலப்பட்டு நின்ற இடத்தில் நிலை கொள்ளாமல்¹ அலாத சக்ரம்போல் சுழன்று கொண்டிருந்தது. ஸால்வன் ஸௌபவிமானத்தோடும் ஸைன்யங்களோடும் எங்கெங்குப் புலப்படுகிறோ அவ்வவ்விடங்களில் ஸாத்வதவீரர்கள் பாணங்களை ப்ரயோகித்தார்கள்; அக்னி ஸ-ஹிர்யன் இவர்களோடொத்த ஸ்பர்சமுடையவைகளும் ஸர்ப்பங்கள்போல் அணுக முடியாதவைகளுமான ஸாத்வதவீரர்களின் பாணங்களால் ஸால்வன் தன் விமானமும் ஸைன்யங்களும் பிளக்கப்பெற்று மதிமயங்கினான். யதுவீரர்கள் ஸால்வனுடைய ஸேனாபதிகளின் ஆயுத ஸமூஹங்களால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டும் மூன்று லோகங்களையும் ஜயிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பமுடையவர்களாகையால் தத்தம் யுத்தத்தை விட்டுப்போகாமல் நிலைநின்றிருந்தார்கள்;

1. அலாதம்—கொள்ளி. அதைச் சுழற்றினால் சக்ரம்போல் தோன்றும். அதையே அலாத சக்ரமென்பார்கள்.

த்யுமானென்றுப் ப்ரஸீத்திபெற்ற ஸால்வனுடைய மர்த்நிப்ரத்யும்னனுடைய அஸ்தரத்தினால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு அவனருகே வந்து மிகுந்த பலமுடையவனாகையால் பெரும்பளுவுடையதும் எஃகினால் இயற்றப்பட்டதுமாகிய கதையினால் அவனை அடித்து ஸீம்ஹநாதம் செய்தான். சத்ருக்களை அடக்குந் திறமையுடைய ப்ரத்யும்னன் கதையின் அடியினால் மார்பு விரிந்து வருத்தமுற்றிருப்பதைக் கண்டு ஸாரதியாகிய தாருகபுத்ரன் ஸாரதிகள் நடத்த வேண்டுந் தர்மங்களை அறிந்தவனாகையால் அவனை யுத்த பூமியினின்று அப்புறம் கொண்டு போனான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய குமாரனாகிய அந்தப்ரத்யும்னன் ஒரு முஹூர்த்தத்திற்குள் ப்ரஜ்ஞையை அடைந்து ஸாரதியைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ப்ரத்யும்னன் சொல்லுகிறான்:—ஸாரதி! நீ என்னை யுத்தபூமியினின்று அப்புறம் கொண்டு போயினையே; இது யுக்தமன்று. ஆ! இப்படியும் செய்யலாகுமா? யாதவர்களின் வம்சத்தில் பிறந்தவன் தைர்யமற்ற மனமுடைய ஸாரதியால் கிந்தையைப் பெற்ற என்னைத் தவிர மற்ற எவனும் யுத்தத்தினின்று நழுவினதாகக் கேட்டதில்லை. தந்தைகளான ராமக்ருஷ்ணர்களிடம் சென்று அவர்களால் வினவப்பெற்றுத் தர்மத் தவருத யுத்தத்தினின்று ஓடிப்போன நான் எனக்குத் தகுந்திருக்குமாறு என்ன மறுமொழி கூறுவேன்? என் ப்ராதாக்களின் பத்னிகள் யுத்தத்தில் நேர்ந்த என்னுடைய அதைர்யத்தைச் சிரித்துக்கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லப் போகிறார்கள். இது நிச்சயம். வீரனே! மற்றுமுள்ளவர்களும் என்னைப்பற்றி எப்படியெப்படியோ சொல்லுவார்கள்.

ஸாரதி சொல்லுகிறான்:—ப்ரபூ! ஆயுஷ்மன்! (வளர்ந்த வாழ்நாளுடையவனே!) ‘ஸாரதி ஆபத்தை அடைந்த ரதிகளை ரக்ஷிக்கவேண்டும். ரதிகளும் ஆபத்தை அடைந்த ஸாரதியை ரக்ஷிக்கவேண்டும்’ என்கிற தர்மத்தை அறிந்த நான் இங்ஙனம் செய்தேன். ஆகையால் நான் உன்னை அப்புறம் கொண்டுபோனது தர்மமே. நீ சத்ருவினால் கதையால் அடியுண்டு வருந்தி மூர்ச்சை அடைந்திருப்பதை அறிந்து உன்னை நான் யுத்தபூமியினின்று அப்புறம் கொண்டு போனேன். எழுபத்தாறாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—

 { த்யுமானைப் ப்ரத்யும்னன் தடிகள்கையில் யதூக்
 கள் யுத்தஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில்
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் வந்து ஸால்வனை
 வதித்தல். }

ஸ்ரீககர் சொல்லுகிறார்:—அந்தப் ப்ரத்யும்னன் ஜலத்தை ஆசமனஞ் செய்து கவசம் பூண்டு தனுஸ்ஸைத் தரித்து ‘ஸாரதி! என்னை வீரனாகிய த்யுமானிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பாயாக’ என்றான். அந்தருக்மிணி புத்ரன் தன்ஸையங்களை அழிக்கின்ற த்யுமானைக் கிட்டி எதிர்த்துத் தகைந்து புன்னகை செய்து கொண்டே எட்டு நாராசபாணங்களால் அடித்தான்; மற்றும், நான்கு குதிரைகளை நான்கு பாணங்களாலும் ஸாரதியை ஒரு பாணத்தினாலும் அடித்து இரண்டு பாணங்களால் தனுஸ்ஸையும் த்வஜத்தையும் மற்றொரு பாணத்தினால் த்யுமானுடைய கிரஸ்ஸையும் அறுத்தான். கதன் ஸாத்யகி ஸாம்பன் முதலிய யாதவர்கள் ஸௌபபதியான ஸால்வனுடைய ஸையத்தை அடித்தார்கள். ஸௌபவிமானத்திலிருந்தவர்கள் அனைவரும் கழுத்

தறுப்புண்டு ஸமுத்ரத்தில் விழுந்தார்கள். இங்ஙனம் யாதவர்களும் ஸால்வர்களும் ஒருவரையொருவர் அடித்துக்கொண்டிருக்கையில் அரத யுத்தம் பயங்கரமாகவும் துமுலமாகவும் ஒன்பது ராத்ரிகள் நடந்தது. தர்ம புத்ரனால் அழைக்கப் பெற்று இரத்ரப்ரஸ்தத்திற்குச் சென்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ராஜஸூயம் நடந்து சிசுபாலனும் முடிகையில் குருங்ருத்தர்களிடத்திலும் முனிவர்களிடத்திலும் குந்தியிடத்திலும் அவன் பிள்ளைகளான தர்மபுத்ராதிகளிடத்திலும் சென்று 'நான் தமையனாகிய பலராமனுடன் இவ்விடம் வரேன். சிசுபாலனுடைய பக்ஷத்தில் சேர்ந்த மன்னவர்கள் என் பட்டணத்தை நிச்சயமாய் நாசஞ் செய்வார்கள். ஆகையால், நான் புறப்பட்டுப் போக வேண்டும்' என்று மொழிந்தது விடை பெற்றுக்கொண்டு மிகவும் பயங்கரமான அவசகுளங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே த்வாரகைக்குத்திரும்பி வரதான். அரத ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், தன்னுடையவர்கள் யுத்தஞ் செய்வதையும் ஸௌபவிமானத்தையும் ஸால்வனையும் கண்டு பட்டணத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும்படி பலராமனை ஏற்படுத்தித் தாருகளைப் பார்த்து 'ஸாரதீ! என்றதத்தைச் சீக்ரத்தில் ஸால்வனிடம் கொண்டுபோவாயாக. அவனோடு நான் யுத்தஞ் செய்ய வேண்டும். இந்த ஸால்வன் பெரிய மாயாவி; ஒருவராலும் பேதிக்க முடியாத ஸௌபமென்னும் விமானமுடையவன்' என்று மொழிந்தான். இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட தாருகன் ரதத்தின்மேல் படிய உட்கார்ந்து குதிரைகளை ஐட்டினான். கருடக் கொடியுடைய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணரதம் யுத்தபூமியில் நுழைக்கையில் அவன் பக்ஷத்தைச் சேர்ந்த யாதவர்களும் சத்ருபக்ஷத்திலுள்ளவர்களும் அதைக் கண்டார்கள்.

ஸைன்யமெல்லாம் பெரும்பாலும் அழியப்பெற்ற ஸால் வன் யுத்தபூமியில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டு பயங்கரமான ஒலியுடைய கதையை அவனுடைய ஸாரதியின் மேல் ப்ரயோகித்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் குறைக் கொள் ளிபோல் வேகத்துடன் ஆகாயத்தில் வருவதும் திசை களையெல்லாம் விளங்கச் செய்வதுமாகிய அந்தக் கதையைப் பாணங்களால் நூறு துண்டங்களாகச் சேதித்தான். மற்றும், அவன் அந்த ஸால்வனைப் பதினாறு பாணங்களால் அடித்து, ஸால்வன் தன் கிரணங்களால் ஆகாயத்தைத் துளைப்பதுபோல ஆகாயத்தில் சுழல மிடுகின்ற ஸௌபவிமானத்தையும் பாணஸமூஹங்களால் அடித்தான். ஸால்வன் சார்ங்கமென்னும் தனுஸ் ஸோடு கூடிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய புஜத்தை அடித்தான். அவனுடைய புஜத்தினின்று சார்ங்கம் விழுந்தது. அப்படி ஒருகாலும் நடந்ததில்லையாகையால் அது மிகவும் ஆச்சர்யத்திற் கிடமாயிருந்தது. அங்கு யுத்தம் பார்க்கிற ப்ராணிகள் அலைவரும் பெரிய ஹா ஹாகாரஞ் செய்தனர். ஸௌபவிமானத்தையுடைய ஸால்வன் (சார்ங்கம் நழுவி விழுந்ததற்கு மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து) உரக்க ஸிம்ஹராதஞ் செய்து ஜனார்த்தனனைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸால்வன் சொல்லுகிறான்:—மூடனே! நீ எங்கள் ஸ்னேஹிதனான சிசுபாலனுக்குப் பார்வையாக ஏற்படுத்தப்பட்ட ருக்மிணியை நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் பறித்துக் கொண்டு போயினை. மற்றும், எங்கள் ஸ்னேஹிதன் ஸபையினிடையில் மனஆக்க மற் றிருக்கையில், அவனை வதித்தனை. நாம் எங்கும் தோற்பதில்லை யென்று அபிமானித்துக் கொண்டிருக்கிற அத்தகையனான உன்னை இப்பொழுது கூரான

பாணங்களால் மீண்டுவர முடியாத ம்ருத்யுவினிடம் அனுப்பி விடுகிறேன். என்னெதிரில் நிற்பாயாயின் இங்ஙனம் நிச்சயமாய் நடத்தி விடுகிறேன். நிற்பாயாக.

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்:—மந்தனே! (மதியற் றவனே!) வீணாகப் பிதற்றுகின்றனே. அருகாமையில் வந்திருக்கின்ற ம்ருத்யுவையும் நீ காணப் பெறுதிருக் கின்றனே. சூரர்கள் பெளருஷத்தைக் காட்டுவார்கள் என்று வீணாகப் பலவும் பேசமாட்டார்கள்.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் மொழிந்து மிகவும் கோபித்துப் பயங்கரமான வேகமுடைய கதையால் ஸால்வனைக் கழுத்துக்கும் தோளுக்கும் ஸந்தியில் அடித்தான்; அந்த ஸால்வன் குருதியைக் கக்கிக்கொண்டு நடுங்கி னான். கதை திரும்பி வருகையில் ஸால்வன் மறைந் தான்; அப்பால் ஒரு முஹூர்த்தகாலம் கழித்த வுடனே ஒரு புருஷன் வந்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைத் தலையால் வணங்கி அழுதுகொண்டே ‘தேவகியால் அனுப்பப்பட்டேன்’ என்று மொழிந்து மீளவும் அவனைக் குறித் துத் ‘தந்தையிடத்தில் மிகுந்த அன்புடையவனே! பசுஹிம்ஸை செய்பவன் பசுவைக் கட்டிக்கொண்டு போ வதுபோல, ஸால்வன் உன் தந்தையாகிய வஸுதேவ னைக் கட்டிக்கொண்டு போனான்’ என்றான். ஸ்ரீ க்ருஷ் ணன் இங்ஙனம் அனிஷ்டமான வார்த்தையைக் கேட்டு மனுஷ்யர்களின் ஸ்வபாவத்தைப் பின்சென்று மன இரக்கமும் மனவருத்தமு முற்று அற்ப புருஷன் போல இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான்.—மிகவும் அற்ப பலனான ஸால்வன் எப்படிப்பட்ட ஸங்கடத்திலும் பர

பரப்பின்பிறிப் பின் வாங்காதிருக்குந் தீரனும் தேவதைகளாலாவது அஸுரர்களாலாவது ஜயிக்க முடியாத வனுமாகிய பலராமனை ஜயித்து என் தந்தையைக் கொண்டுவந்தான். ஆ! தெய்வம் மிக்க வலிவுடையது.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் ஸால்வன் தன் மாயையினால் வஸுதேவனைப் போல ஒருவனைக் கொண்டுவந்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸால்வன் சொல்லுகிறான்:—நீ எவனுக்காக இங்குப் பிழைத்திருக்கின்றனையோ, அத்தகைய உன்னைப் பிறப்பித்த தந்தையை இதோ நான் கொண்டு வந்திருக்கின்றேன். இவனை நான் இப்பொழுது நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் வதிக்கப் போகிறேன். மூடனே! நீ வல்லையாயின் இவனை என்னிடத்தினின்று காப்பாயாக.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—மாயாவிடாகிய ஸால்வன் இங்ஙனம் விரட்டி அவ்வஸுதேவனுடைய தலையை அறுத்தெடுத்துக் கொண்டு ஆகாயத்திலிருக்கிற ஸௌபவிமானத்தில் ஏறிக்கொண்டான். தனக்கு அஸாதாரணமான அறிவையுடைய அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் ஒருமுஹூர்த்தகாலம் இங்ஙனம் மனுஷ்யர்களின் ஸ்வபாவத்தில் ஆழ்ந்து பந்துக்களிடத்தில் மனவிருப்பம் தலைக் கொண்டு வருத்த முற்றிருந்தான். அப்பால் மஹானுபாவனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவை யெல்லாம் மயனூல் போதிக்கப்பட்ட ஸால்வன் பரயோகித்த அஸுரமாயை யென்று தெரிந்து கொண்டான். ஸ்வப்னங் கண்டு விழித்துக் கொண்டவன் ஸ்வப்னத்தில் கண்ட வஸ்துக்களைக் காணாததுபோல

மாயையென்று தெளிந்தறிந்த அவ்வச்சுதன் அப்பொழுது யுத்தபூமியில் தூதனையாவது தன் தந்தையின் சரீரத்தையாவது காணவில்லை. பின்னையோ வென்றால், ஸௌபவிமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற சத்ருவைக் கண்டு அவனை வதிக்க முயன்றான். ராஜர்ஷீ! சில ரிஷிகள் முன்பின் ஸந்தர்ப்பங்களை ஆராயாமல் இங்ஙனம் சொல்லுகிறார்கள். ¹இது தங்கள் வார்த்தையோடு விரோதிக்கு மென்பதையுங்கூட அவர்கள் நினைக்கவில்லை. ஸமஸ்த வஸ்துக்களைப் பற்றின அறிவும் அவற்றின் உண்மையைப்பற்றின அறிவும் ஐஸ்வர்யமும் ஆகிய இவை அளவற்றிருப்பவனும் ஸர்வரத்தராத்மாவுமாகிய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஜ்ஞானமில்லாத மூடர்களுக்கு உண்டாகக்கூடிய சோகமோ ஹங்களாவது ²ஸம்பவிக்கும்? பண்டிதர்கள் எவனுடைய பாதாரவிந்தங்களின் பரிசர்யையால் நிலைநின்ற ஆத்ம ஜ்ஞானத்தைப் பெற்று அனாதியாக ஏற்பட்டிருக்கிற தேஹாத்மப்ரமம்

1. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ராஜஸூயத்திற்குப் போனபோது பலராமனுடன் போகவில்லை. பலராமனைப் பட்டணத்திலிருக்கும்படி கூறுத்திவிட்டுப் போனதாகவே முன்பு கூறப்பட்டது. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இந்தப் ப்ரஸத்திலிருக்கும்பொழுது ஸால்வன் வந்தானென்பதும் சரியன்று. 'ஸால்வனோடு யுத்தஞ்செய்துகொண்டிருந்தேனாகையால் உங்கள் தீயுத்தத்தைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாமற் போய்விட்டது' என்று காம்யகவனத்திலிருந்த பாண்டவர்களுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லும்பொழுது ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மொழிந்தானாகையால் ஸால்வயுத்தம் அதற்குப் பின்பு நடந்ததாகவே தெரியவருகிறது. ஆகையால் 'நான் என் தமையனாகிய பலராமனுடன் இவ்விடம் வந்துவிட்டேனாகையால் சத்ருக்கள் என் பட்டணத்தைப் பாழ்செய்வார்கள். ஆகையால் புறப்பட்டுப் போக வேண்டும்' என்று சொல்லி விடைப்பெற்றுக்கொண்டு போனானென்பது சரியன்று.

ஸ்வதந்த்ராத்மப்ரம்முதலிய விபரீதஜ்ஞானமாகிறபிசாசத்தைப் போக்கிக் கொள்கிறார்களோ; தங்களுக்கு ஸ்வபாவஸித்தமான அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்கள் தோன்றப் பெறுகையாகிற ஜஸ்வர்யத்தையும் பெறுகிறார்களோ; அத்தகையனும் ஸத்புருஷர்களுக்குக் கதியுமாகிய பரமபுருஷனுக்கு மோஹமென்பது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? (அவன் பாதங்களில் பரிசர்யை செய்பவர்களுக்குங்கூட மோஹம் உண்டாகாதென்றால் அவனுக்கு மோஹம் உண்டாகாதென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?) எங்கும்தடைபடாத பராக்ரமபுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பலத்தினால் பாணஸமுஹங்களைப் ப்ரயோகித்து யுத்தஞ் செய்கின்ற ஸால்வணைப் பாணங்களால் அடித்து அவனுடைய கவசத்தையும் தனுஸ்ஸையும் சிரோமணியையும் அறுத்தான்; ஸௌபவிமக்ஷித்தையும் கதையினால் முறித்தான். அவ்விமானம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஹஸ்தத்தினால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட கதையினால் ஆயிரந்துணுக்கைகளாகச் சூர்ணமாகி ஸமுத்ர ஜலத்தில் விழுந்தது. அப்பால் ஸால்வன் அந்த ஸௌபவிமானத்தைத் துறந்து பூமியில் இறங்கி நின்று கதையை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாக ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எதிர்த்து வந்தான். அங்ஙனம் அவன் எதிர்த்தோடி வருகையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தோள்வளைகளோடு கூடிய அவன் கையைப் பல்லபாணத்தினால் அறுத்து உடனே அவனை வறிக்கும்பொருட்டுப் ப்ரளயகாலத்து ஸூர்யனோடொத்திருப்பதும் அற்புதமுமாகிய சக்ராயுதத்தை ஏந்திக்கொண்டு ஸூர்யனோடு கூடிய உதய பர்வதம்போல் ப்ரகாசித்தான். இந்த்ரன் வஜ்ராயுதத்தினால் வருத்ராஸூரனுடைய சிரஸ்ஸை அறுத்தாற்போல, ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பலமாயைகளையுடைய ஸால்வனுடைய சிரஸ்ஸை

அந்தச் சக்ராயுதத்தினாலேயே அறுத்தான். அப்பொழுது ஜனங்கள் ஹாஹாவென்று சப்தஞ் செய்தார்கள். ஸௌபவிமானம் கதையால் முறிந்து பாபிஷ்டனாகிய அந்தஸால்வனும் முடிந்து விழுகையில் தேவகணங்களால் அடிக்கப்பட்ட தேவதுந்துபிவாத்மங்கள் முழங்கின. அப்பொழுது தந்தவக்தரன் தன்ஸ்னேஹிதர்களான ஸால்வாதிகளுக்கு உபகாரஞ் செய்யவிரும்பிக் கோபத்துடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எதிர்த்து வந்தான். எழுபத்தேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

●—◆— { ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தந்தவக்தர விதுரதர்களை
வதித்தலும், தீர்த்தயாதரையாசச சென்ற
பலராமன ஸூதரை வதித்தலும். } —◆—●

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மஹாராஜனே! தந்தவக்தரன் தன் நண்பர்களும் பரலோகம் அடைந்தவர்களுமான சிசுபாலன் ஸால்வன் துர்ப்புத்தியான பெளண்ட்ரகன் இவர்களுக்குப் பரோக்ஷத்தில் ஸ்னேஹத்தினால் செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் செய்யமுயன்று மிகவும் கோபமுற்றுக் கையில் கதையை ஏந்தித் தனியினாகவே பதாதியாய் விரைந்து மிகுந்த பலமுடையவனாகையால் பூமியைப் பாதங்களால் நடுங்கச் செய்துகொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எதிர்த்து வந்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவன் அங்ஙனம் வருவதைக் கண்டு தானும் விரைவுடன் கதையை எடுத்துக்கொண்டு ரதத்தினின்றும் இறங்கி ஸமுத்ரத்தை அதன்கரை தடுப்பதுபோல அவனை எதிர்த்துத் தடுத்தான். கொடிய மதமுடைய தந்தவக்தரன் கதையை மேல் தூக்கிக்கொண்டு முகுந்தனைப் பார்த்து மொழிந்தான்.

தந்தவக்தரன் சொல்லுகிறான்:—எனக்கு மிகவும் ஸந்தோஷம் ஆயிற்று. ஏனென்றால், நீ தெய்வாதீனமாய் இப்பொழுது என் கண்ணில் பட்டனையல்லவா? ஏக்ருஷ்ண! நீ எங்களுக்கு அம்மான் பிள்ளை (ஸஹஜ மித்ரன்). ஆயினும் மித்ரர்களுக்கே த்ரோஹஞ் செய்பவனாகி என்னையும் கொல்ல விரும்புகின்றனை. ஆகையால் வஜ்ரம்போன்ற இக்கதையினால் உன்னை வதிக் கப் போகிறேன். நண்பர்களிடத்தில் மிகுந்த அன்புடைய நான் இப்பொழுது தேஹத்தில் தொடர்ந்து வருகின்ற வ்யாதியைப்போல் ம்ருத்யுவை விளைப்பவனும் பந்துருபனை சத்ருவுமாகிய உன்னைக் கொன்று எனது நண்பர்களின் கடனைத் தீர்த்துக் கொள்கிறேன்.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—மாவெட்டிகளால் யானையை வருத்துவதுபோல் தந்தவக்தரன் பருஷ வசனங்களால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை வருத்திக்கொண்டு கதையினால் அவனைத் தலையில் அடித்து உடனே ஸிம்ஹம்போல் கர்ஜனை செய்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யுத்தத்தில் கதையினால் அடிக்கப்பட்டும் சிறிதும் சலிக்கவில்லை. பின்னையோ வென்றால், பெரும் பளுவுடைய கௌமோதகியென்னும் தன் கதையால் காடமாக அவனை மார்பில் அடித்தான். அங்ஙனம் அடியுண்ட அந்த தந்தவக்தரன் அவ்வடியினால் நன்றாக ஹ்ருதயம் பிளவுண்டு முகத்தினின்று குருதியைக் கக்கிக்கொண்டு தலையிடுகளையும் புஜங்களையும் பாதங்களையும் பரப்பி ப்ராணைகளை இழந்து பூமியில் விழுந்தான்: மன்னவனே! சிசுபால வதத்தில்போல ஸமஸ்த பூதங்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் மிகவும் ஸுக்ஷ்மமாய் இருப்பதும் அற்புதமுமாகிய ஒரு தேஜஸ்ஸு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடத்தில் ப்ரவேசித்தது. அந்த தந்தவக்தரனுடைய

ப்ராதாவான விதூரதன் தன் ப்ராதாவான தந்தவக்த்
 ரன் மரண மடைந்தசோகத்தினால் மிகவும் வருந்திப்
 பெருமூச் செறிந்துகொண்டு கத்தி கேடயங்களை ஏந்தி
 அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை வதிக்கவிரும்பி அவனை எதிர்த்து
 வந்தான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே ! ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கத்தியின்
 நுனிபோன்ற நுனியுடைய சக்ராயுதத்தினால் அவ்
 விதூரதனுடைய சிரஸ்ஸையும் கிரீடகுண்டலங்களுடன்
 அறுத்துத் தள்ளினான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம்
 ஸௌப விமானத்தையும் ஸால்வனையும் தந்தவக்த்ரனை
 யும் அவன் தம்பியாகிய விதூரதனையும் பொறுக்கமுடி
 யாத மற்றுமுள்ள சத்ருக்களையும் வந்தித்து, தேவதை
 கள் மனுஷ்யர் முனிவர் ஸித்தர் கந்தர்வர் வித்யா
 தரர் பெருமை பொருந்திய உரகர் அப்ஸரமடந்தையர்
 பித்ருக்கள் யக்ஷர் கின்னரர் சாரணர் இவர்கள்
 தன் விஜயத்தைப் பாடிப் பூமழைகள் பொழியவும்
 வ்ருஷ்ணிஸ்ரேஷ்டர்கள் சூழ்ந்து வரவும் பெற்று அலங்
 காரஞ் செய்யப்பெற்ற பட்டணத்திற்குள் ப்ரவேசித்
 தான். யோகேஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரனும் ஷாட்
 குண்ய பூர்ணனும் ஜகத்தை யெல்லாம் அடக்கியாள்
 பவனுமாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் பிறரால் ஒரு
 கால் ஜயிக்கப்பட்டு ஒருகால் தானும் அவர்களை ஜயிக்
 கிறுனென்று பசுக்களோடொத்த அறிவுடைய மூடர்
 கள் நினைக்கிறார்கள். (அவன் ஒருவராலும் ஜயிக்கப்
 படாதவனாகவே யிருந்து பிறரை ஜயிக்கிறுனென்
 பதை அறிகிறதில்லை). இப்படியிருக்க, பலரா
 மன், கௌரவர்கள் பாண்டவர்களோடு யுத்தஞ்செய்ய
 முயன்றார்களென்று கேள்விப்பட்டு இருதரத்தவர்களும்
 பந்துக்களாகையால் தான் ஒருவரிடத்திலும் பக்ஷபாத்
 யின்றி மத்யஸ்தனாகிப் புண்ய தீர்த்தஸ்னான மென்னும்

வ்யாஜத்தினால் னைரை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போனான். அவன் ப்ரபாஸ தீர்த்தத்தில் ஸ்னானஞ் செய்து பித்ருக்கள் தேவதைகள் ரிஷிகள் மனுஷ்யர் இவர்களுக்குத் தர்ப்பணஞ் செய்து ப்ராஹ்மணர்களால் சூழப்பட்டு மேற்கு முகமாகப் பெருகுந் தன்மையுடைய ஸரஸ்வதி நதிக்குப் போனான். ப்ருதாதகம் பிந்துஸரஸஸு த்ரி கூடம் ஸுதர்சனம் விசாலம் ப்ராஹ்மதீர்த்தம் சக்ரதீர்த்தம் த்ரிவேணியமுனை அதைச் சேர்ந்த புண்ய தீர்த்தங்கள் கங்கை அதைச் சேர்ந்த புண்ய தீர்த்தங்கள் ஆகிய இப்புண்ய தீர்த்தங்களுக்குச் சென்று ரிஷிகள் ப்ராஹ்மஸத்ரம் நடத்துகிற நைமிசாரண்யத்திற்குச் சென்றான். தீர்க்க ஸத்ரமென்னும் ப்ராஹ்ம ஸத்ரத்தை நடத்திக்கொண்டிருக்கிற சௌனகாதிகளான அம் முனிவர்கள் அந்த பலராமன் வருவதைக் கண்டு அபிநந்தித்து எழுந்து நமஸ்கரித்து விதிப்படி பூஜித்தார்கள். அப்பலராமன் தன்பரிவாரங்களுடன் பூஜிக்கப்பட்டு ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து மஹர்ஷியாகிய பாதராயணருடைய சிஷ்யரான ஜோமஹர்ஷணர் எழுந்திராமலே உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டான். ஸூதர் எழுந்திராமை மாத்ரமேயன்றி நமஸ்காரமாவது அஞ்சலியாவது செய்யாமல் அந்த ப்ராஹ்மணர்களுக் கெல்லாம் மேலாக உயர்ந்த ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு பலராமன் கோபமுற்றுத் 'தாழ்ந்த ஜாதியில் பிறந்த இந்த ஸூதன் இந்த ப்ராஹ்மணர்களையும் தர்மத்தைப் பாதுகாப்பவர்களான நம்மையும் அலக்ஷயஞ் செய்து எந்தக் காரணத்தினால் உயர்ந்த ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறான். ஒரு காரணத்தையும் காணோம். ஆகையால் தூர்ப்புத்தி யுடைய இவன் வதிக்கத் தகுந்தவன். ஜ்ஞானாதி குணங்கள்

நிறைந்த மஹானுபாவரான பாதராயண மஹர்ஷிக்குச் சிஷ்யனாக இதிஹாஸ புராணங்களையும் பல தர்மசாஸ்த்ரங்களையும் முழுவதும் அத்யயனஞ் செய்து இந்த்ரிய நிக்ரஹமும் வணக்கமு மின்றி வீணாகவே தன்னைத் தானே பண்டிதனாக அபிமானித்துக்கொண்டிருக்கிற இந்த ஸூத்ரனுக்கு அந்த இதிஹாஸாத்ய யணம் முதலியவை அனைத்தும் மன அடக்கமில்லாத நடனுக்குப்போல் குணத்தை விளைவிக்க வல்லவையாக வில்லை. இதற்காகவன்றோ நான் இவ்வுலகத்தில் அவதாரஞ் செய்தது. கபடத்தினால் பெர்யோர்களின் வேஷத்தைப் பூண்டு அதற்குரியபடி தர்மத்தை அனுஷ்டியாதிருப்பவர்கள் வதிக்கத் தகுந்தவர்களே. அவர்கள் பாதகிகளைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவர்களல்லவா? அவர்கள் பெரும்பாபிஷ்டர்கள். (ஆகையால் துஷ்டர்களை அழிப்பதற்காக அவதரித்த நான் இத்தகையர்களை வதிப்பது அவசியமே)' என்று இவ்வளவும் தன் மனத்திற்குள் சொல்லிக் கொண்டு மஹானுபாவனாகிய அப்பலராமன் அஸத்துக்களை வதிப்பதினின்றும் மீண்டிருப்பவனாயினும் அங்ஙனம் நடக்க வேண்டியிருக்கையால் கையிலிருந்த தர்ப்பத்தின் நுனியால் அந்த ரோமஹர்ஷணரை வதித்தான். அப்பொழுது முனிவர்கள் அனைவரும் ஹாஹாவென்று மொழிந்து கொண்டு மனவருத்த முற்று பலராமனைப் பார்த்து மொழிந்தார்கள்.

ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—ப்ரபூ! நீ அதர்மம் செய்தனை. யாதவகுமாரனே! நாங்கள் இந்த ஸூத்ரனுக்கு ப்ரஹ்மாஸனம் கொடுத்தோம். இந்த ப்ரஹ்மஸத்ரம் முடிகிறவரையில் தேஹஸ்ரம மில்லாத ஆயுளையும் கொடுத்தோம். ஆகையால் இந்த ஸூத்ரவதம்

ப்ராஹ்மணவதம்போன்றது. இதை நீ தெரியாதவன் போல் செய்துவிட்டனை. நீ யோகேஸ்வரன். உனக்கு எவ்வித பாபமும் கிடையாது. நீ கர்மத்திற்கு உட்படாதவன். ஆகையால் 'ப்ராஹ்மணனை வதிக்கலாகாது' என்னும் சாஸ்த்ரமும் உன்னை நியமிக்கவல்லதன்று. உலகங்களை யெல்லாம் புனிதமாக்குந் தன்மையனே! ஆயினும் இந்த ப்ராஹ்மஹத்தையையப் போக்கவல்ல ப்ராயச்சித்தத்தைப் பிறரால் தூண்டப்படாமல் ஸ்வயமாகவே அனுஷ்டிப்பாயாயின், அப்பொழுது லோகஸங்க்ரஹம் செய்ததாம். (நீ வெறுமனே யிருப்பாயாயின், உலகத்திலுள்ள மற்றவரும் 'ராமனே ப்ராயச்சித்தம் அனுஷ்டிக்க வில்லையே நாம் ஏதுக்காக அனுஷ்டிக்க வேண்டும்?' என்று பாபத்தைச் செய்தும் ப்ராயச்சித்தத்தை அனுஷ்டிக்காமல் அழிந்து போய்விடுவார்கள். நீ அனுஷ்டிப்பாயாயின், உன்னை ப்ரமாணமாகக் கொண்டு மற்றவரும் அனுஷ்டித்து உஜ்ஜீவிப்பார்கள். ஆகையால் நீ லோகஸங்க்ரஹத்திற்காக இந்த ப்ராஹ்மஹத்யைக்கு ப்ராயச்சித்தம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்).

பலராமன் சொல்லுகிறான்:—மஹர்ஷிகளே! உலகத்தவர்களை அனுக்ரஹிக்கும்பொருட்டு இந்த ஸூத்ரவத ரூபமான பாபத்திற்கு ப்ராயச்சித்தம் பண்ணிக் கொள்கிறேன். முக்யபக்ஷத்தில் என்ன நியமம் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ, அதை எனக்கு விதிப்பீர்களாக. (முக்யமான ப்ராயச்சித்தத்தை உபதேசிப்பீர்களாக). மற்றும், இந்த ரோமஹர்ஷணருக்குத் தீர்க்கமான ஆயுளும் இத்த்ரியங்கள் தளராதிருக்கையாகிற பலமும் மற்றும் ஏதேது நீங்கள் விரும்புகிறீர்களோ, அவற்றையும் சொல்வீர்களாயின். நான் என்னுடைய யோக

மாயையினால் அவற்றை யெல்லாம் ஸாதித்துக் கொடுக்கிறேன்.

ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—நீ ப்ரயோகித்த தர்ப்பத்தின் நுனியாகிற ஆயுதம் உன் வீர்யம் இந்த ரோமஹர்ஷணருடைய மரணம் எங்கள் வார்த்தை ஆகிய இவை யெல்லாம் எப்படி உண்மையாகுமோ, அங்ஙனமே செய்வாயாக.

பலராமன் சொல்லுகிறான்:—தகப்பன்றானே பிள்ளையாகப் பிறக்கிறானென்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. அகையால் இந்த ரோமஹர்ஷணருடைய பிள்ளையாகிய உக்ரஸ்ரவர் உங்களுக்குப் புராணம் சொல்லுவாராக. ஆயுள் இந்த்ரியம் பலம் இவற்றையும் பெற்றிருப்பாராக. (நேரே ரோமஹர்ஷணர் பிழைக்காமையால் என்னுடைய அஸ்த்ரமும் இவருடைய மரணமும் உண்மையாயின. புத்ரன் மூலமாய் ஆயுள் முதலியன ஸித்திக்கப் பெற்றுப் புராணஞ் சொல்லுகிறாராகையால் உங்கள் வசனமும் உண்மையாயிற்று). முனிஸ்ரேஷ்டர்களே! மற்றும் உங்களுக்கு என்ன விருப்பமோ அதைச் சொல்லுவீர்களாக. அதை நான் நிறைவேற்றுகிறேன். பண்டிதர்களே! மற்றும், ப்ரஹ்மஹதையைச் செய்து அதற்கு ப்ராயச்சித்தம் இன்னது செய்யவேண்டுமென்று தெரியாதிருக்கின்ற எனக்குத் தகுந்த ப்ராயச்சித்தத்தை உள்ளபடி ஆலோசித்து விதிப்பீர்களாக.

ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—ராமா! இவ்வலனுடைய பிள்ளை பல்வலனென்னும் ஒரு அஸுரன் இருக்கிறான். அவன் பர்வந்தோறும் இவ்விடம் வந்து எங்கள் ஸத்ரயாகத்தைப் பாழ் செய்கிறான். தாசார்ஹனே! சீரக்தம் மலம் மூத்ரம் மத்யம் மாம்ஸம் இவைகளை வர்ஷித்து எங்கள் யாகத்தைக் கெடுக்கும்

பாபிஷ்டனாகிய அவ்வஸூரனை வதிப்பாயாக. அது எங்களுக்கு மேலான சுஸ்ருஷையாம். அனந்தரம் மிகுந்த மனங்கூக்கத்துடன் பாரதவர்ஷத்தைப் பரதக்ஷிணஞ் செய்து அப்பால் புனய தீர்த்தங்களில் ஸ்னானஞ் செய்து கொண்டு பன்னிரண்டு மாதங்கள் ஸஞ்சரித்துச் சுத்தனாவாய். எழுபத்தெட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ பலராமன் பல்வனை வதித்துத் தீர்த்தயாத்
ரையை முடித்துக் கதாயுத்தஞ்செய்கிற பீம
ஸேன தூர்யோதனர்களிடம் வந்து அவர்
களுக்குப் புத்தி சொல்லியும் சௌமை
யால் புறப்பட்டு கைமிசாரணயஞ் சென்று
யாகஞ் செய்தல். }

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—ராஜனே! அப்பால் பர்வகாலம் ப்ராப்தமாகையில் தூட்களைப் பெய்வதும் தூர்க்கந்தமுடையதும் கொடியதும் பயங்கரமுமாகிய பெருங்காற்று முழுவதும் நிரம்பி வீசிற்று. அப்பால் பல்வலனால் நிரமிக்கப்பட்ட அமேத்யமயமான மழை யாக சாலையில் பெய்தது. உடனே அப்பல்வலாஸூரனும் சூலாயுதத்தை ஏந்திக் கொண்டு வந்து புலப்பட்டான். பெருஞ்சரீரமுடையவனும் நன்கு இழைக்கப்பட்ட மெய்க்குவியலோடொத்தவனும் உருக்கப்பட்ட தாம் ரம்போன்ற தலைமயிர் மீசை தாடி இவைகளாலும் கோரைப்பல் புருவநெரிப்பு இவைகளாலும் பயங்கரமான முகமுடையவனுமாகிய அவ்வஸூரனைக் கண்டு சத்ருஸன்யங்களைப் பிளக்கவல்ல முஸலாயுதத்தையும் அஸூர்களை அழிக்கவல்ல ஹலாயுதத்தையும் நினைத்தான். அவையும் சீக்ரத்தில் கிட்டினின்றன. அனந்தரம் பலராமன் கோபமுற்று ஆகாசசாரியான அவ்

வஸுரனைக் கலப்பையின் நுனியால் பிடித்திழுத்து
 ப்ராஹ்மணத்ரோஹஞ் செய்யுந் தன்மையனா அன்ன
 வனைச் சிரஸ்ஸில் முஸலாயுதத்தினால் அடித்தான்.
 அவன் அம்முஸலத்தின் அடியினால் நெற்றி பிளவுண்டு
 குருதி பெருகப் பெற்றுத் துக்கத்தினால் உரக்கக் கூச்ச
 லீட்டுக்கொண்டு வஜ்ராயுதத்தினால் அடியுண்ட சிவந்த
 பர்வதம்போல் புனியில் விழுந்தான். மிகுந்த மதியும்
 பாக்யமுழையவனே! அப்பால் முனிவர்கள் பலரா
 மனைத் துதித்து அவனுக்குப் பொய்யாகாத ஆசீர்
 வாதங்களைச் செய்து வ்ரத்ராஸுரனை வதித்த தேவேந்
 த்ரனுக்குத் தேவதைகள் அபிஷேகஞ் செய்தாற்போல
 அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். மற்றும், அவர்கள் சோ
 பைக்கு இடமாகி வாடாத தாமரைமலர்கள் கோக்கப்
 பெற்ற வைஜயந்தி யென்னும் மாலையையும் நிவ்யமான
 வஸ்த்ரங்களையும் நிவ்யமான ஆபரணங்களையும் பலராம
 னுக்குக் கொடுத்தார்கள். அனந்தரம் அநீதப் பலரா
 மன் அம்முனிவர்களால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்று
 ப்ராஹ்மணர்களுடன் கௌஸிகிநதிக்கு வந்து அங்கு
 ஸ்னானஞ்செய்து ஸரயூநதிக்கு உத்பத்திஸ்தானமாகிய
 ஸரோவரமென்னும் புண்ட தீர்த்தத்திற்குச் சென்று
 அதினின்று ஸரயுவின் ப்ரவாஹம் போகும் வழியைத்
 தொடர்ந்து ப்ரயாகத்திற்கு வந்து அங்கு ஸ்னானஞ்
 செய்து தேவர் முதலியவர்களுக்குத் தர்ப்பணஞ் செய்து
 புலஹாஸ்ரமத்திற்குச் சென்றான். கோமதி கண்டகி
 விபாசை இந்நதிகளிலும் சோணநதத்திலும் ஸ்னானஞ்
 செய்து கயைக்குச் சென்று அங்குப் பித்ருக்களை மான
 ஸிகமாக ஆரதித்துக் கங்கை ஸமுத்ரத்தில் போய்
 விழுமிடத்திற்குச் சென்று ஸ்னானஞ் செய்து மஹேந்த்ர
 பர்வதத்திற்குச் சென்று அங்குப் பரதராமினைக் கண்டு

நமஸ்கரித்து ஸப்தகோதாவரி வேணி பம்பை பீமரதி
 என்னும் இப்புண்யநதிகளுக்குச் சென்று ஸுப்ரஹ்மண்
 யனைக் கண்டு ருத்ரனுக்கு வாஸஸ்தானமாகிய ஸ்ரீ
 பர்வதத்திற்குச் சென்றான். அப்பால் அந்த ராமன்
 த்ரவிடதேசங்களில் மிகவும் புண்யமான திருவேங்
 கடமலை, காமகோடி, காஞ்சிப்பட்டணம், நதிகளில்
 சிறந்த காவேரி மிகவும் புண்யமாயிருப்பதும் ஸ்ரீமந்
 நாராயணன் நித்யஸந்திதானஞ் செய்யுமிடமுமாகிய
 ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரம் ஸ்ரீவிஷ்ணுக்ஷேத்ரமாகிய திருமாலி
 ருஞ் சோலைமலை தென்மதுரை இவற்றைக் கண்டு மஹத்
 தான பாபங்களை யெல்லாம் போக்கவல்ல ஸமுத்ரஸேது
 வுக்குச் சென்றான். பஸ்ராமன் அங்குப் ப்ராஹ்மணர்க
 ளுக்குப் பதினாயிரம் பசுக்களைக் கொடுத்தான். அப்பால்
 அம்மஹானுபாவன் க்ருதமாலை தாம்ரபர்ணி இந்நதி
 களில் ஸ்னானஞ் செய்து மலயமேன்னும் குலபர்வதத்திற்
 குச் சென்று அங்கு உட்கார்ந்திருக்கிற அகஸ்த்யருக்கு
 நமஸ்கரித்து அபிவாதனஞ் செய்து அவரால் ஆசீர்வா
 தஞ்செய்து அனுமதிகொடுக்கப்பெற்றுத் தெற்கு ஸமுத்
 ரஞ் சென்று கன்யாகுமாரி யென்னும் தூர்க்காதேவி
 யைக் கண்டு அவ்விடத்தினின்று அனந்தபுரஞ் சென்று
 ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் ஸந்திதான முடையதாகையால்
 சிறப்புடைய பஞ்சாப்ஸரமேன்னும் ஸரஸ்ஸுக்குச்
 சென்று அங்கு ஸ்னானஞ் செய்து பதினாயிரம் பசுக்களைக்
 கொடுத்தான். அனந்தரம் மஹானுபாவனாகிய அந்த
 ராமன் கோளம் சதகர்த்தம் இத்தேசங்களைக் கடந்து
 ருத்ரனுடைய ஸாந்தித்யம் மாறுதிருக்கப் பெற்ற சிவ
 க்ஷேத்ரமாகிய கோகர்ண க்ஷேத்ரத்திற்குச் சென்று
 அங்கு த்வைபாயனி யென்னும் அம்பிகையைக் கண்டு
 அதினின்று சூர்ப்பராக்ஷேத்ரம் சென்றான். அப்

பால் தாபி பயோஷ்ணி நிர்விந்த்யை இந்நதிகளில் ஸ்னானஞ்செய்து தண்டகாரணயத்தில் துழைத்து மாஹிஷமதீபுரத்தின் அருகாமையில் பெருகுகிற ரேவாதிக் குச் சென்று அவ்விடத்தினின்று மனுதீர்த்தத்தில் ஸ்னானஞ் செய்து மீளவும் ப்ரபாஸதீர்த்தத்திற்கு வந்தான். அங்குப் பலராமன் குருக்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் நடந்த யுத்தத்தில் இருவர்க்கும் ஸஹாயமாய் வந்த ராஜர்கள் அனைவரும் முடிந்தார்களென்று ப்ராஹ்மணர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதைக் கேட்டுப் பூமியின் பாரம் நீக்கப்பட்ட தென்று நினைத்தான். யாதவ குமாரனாகிய அந்தப் பலராமன் கதைகளால் யுத்தஞ் செய்கிற பீம துர்யோதனர்கள் ஒருவரையொருவர் அடித்துக் கொண்டு நாசம் அடைவதைத் தடுக்கவேண்டுமென்று அவ்விடம் சென்றான் யுதிஷ்டிரனும் க்ருஷ்ணர்ஜுனர்களும் அந்தப் பலராமனைக் கண்டு அவனிடம் சென்று நீமஸ்கரித்து என்ன சொல்ல விரும்பி வந்தாரோ வென்று சங்கித்துப் பேசாதிருந்தார்கள். அந்தப் பலராமன், கதைகளைக் கையில் ஏந்திக் கோபாவேசமுற்று ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கவிரும்பி விசித்ரமான மண்டலகதிகளைச் செய்கின்ற பீமஸேன துர்யோதனர்களிருவரையும் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

பலராமன் சொல்லுகிறான்:—ராஜனே! துர்யோதனா! பீமஸேனா! நீங்கலிருவரும் துல்யபலமுடைய வீரர்களே.. ஆயினும் ஒருவனாகிய பீமஸேனன் பலத்தில் அதிகனென்றும்-மற்றொருவனான துர்யோதனன் சிண்கையில் (கதாயுத்தப்பயிர்ச்சியில்) அதிகனென்றும் நான் நினைக்கின்றேன். ஆகையால் ஸமான வீர்யர்களான உங்களிருவரில் ஒருவனுக்கு ஜயமும் மற்றொருவனுக்

குப் பராஜயமும் நேரிடுமென்று தோற்றவில்லை. ஆகையால் வீணான இந்த யுத்தம் இவ்வளவோடு நிற்குமாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ராஜகுமாரர்களான அந்த பீமதுர்யோதனர்கள் பலராமனால் இங்ஙனம் சொல்லப்பெற்றும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் நிலைகின்ற வைரமுடையவர்களாகையால் ஒருவரை யொருவர் சொன்ன துர்ப்பாஷணங்களையும் ஒருவர்க்கொருவர் செய்த கெட்ட நடத்தைகளையும் நினைத்து அந்தப் பலராமனுடைய வார்த்தையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அப்பால் பலராமன் அவர்கள் தன் வசனத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாமைக்கு அவர்களின்கர்மமே காரணமென்று நினைத்துத் தவாரகாபுரிக்குச் சென்று ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களும் ஸம்ருத்தமாயிருக்கப்பெற்ற உக்ரஸேனன் முதலிய பந்துக்களோடு கலந்தான். மீளவும் அந்த ராமன் நைமிசாரண்யத்திற்குச் செல்ல அங்குள்ள நிஷிகன் அனைவரும் மனக்களிப்புற்று, ஸமஸ்த விரோதங்களும் தீரப்பெற்ற மஹானுபாவனாகிய அப்பலராமனைக் கொண்டு அங்கங்கனோடுகூடின யாகங்களால் யாகங்களைச் சரிசுமாகவடைய பரம புருஷனை ஆராதித்தார்கள். மஹானுபாவனும் ப்ரபுஷமாகிய பலராமனும் ஸம்சய விபரியங்களுக்கிடமின்றி ஜகத்தெல்லாம் பரமாத்மாவினிடத்தில் அமைந்திருப்பதையும் அப்பரமாத்மா ஜகத்தில் அமைந்திருப்பதையும் ஸாக்ஷாத்காரஞ் செய்விக்கவல்ல தத்வஜ்ஞானத்தை அந்த நிஷிகளுக்கு உபதேசித்தான் அப்பலராமன் ஜ்ஞாதிகளாலும் பந்துக்களாலும் நண்பர்களாலும் சூழப்பட்டுப் பத்னியுடன் அவப்ருதஸனஞ் செய்து சிறந்த வஸ்தரங்களைத் தரித்து நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டு தன் நிலவுடன்கூடின சந்த்ரன்போல் விளங்கினான் பலராமன் அந்தநுடைய

அவதாரம். அவன் கணக்கிடமுடியாத கல்யாணகுணங்களுடையவன். அவன் தன் ஸங்கல்பத்தினால் மானிட உருவத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் மஹா பலமுடையவன். இத்தகைய பலராமனுடைய சரித்தரங்கள் இவற்றைப்போல் பற்பலமுண்டு. அவற்றை எம்மால் சொல்லி முடியாது. ஆச்சர்யமான செயல்களையுடையவனும் அனந்தனுடைய அவதாரமுமாகிய பலராமனுடைய செயல்களை எவன் கேட்கிறானோ, எவன் சொல்லுகிறானோ, எவன் நினைக்கிறானோ, அவர்கள் மூவரும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்கு மிகவும் அன்பராவார்கள். எழுபத்தொன்பதாவது அத்தாயம் முற்றிற்று.

—◆◆◆ நசேலோபாக்யானம். ◆◆◆—

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—மஹானுபாவரே! அளவிடமுடியாத ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களுடையவனும் பக்தர்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்கையாகிற பெருந்தன்மையுடையவனும் போகமோக்ஷங்களைக் கொடுப்பவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மஹிமைகளை வெளியிடவல்ல அவன் செயல்களைக்கேட்க விரும்புகிறேன். நீர் அவற்றையெல்லாம் நன்றாகச் சொல்லவல்லவரல்லவா? ப்ரஹ்மரிஷீ! சப்தாதிவிஷயங்களைத் தேடித்திரிந்து அவை கிடையாமையால் வருந்துகை தவிர்த்து பகவத் விஷயத்தில் ரஸமறிந்திருப்பானாயின் உத்தமஸ்லோக னான பகவானுடைய கதைகளை அடிக்கடி கேட்டும் எவன்தான் அதினின்று மீளுவான். (ரஸஜ்ஞானியிருப்பானாயின் எவ்வளவு கேட்கினும் எவனும் அதினின்று மீளமாட்டான்). அளவற்ற ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய குணங்களைச் சொல்லுமாயின் அந்த வாக்கே வாக்கு (பயன்பெற்றதாம்). அந்தப் பக

வானுடைய ஆராதனரூபமான கார்யங்களைச் செய்யுங்கைகளே கைகள் (பயன்பெற்றவையாம்). ஸ்தாவரங்களிலும் ஜங்கமங்களிலும் அந்தராத்மாவாய் வஸித்திருக்கின்ற பகவானை நினைக்கும் மனமே மனம். அவனுடைய புண்ய கதைகளைக் கேட்கும் கர்ணமே கர்ணம் (காது). சேதனரேதனங்களைச் சரீரமாகவுடைய பகவானுடைய விபவாவதார உருவங்களையும் அர்ச்சாவதார உருவங்களையும் வணங்குந்தலையே தலை. அவ்வுருவங்களைக் காணும் கண்ணே கண். ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தையாவது அவனுடைய பக்தர்களின் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தையாவது பணியும் அங்கங்களே அங்கங்கள். மற்றவை வீணே

ஸூத்ரர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் பரீக்ஷித்து மன்னவனால் வினவப்பெற்ற மஹானுபாவரான சுகமுனிவர் ஷாட்குண்ய பூர்ணனான வாஸுதேவனிடத்தில் ஆழ்ந்து மனமுடையவராகி மேல்வருமாறு மொழிந்தார்

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்.—ப்ரஹ்மவித்துக்களில் சிறந்தவரும் சப்தாதிவிஷயங்களில் விருப்பமற்றவரும் மன அடக்கமுடையவரும் ஜிதேந்தரியரும் தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்த அன்னாதிகளைக் கொண்டு ஜீவிப்பவரும் க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்தி லிருப்பவரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு நண்பருமாகிய ஒரு அந்தணர் இருந்தார். குசேலரென்னும் பெயருடைய அவ்வந்தணருடைய பார்வையே தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்ததைக் கணவனுக்குப் பரிமாறிப் பசுமினால் இளைத்து அவரைப் போலவே இந்த்ரியங்களை அடக்கியானுந்திறமையுடையவரும் பதிவ்ரதையுமாயிருந்தாள். அவள் தாரித்ரியத்தினால் வருந்தி நடுக்கமுற்று அருகேவந்து ஒருகால் வாடியுலர்ந்த முகத்துடன்

தன் கணவனான அவ்வந்தனரைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தாள்

ப்ராஹ்மணி சொல்லுகிறாள்:— ஓ ப்ராஹ்மணரே மஹானுபாவனும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உமக்கு நண்பன். ப்ராஹ்மண விஸ்வாஸ முடையவன்; அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் நிறைவேற்றிக் கொடுக்குந்தன்மையன். தர்ம அர்த்த காம மோக்ஷங்களென்ற நான்கு வகைப்புருஷார்த்தங் களில் எதையேனும் பெற விரும்பிச் சரணம் அடை யினும் அவர்களுக்கு அதை நிறைவேற்றிக்கொடுத்துக் காக்குந்தன்மையன்; ஜ்ஞானம் முதலிய ஷ்ட்குணங்கள் அமைந்தவன். (ஆகையால் நீர் போன மாத்ரத்தில் உம்முடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்து நிறைவேற்ற வல்லவன்); தன்னுடைய ஸௌசில்பத்தில் மிகுதியால் ஸாத்வதஸ்ரேஷ்டனும் அவதரித்திருக்கிறான். ஆகையால் அவன் தன் மேன்மையைக் கொண்டு நம்மை ஆத ரிப்பானோ மாட்டானோவென்று சங்கிக்க வேண்டியதில்லை. ஸாதூக்களான உம்மைப்போன்ற பெரியோர்களுக்குப் பரமகதியாயிருப்பவன். ஆகையால் அவனிடம் செல்வீராக. பெருங்குடும்பியும் ஏழ்மையினால் வருந்து கின்றவருமாகிய உமக்கு அம்மஹானுபாவன் அளவற்ற பணம் கொடுப்பான். அவன் இப்பொழுது போஜர்கள் வருஷணிகள் அந்தகர்கள் இவர்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு த்வாகாபுரியில் இருக்கின்றான்; தன் பாதார விந்தங்களை நினைப்பவர்களுக்குத் தன்னையுங் கொடுக் கும் ஜகத்குருவாகிய அப்பரமபுருஷன் இங்கிருந்து வெகுதூரம் சென்று வேண்டுகிற உமக்குக் கடைசியில் விரஸங்களாகையால் அவ்வளவு மேல்விழுந்து விரும் பத்தகாதவைகளான அர்த்தகாமங்களைக் கொடுப்பா னென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மருதுஸ்வபாவமுடைய அவ்வந்தனர் இங்ஙனம் பார்மையால் வேண்டப் பெற்று “உத்தமஸ்லோகனுடைய தர்சனம் நேருமாயின் இது நமக்குப் பெரிய லாபமல்லவா!” என்று மனத்தில் சிந்தித்துப் போக உத்தேசம் கொண்டார். அவர் தன் பார்மையைப் பார்த்து ‘மங்களஸ்வபாவமுடையவனே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்க நம்க்ருஹத்தில் ஏதேனும் உபஹாரம் இருக்கிறதா?’ என்று வினவினார். அவளும் அங்குள்ள ப்ராஹ்மணர்களிடம் சென்று நான்கு பிடி அவல் இரந்து கொண்டுவந்து அதைத் துணிக் கந்தலில் முடிந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு உபஹாரமாகக் கொண்டுபோகும்படி பர்த்தாவினிடம் கொடுத்தாள். அந்தணர்களில் சிறந்த அக்குசேலர் அதை வாங்கிக் கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய காட்சி எனக்கு எப்படி நேருமென்று சிந்தித்துக்கொண்டே த்வாரகைக்குச் சென்றார். அவ்வந்தனர் மூன்று கோட்டைகளையும் மூன்று கட்டுக்களையும் கடந்து அணுகமுடியாத மஹா வீரர்களான அந்தகர் க்ருஷ்ணிகள் ஆகிய இவர்களின் க்ருஹங்களி னிடையிலுள்ள ஸ்ரீக்ருஷ்ணமஹிஷிக ளான பதினாயிரம் பெண்மணிகளின் மாளிகைகளுக்குள் மிகுந்த செல்வக்களர்த்தியுடைய ஒரு க்ருஹத்தைக் கண்டு ப்ராஹ்மாத்மம் பெற்றவன் வைகுண்டத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் மந்திரத்தில் ப்ரவேசிப்பதுபோல அந்தக்ருஹத்திற்குள் நுழைந்தான். அன்பிற்கிடமான காதலியின் படுக்கையில் வீற்றிருந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தூரத்திலேயே அவ்வந்தணரைக் கண்டு தன்பக்தர்களைக் கைவிடாது காக்குந் தன்மையனாகையால் படுக்கையி னின்று விரைந்தெழுந்து ஸந்தோஷத்துடன் அவ்வந்த ணரைஇரண்டுபுஜங்களாலும் அணைத்துக்கொண்டான்.

தாமரைக்கண்ணனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ப்ரியமுள்ள நண்
பரும் ப்ரஹ்மர்ஷியுமாகிய அக்குசேலருடைய அங்கத்
தை அணைத்தமையால் மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்
து ஸந்தோஷத்தின் மிகுதியால் கண்களினின்று நீர்த்
துளிகளைப் பெருக்கினான். அப்பால் அம்மஹானுபாவன்
அவரை மஞ்சத்தில் உட்காரவைத்து மிகுந்த நண்பரா
கிய அவருக்குத் தானே உபஹாரம் கொண்டுவந்து
ஸமர்ப்பித்து அவருடைய பாதங்களை அலம்பி அந்த
ஜலத்தை உலகங்களையெல்லாம் பாவனாஞ் செய்யவல்ல
அப்பரமன் தன்தலையில் தரித்துத் திவ்யமான வாஸனை
யுடைய சந்தனம் அருரு குங்குமம் இவைகளை அவர்மேல்
பூசினான். மற்றும், அவ்வக்தன் மிகுந்த வாஸனையுடை
ய தூபங்களாலும் தீபங்களாலும் மற்றுமுள்ள பூஜா
த்ரவ்யங்களாலும் நண்பராகிய அவ்வந்தணரைப் பூஜித்
துத் தாம்பூலத்தையும் பசுவையும் ஸமர்ப்பித்து நல்வ
ரவாவென்று வினவினான். அழுக்கடைந்து இளைத்து
உடம்பெல்லாம் நரம்புகள் நிறைந்திருக்கிற அந்தக்கு
சேலரை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பத்னியாகிய ருக்மிணி
சாமரம் வீசுவது விசிறுவது முதலிய உபசாரங்கள்
செய்து பூஜித்தாள். நிர்மலமான புகழுடைய அந்த ஸ்ரீ
க்ருஷ்ணன் அழுக்கடைந்த அவ்வந்தணரை மிகுந்த
ப்ரீதியுடன் பூஜிப்பதைக் கண்டு அந்தப்புரத்துஜனங்கள்
அனைவரும் வியப்புற்று ‘அழுக்கடைந்தவரும் தரித்ாரும்
இவ்வுலகில் கிந்திக்கத்தகுந்தவரும் அதமருமாகிய இந்
தப்பிக்கூடகர் என்ன புண்யம் செய்தாரோ?’ எனென்
றால், மூன்றுலோகங்களுக்கும் குருவாகி ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்
மிக்கு வாஸஸ்தானமுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் படுக்கையில்
இருக்கிற ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியைத் துறந்து இவரை வெகு
மதித்துத் தன் தமையனைப்போல அணைத்துக்கொண்

டானல்லவா?' என்று ஒருவர்க்கொருவர் மொழிந்து கொண்டார்கள். ராஜனே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் குசேலருமாகிய அவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு தாங்கள் முன்பு குருகுலத்தில் வனிக்கும் பொழுது நடந்த அழகான கதைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்:—தர்மங்களை உணர்ந்தவரே! நீர் குருதக்ஷிணை கொடுத்துக் குருகுலத்தினின்று திரும்பிவந்து ஸமாவர்த்தன மென்னும் கர்மத்தை முடித்துத் தகுதியான பார்யையை மனம் புரிந்தீரா; இல்லையா? தத்வங்களை உணர்ந்த அறிஞரே! உம் முடைய மனம் சப்தாதி விஷயங்களைப் பற்றின விருப்பங்களால் தீண்டப்படாதிருக்கு மல்லவா? ஆகையால் உமக்கு இல்லறவாழ்க்கையில் மனம் ருசிக்காதென்று நினைக்கிறேன். மற்றும், பணத்தில் உமக்கு அவ்வளவாக ப்ரீதி கிடையாதென்பதும் எனக்குத் தெரியும். சிலர் சப்தாதிவிஷயங்களைப் பற்றின விருப்பங்களால் இழுக்கப்படாத மனமுடையவராயினும் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுற்றுத் தேவனுடைய மாயையைத் துறக்க முயன்று நான் லோகஸங்க்ரஹத்திற்காகச் செய்வதுபோலப் பலன்களை விரும்பாமல் நித்யறைமித்திகாதி கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கின்றார்கள். (அதற்காக இல்லறவாழ்க்கையையும் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். அங்ஙனமே நீரும் இல்லறவாழ்க்கையை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதுபோல்தோன்றுகிறது). அந்தணரே! அந்தணன் எதனால் அறியத்தகுந்த ஆத்மபரமாத்ம ஜ்ஞானத்தை அறிந்து அஜ்ஞானத்தினின்று மீண்டு மோக்ஷத்தை அடைவானோ. அப்படிப்பட்ட குருகுலவாஸத்தை நாம் அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது நடந்ததெல்லாம் உமக்கு

நினைவிருக்கிறதா? ப்ராஹ்மணர் க்ஷத்ரியர் வைச்யர் என்கிற மூன்று வர்ணத்தவர்களுக்கும் அந்தக் குருகுல வாஸம் ஸத்கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கும். இந்தக் குருகுலவாஸத்தில் ப்ராஹ்மசர்யா ஸ்ரமத்திலிருப்பவர்களுக்குக் குரு என்னைப்போல் ஜ்ஞாநோபதேசம் செய்கிறாரல்லவா? (அந்த ஜ்ஞானத்தினால் செய்யவேண்டிய ஸத்கர்மங்களை அறிந்து நடத்துகிறார்களாகையால் குருகுலவாஸம் ஸத்கர்மங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கும். ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டரே! இந்த ஸம்ஸாரத்தில் தேஹபந்தத்தை விளைக்கிறவன் முதன்மையான குரு. ப்ராஹ்மணன் முதலிய மூன்று வர்ணத்தவர்களுக்கும் ஸத்கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்குக் காரணமான உபநயன ஸம்ஸ்காரத்தைநடத்தி வேதங்களை ஓதுவிப்பவன் இரண்டாங்குரு. ப்ராஹ்மசர்யம் முதலிய ஆஸ்ரமங்களில் இருப்பவர்கள் அனைவர்க்கும் ஜ்ஞாநோபதேசஞ்செய்ப்பவன் மூன்றாங்குரு. அவனை நேரே என்னைப்போலவே பாவிக்க வேண்டும். (நானே ஆசார்யன் மூலமாய் அவரவர்களுக்கு ஜ்ஞாநோபதேசஞ் செய்கிறேனாகையால் ஜ்ஞாநோபதேசஞ்செய்யுங் குருவை என்னைப்போலவே பாவிக்கவேண்டும்). ப்ராஹ்மணரே! இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஸமஸ்தவர்ணங்களிலும் ப்ராஹ்மசர்யம் முதலிய ஆஸ்ரமமுடையவர்களிலும் எவர் குருஸ்வரூபனானால் ஜ்ஞாநோபதேசம் செய்யப்பெற்று ஸாகமாக ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தை த்தாண்டுகிறார்களோ, அவர்களே தங்கள் புருஷார்த்தங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளத் திறமையுடையவர்கள். ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகிய நான் குருஸ்வரூபனாகியினால் ஸந்தோஷம் அடைவதுபோலப் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களை அனுஷ்டிக்கையாலாவது நற்குலத்தில் பிறவியாலாவது உபவா

ஸம் முதலிய வ்ரதங்களை அனுஷ்டிக்கையாலாவது இரத்ரிபங்களை அடக்கி யாங்கையாலாவது ஸந்தோஷம் அடையமாட்டேன். அர்தணரே! நாம் குருகுலவாஸஞ் செய்யும்பொழுது ஒருகால் குருபத்னியால் கட்டைகள் கொண்டுவரும்படி தூண்டப்பட்ட நமக்கு ஒன்று நடந்ததே; அது உமக்கு நினைவிருக்கிறதா? மழைக் கிடமான வர்ஷருது பேரயிருக்கையில் அகாலத்தில் நாம் காஷ்டங் கொண்டுவருவதற்காகப் பெரிய அரண்யத்தில் ப்ரவேசிக்கக் காற்றும் மழையும் கடோரமான இடங்களும் உண்டாயின. அப்பொழுது ஸதிர்யனும் அஸ்தமித்தார். திசைகளெல்லாம் இருள் மூடப்பெற்றன. மேநிம் பள்ளமும் ஆநிய எல்லா இடங்களும் ஜலமயமாயின. ஆகையால் மேடென்றும் பள்ளமென்றும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. நாம் அந்த ஜலப்ரவாஹத்தில் பெருங்காற்றினாலும் ஜலத்தினாலும் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டுத் திசைகளை அறியாமல் வருந்தி ஒருவர்க்கொருவர்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வனமெல்லாம் சுற்றினோம். நங்குருவாகிய ஸாந்தீபினி நாம் இங்ஙனம் வருந்துவதை அறிந்துகொண்டு ஸதிர்யன் உதயமாகையில் தேடிக்கொண்டு வந்து நம்மைக் கண்டு மொழிந்தார்.

ஸாந்தீபினி சொல்லுகிறார்:—ஓ என்னருமைப் புதல்வர்களே! ப்ராணிகளுக்குத் தேஹம் மிகவும் அன்பிற்கிடமாயிருக்குமல்லவா? நீங்கள் அத்தகைய தேஹத்தையும் அனாதரித்து எனக்குப் பணிவிடை செய்வதில் மன ஆக்கமுற்று எனப்ரயோஜனத்திற்காக மிகவும் வருத்தமுற்றீர்கள். மனத்தூய்மையுடன் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் குருவுக்குச் சரீரத்தை அர்ப்பணஞ் செய்கையாகிற இவ்வளவே நல்ல சிஷ்யர்கள் தங்கள் குருவுக்குச் செய்ய வேண்டிய ப்ரத்யுபகாரமாம். இருபிறப்பினர்களில் சிறந்

தவர்களே! நான் உங்களிடத்தில் மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்தேன். உங்கள் விருப்பங்களெல்லாம் உண்மையாய்ப் பலிக்குமாக. என்னிடத்தினின்று நீங்கள் ஓதின வேதங்களெல்லாம் இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் விருப்பங்களை யெல்லாம் நிறைவேற்றிக் கொடுக்க வல்ல வீரயமுடையவைகளாயிருக்குமாக.

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்:—(அந்தணரே! நங்குரு இங்மனம் நம்மை அனுக்ரஹித்தாரல்லவா?) நங்குருகுலத்தில் வஸிக்கும்பொழுது இத்தகைய வ்ருத்தாரதங்கள் பலவும் நடந்தன. (அவையெல்லாம் உமக்கு நினைவில்லையா?) இவ்வுலகத்தில் புருஷன் குருவினுடைய அனுக்ரஹத்தினால்தான் தன் மனோரதங்களெல்லாம் நிறைவேறப் பெற்று மிகுந்த சாகந்தியையும் பெறுவான்.

ப்ராஹ்மணர் சொல்லுகிறார்:—தேவர்க்கும் தேவனே! உலகங்களுக்கெல்லாம் குருவே! ஸத்யஸங்கல்பனாகிய உன்னுடன் குருகுலவாஸம் நேரப்பெற்ற எனக்கு எதுதான் கைகூடாது? (ஸத்யஸங்கல்பனாகிய நீ குருகுலவாஸமிருந்தது எங்கள் மனோரதத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டேபனறி மற்றொரு ப்ரயோஜனத்திற்காக வன்று. ஸர்வஜ்ஞனும் ஸத்யஸங்கல்பனுமாகிய உனக்குக் குருகுலவாஸத்தினால் ஆகவேண்டியது என்னிருக்கிறது?) அளவற்ற மஹிமையுடைய வேதங்களெல்லாம் எவனுடைய தேஹமோ, எவனுடைய தேஹம் ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களுக்கும் விநாயகமாயிருக்கின்றதோ, அத்தகைய நீ குருகுலத்தில் வாஸஞ்செய்தது உலகநீதியை அனுஸரிப்பதற்காகச் செய்த கார்யமேயன்றி வேறன்று. என்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—◆— குசேல வருத்தாந்தம். —◆—●—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டராகிய அந்தக் குசேலருடன் பேசிக்கொண்டிருந்து ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய மனோபாவத்தையும் அறிந்தவனாகையால் எனக்காக அவல் கொண்டுவந்தும் அதைக் கொடுக்க வெட்கப்படுகிறான் என்று தெரிந்துகொண்டு அவ்வந்தணரைக் குறித்து மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—ப்ராஹ்மணரே! உம் முடைய க்ருஹத்தினின்று எனக்கு என்ன உபஹாரங் கொண்டுவந்தீர். என பத்தர்கள் ப்ரீதியுடன் எனக்கு எதைக் கொடுப்பார்களோ அது அற்பமாயினும், அதுவே எனக்குப் பெரிதாயிருக்கும். என்னிடத்தில் பக்தியில்லாதவர் எனக்கு அபாரமாகக் கொடுப்பினும் அது எனக்கு ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு ஆகாது. எவனேனும் இலையையாவது பூவையாவது பழத்தையாவது எனக்குப் பக்தியுடன் கொடுப்பானாயின், தாயமனமுடைய அவன்பக்தியுடன் கொடுத்த அதையெல்லாம் நான் சாப்பிடுவேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ராஜனே! அந்த ப்ராஹ்மணர் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் இங்ஙனம் மொழியப் பெற்றும் வெட்கமுற்றுத் தலையை வணக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீமஹாஸ்க்ஷமிக்கு வல்லபனான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குத் தான் கொண்டுவந்த அவல்பிடியைக் கொடாமலேயிருந்தார். ஸமஸ்த ப்ராணிகளின் மனத்தை அறிபவனும் எல்லாவற்றையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பவனுமாகி அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்த ப்ராஹ்மணருடைய வரவின் காரணத்தை அறிந்து தான் செய்ய வேண்டியதைப்

2737 குசேலர் கொண்டுவந்த அவலை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
சாப்பிடுதலும், ருக்மிணிதேவி போதுமென்று தடுத்தலும்.

பற்றித் தனக்குள் சிந்தித்தான். 'இவர் முன்பு செல்வம் வேண்டு மென்னும் விருப்பத்துடன் என்னைப் பணிய வில்லை. என்னுடைய நண்பராகிய இவர் இப்பொழுது பதிவ்ரதையான தன்பார்வையுக்குப் பரியஞ் செய்யவிரும்பி என்னிடம் வந்தார். தேவர்களுக்கும் கிடைக்க அரிய ஸம்பத்துக்களை நான் இவருக்குக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தனக்குள் சிந்தித்து அவ்வந்த ணர் துணிக்கந்தலில் கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிற அவலை இது வென்னென்று தானே பிடுங்கிக்கொண்டு 'நண்பரே! இதோ கொண்டுவந்திருக்கிறீரே. இது எனக்கு மிகவும் ஸந்தோஷத்தை விளைப்பதல்லவா? இந்த அவல்கள் ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் சரீரமாக வுடைய என்னை மிகவும் த்ருப்தி அடையச் செய் கின்றன' என்று மொழிந்தா ஒருபிடியவல் எடுத்துப் புசித்து இரண்டாம் பிடி எடுத்தான். அவ்வளவில் ஸ்ரீம ஹாலக்ஷ்மியாகிய ருக்மிணி அதைச் சாப்பிட்டு வொட் டாமல் விரைவுடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு 'ப்ரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் அந்த ராத்மாவாகி அதையெல்லாம் சரீரமாகவுடையவ னே! இந்த ஒருபிடியவல் சாப்பிட்ட மாத்ரத்தினாலே யே புருஷனுக்கு இஹதலாவது பரத்திலாவது ஸம ஸ்த ஸம்பத்துக்களும் விளையுமே. ப்ரபஞ்சஸ்வரூபி யான உமக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்க இவ்வள வே போதுமாயிருக்க இரண்டாம் பிடியும் சாப்பிட்டு என்ன செய்யப் பார்க்கிறீரோ தெரியவில்லையே. என் னையுக்கூட இவ்வந்தணர் பின்னோடனுப்பப் பார்க்கிறீரா என்ன? ஆகையால் இவ்வளவே போதும்' என்று மொழிந்தான். அவ்வந்தணர் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திரு மானிகையில் புசித்துப் பருகி அன்றிரவெல்லாம் ஸுக

மாக வஸித்திருந்து தன்னை ஸ்வர்க்கவாலியாக நினைத்துக் கொண்டார். மற்றைநாள் பொழுது விடிகையில் அவர் ஜகத்திற்கெல்லாம் கேஷமத்தை விளைப்பவனும் நண்பனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அபிநந்தனஞ் செய்து அனுமதிகொடுத்துக் கொஞ்ச தூரம் தொடர்ந்து வழிவிட்டு வந்தனமுஞ் செய்யப்பெற்றுத் தன் க்ருஹத்திற்குச் சென்றார். அவ்வந்தணர் தன் நண்பனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தினின்று தனம் கிடைக்கப் பெறாமல் தானும் 'எனக்குப் பணம் வேண்டும்' என்று யர்சிக்காமல் வெட்கமுற்று மஹானுபாவனான பகவானுடைய காட்சி நேர்த்தமையால் ஸந்தோஷம் அடைந்து தன் க்ருஹத்திற்குச் சென்றார். அவர் போகும் பொழுது தனக்குள் சிந்தித்தார். 'ஆ! என்ன ஆச்சர்யம்! ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ப்ராஹ்மண விஸ்வாஸமுடையவர்களில் சிறந்தவனென்று கேள்விப்பட்டிருந்தேன். ப்ராஹ்மணர்களைத் தெய்வம்போல் கொண்டாடுகையாகிற அவன் தன்மையை இப்பொழுது நேரில் கண்டனுபவித்தேன். ஏனென்றால், மிகவும் தரித்தரனாகிய நான் மார்பில் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அணைக்கப்பெற்றேனல்லவா? தரித்தரனும் பாபிஷ்டனுமாகிய நான் எங்கே? ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வர்ஸஸ்தானமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எங்கே? ஆயினும் ப்ராஹ்மணனென்றன்றோ என்னை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் புஜங்கனால் அணைத்துக் கொண்டான். மற்றும், தனது அன்பராயகியான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி வீற்றிருக்கத் தகுந்த படுக்கையில் அவன் என்னை ப்ராதாவைப்போல் உட்காரவைத்துச் சாமரத்தைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டிருக்கிற தன்பார்வையுடன் வணக்கமுற்று எனக்கு விசிறினான். தேவர்களுக்குத் தேவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ப்ரா

ஹ்மணர்களையே தனக்குத் தெய்வமாகவுடையவனாகையால் கால்களைப் பிடிப்பது முதலிய உபசாரங்களால் மிகுந்த சுஸ்ருஷை செய்து என்னைத் தேவதையைப் போல் பூஜித்தான். அவனுடைய பாதாரவிர்தங்களில் செய்யும் பூஜை ப்ராணிகளுக்குப் பாதாளம் பூமி ஆகிய இவற்றிலுள்ள ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களையும் ஸமஸ்த ஸித்திகளையும் ஸ்வர்க்க மோகஷங்களையும் விளைக்கும். ஆயினும், 'பணயில்லாமையால் இப்பொழுது என்னையே நினைத்துக்கொண்டு சார்தனாயிருக்கிற இவன் பணத்தைப் பெற்றால் மிகவும் மதித்து என்னை நினைக்க வேமாட்டான்' என்று நினைத்துக் கருணையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எனக்கு அபாரமாகப் பணத்தைக் கொடுக்கவில்லை' என்று அந்தப் பகவானுடைய குணங்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டே தன்க்ருஹத்திற்கு அருகாமையில் சென்றார். அந்த க்ருஹமோ வென்றால் ஸூர்யன் அக்னி சந்த்ரன் இவர்களோடொத்த விமானங்களாலும் பறவைகள் குலாவப் பெற்றவைகளும் ஆம்பல் தாமரை செங்கழுநீர் நெய்தல் இவை மலர்ந்த ஜலாதாரங்கள் அமைந்தவைகளும் விசித்ரங்களுமான உபவனங்களாலும் உத்யானவனங்களாலும் நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கிற புருஷர்களாலும் அங்ஙனமே நன்றாக அலங்காரங்களை அணிந்து மானமருமென்றோக்கியர்களுமான மடந்தையர்மணிகளாலும் நரப்புறத்திலும் சூழப் பட்டிருந்தது. அவ்வந்தனர் அதைக் கண்டு 'இதென்ன? இது யாருடைய இடம்?' என்னுடையதேயாயின் அது எங்ஙனம் இத்தகையதாயிற்று?' என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், தேவதையோடொத்த ஒளியுடைய புருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் மஹானுபாவராகிய அவரைப் பெரிய ஸங்கீதத்தோடும் வாத்யங்களோடும்

எதிர்கொண்டார்கள். அவருடைய பார்வைய தன்கண்
வன வந்திருப்பதைக் கேட்டு ப்ரேமத்தினாலும் மிகுந்த
ஸந்தோஷத்தினாலும் மிகவும் பரபரப்புற்று உருவங்
கொண்ட ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிபோல் க்ருஹத்தினின்று விரை
வுடன் புறப்பட்டு வந்தாள். பதிவ்ரதையாகிய அம்மடந்
தையர்மணி தன்கணவனைக் கண்டு ப்ரீதியாலும் நெடு
நேரம் காணாத ஆவலாலும் கண்களில் நீர் பெருகப்
பெற்றுக் கண்களை மூடிக்கொண்டு அவரைப் புத்தி
யினால் வணங்கி மனத்தினால் அணைத்துக்கொண்டாள்.
அவ்வநதனர் விமானத்திலேறிய தெய்வமடைந்தை
போல் திகழ்கின்றவனும் கயூத்தில் பொன்பதகங்களை
அணிந்த தாதுகலிரிடைமில் ப்ரகாசித்தெழவளுமாகிய
தன்பத்னியைக் கண்டு மிகவும் வியப்புற்று அர்தப்
பார்மையுடன் ரத்னமயமான ஸ்தம்பங்களின் ஸமுஹங்
களோடுகூடித் தேவேந்த்ரபவனம்போன்ற தன் க்ரு
ஹத்திற்குள் நுழைந்தார். அவர், பால் நுரைபோல்
மென்மையும் மென்மையும் அமைந்த படுக்கை
களும் யானைத்தந்தங்களால் இயற்றப்பட்டு ஸ்வர்ண
மயமான கருவிகளும் அமைக்கப்பெற்ற மஞ்சங்களும்
பொற்பிடி விடப்பெற்ற சாமரங்களும் மெதுவான மெத
தைகள் இடப்பெற்ற ஸ்வர்ணமயமான ஆஸனங்களும்
முத்துச் சரங்கள் தொங்க விடப்பெற்று மிகுந்த ஒளி
யுடையவைகளுமான மேற்கட்டுக்களும் நிர்மலமான
ஸ்படிக ரத்னங்களால் எடுக்கப்பட்டவைகளும் விலை
யுயர்ந்த மரகத ரத்னங்கள் அமைக்கப் பெற்றவைளு
மான சுவறுகளில் திகழ்கின்ற ரத்னதீபங்களும் மடந்
தையர்மணிகளும் நிறைந்திருக்கிற அம்மாளிகையில்
ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களும் ஸம்ருத்தமாயிருக்கக் கண்டு
ப்ரமித்து நின்று ஒரு காரணமு மில்லாமல் இந்த ஸம்

ருத்தி நமக்கு எப்படி நேரிட்டது?’ என்று சிந்தித்தார். மீளவும் அவர் தனக்குள் ‘பாக்யமற்றவனும் ஸர்வ காலமும் தரித்ரனுமாயிருக்கிற எனக்கு இந்த ஸம் பத்து நேரிட்டதற்குக் காரணம் உபபவிபூதி நாயக னும் யாதவஸ்ரேஷ்டனுமாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய தர்சனமே பொழிய மற்றொன்றும் காரணமாக அமை யாது. அளவற்ற யோகத்தையுடைய பகவான் யாச நனுக்கு அபாரமான செல்வத்தைக் கொடுப்பதாயிருப் பினும் ‘கொடுக்கிறேன், வாங்கிக்கொள்’ என்று சொல்லாமலே பரோக்ஷத்தில் கொடுக்கிறான். (ப்ரஹ் மபதம் வரையிலுள்ள ஐஸ்வர்யத்தைக் கொடுப்பினும் தன் போகத்தைக் காட்டிலும் அது மிகவும் அற்பமாக கையால் அதைக் கொடுக்க லஜ்ஜித்துத் தான் நேரில் கொடுக்கிறதில்லை. மேகம் ஒருகால் அமிதமாக மழை பெய்யினும் அதைத் தன் சக் திக்கு அற்பமாகவே நினைத்து ராத்ரியில் ஜனங்கள் படுத்துறங்கும்பொழுது கர்ஜனை செய்யாமல் பரோக்ஷத்தில் மழை பெய்வது போல, யாதவஸ்ரேஷ்டனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தன் பக் தன் ஸமர்ப்பிப்பது அற்பமாயினும் அதை வெகுவாக அபிமானித்து விருப்ப முள்ளவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பும் புருஷார்த்தங்களை யெல்லாம் பெய்கின்றான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தான் கொடுப்பது அளவற்றிருப்பினும் அதை அற்பமாகவே நினைக்கின்றான். தன் பக்தன் ஸமர்ப்பிப்பது அற்பமாயினும் அதை வெகுவாக நினைக் கின்றான். நான் கொண்டுபோன ஒரு அவல்பிடியை மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பெரிய ப்ரீதியுடன் அங்கேகரித்தான் அல்லவா? உபபவிபூதி நாதனாகிய அப்பரமனுக்கு அதனால் ஆகவேண்டியது என்ன இருக்கிறது? ஆயினும் அது கிடைக்கப் பெருதவன்

போல் பெரிய ஆவலுடன் அதை மேல்விழுந்து பிடுங்கக்கொண்டு புசித்தானல்லவா?) ஆகையால் அந்த மஹானுபாவனே எனது ஜன்மங்கள்தோறும் ஹித முரைக்கும் ஸுஹ்ருத்தும் ப்ரீதிக் கிடமான நண்பனும் ஆபத்துக்களில் பாதுகாக்கிற மித்ரனுமாவானாக. (அந்தப் பகவானோடேயே எனக்கு ஜன்மங்கள்தோறும் எல்லாவிதத்திலும் ஸ்னேஹம் விநாயுமாக). மற்றும், அவனுக்கே நான் ஜன்மங்கள்தோறும் தாஸனாயிருப்பேனாக. அவற்ற கல்யாண குணங்களுடைய வனும் மஹானுபாவனுமாகிய பகவானோடு இடைவிடாமல் ஸஹவாஸம் செய்வேனாயின், எனக்கு அவனுடைய பக்தர்களோடு நிகுந்த ஸஹவாஸம் நேருமல்லவா? (ஆகையால் ஜன்மங்கள்தோறும் அவனுடைய ஸஹவாஸத்தையே வேண்டுகிறேனன்றி இந்த ஐஸ்வர்யத்தை விரும்பவில்லை.) நான் பகவானிடத்தில் பக்தியுடையவனாயிருப்பேனாயின், எனக்குப் பகவான் ஐஸ்வர்யம் கொடுத்தது ஆச்சர்யமே. எனக்கு ஐஸ்வர்யங் கொடுத்தமையால் என்னைப் பக்தனன்றன்றே நினைக்கிறேன். ஏனென்றால், கர்மத்தினால் விநாயும் பிறவியற்ற பகவான் பணமுடையவர்களுக்கு மதம் உண்டாவதையும் அவர்கள் நரகத்தில் விழுவதையும் அவர்களுக்கு அது அத்தகைய அவிவேகத்தை விளைப்பதையும் ஆலோசித்து ஸமர்த்தனாகையால் தன்பக்தர்களுக்கு போக்ய போகோகரண போகஸ்தானாதி ரூபமான ஸம்பத்துக்களையாவது ராஜ்யத்தையாவது பிள்ளை பசு பணம் முதலிய விபூதிகளையாவது கொடுக்கிறதில்லை. ஆகையால் அவன் எனக்குத் தன்னிடத்தில் மேன்மேலும் பக்தியையே விளைப்பானாக என்று விவேகபுத்தியினால் நிச்சயித்துப் பகவானிடத்தில்

மிகுந்த பத்தியுடையவராகிச் சப்தாதிவிஷயங்களை
மெல்ல மெல்லத் துறக்க முயன்று அவற்றில் அவ்வளவு
ஆவலின்றிப் பார்வையுடன் அவற்றை அனுபவித்துக்
கொண்டு வந்தார். ப்ரபூ! (இணையே திரில்லாத பக
வான் மிகவும் தரித்ரனாகிய ப்ராஹ்மணனை எதற்காக
இங்ஙனம் ஆதரித்தா னென்று சங்கிக்க வேண்டாம்!)
ஏனென்றால், யஜ்ஞங்களுக்கு நிர்வாஹகனும் ப்ராஹ்ம
தேவன் முதலிய தேவர்களுக்கும் தேவனும் தன் பக்
தர்களின் வருத்தங்களைப் போக்குத்தன்மையனுமாகிய
பகவானுக்கு ப்ராஹ்மணர்களே ப்ரபுக்களும் தெய்வ
மும்; அவனுக்கு அவர்களைக்காட்டிலும் வேறொரு
தெய்வம் கிடையாது. (ஆகையால் அவன் அவ்வந்த
ணரை அங்ஙனம் ஆதரித்த விஷயத்தைப் பற்றிச் சங்
கிக்கவேண்டாம்.) இங்ஙனம் பகவானுக்கு மிகுந்த
நண்பராகிய அவ்வந்தணர் பிறரால் வெல்லமுடியாத
வனையினும் தன் ப்ருத்யர்கனால் நன்கு வெல்லப்பட்ட
பகவானைக் கண்டு தயானயோகத்திற்கு உதவி செய்
கின்ற பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளான தன்வரணூர்ரம
தர்மங்களை அனுஷ்டித்து அந்தப் பகவானுடைய த்யா
னம் மேன்மேலும் வளரப்பெற்று அதனால் ஸம்ஸார
பந்தத்தினின்று விடுபட்டு நித்ய முக்தர்களுக்கு வாஸ
ஸ்தானமாகிய வைகுண்டமென்கிற அந்தப் பகவா
னுடைய லோகத்தை அடைந்தார். ப்ராஹ்மண குலத்
திற்கு வேண்டியவற்றை நிறைவேற்றிக்கொடுப்பவர்
களில் சிறந்த பகவானுடைய ¹ ப்ராஹ்மணயத்தனத்தை
வெளியிடுகிற இந்த உபாக்யானத்தைக் கேட்கும் புரு
ஷன் பகவானிடத்தில் பக்தி விநாயப்பெற்றுப் புண்யபா
பகர்மங்களால் வினைகிற ஸம்ஸாரத்தினின்று விடு
படுவான், எண்பத்தொன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

1. ப்ராஹ்ம குலத்திற்கு ஹிதஞ் செய்புத்தன்மை.

{

 ஸூர்யக்ரஹணத்தின் பொழுது ஸ்ரீக்ருஷ்
 ணதிகள் குருக்ஷேத்ரத்திற்குப்
 போன வருத்தாங்கம்.

}

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அனந்தரம பலராமனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் த்வாரகையில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒருகால் ப்ரளயகாலத்தில்போலப் பெரிய ஸூர்யக்ரஹணம் உண்டாயிற்று. ஸத்புருஷர்கள் அனைவரும் ஜ்யோதிஷர்மூலமாய் முன்னதாகவே அந்த ஸூர்யக்ரஹணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு தங்கள் தங்களுக்கு நன்மையைச் செய்துகொள்ள விரும்பி, ஆயுதமேந்தினவர்களில் சிறந்த பரசுராமன் பூமியில் க்ஷத்ரியப் பூண்டுகளே இல்லாதபடி செய்ய முயன்று ராஜர்களைக் கொன்று அவர்களின் ரக்தப்ரவாஹத்தினால் எவ்விடத்தில் ஐந்து மடுக்களை நிரமித்தானோ, மற்றும் மஹானுபாவனான அந்தப் பரசுராமன் புண்ய பாப ரூபமான கர்மத்தினால் திண்டப்படாதவனாயினும் உலகத்தவர் இங்ஙனம் செய்யவேண்டுமென்பதைத் தெரிவிக்க முயன்றும் பிறருடைய பாபங்கள் நீங்க விரும்பியும் புண்ய பாபங்களுக்கு உட்பட்ட ஸாதாரண புருஷன் செய்வது போல எவ்விடத்தில் யாகங்களைச் செய்தானோ, அத்தகைய ஸமந்தபஞ்சகமென்னும் க்ஷேத்ரத்திற்குச் சென்றார்கள். பரதவம்சாலங்காரனே! மிகவும் புண்யமான அந்தத் தீர்த்தயாத்ரையைப் பற்றிப் பரதவர்ஷத்திலுள்ள ப்ரஜைகள் அனைவரும் அவ்விடம் வந்தார்கள். வ்ருஷ்ணிகளும் அக்ருரன் வஸுதேவன் ஆஹுகன் முதலியவர்களும் தங்கள் பாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ள விரும்பி அந்த ஸமந்தபஞ்சக க்ஷேத்ரத்திற்குச் சென்றார்கள். கதன் ப்ரதயும்னன் ஸரம்பன் இவர்களோடும் ஸுசந்த்ரன் சுகன்

ஸாரணன் இவர்களோடும் கூட அகிருத்தனும் ஸே
 இதிபதியான க்ருதவர்மனும் த்வாரகையைக் காக்
 கும்பொருட்டு அங்கேயே இருந்தார்கள். மிகுந்த
 பாக்யமுடைய அந்த அக்ருராநிகள் தேவவிமானங்
 கள்போன்ற ரதங்களின்மேலும் அலைகளோடொத்த
 நடையுடைய குதிரைகளின்மேலும் மேகங்கள்போன்று
 கர்ஜிவ்னென்ற யானைகளின்மேலும் ஏறிக்கொண்டு வித்
 யாதரர்களை நிகர்த்த ஓனியுடைய மனுஷ்யர்களால்
 சூழப்பட்டுப் பொன்மாலையையும் திவ்யமான பூமலை
 களையும் சிறந்த ஆடைகளையும் அத்தகைய கவரங்
 களையும் அணிந்து தத்தம் பார்வையினோடுகூடி
 வழியில் போகும்பொழுது தேவதைகள்போல் விளங்
 கினார்கள். மிகவும் பாக்யசாலிகளான அவ்வக்ருரா
 நிகள் மிகுந்த மனலுக்கத்துடன் அவ்விடத்தில்
 ஸ்னானஞ் செய்து உபவாஸமிருந்து புதிய வஸ்தரங்க
 ளாலும் பூமாலையாலும் பொன்மாலையாலும் அலங்
 காரஞ் செய்யப்பெற்ற பசுக்களை ப்ராஹ்மணர்களுக்
 குக் கொடுத்தார்கள். அந்த வ்ருஷ்ணிகள் பரசுராம
 னால் நிர்மிக்கப்பட்ட மடுக்களில் விதிப்படி மீள
 வும் ஸ்னானஞ் செய்து 'எங்களுக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ண
 னிடத்தில் பக்தி விநாயவேண்டும்' என்னும் வேண்டு
 கோளுடன் ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டர்களுக்கு ஸ்வர்ணங்
 களைக் கொடுத்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான், தா
 னும் ஸ்னானஞ் செய்து தானமும் செய்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்
 ணனையே தெய்வமாகவுடைய வ்ருஷ்ணிகள் அந்த
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்று யதேஷ்ட
 மாகப் புசித்து இடைவெளியின்றி நிறைந்த நிழலு
 டைய வ்ருக்ஷங்களின் அடிகளில் உட்கார்த்தார்கள்.
 அவர்கள் அவ்விடத்தில் நண்பர்களும் ஸம்பந்திகளு

மான மத்ஸ்யம் உசீனரம் கோஸலம் விதர்ப்பம் குரு
 ஸ்ருஞ்சயம் கம்போஜம் கேகயம் மத்ரம் குந்தி ஆரட்
 டம் கேரளம் முதலிய தேசங்களின் அரசர்களையும் தங்
 கள் பக்ஷத்தில் சேர்ந்த மற்றும் பல மன்னவர்களையும்
 பிறர் பக்ஷத்தில் சேர்ந்த பற்பல மன்னவர்களையும் நண்
 பர்களான நந்தன் முதலிய கோபர்களையும் நெடுநாளா
 கக் காணவேணு மென்னும் பேராவலுடைய கோபிகை
 களையும் கண்டார்கள். அவர்கள் ஒருவரை யொருவர்
 கண்ட ஸந்தோஷத்தின் மிகுதியால் ஹ்ருதயங்களும்
 தாமரைமலர்போன்ற முகங்களும் மலர்ந்து மிகுந்த
 ஒளியுடையவராகி ஒருவரையொருவர் அழுந்தக் கட்டி
 யணைத்துக் கண்களினின்று நீர் பெருகவும் உடம்பெல்
 லாம் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகவும் பேச்சு தடைபடவும்
 பெற்று ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். மடந்தையர்
 களும் ஒருவரையொருவர் கண்டு ஸ்னேஹத்தின்
 மிகுதியால் புன்னகையோடு கூடிப் பரிசுத்தமான கண்
 ணைக்கமுடையவர்களாகி ப்ரீதியினால் கண்களில் நீர்
 பெருகப்பெற்றுக் குங்குமக்குழம்பு நிரம்பவும் பூசப்
 பெற்ற கொங்கைகளால் அத்தகைய கொங்கைகளை
 நெருக்கிப் புஜங்களால் ஒருவரையொருவர் அணைத்
 துக்கொண்டார்கள். அனந்தரம் அந்த யதூக்களும்
 மற்றவர்களும் பெரியோர்களை நமஸ்கரித்துச் சிறியவர்
 களால் நமஸ்காரஞ் செய்யப்பெற்று நல்வரவையும்
 'கேழமத்தையும் விசாரித்து ஒருவர்க்கொருவர் ஸ்ரீ
 க்ருஷ்ணனுடைய கதைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்
 கள். அப்பொழுது குந்தியென்னும் ப்ருதை தன் ப்ரா
 தாக்களையும் பகிளிகளையும் அவரவர் பிள்ளைகளையும்
 தாய் தந்தைகளையும் ப்ராதாக்களின் பத்னிகளையும்
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும் கண்டு ஒருவருக்கொருவர் ப்ரீதியு

டன் பேசி வருத்தங்களை யெல்லாம் துறந்தான். மற்றும் வஸுதேவினைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

குந்தி சொல்லுகிறாள்:—அய்யா! ப்ராதாவே! நான் என்னை மனோரதங்களெல்லாம் நிறைவேறப்பெறு தவொன்றே நினைக்கிறேன். (என்மனோரதங்கள் நிறைவேறவில்லை). ஏனென்றால், ஸத்புருஷர்களில் நிற ந்தவர்களே! ஆபத்தகாலங்களில் நீங்கள் என் வார்த்தை யை நினைக்கவேயில்லையல்லவா? (இதுவும் யுக்த மென் றே எனக்குத் தோற்றுகிறது. ஏனென்றால்,) எவ னுக்குத் தெய்வம் ப்ரதிகூலமாயிருக்கிறதோ, அவனை கண்பர்களாவது பிள்ளைகளாவது ப்ராதாக்களாவது தந்தைகளாவது நினைக்கவேமாட்டார்கள். (எனக் குத் தெய்வம் ப்ரதிகூலமாகையால் நீங்கள் நினைக்க வில்லையேயன்றி உங்கள் மேல் ஒரு பிசரும் இல்லை.)

வஸுதேவன் சொல்லுகிறான்:—அம்மே! தெய்வத் திற்குப் பொம்மைகள்போல் மானிட உருவம் பூண்ட வினையாட்டுக்கருவிகளான எங்கள்மேல் நீ கோபங் கொள்ளலாகாது. ஈஸ்வரன் உலகத்திலுள்ள ஜனங் களை யெல்லாம் தன்வசமாக்கிக் கொண்டு தன்னிஷ்டப் படி செயல்களில் தூண்டுகின்றான். நாங்கள் அனைவரும் கம்ஸனால் பீடிக்கப்பட்டுத் திசைகள்தோறும் ஓடிப் போனோம். உடன்பிறந்தவனே! இப்பொழுதுதான் நாங்கள் தெய்வானுகூல்யத்தினால் எங்களிருப்பிடம் சேர்ந்தோம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்த மாத்ஸ்யர் முத லிய மன்னவர்கள் வஸுதேவன் உக்ரஸேனன் முதலிய யாதவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்ட மஹாநந்தத்தினால் ஸுகத்திருந்தார்கள். பீஷ்மர்

த்ரோணர் த்ருதராஷ்ட்ரன் காந்தாரி அவன்பிள்ளைகளான துர்யோதனாதிகள் பாண்டவர்கள் அவரது பத்கனிகள் குந்தி ஸஞ்சயன் விதுரர் க்ருபர் குந்திபோஜன் விராடன் பீஷ்மகன் நக்னஜித்து புருஜித்து த்ருபதன் சைப்யன் த்ருஷ்டகேது காசிராஜன் தமகோஷன் விசாலாக்ஷன் மைதிலன் மத்ரராஜன் கேகயராஜன் யுதாமன்யு ஸுசர்மா பாஹ்லிகன் முதலியவர் அவரது புதல்வர்கள் மற்றும் யுதிஷ்டிரனைத் தொடர்ந்த மன்னவர்கள் அவரது மடந்தையர்கள் ஆகிய அனைவரும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தானமாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைக் கண்டு வியப்புற்றார்கள். அப்பால் அப்பிஷ்மாதிகள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனாலும் பலராமனாலும் நன்கு பூஜிக்கப்பெற்று மனக்களிப்புற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் பரிக்ரஹிக்கப்பட்ட வருஷ்ணிகளைப் புகழ்ந்தார்கள்.

பிஷ்மாதிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—ஓ உக்ரஸேன மன்னவனே! இவ்வுலகில் மனுஷ்யர்களுக்குள் மீங்களே பயன்பெற்ற பிறவியுடையவர்கள். (உங்கள் பிறவியே பிறவியன்றி மற்றவர் பிறவி பிறவியேயன்று). ஏனென்றால், யோகிகளுக்குங்கூடக் காண அரிபனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை இடைவிடாமல் கண்டனுபவிக்கிறீர்களல்லவா? எவனுடைய புகழ் வேதங்களால் கொண்டாடப்படுகின்றதோ, எவனுடைய புகழ் தன்னை நினைக்கிற இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் மிகவும் பரிசுத்தமாக்குகின்றதோ, எவனுடைய ஸ்ரீ பாதத்தீர்த்தம் ஜகத்தை யெல்லாம் புனிதஞ் செய்கின்றதோ, எவனுடைய வரக்கு சாஸ்த்ரமோ, பூமி காலக்கெடுதியால் பகவானுடைய மஹிமைகள் நடையாடப் பெறுகையாகிற தன்குணங்களெல்லாம் அழிந்திருப்பினும் எவனுடைய பர்தாரவிர்த்தங்க

ளின் ஸ்பர்சத்தினால் மீளவும் தன்சக்திகளெல்லாம் தலையெடுத்து எங்கள்விருப்பங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றுகின்றதோ ; அத்தகையனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக் காணுதல் தொடுதல் பின்னொடர்ந்து செல்லுதல் அவனோடு பேசுதல் படுத்தல் உட்காருதல் புரித்தல் பெண்கொடுத்தல் கொள்ளுதல் ஸாபிண்டியம் முதலிய ஸம்பந்தங்கள் உங்களுக்கு என்னும் உண்டாயிருக்கின்றனவல்லவா ? மற்றும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் உங்கள் க்ருஹத்தில் அவதரித்தானல்லவா ? அன்றியும் நீங்கள் ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திற்கு மேன்மேலும் வழிகாட்டவற்றான ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கங்களில் இருப்பினும் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அனுப்ரஹத்தினால் உங்களுக்கு ஸ்வர்க்க மோக்ஷங்களில் விருப்பின்மை உண்டாயிருக்கிறதல்லவா ? (இத்தகையர்களான உங்கள் பிறவியே பிறவியன்றி மற்றவர் பிறவி பிறவியாமோ ?)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—நந்தன் அங்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் முதலிய யாதவர்கள் வந்திருப்பதை அறிந்து அவர்களைப் பார்க்க விரும்பிக் கோபர்களால் சூழப்பட்டு வண்டிகள்வரிசை வரிசையாய்த் தொடரப்பெற்று அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தான். நெடுநாளாகக் காணவேண்டுமென்று விருப்பமுற்றிருக்கிற வ்ருஷ்ணிகள் அனைவரும் அந்த நந்தனைக் கண்டு ஸந்தோஷமுற்றுப் ப்ராணனைப் பெற்ற சரீரங்கள்போல எழுந்து அவனை அழுந்தக் கட்டியணைத்தார்கள். வஸுதேவன் அந்த நந்தனை அணைத்து மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து ப்ரீதியினால் தழதழத்துத் தனக்குக் கம்ஸனால் நேர்ந்த வருத்தங்களையும் தன்பிள்ளைகளைக் கோகுலத்தில் வைத்ததையும் நினைத்துப் பேசாதிருந்தான். அப்பொழுது ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பலராமன் இவ்விருவரும் தாய் தந்தை

களான யசோதாநந்தர்களை வணங்கி அணைத்து ப்ரீதியினால் கண்களில் நீர் தளும்பப்பெற்று ஒன்றும் பேசாதிருந்தார்கள். யசோதையும் நந்தகோபனும் பிள்ளைகளான அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களை மடியில் உட்காரவைத்துப் புஜங்களால் அணைத்து நெடுநாள் பிரிந்திருந்த வருத்தங்களைத் துறந்தார்கள். அப்பால் ரோஹினியும் தேவகியும் இடைச்சேரிக்குத் தலைவியாகிய யசோதையை அணைத்து அவள் செய்த ஸ்னேஹத்தை நினைத்துக் கண்ணீரால் கண்டம் தடைபடப்பெற்று இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள்.

ரோஹினிதேவதிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—இடைச்சேரிக்குத் தலைவியான யசோதே! தேஹம் உள்ளவரையில் தொடர்ந்து வருவதாகிய உங்கள் ஸ்னேஹத்தை எவள்தான் மறப்பாள்? தேவேந்தரனுடைய ஐஸ்வர்யத்தைப் பெறினும் அதற்கு இவ்வுலகில் பதில் செய்ய முடியாதல்லவா? யசோதே! பிறந்த நாள் முதல் தாய் தந்தைகளைக் காணாத இந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் உங்களையே தாய்தந்தைகளாக ஏற்படுத்தி உங்களிடத்தில் விடப்பட்டு உங்களால் ஸந்தோஷத்திற்கிடமான கார்யங்களும் பற்பல நன்மைகளும் போஷித்தலும் பாதுகாத்தலும் செய்யப் பெற்று எவ்விதத்திலும் பயமின்றி உங்களிடத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இமை கண்களைக் காப்பதுபோல, நீங்களும் அவர்களைப் பெரிய ஆவலுடன் பாதுகாத்து வந்தீர்கள். பெரியோர்களுக்குத் தன்னுடையவனென்றும் பிறனென்றும் பேதபுத்தி கிடையாது. (அவர்களுக்கு ஜகத் தெல்லாம் தங்கள் குடும்பமாகவே தோன்றும்).

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—கோபிகைகளும் மிகவும் அன்பிற்கிடமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நெடுநாள் கழித்துக்

கண்டு காண்பதற்குத் தடையாக இமையைப் படைத்த
 ப்ரஹ்மதேவனைப் பழித்து என்றும் இடைவிடாமல்
 த்யானஞ் செய்கிற யோகிகளுக்கும் பெற அரியனான
 அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்வழியால் ஹ்ருதயத்தில்
 நுழைத்துக் கொண்டு அவனை நிரம்பவும் அனுபவித்
 தார்கள். ஷாட்குண்யபூர்ணனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
 அங்ஙனம் தன்னிடத்தில் ஆழ்ந்த மனவிரும்பமுடைய
 கோபிதைகளுடன் ஏகாந்தத்தில் கலந்து ஆலிங்கனஞ்
 செய்து ஆரோக்யம் விசாரித்துப் புன்னகை செய்து
 கொண்டு மேல்வருமாறு கூறினான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—தோழிகளே! என்
 னை மறவாமல் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? என்
 னுடையவர்களான ஸத்புருஷர்களின்ப்ரயோஜனத்தை
 கிழைவேற்றும்பொருட்டு நான் போய் நெடுங்காலம்
 கழித்துவிட்டேன். என்மனம் சத்ரு பக்ஷங்களை
 அழிப்பதில் ஊக்கமுற்றிருந்தமையால் ‘எனக்குத்
 திரும்பிவர முடியவில்லை; ‘இவன் க்ருதஜ்ஞனல்லன்;
 க்ருதக்னனே’ என்று நினைத்து என்னை அவமதியா
 திருக்கிறீர்களா? பகவான் ப்ராணிகளைச் சேர்ப்பதும்
 பிரிப்பதும்பிரிக்கிறான். இது நிச்சயம். ஆகையால்
 ஒருவன் மற்றொருவனோடு சேர்த்திருக்கையாவது பிரிந்
 திருக்கையாவது அவனுடைய இஷ்டப்படி நடக்கிற
 தன்று. காற்று மேகக்கூட்டத்தையும் புற்களையும்
 பஞ்சுகளையும் தூட்களையும் ஒன்றோடொன்று சேர்ப்ப
 தும் பிரிப்பதும் செய்வதுபோல ப்ராணிகளைப் படைக்
 கிற பகவான் ஒருகால் அந்த ப்ராணிகளைச் சேர்த்து
 மீளவும் பிரிக்கின்றான். ப்ராணிகளுக்கு என்னிடத்
 தில் பக்தி உண்டாகுமாயின் அது மோக்ஷத்தை விளை
 க்கும். அத்தகைய என்னிடத்தில் உங்களுக்கு ஸ்னே

ஹம் உண்டாயிற்றல்லவா ! இது மிகவும் ஷேமத்திற்காகவே. ஏனென்றால், அது சீக்ரத்தில் உங்களை என்னிடம் சேர்க்கும். பெண்மணிகளே ! ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துகிறவன் நானே. மற்றும், பஞ்ச பூதங்களின் பரிணாமமான தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களில் ஆகாசம் ஜலம் பூமி வாயு அக்வி ஆகிய இவ்வைந்துபூதங்களும் உன்றும் புறமும் வ்யாபித்திருப்பதுபோல, நான் ஸமஸ்த பூதங்களிலும் உன்றும் புறமும் வ்யாபித்திருப்பவன். இங்ஙனம் இந்த ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்களும் அவற்றின் காரியங்களான தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களும் அந்தச் சரீரங்களில் இருக்கிற ஜீவாத்மாவும் என்னால் உன்றும் புறமும் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் அந்தச் சேதனசேதனரூபமான வஸ்துக்களெல்லாம் அவற்றில் வ்யாபித்திருப்பினும் அவற்றின் விகாரங்கள் தீண்டப்பெறாமல் என்றும் ஒருவராயிருப்பவனும் அவற்றைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனுமாகிய என்னிடத்தில் தோற்றக் காண்டீர்களுக்காக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனால் ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மையைப்பற்றி உபதேசம் செய்து நிகழிக்கப்பெற்ற கோபிகைகள் அவன் உபதேசித்த அந்த ஆத்மஜ்ஞானத்தை நன்றாக ஆராய்ந்து அவனை த்யானஞ் செய்து ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மறைக்கிற தர்ம மூலமான அஜ்ஞானம் தொலைப்பெற்று அந்தப் பகவானை அடைந்தார்கள். அப்பொழுது அந்தக் கோபிகைகள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக் குறித்துத் 'தாமரை யுந்தியனே ! ஆழ்ந்த அறிவுடைய யோகீஸ்வரர்களாலும் ஹ்ருதயத்தில் த்யானிக்கத் தக்கதேயன்றிக் கண்களால் ஸாக்ஷாத்கரிக்க முடியாததும்

ஸம்ஸாரமாகிற கிணற்றில் விழுந்தலையும் ப்ராணி களுக்கு அதினின்று கரையேற அவலம்பமாயிருப்பது மாகிய உன்பாதாரவிர்தம் நாங்கள் இல்லற வாழ்க்கையில் அழுந்தி அலைந்துகொண்டிருப்பினும் எங்கள் மனத்தில் ஸர்வகாலமும் உள்ளபடி ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்குமாக. எண்பத்திரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தர்மபுத்ராதிகளைக் கேட்கும் }
 { விசாரிக்க அவர்கள் மறுமொழி கூறுதலும், }
 { த்ரௌபதியால் வினவப்பெற்ற ருக்மிணி }
 { முதலிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணபத்னிகள் தங்களை }
 { ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மணம்புரிந்த வருதாந் }
 { தத்தை விசதமாகக் கூறுதலும். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அனந்தரம் தத்வோப தேசஞ் செய்பவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் கோபிகை களுக்கு அவர்கள் விரும்பின வண்ணமே தனீ பாதார விர்தங்களில் விருப்பம் மாறாமல் மேன்மேலும் வளர்ந் துவருகையாகிற அனுக்ரஹத்தைச் செய்து யுதிஷ்டிர னையும் மற்றுமுள்ள நண்பர்களனைவரையும் குறித்து ஆரோக்யம் விசாரித்தான். இங்ஙனம் லோகநாதனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் நன்கு ஸத்கரித்து வினவப்பெற்ற அந்த யுதிஷ்டிராதிகள் அப்பகவானுடைய பாதாரவிர்தங்களின் தர்சனத்தினால் பாபங்களெல்லாம் தொலையப் பெற்று மனக்களிப்புற்று மொழிந்தார்கள்.

யுதிஷ்டிராதிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—ப்ரபூ! கம்பீரமனமுடைய பெரியோர்களின் அழகிய முகார விர்தத்தினின்று பெருகி வருவதும் தேவ மனுஷ்யாதியான பற்பல தேஹ ஸம்பந்தமுடைய ஜீவாத்மாக்

களுக்கு அத்தகைய தேஹ ஸம்பந்தத்திற்குக் காரணமும் அனாதியுமான அஜ்ஞானத்தை வேரோடறுப்பது மாகிய உன் பாதாரவிந்தங்களின் வைபவமாகிற அம்ருதத்தைக் காதுகளாகிற பானபாத்ரங்களால் நன்கு பருகுபவர்க்கு அமங்களம் எப்படி உண்டாகும்? (அம்ருதம்போல் மதுரமாகிச் சப்தாதி விஷயங்களில் விருப்பத்தை மறக்கடிப்பதுமான உன் பாதாரவிந்தங்களின் ப்ரபாவத்தைப் பெரியோர்கள் மூலமாய் உள்ளபடி அறிந்து அவற்றை த்யானஞ் செய்பவர்க்கு ஒருகாலும் அமங்களம் உண்டாகாது.) நீ பரமஹம்ஸர்களுக்கு ப்ராய்ஸ்ப்ரபகங்களிரண்டும் தானே யாழிருப்பவன். மற்றும், நீ காலத்தின் கொடுமையால் அழிந்த வைதிக தர்மங்களின் மர்யாதையை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டுத் தன்யோகமாயையினால் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பவன். (நீ உன் ஸங்கல்பத்தினாலேயே வேதவிரோதிகளை அழித்து விடுவாய். ஆயினும் உன்பக்தர்களிடத்தில் வா த்ஸல்யத்தினாலும் அவர்களோடு கலந்து பரிமாறவேண்டுமென்கிற ஸௌசீல்யத்தினாலும் இத்தகைய திருவுருவங்களை ஏற்றுக்கொள்கின்றனை. மற்றும், நீ தன்னைப்பற்றி னவர்களின் அனிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுப்பது முதலியன செய்வதற்குரிய அளவற்ற நீண்ட அறிவுடையவன்; ஆகந்த வெள்ளம் போன்றவன்; தான் நடத்துகிற ஸ்ருஷ்டிஸ்தி ஸம்ஹாரங்களென்கிற மூன்று அவஸ்தைகளையும் தந்தேஜஸ்ஸினால் உதறியிருப்பவன். (நீ மற்றவர்க்கு ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றை நடத்துபவனே யன்றி உனக்கு அந்த ஸ்ருஷ்டியாதிகள் கிடையா.) இத்தகையனான உன்னை நாங்கள் வணங்குகிறோம்

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஜனங்கள் இங்ஙனம் உத்தமஸ்ஸோகர்களில் தலைவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை காற்புறத்திலும் ஆதித்துக்கொண்டிருக்கையில் அந்தகர்களின் மடந்தையர்களும் கௌரவர்களின் மடந்தையர்களும் ஒன்று சேர்ந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். மூன்று ஸோகங்கூறிலும் பாடப்பட்ட அந்தக் கதைகளை உனக்குச் சொல்லுகிறேன், கேள். (அவர்களில் த்ரோபதி ஸ்ரீக்ருஷ்ண பத்னிகளை இங்ஙனம் வினவினார்.)

த்ரோபதி சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை என்னும் பிரியாத ருக்மிணி! பத்ரே! ஜாம்பவதி! கௌஸல்யே! ஸத்யபாமே! காளிந்தி! மித்ரவிந்தே! ரோஹிணி! லக்ஷ்மணே! மற்றுமுள்ள ஸ்ரீக்ருஷ்ண பத்னிகளே! மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ண தன் ஸங்கல்பத்தினால் உலக ரீதியை அனுஸரித்து உங்களை எங்ஙனம் மணம் புரிந்தானோ, இதை எங்களுக்குச் சொல்லிர்களாக.

ருக்மிணி சொல்லுகிறார்:—சுகபாலனுடைய பக்ஷத்தில் சேர்ந்த மன்னவர்கள் என்னை அந்தச் சுகபாலனுக்குக் கொடுப்பிக்க முயன்று கையும் வில்லுமாய் நின்றிருக்கையில், ஒருவராலும் வெல்லமுடியாத போர் வீரர்களுக்குச் சிரோபூஷணமான பாதாரவிந்தங்களின் பராகதையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான், ஸிம்ஹம் ஆட்டுமந்தையினின்று தன்பாகத்தைப் பறித்துக் கொண்டு வருவதுபோல என்னைப் பறித்துக்கொண்டு வந்தான். செல்வக்கிளர்த்தி யுடையதாகிய அந்தப் பகவானுடைய பாதாரவிந்தம் என்பணிவிடைக்கு இடங்கொடுக்குமாக. (அவனுடைய பாதாரவிந்தங்களையே நான் எப்பொழுதும் பணிந்து வருவேனாக.)

ஸத்யபாமை சொல்லுகிறாள்.— என் தந்தை வேட்டைக்குச் சென்ற தன்ப்ராதாவான ப்ரஸேனன் ஸிம்ஹத்தினால் அடியுண்டு மாண்டு மீண்டு வராதிருக்கையில் மனவருத்தமுற்று ‘ரத்னத்திலாசையால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே என் ப்ராதாவை வதித்தான்’ என்று அபவாதங் கிளப்பிவிட, ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்த அபகிர்த்தியைப் போக்க விரும்பி ப்ரஸேனனைக் கொன்று ரத்னத்தைப் பறித்துக் கொண்ட ஸிம்ஹத்தை வதித்து அதிநிடந்தினின்று அந்த ரத்னத்தை எடுத்துக்கொண்ட ருக்ஷராஜனாகிய ஜாம்பவானை ஜயித்து ரத்னத்தை மீட்டுக்கொண்டு வந்து அதை என் தந்தையிடம் கொடுத்தான். என் தந்தை ‘நாம் உண்மையை ஆராயாமல் பழி சொன்னோமே’ என்று தன் அபராதத்தினால் பயந்து அக்ரூராதிகளுக்குக் கொடுப்பதாக வாக்கானஞ் செய்த என்னையும் அந்த ரத்னத்தையும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தான்.

ஜாம்பவதி சொல்லுகிறாள்:—என் தந்தையாகிய ஜாம்பவான் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தன்ஸ்வாமியும் குலதெய்வமுமான ஸீதாதிபதி யென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் இவனோடு இருபத்தேழுநாள் யுத்தஞ்செய்தான். பிறகு ‘ஸீதாபதியான ராமனே இப்பொழுது யதுகுலத்தில் அவதரித்திருக்கிறான்’ என்று தெரிந்துகொண்டு பாதாரவிந்தங்களைப் பிடித்து அருள்புரிவித்து ரத்னத்துடன் என்னை உபஹாரமாகக் கொடுத்தான். நான் இந்தப் பகவானுக்கு தாஸியாயிருப்பேனாக. (ஆத்மஸ்வரூபமுள்ளதனையும் நான் இவனுக்குப் பணிவிடை செய்து வருவேனாக).

காளிநதி சொல்லுகிறாள்:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், நான் தன் பாதாரவிந்தங்களில் பரிசர்யை செய்ய விரும்பித்

தவஞ்செய்வதை அறிந்து தன் ஸ்னேஹிதனான அர்ஜுனனுடன் வந்து என்னை மணம் புரிந்தான். அத்தகைய நான் அவன் க்ருஹத்தை விளக்குந் தாஸியாயிருப்பேனாக.

பத்ரை சொல்லுகிறான்:—ஸிம்ஹம் நாய்க்கூட்டத்தினிடையிலிருக்கிற தன்பலியைப் பெறுவதுபோல எவன் ஸ்வயம்வரத்தில் வந்து ராஜர்களையும் விரோதஞ்செய்கிற என்பராதாக்களையும் ஜயித்து என்னைச் செல்வம் கிரம்பின தன்பட்டணத்திற்குக் கொண்டுபோனானோ, அத்தகையனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு நான் ஜன்மங்கள் தோறும் பாதங்களை விளக்குந் தாஸியாயிருப்பேனாக.

ஸத்யை சொல்லுகிறான்:—ராஜர்களின் வீர்யத்தைப் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டு என் தந்தையால் ஏற்படுத்தப்பட்டவைகளும் 'விரூப' பலவீர்யங்கள் அமைந்து மிகவும் கூரான கொம்புடையவைகளும் கௌரவ மதமுடையவர்களைக் கொல்லுபவைகளுமான ஏழு எருதுகளைக் கண்டு சிறு பிள்ளைகள் ஆட்டுக்குட்டிகளை அடக்குவதுபோலத் தன் பலத்தினால் சீக்ரமாகவே அடக்கி அனுபாஸமாகப் பந்தித்து யுத்தத்திற்கு வந்த ராஜர்களனைவரையும் ஜயித்து இங்ஙனம் வீர்யத்தையே பந்தயமாகவுடைய என்னைத் தாஸிகளோடும் சதுரங்க ஸேனைகளோடும் எவன் அழைத்துக் கொண்டுபோனானோ, அத்தகையனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாவிந்தங்களில் என்றும் பணிவிடை செய்துவருவேனாக.

மித்ரவிர்தை சொல்லுகிறான்:—தரோபதி ! என் தந்தை எனது அம்மான்பிள்ளையாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தானே அழைத்து அவனிடத்திலேயே கிளை

நின்ற மனமுடைய என்னை அக்ஷேபஹிணி ஸகிஜனங்
களுடன் அவனுக்குக் கொடுத்தான். புண்ய பாபகர்மங்
களால் சுழலும்படி தூண்டப்படுகிற எனக்கு நன்மை
யை விளைக்க வல்லதாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய
பாதாவிந்தங்களின் பரிசர்யை ஜன்மங்கள்தோறும்
மாறாமல் தொடர்ந்து வருமாக.

லக்ஷ்மணை சொல்லுகிறான்:—ராஜபத்னி ! ஸ்ரீக்ரு
ஷ்ணனுடைய பிறவியையும் செயலையும் நாரதர் அடிக்
கடி பாடக் கேட்டும் கையில் தாமரைமலரேந்தின
ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் அம்சமாகிய ருக்மிணி ஸ்ரீ க்ருஷ்
ணனை மேல் விழுந்து மணம் புரிந்ததை நன்கு ஆராய்ந்
தும் என்மனமும் லோகபாலர்களையும் துறந்து அந்த
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடத்திலேயே மிகவும் விருப்பமுற்றிருந்
தது. நல்லொழுக்க முடையவனே ! என் தந்தையாகிய
ப்ருஹத்ஸேனனென்பவன் என் அபிப்ராயத்தை அறி
ந்து பெண்ணிடத்தில் ப்ரீதியுடைய அனுகையால் அந்த
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பெறுதற்கு உபாயஞ் செய்தான்.
ராஜபத்னி ! உன்னுடைய ஸ்வயம்வரத்தில் அர்ஜுன
னைப் பெறுதற்காக உன் தந்தை மத்ஸ்யத்தை லக்ஷ்ய
மாக ஏற்படுத்தினாற்போல், என் தந்தையும் மத்ஸ
யத்தையே லக்ஷ்யமாக ஏற்படுத்தினான். ஆனால் அந்த
மத்ஸ்யம் வெளியில் மாத்ரம் மறைக்கப் பட்டிருந்ததே
யன்றி ஸ்தம்பத்தின் ஓரத்தில் கண் விட்டு மேல் நோக்
கினால் காணக்கூடிய தாயிருந்தது. இந்த மத்ஸ்யமோ
வென்றால் அப்படியன்று. ஸ்தம்பத்தின் கீழே அமைக்
கப்பட்ட கலசஜலத்தில் மாத்ரம் காணக்கூடியதாயி
ருந்தது. ஆகையால் பார்வை கீழேயும் லக்ஷ்யம் மேலே
யுமாயிருந்தது. (ஜலத்தில் தெரிகிற ப்ரதிபிம்பத்தைப்
பார்த்து மத்ஸ்யத்தின் இருப்பிடத்தை அறிந்து அடி

க்கவேண்டியதாயிருந்தபடியால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத்தவிர
மற்ற எவர்க்கும் முடியாதிருந்தது). ஸமஸ்த அஸ்தர்
சஸ்தரங்களின் உண்மையை அறிந்த அனேகமாயிரம்
ராஜர்கள் இங்ஙனம் மதஸ்யயந்தர் கிர்மாணஞ் செய்தி
ருப்பதைக் கேட்டு உபாத்யாயர்களுடன் நரஃபுறத்தி
னின்றும் எந்தந்தததின் பட்டணத்திற்குப் புறப்பட்டு
வந்தார்கள். அம்மன்னவர்கள் அனைவரும் தங்கள்
வீர்யத்திற்கும் வயதிற்கும் தகுந்தபடி என் தந்தை
யால் பூஜிக்கப்பட்டு என்னிடத்தில் விருப்பமுற்றுச்
சபையில் மதஸ்யத்தை அடிக்கும்பொருட்டுப் பாணத்
தோடு கூடின தனுஸ்ஸை எடுத்துக்கொண்டார்கள்.
சிலர் தனுஸ்ஸை எடுத்து நானேற்ற முடியாமல் உட
னே தனுஸ்ஸை விட்டுப் போனார்கள். சிலர் தனுஸ்
ஸின் நுனிவரையில் நானே இழுத்தும் கடைசியில் நா
னேற்ற முடியாமல் அந்தத் தனுஸ்ஸினால் அடியுண்டு
விழுந்தார்கள். வீரர்களான மாகதன் அம்பஷ்டன்
சேதிராஜன் பீமன் துர்யோதனன் கர்ணன் முதலிய
மற்ற மன்னவர்கள் தனுஸ்ஸை நானேற்றியும் குறியி
ருக்குமிடம் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அர்ஜுனனோ
வென்றால் கலசஜலத்தில் மதஸ்யத்தின் ப்ரதிபிம்பத்
தைக்கண்டு குறியினிருப்பிடம் அறிந்து ப்ரயத்னப்பட்டு
பாணத்தை ப்ரயோகித்தான். அந்தப்பாணம் அந்தமத்
ஸ்யத்தை ஸ்பர்சித்ததேயன்றி அதை அறுத்துத்தள்ள
வில்லதாகவில்லை. நாம் வீரர்களென்னும் அபிமானமு
டைய ராஜர்கள் அனைவரும் தங்கள் அபிமானம் அழி
ந்து மீளுகையில் ஸூர்யன் அபிஜித்தில் இருக்கும்பொ
ழுது (ஸமஸ்தப்ரயோஜனங்களையும் ஸாதிக்கவல்ல மத்
யாஹ்ன ஸமயத்தில்) மஹானுபாவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
தனுஸ்ஸை எடுத்து அதில் அனுபாஸமாக நானேயேற்

றிப் பாணத்தைத் தொடுத்து ஜலத்தில் ஒருதரம் ப்ரதி
பிம்பத்தைப் பார்த்துப் பாணத்தினால் அந்த மத்ஸ்ய
யந்த்ரத்தை அறுத்துத் தள்ளினான். அப்பொழுது
ஆகாயத்தில் துந்துபிவாத்யங்கள் முழங்கின. பூமியில்
‘ஜய விஜயீபவ’ என்னும் சப்தங்கள் முழங்கின.
தேவதைகள் ஸந்தோஷத்தினால் தழதழத்து ஓயாமல்
பூமழை பொழிந்தனர். அப்பொழுது நான் விலையு
யர்ந்த புதிய பட்டு வஸ்த்ரங்களை உடுத்துத் தலைச்
சொருக்கில் புஷ்பங்களைச் சூடி வெட்கம் வழிகின்ற
புன்னகையோடு கூடின முகமுடையவளாகி ஸ்வர்ணத்
தினால் திகழ்கின்ற ரத்னமாலையை எடுத்துக் கொண்டு
இனிய ஒலியுடைய சிலம்புதண்டைகளை அணிந்த
பாதங்களால் நடந்து அரங்கத்திற்குள் நுழைந்தேன்.
சுருண்டழகிய முன்னெற்றிமயிர்களும் குண்டலங்
களின் காந்தியால் திகழ்கின்ற கபோலங்களும் உடைய
முகத்தை உயரத் தூக்கிக் குளிரந்த புன்னகை அமை
ந்த கடைக் கண்ணோக்கங்களால் மெல்லமெல்ல நாற்
புறத்திலும் நிறைந்திருக்கிற மன்னவர்களைக் கண்டு
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடத்தில் அனுராகமுற்ற மனமுடைய
நான் அவன் கழுத்தில் அந்த மாலையைப் பொகட்
டேன் அப்பொழுது ம்ருதங்கம் படஹம் சங்கம் பேரி
ஆனகம் முதலிய வாத்யங்கள் முழங்கின. நடர்களும்
நர்த்தகிகளும் ஆடினார்கள். பாட்டுக்காரர்கள் பாடி
னார்கள். த்ரௌபதி! நான் ஜகதீசனும் யாதவ
ஸ்ரேஷ்டனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை இங்ஙனம் வரிக்கை
யில் மன்னவர்கூட்டங்களில் தலைமையுள்ளவர்கள் கரம
விகாரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு ஸ்பர்த்தை உண்டாகப்
பெற்று அதைப் பொறுக்க முடியாதிருந்தார்கள்.
சதுர்ப்புஜனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனோவென்றால் சிறந்த

நான்கு குதிரைகள் கட்டப்பெற்ற ரதத்தில் என்னை ஏற்றிச் சார்ங்கமென்னும் தனுஸ்ஸை ஊன்றிக்கொண்டு முயற்சியுடன் யுத்தத்திற்கு நின்றிருந்தான். ராஜபத்னி! தாருகன் பொன்னலங்காரஞ் செய்யப்பெற்ற அந்த ரதத்தை ஓட்டினான். ம்ருகங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் ஸிம்ஹம் நடப்பதுபோல, ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ராஜர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களைப் பொருள் செய்யாது நடந்தான். அவர்களில் சில மன்னவர்கள் யுத்தஞ்செய்ய முயன்று கலசங்களை அணிந்து தனுஸுக்களையும் ஏந்திக்கொண்டு வழியில் தடுக்க விரும்பி க்ராமஸிம்ஹங்கள் ஸிம்ஹத்தைத் தொடர்வதுபோல, ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தொடர்ந்தார்கள். அவர்களில் சிலர் சார்ங்கத்தினின்று நழுவின பாணஸமுஹங்களால் புஜங்களும் பாதங்களும் கழுத்துக்களும் அறுப்புண்டு யுத்தபூமியில் விழுந்தார்கள். சிலர் யுத்தமுயற்சியைத் துறந்து அவ்விடத்தினின்று ஓடிப்போனார்கள். அனந்தரம் யதுபதியான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் நாற்புறத்திலும் நன்கு அலங்காரஞ் செய்யப் பெற்றதும் ஸடிர்யனை மறைக்கின்ற த்வஜபடங்களும் விசித்ரமான தோரணங்களும் நிறைந்து ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் ஸர்வகாலமும் துதிக்கப்பட்டதுமாகிய தன்பட்டணமான த்வாரகைக்குச் சென்று ஸடிர்யன் தன்மண்டலத்திற்குள் ப்ரவேசிப்பதுபோலத் தன்க்ருஹத்திற்குள் ப்ரவேசித்தான். அப்பொழுது எந்தத்தை நண்பர்களையும் ஸம்பந்திகளையும் பந்துக்களையும் சிறந்த ஆடையாபரணங்களாலும் படுக்கை ஆஸனம் பரிவாரம் இவைகளாலும் பூஜித்தான். பூர்ணாகுசிய (அவாப்த ஸமஸ்தகாம அகிய) ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு ஸமஸ்தஸம்பத்துக்களும் அமைந்த தாஸிகளையும் காலாள் யானை தேர் குதிரை

ஆகிய சதுரங்க ஸைன்யங்களையும் சிறந்த ஆயுதங்களை யும் பக்தியுடன் கொடுத்தான். இந்த நாங்கள் எட்டுப் பேர்களும் எல்லாவற்றிலும் பற்றில்லாமையாகிற வை ராக்யத்தினாலும் தவத்தினாலும் மஹாநந்த ஸ்வரூபனான தன்னைத் தான் அனுபவிக்கையால் நிறைவானான அந்தப்பகவானுக்கு நேரே ஸீட்டுவேலை செய்யும் தாஸி களானோம்.

மற்ற மஹிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—ஸ்ரீக்ருஷ் ணன் நரகாஸுரனையும் அவனைத் தொடர்ந்த கூட் டங்களையும் வதித்து திக்விஜயத்தில் ஜயிக்கப்பட்ட ராஜார்களின் கன்னிகைகளாகிய எங்களை அந்த நரகா ஸுரன் சிறையில் அடைத்திருப்பதை அறிந்து சிறையி னின்று விடுவித்து அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயி னும் ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுவிக்கவல்ல தனபாதார விந்தங்களை இடைவிடாமல் நினைக்குந் தன்மையுள்ள எங்களை மணம் புரிந்தான். நல்லொழுக்க முடையவனே! நாங்கள் பூமண்டலத்திற்கெல்லாம் பரபுவாயிருக்கை யாகிற ஸாம்ராஜ்யத்தையாவது இந்தரபதவியையாவது கைவல்யத்தையாவது அவற்றாலுண்டாகும் போகத்தை யாவது அணிமாநிஸித்திகளையாவது பரஹ்மபதத்தை யாவது அளவற்ற பரமபத்தையாவது விரும்பவில்லை, பின்னையோ வென்றால், ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் கொங்கை மேல் குங்குமநதிந் மணம் நிறைந்து மிகவும் அழகிய துமான இக்கதாதரனுடைய பாதாரவிந்தங்களின் பரா கத்தைச் சிரஸ்ஸினால் தரிக்க விரும்புகிறோம் அளவற்ற ஸௌசீல்யகுணமுடைய மஹானுபாவனான இந்த ஸ்ரீக்ரு ஷ்ணன் கோகுலத்தில் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டிருக்கையில் கோகுலத்திலுள்ள கோபிகைகளும் காடு களிலுள்ள வேடப்பெண்களும் புற்களும் செடி கொடிக

ளும் கோபர்களும் இவனுடைய பாதாரசிந்தங்களின் ஸ்பர்சத்தை விரும்பினவல்லவா? (அங்குனமே நாங்க ளும் விரும்புகின்றோம். ஸௌசில்யம் ஸௌல்பயம் முத லிய குணங்கள் அளவற்றிருக்கிற பகவானுடைய பாத தூளி அவன்பத்தர்களுக்கு ஸுகமாகக் கிடைக்கக் கூடி யதே). என்பத்து மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

 { ரிஷிகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணராமர்களைப் பார்க்க
 வந்தலும், வஸுதேவனுக்கும் ரிஷிக
 ளுக்கும் ஸம்பாஷணமும், ரிஷிகள் வஸு
 தேவனுக்கு யாகஞ் செய்கித்தலும், அவர
 வர் திரும்பிப் போதலும். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—குந்தி கார்த்தாரி த்ரௌ பதி ஸுபத்ரை இவர்களும் மற்றுமுள்ள ராஜபத்னி களும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடைய கோபிகைகளும் ஸர்வார்த்தாத்மாவும ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் தன்னைப் பற்றினாருடைய வருத்தங்களைப் போக்குபவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் கபடமற்ற ஸ்னேஹம் நிறைந்த ருக்மிணி முதலியவர்களின் வச னத்தைக் கேட்டு அனைவரும் ஆநந்ததீர் கிரம்பின கண்களுடையவராகி வியப்புற்றார்கள். இங்குனம் பெண் கள் பெண்களோடும் புருஷர் புருஷர்களோடும் பேசிக் கொண்டிருக்கையில், வ்யாஸர் நாரதர் ச்யவனர் தேவலர் அஸிதர் விஸ்வாமித்ரர் சதாநந்தர் பரத் வாஜர் கௌதமர் பாகராமர் அவருடைய சிஷ் யர்கள் மஹானுபாவரான வஸிஷ்டர் காலவர் ப்ருகு புலஸ்த்யர் கஸ்யபர் அத்ரி மார்க்கண்டேயர் ப்ரு ஹஸ்பதி த்விதர் த்ரிதர் ஏகதர் ப்ரஹ்மபுத்ரரான அங்கிரஸ்ஸு அகஸ்த்யர் யாஜ்ஞவல்க்யர் இம்முனி வர்களும் வாமதேவர் முதலிய மற்றும் பல முனிவர்

களும் ராமக்ருஷ்ணர்களைப் பார்க்க விரும்பி அவ்விடம் வந்தார்கள். முன்னதாகவே அங்கு உட்கார்ந்திருக்கிற மன்னவர் முதலியவர்களும் பாண்டவர்களும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண ராமர்களும் உலகங்களால் பூஜிக்கப்பட்ட மஹானுபாவர்களான அம்முனிவர்களைக் கண்டு விரைந்தெழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். அனைவரும் அம்முனிவர்களைப் பூஜித்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் பலராமனும் தானுமாக 'நல்வரவா?' என்று விசாரித்து ஆஸனம் அளித்துப் பாத்யம் அர்க்யம் பூமாலை தூபம் சந்தனம் குங்குமம் முதலிய பூச்சு இவைகளால் அவர்களைப் பூஜித்தான். தர்மத்தைக் காக்கும் பொருட்டு ஏற்றுக்கொண்ட திருவுருவமுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் அப்பெருஞ்சபை முழுவதும் பேசாமல் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ஸுகமாக உட்கார்ந்திருக்கின்ற அம்முனிவர்களைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—ஓ முனிவர்களே! இவ்வுலகத்தில் நாங்களே ஜன்மம் படைத்தவர்கள். ஜன்மத்தின் பலன் முழுவதும் எங்களுக்குக் கைகூடிற்று. ஏனென்றால், தேவதைகளுக்கும் கிடைக்க அரிதான யோகிஸ்வர்களாகிய உங்கள் தர்சனம் எங்களுக்குக் கிடைத்த தல்லவா? அல்ப புண்யர்களும் ப்ரதிமைகளையே தேவதையென்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுமான ஸாதாரண மனுஷ்யர்களாகிய எங்களுக்கு உங்களைத் தாசித்தல் ஸ்பர்சித்தல் வினவுதல் வணங்குதல் பாதங்களைப் பூஜித்தல் முதலிய இந்நன்மைமகள் எப்படி நேர்த்தன? இது ஆச்சர்ய மாயிருக்கின்றது. ஜலமயமான புண்ய தீர்த்தங்களும் மண்ணும் சிலையாலும் இயற்றப்பட்ட தேவதாப்ரதிமைகளும் கண்ட மாத்ரத்தில் ப்ராணிகளைப் புனிதஞ் செய்ய

வல்லவையாக மாட்டா. பின்னையோ வென்றால், நெடுங்
காலம் ஆராதித்தால்தான் புனிதஞ் செய்யும். ஸத்புரு
ஷர்களோ வென்றால் கண்டவுடனே புனிதஞ் செய்வார்
கள். தேஹத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்ட
வென்னும் பேதபுத்தி யுடையவன் அக்னி ஸூர்யன்
சந்த்ரன் நக்ஷத்ரங்கள் சூரி ஜலம் ஆகாயம் காற்று
வாக்கு மனம் இவற்றின் அபிமானிதேவதைகளைப்
பணிவானாயின், அவைகள் அவனுடைய பாபத்தைச்
சீக்கிரத்தில் போக்க வல்லவையாக மாட்டா. ஸத்புரு
ஷர்களோ வென்றால் ஒரு முஹூர்த்த காலம் பணிந்த
மாத்ரத்தில் ப்ராணிகளின் பாபங்களை யெல்லாம் போக்
குவார்கள். வாதபித்தஸ்லேஷ்மங்களென்கிற மூன்று
தாதுக்களின் ஸமுதாயமும் சவம்போன்றதுமாகிய
தேஹத்தில் ஆத்மாவென்னும் அபிமானமும் பார்யா
புத்ராதிக்களிடத்தில் தன்னுடையவரென்னும் அபிமான
மும் மண் நிலை முதலியவற்றால் இயற்றின ப்ரதிமை
களில்மாத்ரம் தேவதையென்னும் அபிமானமும் கங்
காதி ஜலத்தில்மாத்ரம் புண்யதீர்த்தமென்னும் அபி
மானமும் எவனுக்கு உள்ளதோ, அவன் பசுவும் கழு
தையும்போல ஒன்றுமறியாத மூடனே.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—எங்கும் தடைபடாத
மதியுடைய மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தனக்குத்
தகாத வசனத்தை இங்ஙனம் மொழியக் கேட்ட அவ்
வந்தணர்கள் மயங்கின மதியுடையவர்களாகி ஒன்றும்
பேசாதிருந்தார்கள். (ஆ! இதென்ன? தன்னைப் பணிவ
தொலுண்டான மஹிமையுடைய நம்மை இவன் தன்
னைக்காட்டிலும் மேலானவர்களாக வைத்துச் சொல்
லுகிறான். ஆகையால் இவன் சொல்லுவது விபரீதமா
யிருக்கிறதேயென்று மதிமயங்கிப் பேசாதிருந்தார்கள்.)

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உலகத்திலுள்ள ஜனங்கள் பெரியோர்களை இங்ஙனம் பணியவேண்டுமென்று தெரிவிக்கும் பொருட்டுத் தான் ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்தும் தன்னை நியமிக்கத் தகுந்தவனாக அபிரயிக்குறியென்று அம்முனிவர்கள் நன்றாக நெடுநேரம் ஆலோசித்தறிந்து புன்னகை செய்துகொண்டு ஜகத்குருவான அந்தப் பகவானைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள்.

முனிவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:— உலகங்களைப் படைக்கின்ற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் நியாமகனே! நாங்கள் தத்வவித்துக்களில் சிறந்தவராயினும் உன்னுடைய மாயையினால் மிகவும் மதிமயக்க முற்றேம். நீ ஸர்வநியாமகனாயிருந்தும் நியமிக்கத் தகுந்த கர்மவஸ்யன்போல் அபிரயிப்பதைக் கண்டு உலகத்தவர்களுக்குப் பெரியோர்களிடத்தில் அவர்கள் இருக்க வேண்டிய நிலைமையை அறிவிக்கும்பொருட்டு இங்ஙனம் அபிரயஞ் செய்கிறாயென்று தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் ப்ரமித்தோமல்லவா? ஆ! ஷாட்குண்யபூர்ணனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய செயல் மிகவும் ஆச்சர்யமானது. நாங்கள் தத்வித்துக்களில் சிறந்தவர்களாயிருந்தும் உன் மாயையினால் மதிமயங்கினமை ஆச்சர்யம். நீ ஸர்வ நியாமகனாயிருந்தும் மனுஷ்ய சேஷ்டையினால் தன்னுடைய மேன்மையை மறைத்துக் கொண்டு கர்மவஸ்யன்போல் பிறர் நியமிக்கும்படி நடக்கையாகிற உன் செயல் மிகவும் ஆச்சர்யமாயிருக்கின்றது. தத்வங்களை உணர்ந்தவர்களில் சிறந்த நாங்கள் எவனுக்கு இஷ்டப்படி நியமிக்கத் தகுந்தவர்களோ, அப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரன் மனுஷ்யசேஷ்டையினால் மறைத்து பிறர்க்கு நியமிக்கத் தகுந்த கர்மவஸ்யனான ஸாதாரணஜீவன்போல் அபிரயிப்பது மிகவும் ஆச்

சர்ய மாயிருக்கின்றது. புண்ய பாபகர்மங்களால் விளை யுஞ் செயலற்ற நீ காரணவஸ்தையில் ஒருவனாகவே யிருந்து தானே இந்த ஜகத்தை யெல்லாம் பலவாறு படைக்கின்றனை; பிறகு பாதுகாக்கின்றனை; பிறகு ஸம் ஹரிக்கின்றனை. ஆயினும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹா ரங்களுக்கிடமான சேதனசேதனங்களின் தோஷங்க ளால் நீ தீண்டப்படுகிறதில்லை. மண்ணுருண்டை யொன்றே குடம் மடக்கு சால் முதலிய பல உருவங்களை யும் பல பெயர்களையும் பெற்று எங்ஙனம் பலவாறு விளங்குகின்றதோ, அங்ஙனமே ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு நாமரூபங்களுக்கிடமல்லாத ஸூக்ஷ்மசேதனசேதனங் களைச் சரீரமாகக் கொண்டு ஒருவனாயிருந்த நீ நாம ரூபங்களுக்கிடமான ஸ்தூலசேதனசேதன ரூபமான இந்த ப்ரபஞ்சமாய் விரிந்து பலவாறுகத் தோற்றுகின் றனை. அங்ஙனம் அளவற்ற மஹிமையுடைய நீ இங்ங னம் மனுஷ்யசேஷ்டையால் மறைந்து கர்மவஸ்யனான ஒரு ஜீவன்போல் அபிரயிப்பது மிகவும் ஆச்சர்யமா யிருக்கின்றது. நீ ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனான ஸர்வேஸ்வரனாயினும் உன்பக்தர்களைக் காப்பதற்கும் துஷ்டர்களை நிக்ரஹிப்பதற்கும் வர்ணஸ் ரம தர்மங்களுக்கு உட்பட்ட கர்மவஸ்யனான ஜீவன் போன்று ப்ராக்ருத உருவம்போன்ற சுத்த ஸத்வமய மான உருவத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றனை. மற் றும், உன்னுடைய லீலா ரூபமான ஆசாரத்தினால் வர் ணஸ்ரம தர்மங்களை நிலைநிறுத்தி அனாதியான வேத மார்க்கத்தை வளர்க்கின்றனை. நீ கர்மவஸ்யனான ஜீவன்போல் அபிரயிக்கினும் உண்மையில் பரமபுரு ஷனே புருஷர்களுக்கு நேரக்கூடிய ப்ரமம் முத லிய தோஷங்கள் தீண்டப் பெருததும் உபவாஸம்

முதலிய தவம் வேதாத்யயனம் வர்ணஸ்ரமதர்மங்கள் பரமார்த்தமான சேதனசேதனங்கள் அவற்றைக் காட்டி லும் விலக்ஷணஞ் சரமபுருஷன் ஆகிய இவற்றின் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிவிப்பதுமாகிய வேதம் உனக்கு ஹ்ருதயம்போன்றது. வேதசாஸ்த்ரத்தையே தன்னை உள்ளபடி அறிவதற்குக் காரணமாகவுடையவனும் ஸர்வார்த்தராத்மாவுமாகிய உனக்குப் ப்ராஹ்மணகுலம் ஸ்தானமாயிருக்கின்றது. (உன்னுடைய உண்மையை அறிவிக்கிற வேதத்திற்கு ஆதாரமாகையால் ப்ராஹ்மணகுலம் உனக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்றது). மற்றும், நீ ப்ராஹ்மணர்களை வெகு மதிப்பவர்களில் சிறந்தவன். ஆகையால் நீ ப்ராஹ்மணகுலத்தை மேன்மைப்படுத்துகின்றனை. ஸத்புருஷர்களுக்குப் ப்ராப்யனும் ப்ராபகனு மாயிருக்கிற உன்னோடு ஸமாகமம் நேரந்தமையால் எங்களுக்கு இப்பொழுது ஜன்மஸாபல்யம் உண்டாயிற்று. (ஜனமம் ஸபலமாயிற்று). எங்கள் வித்யையும் தவமும் கண்களும் இப்பொழுது பயன் பெற்றன. உன்னுடைய ஸமாகமம் நன்மைகளெல்லாவற்றிலும் சிறந்த நன்மை யல்லவா? ஆகையால் உன்னுடைய ஸமாகமம் நேரப்பெற்ற எங்கள்பிறவி முதலியவையெல்லாம் பயன்பெற்றன. அதற்கைய நீ உன்னை உன்னுடைய ஆச்சர்யசக்தியினால் மறைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனை. நீ பரமாத்மா; ஷாட்குண்ய பூர்ணன்; உலகங்களுக்கு ஸுகம் விளைப்பதற்காக அவதரித்தவன்; எங்கும் எவ்விதத்திலும் எக்காலத்திலும் தடைபடாத ஸங்கல்பமுடையவன். இத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தறிந்து அவ்வாத்மானுபவத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிற இந்த

வ்ருஷ்ணிராஜர்களுங்கூட உன்னை உள்ளபடி அறிய மாட்டார்கள். ஏனென்றால், நீ ஸமஸ்த ஜீவாத்மாத்மர்களையும் மயக்கச் செய்கிற மாயையாகிற திறையினால் உன்னைப் பிறர் அறியாதபடி மறைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனே. ஆகையால் இவர்கள் எப்பொழுதும் உன்னை விட்டுப் பிரியாதிருப்பினும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவராயினும் உன்னை உள்ளபடி அறிய வல்லரல்லர். ஸத்வாதி குணங்களின் பரிணாமமான சப்தாதிவிஷயங்களைப் புருஷார்த்தமாகவும் ஸத்வாதி குணங்களின் பரிணாமமான தேஹத்தை ஆத்மாவாகவும் ப்ரமிக்கும் புருஷன் படுத்துறங்கி ஸ்வப்னங்காண்பானாயின் அவன் ஆத்மாவை ஸ்வப்னத்தில் ஏற்படுகிற நாமரூபங்களும் இந்திரியங்களு முடையவனாக அறிவானன்றி, இயற்கையில் நாம ரூபாதிகளற்றவனாகவும் தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனாகவும் அறியமாட்டான். பரப்ரஹ்மனே! இங்ஙனமே விழித்துக் கொண்டிருக்கும் புருஷனும் உன்மாயையினால் ஏற்பட்ட நாமரூபங்கள் இந்திரியங்கள் இவற்றிற்கு உரிய சேஷ்டையினால் ஆத்ம பரமாத்மர்களின் உண்மையைப் பற்றின அறிவு மறையப்பெற்று ஆத்மாவல்லாத தேஹத்தை ஆத்மாவாகவும் ஸ்வதந்த்ரனல்லாத ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரனாகவும் ப்ரமிக்கின்ற மனமுடையவனாகி உன்னை ஆஸ்ரயித்திருக்கிற ஜீவாத்மாவை அறிகிறதில்லை. ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவான உன்னை அறியவேமாட்டானென்பதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? பாபராசிகளையெல்லாம் பறக்கடித்துச் சுத்திசெய்வதும் நன்கு நிறைவேறின பக்தியோகமுடைய பெரியோர்களால் மனத்தில் ஸாக்ஷாத் கரிக்கப்பட்டதுமாகிய உன் பாதாவிந்தத்தை இப்பொழுது நாங்கள் கண்டோம். பல பெரியோர்கள் மிக

வும் தலையெடுத்த பக்தியினால் கர்மவாஸனையும் அஜ்ஞானமாகிற மறைவும் தீரப்பெற்று உன் கதியைப் பெற்றார்கள். ஆகையால் உன்பக்தர்களான எங்களை அனுக்ரஹிப்பாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ராஜர்ஷீ! அம்முனிவர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்துத்ருதராஷ்ட்ரன் யுதிஷ்டிரன் இவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்கள் ஆஸ்ரமங்களுக்குப் 'போக மனங்கொண்டார்கள். அப்பொழுது பெரும் புகழ்கள் பெற்ற வஸுதேவன் அவர்கள் அங்ஙனம் புறப்பட்டுப் போக மனங்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவர்களிடஞ் சென்று வணங்கித் தன்கைகளால் அவர்களுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு மிக்க மனஆக்கத்துடன் இவ்வாறு மொழிந்தான்.

வஸுதேவன் சொல்லுகிறார்:—ஸமஸ்ததேவதைகளும் தம்மிடத்தில் வாஸஞ்சொய்யப்பெற்ற உங்களுக்கு நமஸ்காரம். ஓ ரிஷிகளே! என் வசனத்தைக் கேட்பீர்களாக. வர்ணாஸ்ரமதர்மங்களை எப்படி அனுஷ்டித்தால் பகவானிடத்தில் பக்தியோகம் உண்டாவதற்குத் தடையான பழைய புண்யபாபகர்மங்கள் தீருமோ, அவ்வண்ணத்தை எனக்கு மொழிவீர்களாக.

ஸ்ரீகாரதர் சொல்லுகிறார்:—ஓ அந்தணர்களே! வஸுதேவன் தன்னுடைய நன்மைக்கு எது ஸாதனமென்பதை அறிய விரும்பி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் குழந்தையாக நினைத்து நம்மை வினவுகிறான். இது பெரிய ஆச்சர்யமன்று. மனுஷ்யர்களுக்கு என்றும் ஸமீபத்திலிருக்கை அனாதரஞ் செய்வதற்குக் காரணமாகின்றது. ஆகையால் இவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஒன்றுமறி

யாத குழந்தையாக நினைத்து நம்மை வினவுகிறான். கங்கையின் கரையிலிருப்பவன் தன்குத்திக்காக அந்த கங்காஜலத்தைத் துறந்து வேறொரு புண்ய தீர்த்தத்தைத் தேடிக்கொண்டு செல்வது வழக்கமே. அங்ஙனமே இவன் ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் துறந்து நம்மீடத்தில் தர்மஸந்தேஹம் தீர்த்ததுக்கொள்ளப் பார்க்கிறான்.) இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஜ்ஞானம் காலத்தினாலாவது இந்தப் ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துவதாலாவது பிறராலாவது ஸத்வாதி குணங்களாலாவது மற்ற எந்தக் காரணத்தினாலாவது என்றும் அழிகிறதில்லை. (நமக்குக் காலாதிகளால் ஜ்ஞானம் அழிந்துபோவதுண்டு. இவனுக்கு அது கிடையாது). ஜன்மஜராமரணாதி வருத்தங்கள் புண்யபாபகர்மங்கள் அவற்றின் பலனான ஸுகதுக்கங்கள் ஸத்வாதிகுணங்களின் ப்ரவாஹம் இவைகளால் தடைபடாத அறிவுடையவனும் இணை ஷெதிரில்லாதவனும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அறியாத மூட ஜனங்கள் அவன்றன்னால் படைக்கப்பட்ட ப்ராக்ருதமான இந்த்ரியம் முதலியவைகளால் மறைக்கப்பட்ட அறிவுடையனாக நினைக்கிறார்கள். அது ஸூர்யனை மேகம் பனி க்ரஹணம் இவைகளால் மறைக்கப்பட்டவனென்று நினைப்பதுபோலவே.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! அம்முனிவர்கள் இங்ஙனம் மொழிந்து மீளவும் வஸுதேவனை அழைத்து ஸமஸ்த ராஜர்களும் பலராம க்ருஷ்ணர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள்.

முனிவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—ஸமஸ்தயாகங்களுக்கும் கீர்வாஹகனான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை யாகங்

களால் ஸரத்தையுடன் ஆராதிக்கையாகிற இதுவே வர்ணஸ்ரமங்களுக்குரிய கர்மத்தினால் புண்ய பரபகர் மங்களைப் போக்கிக் கொள்ளுகையாமென்று பெரியோர்கள் நிர்சயித்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை ஆராதிக்கையாகிற இந்தத் தர்மமே மனத்தில் ஸம்ஸாரதுக்கங்கள் தீண்டப் பெறுமையாகிற சாந்தியையும் அளவற்ற மோக்ஷஸுகத்தையும் விளைக்கும். இதுவே ஸுகமான உபாயமென்று அறிவுள்ள முனிவர்கள் சாஸ்த்ரமாகிற * நேத்ரத்தினால் கண்டறிந்தார்கள். பரபிடை முதலிய கெடுதிகளின்றி நல்லவழியில் ஸம்பாதித்த பரிசுத்தமான பணத்தைக் கொண்டு பரமபுருஷனை ஸ்ரத்தையுடன் ஆராதிக்கையாகிற இதுவே க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்திலிருக்கும் ப்ராஹ்மணனுக்கு மோக்ஷஸுகத்தை விளைக்கும் மார்க்கமாம். யாகங்களாலும் தானங்களாலும் பணத்தரசையையும், க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்திற்குரிய போகங்களால் பெண்டிர் பிள்ளை முதலிய வற்றிலுண்டான ஆசையையும், அந்த ஸ்வர்க்காதி போகங்களெல்லாம் காலக்கழியில் அழியுந்தன்மையுடையவையென்று கிருபிக்கவல்ல விவேகத்தினால் தேஹம் கழிந்த பின்பு ஸ்வர்க்காதி போகங்களை அனுபவிக்க வேண்டுமென்னும் ஆசையையும் துறக்க வேண்டும். இங்ஙனமே பல பண்டிதர்கள் க்ராமத்தில் இருக்கும்பொழுதே பொருளரசை பெண்புதல்வரரசை பரலோகபோகங்களை அனுபவிக்கவேண்டுமென்னுமாசை ஆகிய மூன்றுவகை ஆசைகளையும் துறந்து தபோவனத்திற்குச் சென்றார்கள். ப்ரபூ! ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரிய வையர்களை என்கிற மூன்றுவர்களைத் தவர்களும் பிறக்கும் பொழுது தேவதைகள் ரிஷிகள் பித்ருக்கள் இம்மூவ

ரைப்பற்றின மூன்று ருணங்களுடன் பிறக்கிறார்கள். ஆகையால் அம்மூன்று ருணங்களையும் யாகங்களைச் செய்தல் வேதங்களை யோதுதல் பிள்ளைகளைப் பெறுதல் ஆகிய இம்மூன்றுகளால் தீர்த்துக் கொள்ளாமல் வெறுமனே திரிவார்களாயின் நரகத்தில் விழுவார்கள். ஆழ்ந்த மதியுடையவனே! நீ இப்பொழுது ரிஷிருணம் பித்ருருணம் ஆகிய இவ்விரண்டு ருணங்களினின்று விடுபட்டனை. இனி யஜ்ஞங்களால் தேவதேவனுை பாமபுருஷனை ஆராதித்துத் தேவருணத்தையும் தீர்த்துக் கொண்டு மூன்று ருணங்களினின்றும் விடுபட்டு இல்லற வாழ்க்கையில் பற்றற்றிருப்பாயாக. ஓ வஸுதேவனே! நீ தன்னைப் பற்றினவர்களின் வருத்தங்களைப் போக்குத் தன்மையனும் ஜகதிஸ்வரனுமாகிய பகவானைச் சிறந்த பந்தியுடன் ஆராதித்தனை. இது சிச்சயம். ஏனென்றால், அவன் தானே உனக்குப் பிள்ளையாக வந்து பிறந்தானல்லவா?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஆழ்ந்த மனமுடைய வஸுதேவன் இங்ஙனம் அம்முனிவர்கள் மொழிந்த வசனத்தைக் கேட்டு அவர்களைத் தலையால் வணங்கி அருள் புரிவித்துத் தனக்கு ருத்விந்ருக்களாயிருக்கும்படிவேண்டினான். இங்ஙனம் வஸுதேவனால் விதிப்படி வேண்டப்பட்ட அம்முனிவர்கள் தர்மிஷ்டாகுரிய அவ்வஸுதேவனைக் கொண்டு அந்த ஸமந்த பஞ்சகக்ஷேத்ரத்தில் மந்த்ரம் தந்த்ரம் த்ரவ்யம் முதலியவற்றில் சிறிதும் லோபமில்லாத முக்யகல்பமான யாகங்களை நடத்தினார்கள். ராஜனே! அந்தயாகநீக்கை ஆரம்பிக்கையில் வ்ருஷ்ணிமன்னவர்கள் ஸ்னானஞ் செய்து நல்ல வஸ்த்ரங்களை உடுத்து நன்கு அலங்கரித்துத் தாமரைப் பூமாலைகள் அணிந்து விளங்கினார்கள் அவ்வஸுதேவனுடைய

பத்னிகள் குங்குமசந்தனாதிகளைப் பூசி விலையுயர்ந்த வஸ்தரங்களை உடுத்துக் கழுத்தில் பொற்பதகங்களை அணிந்து கைகளில் உபஹாரங்களை ஏந்திக்கொண்டு மனக்களிப்புடன் தீக்ஷாசாலைக்கு வந்தார்கள். ம்ரு தங்கம் படஹம் சங்கம் பேரி ஆனகம் முதலிய வரத்யங்கள் பலவும் முழங்கின. நடர்களும் நர்த்தகிகளும் ஆட்டம் ஆடினார்கள். ஸூதர்களும் மாகதர்களும் துதித்தார்கள். அழகிய கண்டமுடைய கந்தர்வப்பெண்கள் தத்தம் கணவர்களுடன் ஸங்கீதம் பாடினார்கள். கண்களில் மெய்யிட்டு உடம்பெல்லாம் வெண்ணெய் பூசிக் கொண்டு பதினெட்டு பத்னிகளோடு கூடின அவ்வஸு தேவனுக்கு ருத்விக்குக்கள் நக்ஷத்ரங்களோடு கூடின சந்த்ரனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வது போல அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். வெண்பட்டுவஸ்தரங்களை உடுத்துக் கைவளை முத்துமாலை சிலம்பு தண்டை குண்டலம் இவைகளையும் மற்றும் பல அலங்காரங்களையும் அணிந்து நன்கு விளங்குகின்ற அப்பத்னிகளோடு கூடி மான்தோலை உடுத்துத் தீக்ஷையிலிருக்கிற அவ்வஸுதேவமன்னவன் ப்ரகாசித்தான். மஹாராஜனே! அவனுடைய ருத்விக்குக்களும் ஸதஸ்யர்களும் புதிய பட்டு வஸ்தரங்களைத் தரித்து இந்த்ரனுடைய யாகத்திற்போல மிகவும் விளங்கினார்கள். ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளுக்கும் ப்ரபுக்களாகிய ராமக்ருஷ்ணர்கள் மிகுந்த விபவங்களோடு கூடின தத்தம் பந்துக்களோடும் தேவஸ்ரேஷ்டர்களின் அம்சங்களான பிள்ளைகளோடும் பார்யைகளோடும் விளங்கினார்கள். அம்மன்னவன் இங்ஙனம் பல யாகங்கள் செய்தான். அவன் ஒவ்வொரு யாகத்திலும் ப்ராக்ருதங்களென்று சொல்லப்படுகிற ஜ்யோதிஷ்டோம தர்ச பூர்ணமாஸாதி யாகங்களாலும் வைக்

ருதங்களென்று சொல்லப்படுகிற ஸௌர்ய ஸத்ராதி யாகங்களாலும் அக்னிஹோத்ரம் முதலிய ஹோமங் களாலும் பஞ்சபூதங்கள் ஜ்ஞானேந்தரிய கர்மேந்தரி யங்கள் இவற்றிற்கு நிர்வாஹகனும் புரோடாசம் முதலி ய த்ரவ்யங்கள் கர்மங்களைப் பற்றின அறிவு அவற்றின் அனுஷ்டானம் இவற்றிற்குப் ப்ரபுவுமாகிய பரமபுருஷனை விதிப்படி ஆராதித்தான். அனந்தரம் அவ்வஸுதே வன் தான் நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டு நன்கு அலங் காரங்களை அணிந்து விளங்குகிற ருத்விக்குக்களுக்கு உரிய காலத்தில் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியபடி தக்ஷி ணைகளைக் கொடுத்தான்; மற்றும், அவர்களுக்கு விலை யுயர்ந்த பசுக்களையும் பூமிகளையும் சிறந்த கண்ணிகை களையும் கொடுத்தான். அம்மஹர்ஷிகள் பத்னீஸம் யாஜம் ஆவப்ருத்யம் என்கிற யாகவிசேஷங்களை நட த்தி யஜமானனை முன்னிட்டுக்கொண்டு பரசுராமனால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஸமந்தபஞ்சகமென்னும் மீடுவில் ஸ்னா னஞ் செய்தார்கள். அம்மன்னவன் அவப்ருதஸ்னாநஞ் செய்து வந்திகளுக்கு ஆபரணங்களையும் ஆடைகளையும் கொடுத்தான். ஸத்ரீகளும் ஸ்னாநஞ் செய்து நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டார்கள். அம்மன்னவன் நாய் வரையில் ஸமஸ்தவர்ணங்களையும் அன்னத்தினால் பூஜித் தான். மற்றும், அவன் பிள்ளைபெண்டிற்களோடு கூடிய பந்துக்களுக்கும் விதர்ப்பர் கோஸலர் குருக்கள் * காசி யர் கேகயர் ஸ்ருஞ்சயர் இவர்களுக்கும் அளவற்ற பரிசு களை அளித்தான். ஸதஸ்யர்கள் ருத்விக்குக்கள் தேவகணங்கள் மனுஷ்யர் பூதர் பித்ருக்கள் சாரணர் இவர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு ஸ்தானமா கிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் அனுமதி பெற்று யாகத்தைப்

* காசிப்பட்டணத்தார்.

புகழ்ந்துகொண்டு சென்றார்கள். த்ருதராஷ்டரன் அவன் தம்பி விதுரன் அர்ஜுனன் பீஷ்மர் த்ரோணர் குந்தி நகுல ஸஹதேவர்கள் நாரதர் மஹானுபாவராகிய வ்யாஸர் நண்பர்கள் ஸம்பந்திகள் பந்துக்கள் இவர்கள் அனைவரும் பந்துக்களான யாதவர்களை அனைத்து ஸ்னேஹத்தினால் மனம் உருகப்பெற்றுப் பிரிய வேண்டுமே யென்னும் வருத்தத்துடன் தத்தம் தேசங்களுக்குச் சென்றார்கள். யாகத்திற்கு வந்த மற்ற ஜனங்களும் திரும்பிச் சென்றார்கள். நந்தனோ வென்றால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ராமன் உக்ரஸேனன் முதலியவர்களால் மிகுந்த பூஜை செய்து வெகுமதிக் கப்பட்டுப் பந்துக்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமுடையவனாகையால் கோபர்களுடன் அங்கேயே வசித்திருந்தான். வஸுதேவன் தன்மனோரதமாகிற மஹாஸமுத்ரத்தை அனாயாஸமாகக் கடந்து நண்பர்களால் சூழப்பட்டு மனக்களிப்புடன் நந்தனைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு இங் னனம் மொழிந்தான்.

வஸுதேவன் சொல்லுகிறான்:—அப்பனே! ஈஸ்வரன் ப்ராணிகளுக்கு ஸ்னேஹமென்னும் பாசத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறான். தேவதைகள் தங்கள் வலிவினாலாவது யோகிகள் தங்கள் ஜ்ஞானத்தினாலாவது அதை விடுவித்துக்கொள்ள வல்லரல்லரென்று நினைக்கின்றேன். செய்த நன்றியை அறிந்துமறவாதிருக்குந்தன் மையற்ற எங்களிடத்தில் மிகவும் மேன்மையுடைய நீங்கள் நிகரற்றதான இத்தகைய நட்பை வைத்தீர்கள். அதற்கு இதுவரையில் எவ்வித ப்ரத்யுபகாரம் இல்லாமற் போயினும் அந்நட்பு இன்றும் மாறாமல் அப்படியே இருக்கின்றது. ப்ராதாவே! முன்பு கம்ஸனால் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கும்பொழுது திறமையில்லாமையால்

உங்களுக்கு எவ்வகை ப்ரியத்தையும் செய்யவில்லை. இப் பொழுது நாங்கள் ஐஸ்வர்யத்தினால் மதித்துக் கண் தெரியாதவர்களாகி முன்பு நீங்கள் செய்த உபகாரத் தை நினைக்கவுங் கூட முடியாதிருக்கின்றோம். நண்பர்களுக்கு வெகுமதியளிப்பவனே! சத்ருக்களின் கர்வத்தை அழிப்பவனே! நன்மையை விரும்பும் புருஷனுக்கு ராஜ்ய ஸம்பத்து நேரிடாதிருக்கவேண்டுமென்று நான் ப்ரார்த்திக்கிறேன். ஏனென்றால், ராஜ்யஸம்பத்து நேரிடப் பெற்ற புருஷன் ஐஸ்வர்யமதத்தினால் கண் கெட்டு ஸாதுக்களையாவது பந்துக்களையாவது கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமாட்டான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—வஸுதேவன் இங்ஙனம் ஸ்னேஹத்தினால் மனம் தழதழத்து அந்நந்தனுடைய நட்பை நினைத்துக் கண்ணும் கண்ணீருமாய்ப் புலம்பினான். நந்தனோவென்றால் நண்பனாகிய வஸுதேவனுக்கும் ராம க்ருஷ்ணர்களுக்கும் ப்ரேமத்தினால் ப்ரியஞ் செய்ய விரும்பிக் காலையில் புறப்பட்டால் ஸாயங்காலம் போகலாமென்றும் ஸாயங்காலம் புறப்பட்டால் நாளைக்குப் போகலா மென்றும் யாதவர்களால் தடுத்து வெகுமதிக்கப்பட்டு மூன்று மாதங்கள் அவ்விடத்திலேயே வசித்திருந்தான். அனந்தரம் நந்தன் பந்துக்களோடும் மற்ற கோகுலத்து இடையர்களோடும் கூடிச் சிறந்த ஆபரணங்களாலும் வெண்பட்டுக்களாலும் பல வகை ரத்னங்களாலும் யாளை குதிரை முதலிய பரிவாரங்களாலும் மற்றும் பல விருப்பங்களாலும் நிறைக்கப்பட்டு வஸுதேவன் உக்ரஸேனன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உத்தவன் பலராமன் முதலியவர்களால் விடை கொடுக்கப் பெற்று அந்தப் பரிசுகளையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு யாதவர்களால் ப்ரயாணஞ் செய்விக்கப்பெற்றுப் புறப்

பட்டுப் போனான். பந்துக்கள் அனைவரும் புறப்பட்டுப் போகையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையே தெய்வமாகவுடைய வ்ருஷ்ணிகள் வர்ஷாகாலம் ஸமீபித்திருப்பதைக் கண்டு மீண்டு த்வாரகைக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் யாதவர் களுக்குத் தேவனு வஸுதேவனுடைய யாகமஹோத்ஸவத்தையும் தீர்த்தயாத்ரையில் நண்பர்களைக் கண்டது முதலிய மற்ற விசேஷங்களையும் த்வாரகையிலுள்ள ஜனங்களுக்குச் சொன்னார்கள். எண்பத்து நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

— { ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கம்ஸனால் கொல்லப்பட்ட தேவகியின் பிள்ளைகளைக் கொண்டுவருதல். } —

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அனந்தரம் வஸுதேவன் ஒருகால் தன்புதல்வர்களான ராமக்ருஷ்ணர்கள் வந்து தன்பாதங்களில் விழுந்து வந்தனஞ் செய்து நிற்க அவர்களை ப்ரீதியுடன் புகழ்ந்து மொழிந்தான். அவ்வஸுதேவன் தன்பிள்ளைகளான ராமக்ருஷ்ணர்களின் ப்ரபாவத்தை வெளியிடுகின்ற முனிவர்களின் வசனத்தைக் கேட்டு அவர்களின் வீரச் செயல்களையும் கண்டு இவர்கள் ஜகதீஸ்வரர்களேயென்று நம்பிக்கை உண்டாகப்பெற்று அவர்களை அழைத்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

வஸுதேவன் சொல்லுகிறான்:—க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண! மிகுந்த ஆச்சர்ய சக்தியுடையவனே! பலராம! புராண புருஷனே! நீங்கள் இந்த ஜகத்திற்கெல்லாம் காரணர்களும் ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணர்களான ஒன்றான பரமபுருஷர்களென்று நான் அறிவேன். நீங்கள் ப்ரக்ருதி புருஷர்களைச் சரீரமாக

வுடையவர்கள். அதிகரணம் கர்த்தா உபாதானம் ஸம்பந்தி ஸம்பந்தானம் ப்ரயோஜகன் காலம் ப்ரகாரம் ஆகிய இவையெல்லாம் ப்ரக்ருதி புருஷர்களை நேரே நியமிக்கிற மஹானுபாவனாகிய நீயே. இந்த்ரியங்களின் அறிவுக்கு எட்டாதவனே! உன்னிடத்தில் உன்னால் படைக்கப்பட்டதும் தேவர் மனுஷ்யர் பசுக்கள் வ்ருக்ஷங்களென்று பலவாறாயிருப்பதுமாகிய இந்த ஜகத்தில் உன் சரீரமாகிய ஜீவன்மூலமாய் ப்ரவேசித்து ப்ராணனையும் ஜீவனையும் சரீரமாக வுடையவனாகி அவற்றின் ஜன்ம ஜராமரணதியான தோஷங்கள் எவையும் தீண்டப்பெறாமல் அதைப் பறிக்கின்றனே. இந்த ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களின் ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணங்களான ப்ராணாதிகளின் சக்திகள் எவ்வெவை உண்டு; அவற்றிற்கெல்லாம் நீயே நிர்வாஹகனாகையால் அவை பரமாத்மாவான உன்னுடையவைகளே. சக்திகளையுடைய அந்த ப்ராணாதிகள் உனக்குப் பாதந்த்ரங்களேயன்றி ஸ்வதந்த்ரங்களன்று. இனி அவற்றின் சக்திகள் உன்னதினங்களென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? அந்த ப்ராணாதிகளின் சக்திகளுக்கு அவற்றுள் ஒன்றுக்கொன்று நிர்வாஹகங்களாயிருக்கலாகாதோ என்றால், நிர்வாஹகங்களாகமாட்டா, ஏனென்றால், அவற்றில் ஒவ்வொன்றுக்கு ஒவ்வொருசக்தியே உள்ளது. ஒன்றின்சக்தி மற்றொன்றுக்குக் கிடையாது. ஒன்றைவிட மற்றொன்று விலக்ஷணமாகையால் ஒன்றின் சக்திக்கு மற்றொன்று நிர்வாஹகமென்று சொல்ல முடியாது. இங்குமங்கும் உலாவுகின்றதேஹங்களின் சேஷ்டை, ஜீவன் பரமாத்மா இவ்விருவருடையசேஷ்டையேயன்றிக் கேவல ஜீவனுடைய சேஷ்டையன்று. அந்த சேஷ்டையை ஜீவனே ஸ்வதந்த்ரமாயிருந்து நடத்து

கிறதில்லை. பரமாத்மாவினால் அனுமதி கொடுக்கப் பெற்றே நடத்துகிறானன்றி ஸ்வதந்தரனல்லன். சேதனர்களே இங்ஙனம் பரதந்தரர்களாயிருக்க, அசேதனங்களான ப்ராணாதிகள் பரதந்தரங்களென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? சந்த்ரனுடைய காந்தி, அக்னியின் தேஜஸ்ஸு, ஸூர்யனுடைய ஒளி, நக்ஷத்ரங்கள் மின்னல் இவற்றின் ப்ரகாரம், பர்வதங்களின் நிலைமை, பூமியின் குணமான கந்தம், பூமி ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கை ஆகிய இவையெல்லாம் உண்மையை ஆராய்ந்து பார்க்கையில் நீயே யென்று சொல்லக்கூடியவைகளாயிருக்கின்றன. (எல்லாம் உன்னால் கிர்வாஹிக்கப்படுபவைகளே). ப்ராணிகளுக்குத் தருப்தியை விளைக்கை அவற்றின் ஜீவனத்திற்கு ஹேதுவாயிருக்கை நனையச்செய்கை மாநூர்யகுணம் இவையும் இவற்றிற்கு ஆதாரமான ஜலமும் நீயே. (இவற்றிற்குக் கெல்லாம் நீயே கிர்வாஹகன்). ப்ரவ்ருத்திஸாமர்த்யம் வேகம் தாரணஸாமர்த்யம் வ்யாபாரம் நடை ஆகிய வாயுவின் சக்திகளாயவும் ஸர்வேஸ்வரனான நீயே. (அவற்றிற்கும் நீயே கிர்வாஹகன்). திசைகளின் இடைவெளியும் திசைகளும் நீயே. சப்தமும் அதற்கு ஆதாரமான ஆகாசமும் நீயே. நாதம் வர்ணம் ஓங்காரம் ஆகிய வாக்கின் பேதங்களும் அவற்றால் அறியப்படுகிற பொருள்களின் பேதங்களும் நீயே. (ஸ்போடம் 'நாதம் ஓங்காரமென்றும் பரை பஸ்யந்தி மத்யமை யென்றும் வழங்குவருகிற வாக்கின் பேதங்களும் வைகரியென்று வழங்குகிற வர்ணங்களும் பதங்களும் நீயே). விஷயங்களை அறிவிக்குந்திறமைகளாகிற இந்த்ரியங்களின் சக்திகளும் அவற்றிற்கு அத்திறமைகளை விளைக்கிற அபிமானிதேவதைகளும் நீயே.

புத்தியின் அத்யவஸாயமும் ஜீவனுடைய உண்மையான நினைவும் நீயே. ஆகாரம் முதலிய பஞ்சபூதங்களுக்குக் காரணமான பூதாதியென்கிற தாமஸாஹங்காரமும், இந்த்ரியங்களுக்கு உதவி செய்கிற ராஜஸாஹங்காரமும், இந்த்ரியங்களுக்குக் காரணமான ஸாத்விகாஹங்காரமும் அனுபவித்து மிகுந்த கர்மத்தையுடைய ஜீவாத்மாக்களுக்குப்பலினைக்கொடுக்கிற கர்மமும் நீயே. பொன் மண் முதலியவற்றிற்குப் பற்பல உருவங்கள் உண்டாகி மாறிப் போயினும் அவற்றிற்கு ஆதாரமான அந்தப் பொன் மண் முதலியவை அழியாதிருப்பது போல, அவஸ்தைகள் வருவதும் போவது மாயிருப்பினும் அவற்றிற்கு ஆதாரமாய் அழியாதிருக்கின்ற வஸ்துக்களும் நீயே. ஸத்வம் ரஜஸ்ஸுத்மஸ்ஸென்கிற மூன்றுகுணங்களும் அவற்றின்பரிணாமங்களான மஹத்து முதலியவைகளும் ஸைக்ஷமசேதனங்களைச் சரீரமாகவுடைய பரப்ரஹ்மமாகிய உன்னிடத்திலேயே உன்ஸங்கல்பஞ்ஞானத்தினால் கற்பிக்கப்பட்டவை. உன் ஸங்கல்பத்தினால் படைக்கப்பட்ட மஹத்து முதலிய இந்தத் தத்வங்களெல்லாம் உண்மையில் உன்னிடத்தில் இல்லை. அவை ப்ரக்ருதி முதலியவற்றில் இருக்கின்றன. நீ சேதனசேதனங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன். அவை ப்ரக்ருதி முதலியவற்றின் மூலமாய் உன்னிடத்தில் இருப்பவையன்றி நேரே இருப்பவையன்று. (பரிணாமங்களெல்லாம் ப்ரக்ருதி முதலியவற்றைச் சேர்ந்தவையன்றி உன்னைச்சேர்ந்தவைகளன்று. நீ என்னும் விகாரமற்றவன்). நீ அந்த ப்ரக்ருதிபரிணாமங்களில் புகுந்து ஸர்வகாலமும் அமைந்திருக்கின்றனையென்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. (நான் சொன்ன விஷயங்களுக்கெல்லாம் சாஸ்த்ரமே ப்ரமானம்). ஸத்வாதி குணங்

களின் ப்ரவாஹ்ருபமான இந்த ஸம்ஸாரத்தில் விழுந்திருக்கிற ஜீவாத்மாக்கள் வருந்தியும் அறியமுடியாத ஸர்வாத்மாவான உன்னுடைய உண்மையை அறியாமல் அஜ்ஞானத்தினால் புண்ய பாபகர்மங்களை விளைத்துக்கொண்டு ஜன்மஜராமரணாதி துக்கங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். ஜகதீச! இவ்வுலகத்தில் ப்ராணிகள் வருந்தியும் கிடைக்க அறியதும் நல்ல திறமையுள்ள இந்த்ரியங்கள் அமைந்திருப்பதுமாகிய மனுஷ்யஜன்மத்தைத் தெய்வாதீனமாய்ப் பெற்றும் உன்மாயையினால் தங்கள் நன்மையில் மனஆக்க மற்றுத் திரிகையில் அவர்களுடைய வயதெல்லாம் வீணாகவே கழிகின்றது. தேஹத்திலும் அதைத் தொடர்ந்த பிள்ளை பெண்டிர் முதலியவற்றிலும் 'இது என்னுடைய தேஹம். இவர்கள் என் புதல்வர்கள். இவள் என்பார்யை. இது என்வீடு' என்னும் ஸ்னேஹமாகிற பாசங்களால் ப்ரஹ்மதேவன் முதல் பசு பக்ஷி வரையிலுள்ள இந்த ப்ரபஞ்சத்தை யெல்லாம் நீ பந்தனஞ் செய்கின்றனை. நீங்கள் எங்கள் புதல்வர்களன்று; ப்ரக்ருதிபுருஷர்களுக்கு நியாமகர்களும் அவற்றைக்காட்டிலும் விலக்ஷணர்களுமாகிய ஒன்றான பரம புருஷர்களே. நீங்கள் பூமிக்குப் பரமாயிருக்கிற க்ஷத்ரியர்களை அழிக்கும் பொருட்டு இங்கு அவதரித்தீர்கள். இங்ஙனம் முன்பு ஸூத்ரிகாக்ருஹத்தில் நீயே மொழிந்தனையல்லவா? வருத்தினவர்களுக்கு பந்துவே! ஆகையால் மற்றொரு உபாயமுமில்லாத நான் சரணமடைந்தவர்களின் ஸம்ஸாரபயத்தைப் போக்க வல்லவைகளான உன்பாதாரவிந்தங்களைச் சரணம் அடைந்தேன். 'ஸுகமாயிருக்கிற நீ ஏன் இப்படி ஸம்ஸாரத்தை வெறுக்கின்றனை?' என்கிறாயோ? சொல்லுகிறேன் கேள். இந்த்ரியங்களின் த்ருப்திக்காகச் சப்

தாதி விஷயங்களில் விழுந்து இதுவரையில் அனுபவித்தது போதும் போதும். இனி வேண்டியதில்லை. ஏனென்றால், அந்தச் சப்தாதிவிஷயங்களில் அபிரிவேசத்தினால்லவோ நான் அறிவு கெட்டு மரணமடையுந்தன்மையதான தேஹத்தை ஆத்மாவாகவும் ப்ரக்ருதிபுருஷர்களுக்கு நியாமகனும் அவற்றைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனுமாகிய உன்னை என் பிள்ளையாகவும் ப்ரயிக்கின்றேன். (ஆகையால் சப்தாதி விஷயங்களை விரும்பி அனுபவித்தது போதும்). ‘நான் கர்மத்தினால் விளையும் பிறவியற்றவனானும் நான் ஏற்படுத்தின தர்மமர்யாதைகளை நிலைநிறுத்திப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு யுகங்கள் தோறும் அவதரிக்கின்றேன்’ என்று நீ ஸூத்ரிக்ருஹத்தில் எனக்கு மொழிந்தனையல்லவா? ‘சதுர்ப்புஜின அத்தேவன் வேறு. நான் வேறு’ என்கறயோ? அப்படியன்று. நீ பலவகை உருவங்களை ஏற்றுக் கொள்வதும் விடுவதுமாயிருக்கின்றனை. அப்பொழுது சதுர்ப்புஜ உருவத்துடன் தோன்றி உடனே அவ்வுருவத்தை மறைத்து இவ்வுருவத்தை எடுத்துக்கொண்டனை. ஆகையால் நீ அப்பரமபுருஷனே. ஆகாயம் எல்லா இடங்களிலும் வ்யாபித்திருப்பினும் தன்ஸ்வரூபம் மாறுதிருப்பது போல நீ பற்பல உருவங்களை ஏற்றுக்கொள்ளினும் உன் ஸ்வபாவத்தைக் கைவிடாமல் என்றும் ஒருவாறுகவேயிருக்குந்தன்மையன். மிகுந்த புகழுடையவனே! அளவற்ற மஹிமையுடையவனும் எங்கும் நிறைந்தவனுமாகிய உன்னுடைய விபூதிகளையும் ஆச்சர்ய சக்திகளையும் எவன்றான் அறியவல்லவன்? எனனும் அறியமாட்டான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஷாட்குணய பூர்ணனும் ஸாத்வதஸ்ரேஷ்டனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம்

மொழிந்த தந்தையின் வார்த்தையைக் கேட்டு வணக்க முற்றுச் சிறித்துக்கொண்டே இனிய உரையுடன் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—புதல்வர்களான எங்களைக் குறித்துத் தத்வங்களை விரித்து மொழிந்தீர்களே. இந்த உங்கள் வார்த்தை மிகவும் பொருள் அமைந்திருக்கின்றது. எல்லாம் பாப்ரஹ்மஸ்வரூபமே யென்று எங்களுக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு எங்களை யே உத்தேசித்துமொழிந்தீர்கள். யாதவஸ்ரேஷ்டனே! நான் நீங்கள் எந்தமையனாகிய இந்தப் பலராமன் த்வாரகையிலுள்ள மற்றவர்கள் ஆகிய அனைவரும், பலபடச் சொல்லியென்? ஜங்கமஸ்தாவரங்களுடங்கின இந்த ஜகத் தெல்லாம் இங்ஙனமே பரமாத்மாவைக் காரணமாக வுடையதும் அவனுக்குச் சரீரமாகி அவனை அந்தராத்மாவாகவுடையதும் அவனால் நிர்வஹிக்கப்படுவதுமாயிருக்குமாகையால் எல்லாம் அவனேயன்றி வேறில்லை. பரமாத்மா ஸ்வயம்ப்ரகாசன்; தேவாதிசரீரங்களைக்காட்டிலும் அவற்றிற்கு அபிமானிகளான ஜீவாத்மாக்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன். அவன் தானே ப்ரக்ருதியின் குணங்களான ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸங்கனால் மஹத்து முதலிய தத்வங்களையும் அவற்றைக் கொண்டு தேவமனுஷ்யபாதி சரீரங்களையும் படைத்து அவற்றுள் பலவாறு நிறைந்திருக்கிறுனென்று ப்ரமாணங்கள் முறையிடத் தெரிகின்றது. ஆகாசம் வாயு அக்னி ஜலம் பூமி ஆகிய பஞ்சபூதங்கள் தம்மால் படைக்கப்பட்ட வஸ்துக்களில் அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு உரியபடி சில விடங்களில் வெளித்தோற்றத்தையும் சிலவிடங்களில் சிறுமையையும் சில விடங்களில் பெருமையையும் சில விடங்களில் ஓருமையையும் சில விடங்களில் பன்மையை

யும் பெறுவதுபோல, இப்பரமாத்மாவும் சில விடங்களில் வெளித்தோற்றத்தையும் சில விடங்களில் சிறுமையையும் சில விடங்களில் பெருமையையும் இயற்கையில் ஒருமையையும் தன்னால் வ்யாபிக்கப்படும் வஸ்துக்கள் பலவாகையால் பன்மையையும் பெறுகின்றன.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—வஸுதேவன் இங்ஙனம் பகவான் மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டுப் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபமல்லாத வஸ்து எதுவுமே இல்லை யென்று தெரிந்து கொண்டு பேதபுத்தி தொலையப்பெற்று மனக்களிப்புற்றுப் பேசாதிருந்தான். குருஸ்ரேஷ்டனே! அனந்தரம் ஸமஸ்ததேவதாஸ்வரூபமான பகவானுக்கு அவதரிக்குமிட மாகையால் ஸமஸ்த தேவதாஸ்வரூபமான தேவகி புதல்வர்களான ராமக்ருஷ்ணர்கள் மரணம் அடைந்த குருபுத்ரனை மீட்டுக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்களென்று கேள்விப்பட்டு மிகவும் வியப்புற்று அவர்களை அழைத்துத் தன்பிள்ளைகள் கம்ஸனால் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டு மரணம் அடைந்ததை நினைத்துக்கொண்டு மனம் தழதழத்துக் கண்ணும் கண்ணீருமாய்க் கேட்போர்களுக்கு மன இரக்கம் உண்டாகும்படி இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

தேவகி சொல்லுகிறார்:—ராம ராம! அளவிட முடியாத ஸ்வரூப முடையவனே! க்ருஷ்ண! ஆச்சர்ய சக்தியுடைய யோகிஸ்வர்களுக்கும் ஈஸ்வரனே! நீங்கள் உலகங்களைப் படைக்கின்ற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் நியாமகர்களான ஜகத்காரண புருஷர்களென்று நான் அறிவேன். அத்தகைய நீங்கள், காலவசத்தினால் ஸத்வகுணம் சிறிதுயின்றி அழிந்து சாஸ்த்ரமர்யாதைகளைக் கடந்து நடப்பவர்களும் பூமிக்குப் பாரமாயிருப்

பவர்களுமாகிய மன்னவர்களை அழிக்கும்பொருட்டு என்னிடத்தினின்று அவதரித்தீர்கள். உன்னுடைய அனேகமாயிர அம்சங்களில் ஓரம்சத்தின் அனேக மாயிர அம்சங்களில் ஓரம்சத்தினால் இந்த ப்ரபஞ்சத் தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாராதிகள் நடக்கின்றன. ஸமஸ்த ப்ரபஞ்சத்திற்கும் அந்தராத்மாவாகி அந்த ப்ர பஞ்சமெல்லாம் தானேயாரியிருப்பவனே! அத்தகைய பூர்ணப்ரஹ்மஸ்வரூபனு உன்னை நான் இப்பொழுது சரணம் அடைந்தேன். நீங்கள் உங்கள் குருவான ஸாந்தீபினியால் நெடுநாளைக்கு முன்பு மரணம் அடைந்த தன் புதல்வனைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும் படி தூண்டப்பட்டு யமன்வீட்டினின்று அவரது புதல்வனை மீட்டுக்கொண்டுவந்து குரு தக்ஷிணையாகக் கொடுத்தீர்களாமே. ஆச்சர்யசக்தியுடையவர்களில் சிறந்த நீங்கள் அங்ஙனமே என்மனோரதத்தையும் கிறைவேற்ற வேண்டும். கம்ஸனால் கொல்லப்பட்ட என் பிள்ளைகளைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். அவர்களை வரவழைத்துக் காட்டுவீர்களாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—குருகுலத்தை வளர்ப்பவனே! இங்ஙனம் தாயால் தூண்டப்பட்ட ராமக்ருஷ்ணர்கள் யோகமாயையைக் கைப்பற்றிப் பலிசக்ரவர்த்தியின் உலகமாகிய ஸுதலத்திற்குப் போனார்கள். தைத்யராஜனுள் பவி ஸமஸ்த ஆத்மாக்களுக்கும் தெய்வமும் தனக்கு மிகவும் இஷ்டதெய்வமுமாகிய அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் அந்த ஸுதல மென்கிற தன்னுலகத்தில் வந்திருக்கக் கண்டு ஸந்தோஷ ஸாகரத்தில் மூழ்கின மனமுடையவனாகித் தன் குடும்பத்துடன் அப்படியே எழுந்து நமஸ்கரித்தான். அப்பலிசக்ரவர்த்தி அவர்களுக்குச் சிறந்த ஆஸனங்களை அளித்து

அதில் உட்கார்ந்த அம்மஹானுபாவர்களின் பாதா
விந்தங்களை அலம்பி ப்ரஹ்மதேவன் வரையிலுள்ள
ஸமஸ்த லோகங்களையும் புனிதஞ் செய்வல்ல அந்த
ஜலத்தைத் தான் பரிவாரத்துடன் சிரஸ்ஸில் தரித்
தான். அவன், விலையுயர்ந்த ஆடைகள் ஆபரணங்
கள் அங்கராகங்கள் பூமாலை தூபம் தீபம் அம்ருதம்
போன்ற பஞ்சயங்கன் இவை முதலிய அளவற்ற விபவங்
களையும் தன் குலம் பணம் இவற்றையும் தன்னையும்
ஸமர்ப்பித்து அவர்களைப் பூஜித்தான். மன்னவனே!

அவ்விர்த்ரஸேனன் ப்ரேமத்தினால் உருகின மனத்தில்
அந்தப் பகவானுடைய பாதாவிந்தங்களைத் தரித்து
ஆகந்தநீர்களால் கண்கள் நிரம்பவும் உடம்பெல்லாம்
மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகவும் பெற்றுத் தழுதழுத்த
உரையுடன் மொழிந்தான்.

பலி சொல்லுகிறான்:—தன்படங்களின் ஒரு
பாகத்தில் ஜகத்தையெல்லாம் தரிக்கின்ற * மஹானு
பாவனான ஆதிசேஷனுக்கு நமஸ்காரம். உலகங்களை
யெல்லாம் படைப்பவனும் கர்ம ஜ்ஞான பக்தியோகங்
களை வெளியிட்டு அவற்றால் ஆராதிக்கப்படுகின்ற
வனும் அளவிடமுடியாத ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி
களை யுடையவனும் மூன்றுலோகங்களிலும் உள்ளே
புகுத்து நியமித்துத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் பர
மாத்மனும் எங்கும் வ்யாபித்திருப்பினும் அவ்வவற்
றின் தோஷங்கள் தீண்டப்பெருதவனுமாகிய ஸூக்ருஷ்
ணனுக்கு நமஸ்காரம். உங்கள் தர்சனம் சிலபேர்
களுக்குவருந்திப் பெறக்கூடியதும் சிலர்க்கு வருந்தியும்
பெறக்கூடாததுமாயிருப்பினும் உன்கருணைக்குப்பாதா
மாகிய சிலர்க்கு அனாயாஸமாகக் கிடைக்கும். நான்

* பலிக்கு இந்த்ரஸேனனென்று மற்றொருபெயர்.

கன் ரஜஸ்தமோகுணங்கள் நிறைந்த ஸ்வபாவ முடைய
வர்களாயினும் உங்கள் தர்சனம் எங்களுக்கு அன
யாஸமாகக் கிடைத்தது. இதற்கு உன்கருபையே
காரணமன்றி மற்ற எதுவும் காரணமன்று. தைத்யர்
தானவர் கந்தர்வர் ஸித்தர் வித்யாதரர் யக்ஷர் ராக்ஷ
ஸர் பிசாசர் பூதர் ப்ரமதராயகர் இவர்கள் அனைவ
ரும் சுத்தஸத்வத்திற்கு முக்யதாரமாயிருப்பவனும்
நேரே சாஸ்த்ரத்தினால் அறியத்தகுந்த ஸ்வரூபமுடை
யவனுமாகிய உன்னிடத்தில்தான்னும் வேருன்றினவர
முடையவர்கள். நாங்களும் அந்தத் தைத்ய வர்க்கத்
தில் சேர்ந்தவராகையால் அத்தன்மையர்களே. மற்று
முள்ள கம்ஸாதிகளும் அத்தகையர்களே. செந்தா
மரைக்கண்ணே! அவர்கள் அனைவரும் * ஸாலோக்
யம் ஸாமீப்யம் ஸாருப்யம் ஸாத்மதை முதலிய முக்தி
களை அடைந்தார்கள். உன்னிடத்தில் இடைவிடாமல்
மனப்பற்று விடையுமாயின் அது பலனை விளைத்து
விடும். பக்தி இருந்தால்தான் முக்தி உண்டாகுமென்
கிற கிர்ப்பந்தம் இல்லை. த்வேஷமாயினும் உன்னை
எப்பொழுதும் நினைவு மூட்டிக்கொண்டிருக்குமா
யின், அனன் பரபங்கனெல்லாம் தீர்ந்து முக்தியைப்
பெறுவான். ஆகையால் உன்னிடத்தில் எவ்விதத்தி

* ஸாலோக்யமாவது = பகவானோடு ஸமானலோகத்திலிருக்கை.
ஸாமீப்யமாவது = ஸமீபத்திலிருக்கை. ஸாருப்யமாவது = ஸாமானவேஷ
த்வம்; பகவானோடு வேஷம் ஒத்திருக்கப்பெறுகை. ஸாத்மதையா
வது = ஆத்மகுணங்கள் ஒத்திருக்கப்பெறுகை. இதையே ஸாயுஜ்ய
மென்று சொல்லுவார்கள். 'ஸார்ஷ்டித்வமய ஸாத்மதாம்' என்று பாட
மானபோது ஸார்ஷ்டித்வமாவது = ஸுருத்திகள் ஒத்திருக்கப்பெறுகை.
ஸாலோக்யாதிகள் மூன்றும் ஸாயுஜ்யத்தினால் விளைபவைகளாகையால்
முக்திதாரதம்யசுக்கைக்கிடமில்லை யென்றுணர்க.

லாயினும் மாறாமல் மனப்பற்று நேரப்பெறுகையே முக்திக்குக் காரணம். கம்ஸன் முதலிய சிலர் உன்னிடத்தில் நிலைநின்ற வைரம் செய்து அதனால் உன்னையே மாறாமல் நினைத்துக்கொண்டிருந்து முக்தியை அடைந்தார்கள். சிலர் பக்தியினால் முக்தியை யடைந்தார்கள். சிலர் (கோபிகைகள்) உன்னிடத்தில் காமத்தினால் முக்தியை அடைந்தார்கள். (கம்ஸாதிகள் வைரத்தினால் உன்னை அணுகாமல் ஒதுங்கி யிருப்பினும் முக்தியை அடைந்தார்கள். தேவாதிகள் உன்னிடத்தில் பரிதியுடையவராகி உன்னை அணுகி யிருப்பினும் ஸத்வகுணம் தலையெடுத்திருப்பினும் அவர்களைப்போல் முக்தியை அடையவில்லை. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், தேவாதிகள் அணுக்கராயினும் பெரும்பாலும் அஹங்கார மமகாரங்களால் உன்னை மறந்து ஸத்வகுணம் தலையெடுத்தபோதுமாத்ரம் நினைப்பார்கள். கம்ஸாதிகள் த்வேதஷத்தின்மிகுதியால் உன்னை ஓயாமல் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆகையால் உன்னிடத்தில் எவ்விதத்திலாயினும் மாறாத மனப்பற்று நேரப்பெறுகையே முக்திக்குக் காரணமன்றி மற்றொன்றும் அன்று. தேவாதிகள் அத்தகைய மனப்பற்று நேரமைபால் முக்தியை அடையவில்லை. கம்ஸாதிகள் அது நேர்ந்தமைபால் முக்தியை அடைந்தார்கள்). யோகேஸ்வர்களுக்கும் ஈஸ்வரனே! போகேஸ்வர்களுக்கூட உன்னுடைய போகமாயையை இன்னது இத்தகையதென்று அறிய முடிவெதில்லை. நான்கள் அதை எப்படி அறிவோம்? (அதன் ஸ்வரூபத்தை அறியாத நான்கள் அதை எப்படி தாண்டுவோம்?) ஆகையால் மற்ற எதிலும் விருப்பமில்லாத பெரிபோர்களால் தேடத்தகுந்த உன்பாதாவிந்தங்களில் நிலை

கின்ற மதியுடையவனாகிப் பாபங்களுக்கிடமான இல்லற வாழ்க்கையாகிற பாழங்கணற்றினின்று கரையேறி ஜகத்திற்கெல்லாம் ரக்ஷகங்களான வருக்ஷங்களின் அடிகளில் தானே உதிர்த்த பழம் முதலியவற்றைப் புசித்து ஜீவித்துக்கொண்டு இந்திரியங்களெல்லாம் அடங்கித் தனியனாகவாவது எல்லோர்க்கும் நண்பர்களான பெரியோர்களுடன் கலந்தாவது திரியும்படி என்னிடத்தில் நீ அருள் புரிவாயாக. நியமிக்கத்தகுந்தவர்களுக்கு நியாமகனே! சேதனசேதனங்களெல்லாம் உன்னுடைய நியமனத்திற்கு உட்பட்டவையெய்ன்றி அதற்கு உட்படாதது எதுவுமே இல்லை. எங்களுக்குக் கட்டளை அளிப்பாயாக. ப்ரபூ! எங்களைப் பாபமற்றவர்களாகச் செய்வாயாக. உனது கட்டளையைச் ச்ரத்தையுடன் அனுஷ்டிக்கிறவன் கர்மபத்தத்தினின்று விடுபடுவானல்லவா?

ஸ்ரீபாகவான் சொல்லுகிறான்:—முதல் அந்தமாயிஸ்வராயம்புவமன்வந்தரத்தில் மரீசியென்னும் ப்ரஜாபதிக்கு ஷாரீணயென்னும் பார்வையிடத்தில் ஆறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அத்தேவர்கள், ப்ரஹ்ம தேவன் தன் புதல்வியான ஸரஸ்வதியைப் புரையிறும்பக் கண்டு சிரித்தார்கள். அவர்கள் அந்தக் கெடுஞ் செயலால் அஸுரயோனியை அடைந்து ஹிரண்யகசிபுவுக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்தார்கள். அவர்கள் யோகமாயையினால் பறியுண்டு தேவகியின் உதரத்தில் பிறந்தார்கள். ராஜனே! அவர்களைக் கம்ஸன் ஹிம்ஸித்தான். அந்தத்தேவகி அவர்களைத் தன்புதல்வர்களாக நினைத்துச் சோதிக்கிறாள். அவர்கள் உன்னருகில் இதோ இருக்கின்றனர். தாயான தேவகியின் ரோகத்தைப் போக்கும்பொருட்டு இவர்களை இவ்விடத்தி

னின்றும் கொண்டு போகின்றோம். அப்பால் ப்ரஹ்ம தேவனைச் சிரித்த பாபத்தினின்று விடுபட்டு மனவருத்த மற்றுப் புண்யலோகத்தைப் பெறுவார்கள். ஸ்மரன் உத்தீதன், பரிஷ்வங்கன், பதங்கன், க்ஷுத்ரபுக்கு, க்ருணி ஆகிய இவ்வறுவரும் பிறகு என் அனுக்ரஹத்தினால் பெரியோர்கள் பெறுங்கதியான முக்தியைப் பெறுவார்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் இங்னம் மொழிந்து இந்த்ரஸேனனால் (பலியினால்) பூஜிக்கப்பட்டு அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு மீண்டுத்வாரகைக்கு வந்து தாயான தேவகியிடம் புதல்வர்களைக் கொடுத்தார்கள். தேவகியும் அப்புதல்வர்களைக் கண்டு புத்ரஸ்னேஹத்தினால் ஸ்தனங்களில் பால் பெருகப்பெற்று அவர்களை மடியில் ஏற்றி அணைத்து அடிகடி உச்சிமோந்தாள். ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டியை நடத்துகிற ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் மாயையினால் மதிமயங்கப் பெற்ற அந்தத் தேவகி பிள்ளைகளின் ஸ்பர்சத்தினால் பால் பெருகப் பெற்ற ஸ்தனத்தை ப்ரீதியுடன் அவர்களுக்குப் பானஞ் செய்வித்தாள். அவர்கள், கதாரண ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பானஞ் செய்து மிகுந்திருப்பதும் அம்ருதம் போன்றதுமாகிய அந்தத் தேவகியின் ஸ்தன்யத்தைப் பானஞ் செய்து ஸ்ரீமந் நாராயணனான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய நிருமேனியின் ஸ்பர்சத்தினால் ஆத்மபரமாத்மாக்களின் உண்மையைப்பற்றின அறிவு நேரப் பெற்று, ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தேவகி தந்தையாகிய வஸுதேவன் பலராமன் இவர்களை நமஸ்கரித்து ஸமஸ்த பூதங்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் கிளம்பி ஆகாயமார்க்கத்தினால் தேவலோகம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். மன்னவனே! தேவகி மரணம் அடைந்த

விள்ளைகள் அங்கனம் மீண்டு வந்து புறப்பட்டுப் போனதைக் கண்டு மிகவும் வியப்புற்று எல்லாம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மாயையினால் (ஆச்சர்ய சக்தியினால்) நடந்ததென்று நினைத்தாள். பாரதனே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அளவற்ற வீர்யமுடையவன்; ஷாட்குண்ய பூர்ணன்; பரமரத்மன். அவனுடை வீர்யங்கள் அற்புதமானவை. இத்தகைய அவனுடைய வீரச்செயல்கள் பற்பலவும் உண்டு. அவற்றிற்கு முடிவே கிடையாது.

ஸ்ரீஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ஜகத்தின் பாபங்களை அடியோடு போக்குவதும் வ்யாஸ புத்ரராகிய சுகமுனிவர் விரித்துரைத்ததும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபக்தர்களின் செவிக்கு ஆபரணம்போன்றதும் தூயபுகழ்மான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய சரித்ரபூமாகிய இந்த வருத்தார்த்தத்தை எவன் தான் கேட்கிறானோ, அல்லது பிறரைக் கேட்பிக்கிறானோ, அவன் பகவானிடத்தில் மனலுக்க முற்று எவ்விதத்திலும் பயமின்றி க்ஷேமமாயிருப்பதாகிய அப்பகவானுடைய லோகத்தைப் பெறுவான். என்பததைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { ஸுபத்ராஹ்ரண வருத்தார்த்தமும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வருத்தேவனென்னும் பராஹ்மணையும் ஜைசமஹாராஜனையும் அனுக்ரஹித்தலும். } —●—●—●—

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—ப்ரஹ்மரிஷீ! எனக்குப் பிதாமஹியும் ராமக்ருஷ்ணர்களுக்கு உடன்பிறந்தவனாமாகிய ஸுபத்ரையை அர்ஜுனன் மணம் புரிந்த வருத்தார்த்தத்தை அறிய விரும்புகிறேன். (அதை மொழிவீராக).

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸமர்த்தனாகிய அர்ஜுனன் தீர்த்தயாத்ரைக்காகப்பூமியைச் சுற்றிக்கொண்டு வருங்க்ரமத்தில் ப்ரபாஸதீர்த்தத்திற்கு வந்து தனது அம்மான் புதல்வியை ராமன் துர்யோதனனுக்குக் கொடுத்து விவாஹஞ் செய்விக்கப் போகிறானென்றும், மற்ற வஸுதேவாதிகள் அதற்கு இசையவில்லை யென்றும் கேள்விப்பட்டு அவனைத் தான் பெற விரும்பித் தரிதண்டிஸந்நயாஸிவேஷம் பூண்டு த்வாரகைக்குச் சென்றான். பிஷுவேஷம் பூண்ட அவ்வர்ஜுனன் பட்டணத்து ஜனங்களாலும் உண்மையை அறியாத மஹானுபாவனான பலராமனாலும் அடிக்கடி பூஜிக்கப்பட்டுத் தன்கார்யத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டு வர்ஷாகாலம் நான்குமாதங்களும் அங்கு வஸித்திருந்தான். ஒருகால் பலராமன் நான் செய்யும் அதிதிஸத்காரத்தை அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று வேண்டித் தன்க்ருஹத்திற்கு அழைத்தீக்கொண்டு போய் ஸ்ரத்தையுடன் பிஷு கொண்டு வந்து கொடுக்க அவ்வர்ஜுனன் புசித்தான். அவன் கொடிபோல் நுண்ணிய அங்கமுடையவனும் வீரர்களின் மனத்திற்கு இனியருமாகிய அக்கன்னிகையை அவ்விடத்தில் கண்டு ப்ரீதியினால் கண்கள் மலரப்பெற்றுப் புணரவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் கலங்கின மனத்தை அவ்விடம் வைத்தான். அக்கன்னிகையும் பெண்களின் மனத்திற்கு இனியனாகிய அவ்வர்ஜுனனைக் கண்டு சிரித்து வெட்கமுற்ற கடைக்கண் ணைக்கமுடையவனும் அவ்விடத்தில் வைக்கப்பட்ட ஸ்ருதயமும் கண்களும் இவையுடையவருமாகி அவனை விரும்பினான். அர்ஜுனன் அப்பெண்மணியை எப்பொழுதும் த்யானித்துக்கொண்டு அவனைப் பறித்துக் கொண்டுபோக

அவகாசம் பெற விரும்பி மிகவும் வலிய காமபாதையி னால் வருந்தி ராமாதிகளின் ஸம்மானத்தினால் விளையும் ஸுகத்தைச் சிறிதும் அனுபவிக்க முடியாதிருந்தான். இப்படி இருக்கையில், அவ்வர்ஜுனன் தாய் தந்தைக ளான தேவகி வஸுதேவர்களாலும் மஹானுபாவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாலும் அனுமதி கொடுக்கப் பெற்று, ஒரு கால் தேவயாத்ரைக்காக ப்ராகாரத்திற்கு வெளியில் வந்து ரதத்தின்மேல் இருக்கின்ற அக்கன்னிகையைப் பறித்துக் கொண்டு போனான். அப்பால் அவன் ரதத் தில் நின்று காண்டவமென்னும் தனுஸ்ஸை எடுத்துத் தன்னைத் தடுக்க வந்த சூரர்களான படாசகை ஓடச் செய்து தன்பந்துக்களர்ன யாதவர்கள் முறையிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் ஸிம்ஹம் தன் பாகத்தைப் பறிப் பதுபோல் அப்பெண்மணியைப் பறித்துக்கொண்டு போனான். பிறகு பலராமன் அர்ஜுனன் ஸந்ந்யாஸி வேஷம் பூண்டு வந்திருந்து ஸுபத்ரையைப் பறித்துக் கொண்டு போனானென்று கேள்விப்பட்டுப் பர்வத்தின் பொழுது மஹாஸமுத்ரம் கலங்குவதுபோல் கோபா வேசத்தினால் கலங்கி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் நண்பர்களும் பா தங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வேண்டக் கோபந்தணிந் தான். பிறகு அப்பலராமன் ஸந்தோஷமுற்று மணவா ளன் மணப்பெண் இவர்களுக்கு விளையுயர்ந்த அலங்கா ரஞ் செய்த யானை தேர், குதிரை சிறந்த பணிப்பெண் கள் முதலிய பற்பல பரிசுகளை அனுப்பினான். மணப் பெண்பிள்ளைகளுக்கு பந்துக்களாகிய யாதவர்களும் பாண்டவர்களும் ப்ரீதியினால் முகமலர்த்தி அடைந்தார் கள். மற்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குத் தன் பக்தர்களி டத்திலுள்ள வாத்ஸல்யத்தைப் பற்றி மற்றொரு வருத் தாந்தம் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. ஸ்ரீக்ருஷ்ண

2794. அர்ஜுனன் ஸுபத்ரையைக் கொண்டு போதல்.

னுக்கு நண்பராகிய ஸ்ருததேவரென்னும் ப்ராஹ்
மணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஸ்ரீக்ருஷ்ண
னிடத்தில் நிர்ஹேதுகமான பக்தி அமைந்து அத
னால் நிறைவாளராகி இந்த்ரியங்களை அடக்கி எல்லா
மறிந்தவரும் எதிலும் மனவிருப்ப மற்றவருமாயிருந்
தார். அவர் விதேஹதேசத்தில் மிதிலாபுரத்தில் க்ரு
ஹஸ்தாஸ்ரமத்தைக் கைப்பற்றி ஜீவனத்திற்காகத்
தான் ஒரு ப்ரயதனமும் செய்யாமல் தெர்வாதீன
மாய்க் கிடைத்த ஆஹாரத்தைக் கொண்டு க்ரு
ஹஸ்தாஸ்ரமத்திற்கு உரிய தர்மங்களை நடத்திக்
கொண்டிருந்தார். அவர் தினந்தோறும் தேஹயாத்
ரைக்கு வேண்டியவற்றைமாத்ரம் எதிர்பார்ப்பா
ரன்றி அதற்குமேல் எதிர்பார்க்கமாட்டார்; அவ்வளவு
மாத்ரத்தினால் ஸந்தோஷம் அடைந்து தன்வர்குடும்ப
மங்களுக்கு உரிய பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதி கர்மங்களை
விதிப்படி அனுஷ்டித்துக்கொண்டு வந்தார். மன்ன
வனே! அத்தேசத்தை ஆள்கின்ற பஹுலாஸ்வனென்
னும் ஜனக வம்சத்தரசனும் இந்த ஸ்ருததேவரைப்
போலவே இருந்தான். மிதிலாபுரத்தரசனாகிய அந்தப்
பஹுலாஸ்வன் தேஹாத்மாபிமான மற்றவன். இங்
கனம் ஸ்ருததேவர் பஹுலாஸ்வன் இவ்விருவரும்
தன் பக்தர்களைக் கைவிடாது காக்குந்தன்மையுள்ள
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு மிகவும் அன்பர்களாயிருந்தார்கள்.
மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸமர்த்தனாகையால்
அவர்களுக்கு அருள்புரிய விரும்பித் தாருகன் கொண்
டுவந்த ரதத்தின்மேல் ஏறி நிஷிகஞுடன் விதேஹதே
சத்திற்குப் போனான். அப்பொழுது நாரதர் வாமதே
வர் அத்ரி க்ருஷ்ணத்வைபாயனர் பரசுராமர் அஸிதர்
அருணர் நான் (சுகர்) ப்ருஹஸ்பதி கன்வர் மைத்ரே

ஸர் ச்யவனர் முதலிய பலரிஷிகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடன்
 போனோம். ஆங்காங்குப் பட்டணத்து ஜனங்களும்
 நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களும் மன்னவர்களும் சுக்ரன்
 முதலிய க்ரஹங்களுடன் உதிக்கின்ற ஸூர்யன்போல்
 முனிவர்களோடு வருகின்ற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கை
 களில் உபஹாரங்களை ஏந்திக் கொண்டு வந்து பூஜித்
 தார்கள். மன்னவனே! ஆனர்த்தம் தன்வம் குரு ஜாங்
 கலம் வங்கம் மத்ஸ்யம் பஞ்சாலம் குந்தி மது, கேகயம்
 கோஸலம் ருணம் முதலிய தேசங்களிலுள்ள புருஷர்
 களும் பெண்களும் மற்றுமுள்ள ஜனங்களும் அழகிய
 புன்னகையும் ஸ்நேஹம் நிறைந்தகண்களும் அமைந்து
 ரமணீயமான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகமாகிற
 தாமரைமலரிலுள்ள லாவண்யமாகிற மகரந்தத்தை
 நேத்ரங்களாகிற பாத்ரங்களால் பானஞ் செய்தார்கள்.
 மூன்று லோகங்களுக்கும் குருவாகிய பகவான் தன்னு
 டைய காட்சிமாத்ரத்தினால் அஜ்ஞானம் தொலைப்ப
 பெற்ற அவர்களுக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும்படி அவர்
 களைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கி மிகவும் பரிசுத்தமா
 யிருப்பதும் நிசைகளில் முழுவதும் வ்யாபித்திருப்பது
 மாகிய தன்புகழைத் தேவர்களும் மனுஷ்யர்களும் பா
 டக் கேட்டுக்கொண்டே மெல்லமெல்ல விதேஹதே
 சம் போனான். அத்தேசத்தில் பட்டணத்து ஜனங்
 களும் நாட்டுப் புறத்து ஜனங்களும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய
 வரவைக் கேட்டு ஸந்தோஷமுற்றுக் கைகளில் பரிசுகளை
 ஏந்திக்கொண்டு அவனை எதிர்கொண்டார்கள். அவர்
 கள் உத்தமஸ்லோகனான (சிறப்புடைய ப்ரஹ்மாதிக
 னால் புகழப்படுபவனும் சிறந்த புகழுடையவனுமா
 கிய) அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டு ஸந்தோஷத்தினால்
 முகமும் மனமும் மலர்ந்து அம்மஹானுபாவனையும்

முன்பு' கேள்விப்பட்டிருந்த மஹர்ஷிகளையும் அஞ்சலித்த கைகளோடிணக்கமுற்ற தலைகளால் வணங்கினார்கள். மிதிலாபுரத்தரசனாகிய பஹுலாஸ்வனும் அத்தேசத்திலுள்ள ஸ்ருததேவரென்னும் அந்தணரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தங்களை அனுக்ரஹிப்பதை அறிந்து ப்ரபுவாகிய அப்பகவானுடைய பாதங்களில் விழுந்து தண்டனிட்டார்கள். மைதிலன் ஸ்ருததேவர் ஆகிய அவ்விருவரும் வணக்கத்துடன் கைகளைக் குவித்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ப்ராஹ்மணர்களுடன் தங்கள் க்ருஹத்திற்கு வந்து அதிதிஸத்காரத்தை அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று ஒரேதடவையில் ப்ரார்த்தித்தார்கள். பகவானும் அதை அங்கீகரித்து இருவர்க்கும் ப்ரியஞ் செய்ய விரும்பி அவ்விருவர்க்கும் தெரியாமல் இருவருடைய க்ருஹத்திற்கும் சென்றான். (மைதிலனுக்குத் தெரியாதபடி ஸ்ருததேவருடைய க்ருஹத்திற்கும், ஸ்ருததேவர்க்குத் தெரியாதபடி மைதிலனுடைய க்ருஹத்திற்கும், இரண்டு உருவங்களுடன் ஒரேதடவையில் சென்றான். மைதிலன் 'க்ருஷ்ணன் ஸ்ருததேவருடைய க்ருஹத்திற்குப் போகாமல் நம் க்ருஹத்திற்கே வந்தான்' என்று நினைத்தான். ஸ்ருததேவர் 'க்ருஷ்ணன் மைதிலனுடைய க்ருஹத்திற்குப் போகாமல் நம்க்ருஹத்திற்கே வந்தான்' என்று நினைத்தான்). ஜனக வம்சத்தரசனும் பெரும்புகழனுமாகிய பஹுலாஸ்வன் அஸத்துக்களுக்குக் காதால் கேட்கவுங்கூட எட்டாத மஹானுபாவர்களான முனிவர்கள் தன்க்ருஹத்திற்கு வந்திருப்பதைக் கண்டு அவர்களுக்குச் சிறந்த ஆஸனங்களை வரவழைத்துக் கொடுத்து அவர்கள் ஸுகமாக உட்கார்ந்திருக்கையில் பக்தியின் மிகுதியால் மனத்தில் ஸந்தோ

ஷம் நிறைந்து கண்ணும் கண்ணீருமாகி அம்முனிவர்
களை நமஸ்கரித்து அவரது பாதாரவிந்தங்களை அலம்பி
உலகங்களையெல்லாம் புனிதஞ் செய்யவல்ல அந்த
ஜலத்தைத் தானும் தன் குடும்பமும் சிவஸ்சில் தரித்
துச் சந்தனம் முதலிய கந்தம் பூமாலை ஆடை ஆபர
ணம் தூபம் தீபம் முதலிய உபசாரங்களாலும் பசு
எருது இவைகளாலும் ஸர்வேஸ்வரஸ்வரூபர்களான
அம்முனிவர்களைப் பூஜித்தான். மற்றும், அவன் அம்
முனிவர்களை அன்னத்தினால் த்ருப்தி அடையச்
செய்து தன்மடியிலிட்ட பகவானுடைய பாதங்களை
மெல்ல மெல்லத் தடவிக்கொண்டு அனைவரும் ஸந்தோ
ஷம் அடையும்படி இவ்விய உரையுடன் இங்ஙனம்
மொழிந்தான்.

பஹுஸர்வன் சொல்லுகிறான்:—ப்ரபூ! நீ ஸமஸ்த
பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மா; ஸர்வத்தையும் ஸா
க்ஷாத்கரிப்பவன்; ஸ்வயம்ப்ரகாசன். ஆகையால் என்
னுடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்து உன்பாதாரவிந்தங்
களை த்யானித்துக்கொண்டிருக்கிற எனக்குத் தர்சனம்
கொடுத்தனை. 'எவன் மற்றொரு ப்ரயோஜனத்தையும்
விரும்பாமல் என்னிடத்தில் நிலைநின்ற பக்தியைச் செய்
கிறானோ, எனக்கு அவனைக் காட்டிலும் அனந்தனாவது
ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியாவது ப்ரஹ்மதேவனாவது அன்பிற்
கிடமல்லர்' என்று நீ மொழிந்ததை உறுதி செய்யும்
பொருட்டு எங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டனை. இங்
ங்ஙனம் அறிந்தவன் உன் பாதாரவிந்தங்களை விடுவனோ?
ப்ரார்த்தித்துப் பெறவேண்டியது மற்றொன்றுமில்லா
தவர்களும் ஜிதேந்த்ரியர்களுமாகிய முனிவர்களுக்கு
நீ கிரதிசய புருஷார்த்தஸ்வரூபனான உன்னையுங்
கொடுக்குந்தன்மையன். ஆகையால் உன்னை எவன் விடு

வான்? இந்தப் பரக்ருதிமண்டலத்தில் ஜன்மஜராமரணதி
துக்கங்களை அனுபவிக்கும் ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்த
ஸம்ஸாரதாபத்தைப் போக்கும்பொருட்டு யதுவம்
சத்தில் அவதரித்து மூன்றுலோகங்களின் பாபங்களே
யும் போக்கவல்ல உன்புகழைப் பரப்பினை. அத்தகை
யனும் ஷாட்குண்யபூர்ணனும் உலகங்களுக்கு ஸுகம்
விளைப்பவனும் என்றும் எங்கும் தடைபடாத அறி
வுடையவுனாகையால் பிறர் செய்த நன்றியை அறியுந்
தன்மையர்களில் சிறந்தவனும் நாராயணனென்னும்
ரிஷியாய் அவதரித்து உலகங்களின் கேடமத்திற்காகத்
தவஞ்செய்பவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். (இத்
தகைய உனக்கு நாங்கள் என்னிதத்திலும் ப்ரதி யுப
காரஞ் செய்யவல்ல ரல்லோமாயகையால் உனக்கு வெறு
மனே நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம்). எங்கும் நிறைந்த
வனே! நீ இவ்வந்தணர்களுடன் எங்கள் க்ருஹத்தில்
நீ நான் வஸித்திருந்து பாததூனியால் இந்த நிமி
சுலக்ஷைப் புனிதஞ்செய்வாயாக.

ஸ்ரீசுகர் ரொல்லுகிறார்:—உலகங்களைப் புனிதமா
க்கிவாழச் செய்பவனும் மஹானுபாவனுமாகிய அந்த
ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் மன்னவனால் வேண்டப்பட்டு
மிதினாபுரத்திலுள்ள புருஷர்களுக்கும் பெண்களுக்கும்
மங்களத்தை விளைத்துக்கொண்டு வஸித்திருந்தான்.
ஸ்ருததேவரும் ஜனகனைப்போலவே தன்க்ருஹத்
திற்கு வந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும் முனிவர்களையும் வண
ங்கி ஸந்தோஷம் அடைந்து அந்த ஸந்தோஷத்தின்
மிகுதியால் வெள்ளை வீசிக் கூத்தாடினார். அவ்வந்த
ணர் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் முதலியவர்களைப் புல்லால்
மிடைந்த ஆஸனங்களிலும் தர்ப்பாஸனம் முதலிய வ்ர
திகள் உட்காரும் ஆஸனங்களிலும் உட்காரவைத்து

ஸ்வாகதம் விசாரித்துப் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்துத் தன்பார்பையும் தாமுமாய் ஸந்தோஷமுற்று அவர்களுடைய பாதாவிந்தங்களை அலம்பினார். மஹாபாக்யமுடையவரும் மிகுந்த மதி அமைந்தவருமாகிய அவ்வந்தணர் அந்த ஜலத்தினால் தம்மையும் தம் க்ருஹத்தையும் தாமே சுத்திசெய்து தம்மனோதங்க ளெல்லாம் நிறைவேற்றப்பெற்று மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்தார். பழங்கள் கந்தம் தூபம் தீபம் முதலியவை வெட்டிவேர் முதலிய பரிமாணங்கள் சேர்க்கப்பெற்று கிரீமலமும் அம்ருதம் போன்றதுமாகிய ஜலம் கஸ்தூரி துளசி தர்ப்பம் தாமரைமலர் அனுபாஸமாகக் கிடைக்கக்கூடிய மற்றுமுள்ள பூஜாதரவ்யங்கள் ஸதவத்தை வளர்க்கவல்ல அன்னம் இவைகளால் அவர் அவர்களை ஆராதித்தார். அவ்வந்தணர், ‘இல்லறவாழ்க்கையாகிற பாழங்கிணற்றில் விழுந்திருக்கிற எனக்கு இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோடும் ஸமஸ்த புண்யதீர்த்தங்களுக்கும் இருப்பிடமான பாத தூவியுடையவர்களும் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மூர்த்திக்கு வாஸஸ்தானமாயிருப்பவர்களுமாகிய இவ்வந்தணர்களோடும் ஸமாகமம் எப்படி நேரிட்டது? இதென்ன ஆச்சர்யம்!’ என்று தமக்குள் சிந்தித்தார். அவ்வந்தணர் இவ்வனம் அதிதிஸத் காரஞ் செய்யப் பெற்று ஸுகமாக உட்கார்ந்திருக்கிற அம்முனிவர்களின் அருகாமையில் உட்கார்ந்து தம் க்ருஹத்திற்கு வந்த பகவானைக் குறித்து அவருடைய பாதாவிந்தங்களை ஸ்பர்சித்துக்கொண்டு மொழிந்தார்.

ஸ்ருததேவர் சொல்லுவோர்:—எவன் ப்ரக்ருதி புருஷகாலாதி களாகிற தன் சக்திகளைக் கொண்டு தன் ஸங்கல்பத்தினால் இந்த ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் படைத்து என்றும் மாறாமல் ஒருவாறாயிருக்கின்ற தன் ஸ்வரூ

பத்தினால் அந்த ப்ரபஞ்சத்திற்குள் புகுந்திருக்கிறானே, அத்தகையனும் ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனும் பரமபுருஷனுமாகிய நீ இப்பொழுது எங்களுக்குத் தர்சனங் கொடுத்தனை. படுத்தாறங் கும் புருஷனைச் சரீரமாகவுடைய பரமாத்மா தனக்குச் சரீரமான ஜீவனுடைய மனோரதத்தைத் தொடர்ந்த தன் ஸங்கல்பத்தினால் படுத்திருக்கும் சரீரத்தைக் காட் டிலும் வேறுபட்டதும் ஸ்வப்னங்காண்கிற ஜீவனுடைய கர்மத்திற்கு அனுகுணமாக ஏற்பட்டிருப்பதும் ஸ்வப்ன காலம்வரையில்மாத்ரமே இருப்பதுமாகிய தேஹத் தில் தன்ஸங்கல்பத்தினால் புகுந்து அந்த ஜீவன் அனு பவிக்கிற தேசார்தரகமனம் ராஜ்யாபிஷேகம் சிரச்சே தம் முதலியன தன்மேல் நேரே தீண்டப்பெறாமல் ப்ர காசிப்பதுபோல, அப்பரமாத்மா தன் ஸங்கல்பத்தி னால் இந்த ப்ரபஞ்சத்தைப் படைத்து இதற்குள் புகுந் தும் இதன் தோஷங்கள் தன்மேல் தீண்டப்பெறாமல் ப்ர காசித்துக் கொண்டிருக்கிறான். (அப்பரமாத்மா நீபே). ஸ்வகாலமும் உன்குணங்களைக் கேட்பதும் அவற் றைப் பேசுவதும் அர்ச்சாரூபமான உன் திருவுருவங் களைக் காண்பதும் அவற்றைவந்தனஞ் செய்வதும் அத் தகையர்களோடு ஸம்வாதஞ் செய்வதுமாகி கிர்மலமான மனமுடையவர்களுக்குக்கூட நீ மனத்திற்குள் தோன் றுவாயன்றி அவர்கள் கண்ணுக்குப் புலப்பட மாட்டாய். கர்மத்தினால் இழுக்கப்பட்ட மனமுடையவர்களுக்கு நீ ஹ்ருதயத்திலிருப்பினும் வெகு தூரத்திலிருப்பவன் போலவே. ரஜஸ்தமோகுணங்களும் அவற்றின் கார்ய மான காம க்ரோத மோஹாதிகளும் நிறைந்த மன முடையவர்களுக்கு நீ ஸமீபத்திலிருப்பினும் மாயை முத்திய உன்சத்திகள் தேஹாத்மாபிமானம் ஸ்வதந்த்

சாத்மாபிமானம் முதலியவற்றை வினைத்து உன்னுடைய உண்மையை மறைக்கின்றமையால் அவர்கள் உன்னை அறியவல்லராகிறதில்லை. உன்னுடைய உண்மையை உணர்ந்தவர்களுக்கு ப்ராப்யமான ஸ்வரூபமுடையவனும் உன்னிடத்தில் மனஞ் செலுத்தாதவர்களுக்கு ஸம்ஸார பந்தத்தை விளைப்பவனும் புண்யபாப கர்மமாகிற காரணத்தைப் பற்றியன்றியே கேவலம் அனுக்ரஹத்தினால் சரீரத்தை ஏற்றுக்கொள்பவனும் தன்மாயையினால் மயங்கினவர்களின் நெஞ்சுக்கு விஷயமாகாதவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். அத்தகைய நீ உன்ப்ருத்யர்களான எங்களை நியமிப்பாயாக. தேவனே! உனக்கு ஏதேனுமொரு இஷ்டத்தைச் செய்து நாங்கள் ஸ்வரூபஸத்தை பெறுவோமாக. நீ மனுஷ்யர்களின் கண்ணுக்குப் புலப்படுவாயாயின், அவர்கள் அவ்வளவோடு ஸம்ஸாரதாபங்களாகிற வருத்தமெல்லாம் தீர்ந்து முக்தியைப் பெறுவார்கள். (ஆகையால் நான் அது ஸித்தமென்று நினைத்து அதை வேண்டாமல் உன்கைங்கர்யத்தையே வேண்டுகிறேன்.)

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—தன்னைப் பணிகிறவர்களின் வருத்தங்களைப் போக்குந்தன்மையுள்ள பகவான் இங்ஙனம் அவ்வந்தணர் மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டுத் தன்கையால் அவர்கையைப் பிடித்துச் சிறிது தூக்கொண்டே மொழிந்தான்.

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்:—ப்ராஹ்மணனே! இம்முனிவர்கள் உன்னை அனுக்ரஹிக்கும்பொருட்டு வந்திருக்கிறார்களென்று தெரிந்து கொள்வாயாக. என்னை மனத்தில் த்யானித்துக்கொண்டிருக்கிற இம்முனிவர்கள் தங்கள் பாததூளிகளால் உலகங்களைப்

புனிதஞ் செய்து கொண்டு திரிகின்றார்கள். தேவப்ரதிமைகளும் அயோத்யை மதுரை முதலிய புண்யக்ஷேத்ரங்களும் கங்கை முதலிய புண்யதீர்த்தங்களும் தர்சனம் ஸ்பர்சம் அர்ச்சனம் இவைகளால் ஸம்பந்தமுடையவர்களை நெடுநாள் கழித்துப் புனிதஞ் செய்கின்றன. அங்ஙனம் அவை புனிதஞ்செய்வதும் என் பக்தர்களான பெர்யோர்களின் கடாஷத்தினாலேற்பட்ட மஹிமையாலன்றி வேறு காரணத்தினாலன்று. இவ்வுலகத்தில் ஸமஸ்த ப்ராணிகளிலும் ஸ்ரேஷ்டர்களான மனுஷ்யர்களுக்குள் ப்ராஹ்மணன் பிறவியால் ஸ்ரேஷ்டன்; ப்ராஹ்மணர்களுக்குள் தவமுடையவன் ஸ்ரேஷ்டன்; அவனைக்காட்டிலும் வேதாந்தங்களை ஓதி உணர்ந்தவன் ஸ்ரேஷ்டன். அவனைக்காட்டிலும் நித்யஸந்தோஷமுடையவன் ஸ்ரேஷ்டன். இனி அத்தகையான் என்னை உபாஸித்துக்கொண்டு வருவானாயின், அவன் ஸ்ரேஷ்டனென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? இரண்டு புஜங்கையுடைய இந்த என்னுருவமும் நான்கு புஜங்கையுடைய என்னுருவமும் என்னை உபாஸிக்கிற ப்ராஹ்மணனைக்காட்டிலும் எனக்கு ப்ரியமன்று. ப்ராஹ்மணன் ஸகலவேதஸ்வரூபன். நான் ஸகலதேவதாஸ்வரூபன். என்னுருவம் ஸமஸ்த தேவதாஸ்வரூபமாயினும் என்னை உள்ளபடி அறிவதற்குப் ப்ராணமான வேதங்களே வடிவங்கொண்டாற்போலிருக்கிற ப்ராஹ்மணனைக்காட்டிலும் எப்படி எனக்கு ப்ரியமாகும்? (ப்ரமேயஸித்தி ப்ராமாணதீனமன்றோ? என்னுடைய ஸித்தி ப்ராஹ்மணதீனமாகையால் ஸகலவேதமயான ப்ராஹ்மணனே எனக்கு மிகவும் ப்ரியன்) துரஹங்காரமுடைய சிலர் என்பக்தர்களின் ஸ்வரூபம் இத்தகையதென்பதை அறியாமல் அவர்களுடைய

குணங்களிலும் தோஷத்தை ஏறிட்டு அர்ச்சாவிக்கரஹம் முதலியவற்றில் மாத்ரமே பூஜ்யதாபுத்தி யுடையவர்களாகி என்னைக்காட்டிலும் வேருகாதவனும் எனக்கு ஆத்மாவும் குருவுமாகிய ப்ராஹ்மணனை அவமதிக்கிறார்கள். ப்ராஹ்மணன் என்னை உள்ளபடி அநிந்தவனாகையால் ஜங்கமஸ்தாவரூபமான இந்தப் பஞ்சம் இதற்குக் காரணங்களான மஹத்து முதலிய தத்வங்கள் இவையெல்லாம் என் ஸ்வரூபங்களென்றே நினைக்கின்றான். ப்ராஹ்மணனே! என் பக்தர்களின் மஹிமை இத்தகையதாகையால் இந்த ப்ராஹ்மரிஷிகளை ஸ்ரத்தை யுடன் பூஜிப்பாயாக. இப்படி செய்வாயாயின் நான் நேரே பூஜிக்கப்பட்டவனாவேன். இப்படி யில்லாத பகஷத்தில் (என்பக்தர்களை அர்ச்சிக்காமல் என்னை மாத்ரம் அர்ச்சிப்பாயாயின்) அளவற்ற உபசாரங்கள் செய்யினும் நான் அர்ச்சிக்கப் பட்டவனாக மாட்டேன். என்னை எவ்வளவு அர்ச்சிக்கினும் அர்ச்சிக்காதது போலவேயாம்).

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்த ஸ்ருததேவரென்னும் அந்தணர் இங்ஙனம் ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் கட்டளையிடப் பெற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோடு கூடிய அந்த ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டர்களைப் பரமாத்ம புத்தியுடன் ஆரதித்துப் பெரியோர்கள் பெறுங்கதியான முக்தியைப் பெற்றார். மைதிலனான பஹுலாஸ்வனும் அங்ஙனமே முக்தியைப் பெற்றான். எண்பத்தாருவது அத்தாயாயம் முற்றிற்று.

—●—●—● ஸ்ரு தி கீ தை —●—●—●

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—ப்ராஹ்மரிஷீ! ஜாதி குணம் க்ரியை இவற்றில் ஏதேனுமொன்

ஹை முன்னிட்டுக் கொண்டு அவற்றிற்கிடமான வஸ்துக்களை அறிவிப்பவைகளான வேதங்கள் பரப்ரஹ்மத்தை நேரே எப்படி அறிவிக்கவல்லவையாகும். ஏனென்றால், அப்பரப்ரஹ்மம் சேதனர்களோடாவது அசேதனங்களோடாவது ஒப்பிட்டு இத்தகையதென்று நிரூபிக்க முடியாதது. ஆகையால் ஜாதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு அறிவிக்க முடியாது. அது சேதனசேதனங்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாகையால் அதை அவற்றோடு ஒப்பிட்டு இத்தகையதென்று அறிவிக்க முடியாது. மற்றும், அந்தப் பரப்ரஹ்மம் ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களென்கிற மூன்று குணங்களும் தீண்டப்பெறாதது. குணத்தை முன்னிட்டு வஸ்துக்களை அறிவிக்கும் சப்தங்கள் அக்குணங்கள் தீண்டப்பெறாத அந்தப் பரஹ்மத்தை எங்ஙனம் அறிவிக்கும்? இங்ஙனமே செயல்களெவையுமில்லாத அந்தப் பரஹ்மத்தைச் செயல்களை முன்னிட்டு வஸ்துக்களை அறிவிக்கும் "சப்தங்கள் எங்ஙனம் அறிவிக்க வல்லவையாம்?" (ஆகையால் வேதங்களெல்லாம் பரப்ரஹ்மத்தையே முக்யமாக அறிவிக்கின்றனவென்று நீர் பல தடவைகளில் மொழிந்தது எங்ஙனம் பொருந்தும்?)

புனிசுகர் சொல்லுகிறார்:—நிறமை யுள்ள ஸர்வேஸ்வரன் ஜீவாத்மாக்களுக்குக் கரணகளேபரங்களை அளிப்பதற்காகவும் அவர்களுக்குக் க்ஷேமங்களை விளைப்பதற்காகவும் அவர்கள் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து மோக்ஷம் பெறுதற்காகவும் லீலைக்காகவும் ஜனங்களுக்கு புத்தி இரத்திரியம் மனம் ப்ராணன் இவற்றைப் படைத்தான். ஈஸ்வரன் இருபத்து நான்கு தத்வங்களையும் தேவமனுஷ்யபாதி சரீரங்களையும் படைத்து அவற்றுள் ஜீவன் மூலமாய் ப்ரவேசித்து அவற்றைச் சரீரமாகக்

கொண்டு அவற்றின் நாமங்களுக்குத் தானே முக்யமான பொருளாகி அவையெல்லாம் அவனையென்னும் படி அமைந்திருக்கிறனாகையால் அவனிடத்தில் தேவமனுஷ்யத்வாதி ஜாதியாவது ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களாவது போதல் வருதல் முதலிய செயல்களாவது இல்லையாயினும் அவற்றை முன்னிட்டுப் பொருள்களை அறிவிக்கிற வேதவாக்யங்களெல்லாம் அவற்றிற்கிடமான சேதன சேதனங்கள் மூலமாய் அவனை அறிவிக்கின்றனவாகையால் வேதங்களெல்லாம் அவனையே முக்யமாக அறிவிக்கின்றன வென்பதற்குத் தடையில்லை. ஆனால் 'ஸமஸ்த சப்தங்களுக்கும் பரமபுருஷனே முக்யமான பொருளென்பது உலகத்தவர்களுக்கு ஏன் தெரியவில்லை?' உலகத்திலுள்ளவர் அந்தந்த சப்தங்களுக்கு அந்தந்த வஸ்துக்களையே பொருளாக அறிகிறார்களென்றிப் பரமபுருஷனே முக்யமான பொருளென்று அறியவில்லை. இப்படி உலகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற வழக்கத்தை அழித்துப் புதிய வழக்கத்தை எப்படி ஸாதிக்க முடியும்' என்றால் சொல்லுகிறேன்; கேள். ஸமஸ்த சப்தங்களும் பரப்ரஹ்மத்தையே முக்யமாக அறிவிக்கிறதென்னும் இந்த ரஹஸ்யம் உபநிஷத்துக்களின் அர்த்தங்களை ஆராய்ந்தறிந்தவர்களுக்குத் தெரியுமன்றி மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. பெரியோர்களுக்கும் பெரியோர்களான வாமதேவாதி மஹர்ஷிகள் இந்த ரஹஸ்யத்தை கிச்சயித்திருக்கிறார்கள். இங்ஙனம் ரஹஸ்யமான இந்தச்சப்த சத்தியை ஸ்ரத்தையுடன் மனத்தில் தரிக்கும் புருஷன் ப்ரார்த்திக்கவேண்டியது மற்ற எதுவுமின்றி முக்தியாகிய க்ஷேமத்தைப் பெறுவான். இவ்விஷயத்தில் ரிஷிவேஷந்தரித்துப் பதரிகாஸ்ரமத்தில் வஸிக்கிற நாராயணனுக்கும் நாரதமஹர்ஷிக்

கும் வினாவிடையாக நடந்த ஒரு இதிறாஸத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். பகவானிடத்தில் அன்புடைய வரும் அவனுக்கு அன்பரும் ஓயாமல் உலகங்களில் திரிந்து கொண்டிருப்பவருமாகிய நாரதமஹர்ஷி ஒருகால் புராணரிஷியாகிய நாராயணனைப் பார்க்கவிரும்பி வர்ணஸ்ரமதர்மங்கள் ஆத்மஜ்ஞானம் ராகத்வேஷாதிகள் தீண்டப்பெறுமையாகிற சாந்தி இக்குணங்களுடையவனாகி இப்பாரதவர்ஷத்திலுள்ள ப்ராணிகளின் கேஷமத்திற்காகவும் மோக்ஷத்திற்காகவும் கல்பம் வரையில் தவத்தில் இழிந்திருக்கிற அந்நாராயணனுடைய ஆஸ்ரமமாகிய பதரிகாஸ்ரமத்திற்குச் சென்றார். கௌரவ ஸ்ரேஷ்டனே! அங்குக் கலாபக்ராமவாஸிகளான ரிஷிகளால் சூழப்பட்டு உட்கார்ந்திருக்கின்ற அந்நாராயணனை நாரதர் வணங்கி நீ வினவின இவ்விஷயத்தைப் பற்றியே வினவினார். மஹானுபானாகிய அந்நாராயணனும் அந்நாரத மஹர்ஷிக்கு ரிஷிகள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் உனக்கு நான் சொன்ன இந்தப் பரிஹாரத்தையே மொழிந்தான். ஜனலோகவாஸிகளான பெரியோர்களாகிய ஸனந்தனாதிகளுக்கும் இவ்விஷயத்தைப் பற்றியே முன்பு வினாவிடையாக ஸம்வாதம் நடந்தது. அந்த ப்ரஹ்மவாதத்தையே நாராயண பகவான் நாரதருக்கு மொழிந்தான்.

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்:—நாரதரே! முன்பு ஜனலோகத்தில் அங்கு வாஸஞ் செய்பவர்களும் ப்ரஹ்மாவின் மானஸபுத்ரர்களும் ஷர்த்வரேதர்களும் (ஜன்மம் முதல் ஜிதேந்த்ரியர்களும்) ஆகிய ஸனகாதி முனிவர்கள் ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களை அனுபவிகையாகிற ப்ரஹ்மஸத்ரமென்னும் யாகத்தை நடத்தினார்கள். அப்பொழுது நீ ஸ்வேதத்வீபநாதனை பக

வானைத் தர்சனஞ்செய்ய அவ்விடம் போயிருந்தனை. வேதங்கள் எந்த விஷயத்தை ஒருமிடருக நிரூபிக்கின்றனவோ அத்தகைய பரப்ரஹ்மத்தைப்பற்றி அம்முனிவர்கள் வாதஞ் செய்தார்கள். நீ எந்த விஷயத்தைப் பற்றி என்னை வினவுகின்றனையோ இந்த விஷயத்தைப் பற்றியே அம்முனிவர்களுக்குள் ப்ரஸ்னம் நடந்தது. ஸனகாதி முனிவர்கள் செய்த ப்ரஸ்னத்தையே நீயும் செய்தனை. உன்புத்தியின்திறமை மிகவும் அற்புதமாயிருக்கின்றது. பாபமற்றவனே! அப்பொழுது அந்த ப்ரஸ்னத்திற்கு நடந்தபரிஹாசங்களை யெல்லாம் சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக. ஸனகாதிகளான அம்முனிவர்கள் அனைவரும் ஸாஸ்த்ராஜ்ஞானம் உபவாஸம் முதலியதவம் ப்ரஹ்மோபாஸனம் அதற்கு வேண்டிய நல்லொழுக்கம் இவையெல்லாம் ஒத்திருக்கப்பெற்றவர்களே. மற்றும், அவர்கள் எல்லோரும் தம்முடையவர்கள் சத்ருக்கள் மத்யஸ்தர் ஆகிய எல்லாரிடத்திலும் பேதபுத்தியின்றி ஸமமாகவேயிருப்பவர். (அவர்களுக்குத் தம்முடைய வனென்றும் சத்ருவென்றும் உதானீன னென்றும் பேதபுத்தி கிடையாது). எல்லாரும் ப்ரஹ்மவாதஞ் செய்யுந்திறமையுடையவர்களே. ஆயினும் ப்ரவசனஞ் செய்யும்படி ஸனந்தனர் ஒருவரை ஏற்படுத்தி மற்ற ஸனகாதிகள் அனைவரும் வெறுமனே கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸனந்தனர் சொல்லுகிறார்:—பரமபுருஷன் தான் படைத்த சேதனசேதனரூபமான இந்த ப்ரபஞ்சத்தை யெல்லாம் ஸம்ஹரித்து ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை அடைந்த ப்ரக்ருதி புருஷ காலங்களாகிற சக்திகளுடன் சயனித்துக்கொண்டிருக்கையில் அந்த ப்ரளயத்தின்

முடிவில் ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் வேதங்கள், பூமண் டலத்திற்கெல்லாம் நாதனான அரசனை அடுத்துப் பிழைக்கும் வந்திகள் விடியற்காலத்தில் வந்து சயனித் துக்கொண்டிருக்கிற அவ்வரசனை அவனுடைய பராக்ரமங்களைச் சொல்லித் துதிப்பதுபோல, அப்பரமபுருஷனுக்கு அஸாதாரணமான தர்மங்களை வெளியிடுகிற அடையாளங்களைச் சொல்லி அவனை ஸ்தோத்தரஞ் செய்தன.

ஸ்ருதிகள் சொல்லுகின்றன:—அஜிதனே! (ஒருவராலும் வெல்லப்படாதவனே!) நீ மிகவும் மேன்மையுற்றிருப்பாயாக. ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் தோஷங்கள் பல இருப்பினும் அவற்றைப் பாராமல் யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் முதலிய ஏதேனுமொரு குணத்தைக் கொண்டு அவர்களை அங்கிகரிக்குர்தன்மையனே! ஜீவாத்மாக்களுக்கு தோஷங்களை விளைக்கின்ற ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களுக்கிடமான ப்ரக்ருதியை அழிப்பாயாக. (உன்னிடத்தில் மறைந்திருக்கிற ஸமஸ்த ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஸம்ஸாரத்தை விளைப்பதாகிய ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தை விடுவித்து மேன்மையுற்றிருப்பாயாக). நீ எல்லோரையும் வென்ற ப்ரக்ருதியாலும் வெல்லப்படாதவன். ஆகையால் நீ ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்த ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை விடுவிக்கவல்லவன். மற்றும், நீ இயற்கையாகவே ஜ்ஞான சக்தி பல ஐஸ்வர்ய வீர்ய தேஜஸ்ஸுக்களென்கிற ஆறு குணங்களும் அமைந்தவன். ஜங்கமஸ்தாவரூபமான பற்பல சரீரங்களாகப் பரிணமிக்கப்போகிற ப்ரக்ருதி குணங்களுக்கும் அத்தகைய சரீரங்களை ஏற்றுக்கொள்கிற ஜீவாத்மாக்களுக்கும் உள்ள சக்தியை வெளியிடுபவனே! அவர்க்கு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை விளைத்த நீயே அதைப் போக்க

வல்லவனன்றி மற்றவர் எவரும் வல்லரல்லர். ஒருகால் நீ சேதனசேதனங்களைச் சரீரமாகக் கொண்டு ஜங்கமஸ்தாவரூபமான ப்ரபஞ்சமாய் விரிந்திருக்கையில் வேதங்களெல்லாம் அத்தகையனான உன்னை கிருபிக்கின்றன. (பரமபுருஷன் ஜாதி குண க்ரியைகளற்றவனாயினும் சரீரவாசக சப்தங்கள் சரீரிபர்யந்தம் சொல்லுமாயைபால் சேதனசேதனங்களைச் சரீரமாகவுடைய அப்பரமனை அச்சேதனசேதனங்கள்மூலமாய் கிருபிக்கின்றன. ஆகையால் ஜாதிகுணதிகளை முன்னிட்டு அந்தந்த வஸ்துக்களை அறிவிக்குந்தன்மையுடைய வேதங்கள் அவை யெவையுமில்லாத பரமபுருஷனை எங்ஙனம் கிருபிக்குமென்று சங்கிக்கவேண்டாம்). ஜகத்தை யெல்லாம் ஸம்ஹரித்து நாமரூபங்களுக்கிடமல்லாத ஸூக்ஷ்மசேதனசேதனங்களைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் மாத்ரமே மிகுந்திருக்கிற காரணவஸ்துவாகிய பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தினின்று உண்டான இந்த ஜகத்தெதல்லாம் பரப்ரஹ்மமென்றே வேதாந்தங்கள் அறிவிக்கின்றன. பரப்ரஹ்மமென்று ஓதப்படுகிற பரமபுருஷன் தன்னிடத்தினின்று உண்டான இந்த ஜகத்தைப்பாது காத்துப் ப்ரளயகாலத்தில் ஸம்ஹரிக்கிறான். (அவனிடத்தினின்று உண்டாகி அவனால் உட்புகுந்து பாது காக்கப்பட்டு அவனிடத்திலேயே மறைகின்றதாகையால் எப்பொழுதும் அவனைவிட்டுப்பிரியாத இந்த ஜகத்தெல்லாம் அவனே யென்று சொல்லத் தடையில்லை). எந்த வஸ்து எதினின்றி உண்டாகி எதினிடத்தில் மறைகின்றதோ, அவ்வஸ்து அக்காரண வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று. மண்ணுருண்டையினின்று குடம் முதலியன உண்டாகின்றன; அதிலேயே மறைகின்றன. அவையெல்லாம் அம்மண்ணுருண்டை

யைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவையன்றல்லவா? அங்ஙனமே பரமபுருஷனிடத்தினின்று உண்டாகி அவனிடத்திலேயே மறைகின்ற இந்த ஜகத்தெல்லாம் உன்னைக்காட்டிலும் வேறுப்பட்டதன்று; ஆகையால் ரிஷிகள் ஸர்வகாரணனான உன்னிடத்திலேயே தங்கள் மனம் வாக்கு செயல் ஆகிய மூன்று கரணங்களையும் நிலைநிறுத்தி உன்னையே த்யானிப்பதும் துதிப்பதும் பணிவதும் செய்து வந்தார்கள். ஆகாயத்தில் வைத்த அடிவைப்புக்கள் வீணாவதுமாத்ரமேயல்லாமல் பிடிப்பில்லாமையால் கீழ்விழுவதற்கும் காரணமாகுமேயன்றிப் பூமியில் வைத்த அடிவைப்புக்கள் எப்படி வீணாகும்? வீணாகவே மாட்டா. இங்ஙனமே மனோவாக்காயங்களென்கிற மூன்று கரணங்களும் உன்னிடத்தில் உபயோகப்படுமாயின் அமோகங்களாகி ஸம்ஸாரதாபங்களை அழிக்கும். அனாவே வேறு விஷயத்தில் உபயோகப்படுமாயின் ஸம்ஸாரதாபங்களைப் போக்கவல்லவையாக மாட்டாமை மாத்ரமேயல்லாமல் மேன்மேலும் அந்த ஸம்ஸாரதாபங்களையே விளைப்பவையாம். பரமபுருஷா! நீயே வேதங்களின் பொருள். அவற்றின் உட்கருத்தும் நீயே. அந்த வஸ்துக்களைப் பொருளாகவுடைய சப்தங்கள் பரமபுருஷனை எங்ஙனம் அறிவிக்குமென்று சங்கிக்கவேண்டாம். மெத்தை படுக்கை முதலிய இடங்களில் வைத்த அடிவைப்புக்கள் ஏன் பூமியில் வைத்தவையாக மாட்டா? அந்த மெத்தை முதலியவற்றிற்கும் பூமி ஆதாரமாகையால் பூமியில் வைத்தவையாகக் கூடுமல்லவா? அங்ஙனமே அந்த வஸ்துக்களைப் பொருளாகவுடைய வேதசப்தங்கள் அவற்றிற்குக் காரணனும் அந்தராத்மாவுமாகி அவையே யென்னும்படி அமைந்திருக்கிற பரமபுருஷனைக் கூறுமென்பதில் ஐயமில்லை.

ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கு சிர்வா ஹகனே! ஆகையால் விவேகமுடைய பெரியோர்கள் ஸகல ஜனங்களின் பாபங்களையும் போக்கவல்ல உன் கதையாகிற அம்ருத ஸமுத்ரத்தை அவகாஷித்தமாத்ரத்தில் ஆத்யாத்மிகம் முதலிய தாபங்களை யெல்லாம் துறந்தார்கள். பரமனே! உன்னை உள்ளபடி அறிந்து அவ்வறிவின் மஹிமையால் ராக த்வேஷாதிகளான மனோ தோஷங்களை உதறி ஜனன மரணம் முதலிய கால குணங்களையும் கடந்து ஸமாநியினால் நித்யஜ்ஞான நந்தஸ்வரூபனை உன்ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற மஹானுபாவர்கள் ஸம்ஸாரதாபங்களைத் துறப்பார்களென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? உன்னைப் பணிந்து உஜ்ஜீவிப்பதற்குரிய ஜன்மம் பெற்றவர்களும் உன்னைப் பணியாமல் துறந்து கேவலம் ப்ராணைந்தீர்யங்களின் த்ருப்தியில் ஊக்கமுற்றுச் சப்தாதி விஷயங்களைத் தேடிக்கொண்டு திரிவார்களாயின், அவர்கள் தோல்பெய்கள்போல் வெறுமனே மூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருப்பார்களேயன்றி வேறில்லை. 'நீங்கள் சொல்லுவது வாஸ்தவமே. நான் காரணவஸ்துவாகிலின்றோ முழுக்ஷூன்களால் உபாஸிக்கக்கூடியவனாயிருக்க எனக்குப் பொருந்தும். எனக்கு ஜகத்காரணத்வமே பொருந்தாது. இனி ஜகத்காரணவஸ்துவின் தன்மையாகிய முழுக்ஷூன்களால் உபாஸ்யத்வம் எனக்கு எங்ஙனம் பொருந்தும்? அசேதனமான ப்ரதானமே மஹத்து அஹங்காரம் முதலிய நாம ரூபங்களைப் பெற்றுப் பலவாறு பரிணயிக்குந் தன்மையுடையதாகையால் அதுவே காரணவஸ்துவாம். சேதனர்களுக்குப் போக்யமாயிருப்பதும் ஸத்வரஜஸ்தமோ குணமயமும் ஆகாசம் முதலிய நாமரூப விகாரங்களுக்கிடமுமாகிய ஜகத்தாகிற கார்யவஸ்து

வுக்கு அத்தன்மையதான வஸ்துவே காரணமாகக் கூடு
 மாகையால் ஸத்வாதி குணங்களின் ஸாம்யாவஸ்தை
 யை அடைந்த ப்ரதானமே காரணமன்றி நான் காரண
 னல்லேன். ஆனது பற்றியே கார்யகாரணங்களிரண்
 டும் ஒன்றேயன்றி வேறுபட்டவை யன்றென்பதற்கு
 மண்ணுருண்டையினின்றுண்டான குடம் முதலியவற்
 றை தருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுவதும் பொருத்துகின்
 றது' என்கிறாயோ? அப்படி அன்று). மஹத்து அஹங்
 காரம் முதலிய தத்வங்கள் உன்னால் அனுப்ரவேசம்
 செய்யப்பெற்று உன்னுடைய அனுக்ரஹத்தினால் ஸத்
 தைபெற்று அண்டத்தைப் படைத்தனவன்றி அசேத
 னங்களான அவற்றிற்கு ஸ்வாதந்த்ரமாகப் படைக்குந்
 திறமை எப்படி அமையும்? 'ப்ரதானம் அசேதனமா
 கையால் அது காரணமாகக் கூடாதாயினும் ஜீவாத்
 மாக்களில் ஒருவன் காரணமாயிருக்கக் கூடுமல்லவா?'
 ஸங்கல்பித்து ஸங்கல்பித்தபடியே ஸ்ருஷ்டிப்பது அவ
 னுக்குக் கூடுமல்லவா?' என்றால், அதுவும் கூடாது.
 ஏனென்றால், ஆரந்தவல்லியில் அன்னமய ப்ராணமய
 மனோமய விஜ்ஞானமய ஆரந்தமயங்களில் கடைசியில்
 சொல்லப்பட்ட ஆரந்தமயவஸது புருஷாகாரமாக நிரூ
 பிக்கப்பட்டது. சிரஸ்ஸு முதலிய புருஷாகாரங்களை
 யுடைய அவ்வாநந்தமயன் நீயேயன்றி ஜீவாத்மாவாக
 மாட்டான். ஏனென்றால், அவ்வாநந்தமயன் சேதனா
 சேதனரூபமான இந்த ப்ரபஞ்சத்தை யெல்லாம் தானே
 படைத்து அதற்குள் புகுந்து அதெல்லாம் தானேயென்
 னும்படி அமைந்து அவற்றின் நாமங்களுக்குத் தானே
 பொருளாயிருக்கிறானென்று சொல்லப்பட்டது. அத்
 தன்மை பத்தசேதனர்களுக்காவது முக்த சேதனர்
 களுக்காவது ஸம்பவிக்காது. மற்றும், சேதனா சேதன

ஸ்ரூபமான இந்த ப்ரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் அவ்வா
 நந்தமயனை விலக்ஷணனாக ஸ்ருதி கூறுகின்றது. மற்
 றும், இந்த அன்னமயம் முதலியவை நான்கும் ஸம்ஹ
 ரிக்கப்பட்டபின்பும் அவ்வாநந்தமயம் ஒன்று மாத்ரம்
 விகாரங்களின் றி மிகுந்திருக்கிறதென்று ஸ்ருதி நிரூ
 பிக்கின்றது. ஆகையால் அவ்வாநந்தமயவஸ்து நீயே
 யன்றி மற்றெதுவு மன்று. ஆனதுபற்றி ஜீவன் காரண
 னாகக்கூடுமே யென்று சங்கிக்கலாகாது. ஸஞ்ஜம புத்தி
 யுடையவர்களும் அருணவம்சத்தில் பிறந்தவர்களுமா
 கிய சிலர் வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்பட்ட பல உபாஸன
 மார்க்கங்களுக்குள் ஹ்ருதயத்தில் இருப்பவனும் தஹா
 மென்று கூறப்படுகின்றவனுமாகிய உன்னை உபாஸிக்கி
 ரார்கள். வேறு சிலர் வயிற்றில் உள்ள ஜாடராக்னியைச்
 சரீரமாகவுடைய உன்னை உபாஸிக்கிறார்கள். அனந்
 தனை! வேறு சிலர் அந்த ஹ்ருதயம் முதல் உன்னுடைய
 உபாஸன ஸ்தானமாகிய புருவங்களின் மத்ய ப்ரதேசம்
 வரையில் மேல் நோக்கி வ்யாபித்திருப்பதும், எந்த வழி
 யாகக் கிளம்பின ஜீவாத்மாக்கள் மீளவும் இந்த ப்ர
 க்ருதி மண்டலத்தில் ம்ருத்யுவின் முகம்போன்ற ஸம்
 ஸாரத்தில் வந்து விழுமாட்டார்களோ, அத்தகை
 யதுமாகிய ஸஞ்ஜம்நாடி மார்க்கத்தில் இருக்கின்ற
 உன்னை உபாஸிக்கிறார்கள். நீ ஸகலஜகத்திற்கும்
 உபாதான காரணமாயிருந்து நிர்மித்த விசித்ரமான
 தேவ மனுஷ்யாதி தேஹங்களிலும் அத்தகையதேஹங்
 களையுடைய ஆத்மாக்களிடத்திலும் உள்புகுந்து,
 என்றும் ஒருவாறாயிருப்பவனாயினும். அக்னி, புவகட்டை
 முதலியவற்றில் பற்றிப் பலவாறு தோற்றுவதுபோல்,
 ஜ்ஞானத்தின் சிறுமை பெருமையாகிற தாரதம்யத்
 துடன் படைக்கப்பட்ட அத்தேஹங்களை அனுஸரித்

துப் பலவாறு தோற்றுக்கின்றன. ஆயினும் பரிசுத்த
 மான மதியுடையவர்கள் உன்குணங்களைச் சொல்லி
 உன்னைத் துதித்துக்கொண்டு இந்தத் தேவமனுஷ்
 யாதி தேஹங்கள் ஸம்ஹரிக்கப்படாதிருக்கும்பொழு
 தும் ஸம்ஹரிக்கப்படாமல் ஒருவாறாகி இடைவிடாத
 அளவற்ற ஆநந்தமயமான உன்ஸ்வரூபத்தை உபா
 ஸித்து உன்னை அடைகின்றார்கள். உன்னால் படைக்கப்
 பட்டவைகளும் உன்னுடைய வாஸஸ்தானங்களுமாகிய
 தேவ ம்னுஷ்யாதி தேஹங்களில் ஸமஸ்த ஆச்சர்ய
 சக்திகளும் அமைந்த நீ உள்ளென்றும் வெளியென்றும்
 கிபந்தனையின்றி எங்கும் வ்யாபித்திருக்க வல்லதும்
 ஸங்கோசகாரணங்களற்றதும் புருஷாகாரமுமான
 உருவத்தை உன் ஸங்கல்பத்தினால் ஏற்றுக் கொண்டி
 ருக்கின்றனையென்று வேதாந்தங்கள் கூறுகின்றன. இப்
 புரிபிலுள்ள சில விவேகிகள் இத்தகைய புருஷாகார
 மான உன்னுருவத்தையும் உன்னுடைய ஆராதனத்
 திற்காகவே ஏற்பட்ட தங்கள் மனுஷ்ய ஜன்மத்தையும்
 ஆராய்ந்து நிச்சயித்து ப்ராணயாமத்தினால் ப்ராணன்
 களையும் இந்த்ரியங்களையும் வென்று மிகுந்தமப்பிக்கை
 யுடன் வேதங்களால் நிரூபிக்கப்படுவதும் ஜ்ஞானத்தை
 விடைப்பதும் ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுத்து மோ
 க்ஷங் கொடுப்பதுமாகிய உன் பாதாரவிந்தத்தை உபா
 ஸிக்கிறார்கள். ஜகதிசனே ! சில விவேகிகள் வருந்தி
 அறியக்கூடிய உனது உண்மையை அறவிக்கும்பொ
 ருட்டு ராமக்ருஷ்ணாதி உருவங்களை ஏற்றுக்கொண்ட
 உன்னுடைய சரித்ரமாகிற பெரிய அம்ருதஸாகரத்தில்
 மூழ்கி ஆத்யாத்மிகம் முதலிய ஸம்ஸாரதாபங்களெல்
 லாம் தீர்ந்து உன்பாதாரவிந்தங்களையே சரணமாகப்
 பற்றின பெரியோர்களின் கூட்டங்களோடு ஸஹவா

ஸஞ் செய்து அந்த ஸஹவாஸத்தின் மஹிமையால் க்ருஹம் முதலியவற்றில் மனப்பற்றைத் துறந்து மோக்ஷத்தையும் விரும்பாதிருக்கிறார்கள். கூடுபோன்ற இம்மனுஷ்யசரீரம் உன்னுடைய ஆராதனத்திற்கு உபயோகப்படுமாயின், அப்பொழுது ஆத்மாவையும் நண்பனையும் ப்ரியனான உன்னையும் நிகர்த்ததாகும். சிலர் இத்தகைய மனுஷ்ய சரீரத்தைப் பெற்றும் சப்தாதி விஷயங்களில் விருப்பமுற்று, நிலைநின்ற அளவற்ற ஆகந்த முடையவனும் ப்ரீதிக்கிடமாயிருப்பவனும் ஹிதத்தையே செய்வனும் ஏதேனுமொரு ஆனுகூல்யத்தைக்கண்டாயினும் சேதனர்களை அங்கீகரிக்க எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பவனும் அந்தராத்மாவுமாகிய உன்னைப் பணியாமல் அழிந்து போகிறார்கள். அவர்கள் * ஆத்மகாதிகளே. இதென்ன வருத்தம்? இப்படியும் அழிந்துபோவதுண்டோ? அவர்கள் ஜன்மங்கள்தோறும் அனுபவித்து மிகுந்த கர்மத்தினால் மேன்மேலும் தேஹங்களைப் பெற்றுப் பல பயங்களுக்கிடமான ஸம்ஸாரத்தில் சுழன்று கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள் நிந்திக்கத்தகுந்த சரீரமுடையவர்கள்; சோடிக்கத்தகுந்தவர்களே. (உன்னிடத்தில் ப்ரீதி செய்யமாட்டாமை இருக்கட்டும். உன்னிடத்தில் த்வேஷாதிகளையும் செய்யமாட்டார்கள். விலக்ஷணவிஷயமன உன்னிடத்தில் த்வேஷம் செய்யினும் அவை உன்னை அடைவிக்கும்.) ப்ராணன்களையும் மனத்தையும் மற்ற இரத்திரியங்களையும் அடக்கிக்கொண்டு எவ்விதத்திலும் தடைபடாதபடி உன்னை உபாஸிக்கிற முனிவர்கள் எத்தகையதான உன்ஸ்வரூபத்தை உபாஸிக்கிறார்களோ அந்த ஸ்வரூபத்தையே சத்ருக்களும் த்வே

* ஆத்மஸ்வரூபத்தை அழிப்பவர்களே.

ஷத்துடன் ஸ்மரித்துப் பெற்றார்கள். அங்ஙனமே கோபஸ்தீரிகளும் ஆதிசேஷனுடைய உடல்போல் திரண்டுருண்டு நீண்ட உன்பாஹுதண்டங்களில் மிகவும் மனப்பற்றுடையவர்களாகி அத்தகைய உன்ஸ்வருபத்தை அடைந்தார்கள். உன்பாதாரவிந்தங்களையே நிரூபித்துக்கொண்டு அவைகளையே அம்ருதம்போல் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற வேதாபிமானி தேவதைகளாகிய நாங்களும் உனக்குத் துல்யர்களே. (அந்த முனிவர்களைப்போல் தாத்பர்யவ்ருத்தியினாலும் முக்யவ்ருத்தியினாலும் எங்களுக்கு விஷயமான உன்னையே அடைகின்றோம்). நீ எல்லாரிடத்திலும் ஸமமாயிருக்குத்தன்மையன். மேடுபள்ளங்களைப் பார்த்துப் பக்ஷபாதஞ் செய்பவனல்லே. ‡வைஷ்ணவரைர்க்ருண்யங்களைப் பரிஹரிக்கும்பொருட்டு எதேனு மொன்றை வ்யாஜமாகக் கொண்டு எல்லாரையும் அனுக்ரஹிக்க விரும்புகிற உனக்கு எல்லாரும் துல்யர்களே. இவ்வுலகத்தில் தேவாதிகளுக்குப் பிற்பட்ட ஜன்மமரணங்கடையுடையவன் எவன் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஸூக்ஷ்மசேதனசேதனங்களைச் சரீரமாகவுடைய உன்னை வேதசாஸ்தரத்தினால் அறிவதொழிய மற்றப்படி அறியவல்லனாவான்? உன்னிடத்தினின்றே ப்ரஹ்மதேவன் உண்டானான். அந்த ப்ரஹ்மதேவனுக்குப் பின்பு நின்றுத்திதர்மகிஷ்ட்டர்களான ஸனகாதிகளும் ப்ரவ்ருத்திதர்மகிஷ்ட்டர்களான மரீசி முதலியவர்களுமாகிய இருவகைப்பட்ட தேவர்களும் உண்டானார்கள். மனுஷ்யர்கள் அவர்களுக்குப் பின்பட்டவர்களென்பதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? நீ சாஸ்தரத்தை உன்ஹருதயத்தில் அடக்கிச் சயனித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது (ஸ்ருஷ்டிக்குப் பூர்வகாலத்தில்) கார்யாவஸ்தமான சேதன

‡ வைஷ்ணவம்-பக்ஷபாதஞ் செய்கை-ரைர்க்ருண்யம்-மன இரக்கமில்லாமை.

வஸ்துவும் அசேதனவஸ்துவும் இரண்டும் கலந்த கார்ய வஸ்துவும் காலத்தின் பிரிவுகளும் ஆகிய எவையுமே இல்லை. ஆயிரம் சொல்லி என்ன? அப்பொழுது எதுவுமே இல்லை. முதலே இல்லாமல் அழிந்துபோகிறதென்றும் சிலர் நினைக்கிறார்கள். ஆத்மாக்களுக்குச் சிறுமை பெருமை மனுவஷ்யன் ம்ருகம் முதலிய பேதங்கள் உண்டென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். தேவதைகளும் மனுவஷ்யர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் செய்துகொள்கிற உபகாசத்தினால் உண்டாவதும் வாணிஜ்யத்தினால் (வர்த்தகத்தொழிலால்) விளையும் பலன்போன்றதுமாகிய ஸ்வர்க்காதி பலனை நித்யமென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். அவர்கள் தாங்கள் நினைக்கைமாத்ரமன்றியே ஆபாஸயுக்திகளைக் கொண்டு பிறர்க்கும் இதுவே உண்மையென்று உபதேசிக்கிறார்கள். மற்றும் சிலர் ஜீவன்மாத்ரமே உள்ளவன் அவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஈஸ்வரனென்பவன் கிடையாது. அந்த ஜீவனும் ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களென்கிற முக்குணங்கள் நிறைந்தவனென்கிறார்கள். இங்ஙனம் ஏற்படுகிற மதபேதமெல்லாம் உன்னுடைய உண்மையை அறியாமையைப்பற்றி வந்ததேயன்றி வேறன்று. உள்ளதும் இல்லதுமாகிய சேதனசேதனங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனும் ஜ்ஞானநந்தஸ்வரூபனுமாகிய உன்னை உள்ளபடி அறிவார்களாயின், அந்த அஜ்ஞானமும் அதன்மூலமாய் விளைகிற மதபேதமும் உண்டாகாது. மனுவஷ்யர்வரையிலுமுள்ள ப்ராணிகளின் ஸத்வரஜஸ்தமோமயமான மனம் கார்யஞ்செய்வதுபோல் தோற்றிக்கொண்டிருப்பினும் உன்னிடத்தில் கார்யக்ரமாகாமல் அஸத்ப்ராயமாயிருக்கிறது. (சேதனசேதனரூபமான ஜகத்தைச் சரீரமாகவுடைய உன்னை

அறியவல்ல தாகிறதில்லை). உன்னுடைய உபாஸன
மாகிற யோகத்தினால் பரிசுத்தமான மனமுடைய
பெரியோர்களோடு வென்றால் ஜகத்தையெல்லாம் பர
மாத்மாவாகவே அறிகின்றார்கள். (ஸர்க்கும சேதன
சேதனங்களைச் சரீரமாகக் கொண்டு காரணமான பர
ப்ராஹ்மமே ஸ்தூல சேதனானேதனரூபமான ஜகத்தா
கிற கர்மமாய் விரிந்ததாகையால் இந்த ஜகத்தெல்
லாம் அந்த ப்ராஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட
தன்மென்றும் ப்ராஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக உபாஸ்ய
கோடியில் சேர்த்ததாகையால் உபாதேயமென்றுமே
அங்கீகரிக்கிறார்கள்.) ஸ்வர்ணத்தின் பரிஸ்ரமமான
வளை முடி முதலியவற்றை இவையெல்லாம் ஸ்வர்ணமே
யென்று கிளைத்து எழுந்துக்கொள்ளார்களென்றித் துறக்
கமாட்டார்கள்ல்லவா? அங்ஙனமே பாமபுருஷன் தன்
னால் படைக்கப்பட்ட இந்த ஜகத்திற்குச் சரீராத்மா
வாய் அமைந்திருக்கிறாக்கையால் இந்த ஜகத்தெல்லாம்
உபாஸ்யனான பரமாத்மாவென்றே சிந்திக்கிறார்கள்.
எவர்கள் உன்னை ஸர்வரூபமாகத் தரும் அந்த
ராத்மாவாக உபாஸிக்கிறார்களோ, அவர்கள்தான்
ம்ருத்யுவைப் பொருள்செய்யாமல் அதன் தலையைக்
காலால் மிதிக்கின்றார்கள். (ம்ருத்யுவென்று கூறப்
படுகிற ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபடுகிறார்கள்). நீ ஸர்
வராத்மாவாக வென்பதை அறியாத மூடர்களைச் சாஸ்
த்ரமாகிற நல்ல உபாதேரத்தினால் நிரூத்திக் கொழுத்
துத்திரியும் பசுக்களை மூக்காங்கறியு முதலியவற்
றால் அடக்கிச் சிதைப்பதுபோல, நல்வழியில் நடத்து
கின்றனை. (சாஸ்த்ரங்களை ஆராய்ந்து நீ இத்தகைய
னென்று அறிவார்களாயின் அவர்களும் க்ரமமாக
உன்னை உபாஸித்து ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபடுகிறார்

கள். உன்னிடத்தில் மிகுந்த நட்புடைய பெரியோர்கள் சாஸ்தரங்களை ஆராய்ந்தறியுத்திறமையற்ற மூடர்களும் உன்னிடத்தில் வைமுக்ய மில்லாதிருப்பார்களாயின் அவர்களைப் புனிதஞ் செய்கிறார்கள். (சாஸ்தரத்தினால் உன்னை அறிந்து உபாஸிக்க வல்லரல்லாத மூடர்களும் உன்னடியார்களைப் பணிந்து வருவார்களாயின் இந்த ஸம்ஸாரத்தினின்று அனுபாஸமாக விடுபடுவார்கள்). நீ ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றையெல்லாம் ஸங்கல்பமாத்ரத்தினால் நடத்துந்தன்மையனாகையால் உன்னைப்போல் சீக்ரமாகக் கார்யஞ்செய்வன் ஒருவனும் இல்லை. நீ சக்ஷுஸ்ஸு முதலிய கரணங்களை எதிர்பாராமலே எல்லாவற்றையும் ஸ்வயமாகவே ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் திறமையுடையவன் ; ஸ்வதந்தரன்; (கர்மவார்யனாகாமல் கர்மவார்யரான ஜீவாத்மாவைத் தூண்டுந்தன்மையன்); நிமித்த காரணம் உபாதான காரணம் ஸம்ப்ரதானம் அபாதானம் அதிகாரணம் முதலிய ஸமஸ்தகாரணங்களுக்கும் அவற்றின் சக்திகளுக்கும் நிர்வாஹகன். ப்ரக்ருதிக்குப் ப்ரதந்த்ரர்களான வாயு ஸைவ்யன் அக்னி இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளும் ப்ரஜாபதிகளும் எவ்நெவர் எந்தெந்த வ்யாபாரங்களில் அடிகொத்திருக்கிறார்களோ அவ்வவர் அந்தந்த வ்யாபாரங்களை உன்னிடத்தினின்று பயந்து தவறாமல் நடத்திக்கொண்டு, ப்ரதாதிவர்ஷங்களைப் பாதுகாக்குஞ் திஷ்டாசர்கள் ஸார்வபொமனான போரரசனுக்குக் கப்பல் உகாழ்ப்பதுபோல உனக்குப் பூஜை செய்கின்றார்கள். மற்றும், அவர்கள் உன்னால் கொடுக்கப்பட்ட போகங்களை அனுபவிக்கின்றார்கள்; ஸ்தாவரஜங்கமரூபமான ஸமஸ்த ப்ராணிகளும் ப்ரக்ருதியின் கார்யமும் துக்கத்திற்கு நிமித்தமுமாகிய சரீரங்களை உடைய

வர்களுடையிருக்கின்றார்கள். (அவர்களுக்கு அந்தப் பரக்ருதிஸம்பந்தத்தை ஒருகாலும் விடமுடிகிறதில்லை). இப்படியிருக்கும் பராணிகளில் எவரேனும் ஒருகால் அந்தப் பரக்ருதிஸம்பந்தத்தினின்று விடுபடுவார்களாயின், அது உன் கடாஷத்தினுலன்றி வேறு காரணத்தினுலன்று. ஹேபகுணங்கள் சிறிதும் தீண்டப்பெறாமல் அவற்றினின்று நன்றாக விடுபட்டவனே! மன இரக்கமுடையவர்களில் உன்னைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவன் எவனும் கிடையாது. இங்ஙனம் பரமகாருணிகனாகிய உனக்கு 'ஒருவன் கருணைக்கு விஷயமானவன். மற்றொருவன் கருணைக்கு விஷயமாகாதவன்' என்பது கிடையாது. ஸமஸ்த ஆத்மாக்களும் உனக்குச் சரீரமாகையால் உனக்கு ரக்ஷிக்கத்தகாதவன் எவனுமே கிடையான். ஆகையால் நீ ஸர்வரக்ஷகன். உனக்கு வைஷம்யம் முதலிய ஹேபகுணங்கள் உண்டென்று சங்கிக்க இடமே இல்லை. ஆனால் பரக்ருதிஸம்பந்தம் எல்லோர்க்கும் துல்பமாயிருக்க, அவர்களில் சிலரை அநினின்று விடுவித்துச் சிலரை விடுவியாதொழியாது வைஷம்யம் ஆகாதோரென்றால், ஏதேனுமொரு வ்யாஜமாந்ரத்தை அவஸம்பித்துச் சிலரை விடுவிக் கெடியாகையால் அது வைஷம்யம் ஆகாது. ஆகாயம் எங்கும் சிறைத்திருப்பினும் அவ்வவற்றின் சிறுமை பெருமை முதலிய விகாரங்கள் தீண்டப் பெறாதிருப்பது போல நீ ஹேயகுணங்கள் எவற்றை தீண்டப்பெறுதவன். நீ எங்கும் வ்யாபித்திருப்பினும் அவற்றின் தோஷங்கள் தீண்டப்பெறுமையால் அவற்றில் இல்லாதுபோலவே இருக்கின்றன. உனக்கு விளையாட வேண்டுமென்னும் விருப்பம் எப்பொழுது உண்டாகின்றதோ, அப்பொழுது பரக்ருதிபுருஷர்களைக் காட்

டி.லும் விலகாணனான் உன் ஸங்கல்பத்தினால் ப்ரக்ருதி
 யிடத்தினின்றுண்டானவைகளும் தேஹ நிமித்தங்களு
 மான புத்தி இந்த்ரியாதிகளுடன் ஜங்கமஸ்தாவா ரூப
 மான ஸமஸ்த ப்ராணிகளும் கூடுகின்றன. நீயோ
 வென்றால் அந்த ப்ரக்ருதியினின்று என்னும் கன்றாக
 விடுபட்டவன். ஜீவாத்மாக்களோ வென்றால் ப்ரக்ருதி
 ஸம்பந்தத்தினால் ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வசக்தித்வம் ஸத்ய
 ஸங்கல்பத்வம் முதலிய குணங்கள் இன்றி ஹேய குண
 ங்கள் பலவும் அமைத்திருக்கையால் குடம் முதலியவற்
 றைப் படைக்கவேண்டுமென்றாலும் ஸங்கல்பமாத்ரத்
 தினால் படைக்கவல்லதாகிற்றில்லை. நீ எல்லோர்க்கும்
 மேற்பட்டவனாகையால் உன்னை மேற்பார்வையிடுகிறான்
 ஒருவனும் இல்லை. நீயே பரமகாரணன். ஆகையால்
 உனக்குக் கார்யமாகாத வஸ்துவாவது சரீரமாகாத
 வஸ்துவாவது எதுவுமே இல்லை. நீ ஸர்வாத்மாநாத்
 வாய் ஸர்வத்தையும் சரீரமாகக் கொண்டிருப்பினும்,
 எங்கும் நிறைந்த ஆகாயம் அன்னவற்றின் கிரகங்கள்
 திண்டப் பெருதிருப்பதுபோல, அன்னவற்றின் ஹேய
 குணங்கள் எவையும் திண்டப்பெருதிருக்கின்றன.
 என்னும் அழியாமல் நிலைநின்றிருப்பவனே! ஜீவாத்மாக்க
 ள் கணக்கற்றவர்கள்; என்னும் அழியாதவர்கள்; (மற்
 றும், அனுஸ்வரூபர்கள். அவர்களைச் சிலர் விபுஸ்வ
 ரூபர்களென்றும் ஆனநுபற்றியே எங்கும் நிறைந்தவர்க
 ளென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியாயின் ஆத்மாக்க
 ள் அனைவரும் அத்தன்மையில் துல்யர்களாகையால்
 பரமாத்மாவல்லாவது தங்களுக்குள் ஒரு ஜீவாத்மாவா
 லாவது நியமிக்கப்படுகை கூடாது. மற்றும், வேதங்
 களில் ஆத்மாக்கள் சரீரங்களினின்று கிளம்புவதும்
 போவதும் வருவது மாயிருக்கிறார்களென்று சொல்லு

கிற சிவமங்கள் சோர. ஆகையால் ஜீவாத்மாக்கள் அனுஸ்வரூபர்களே). இந்த ஜகத்தெல்லாம் பரமாத்மாவால் வ்யாபிக்கப்பட்டுத் தன்மபமாகவே இருக்கின்றது. அப்பரமாத்மா இந்த ஜகத்தை எப்பொழுதும் விடாமல் உன்னை இருந்து சிவமித்துக்கொண்டிருக்கிறான். இங்ஙனம் ஏற்பட்டிருக்கிற இங்வுண்மையை அறியாதவர்கள் செல்லுந் மதமெல்லாம் துஷ்டமாகையாலே ப்ராமாணிகர்கள் விரும்பமாட்டார்கள். இங்வுண்மையினை அறிந்த ப்ராமாணிகர்கள் விரும்பாத மதமெல்லாம் ப்ராமாணியிருத்தமாய்கையாலே ஆதரிக்கத்தக்கதன்று. ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் சித்யர்களாகையாலே அவர்களுக்கும் பிறவியென்பது கூடாது. ஆயினும், முன்பே இருக்கின்ற ஜனத்துவிகள் காற்றினால் தூண்டப்பட்டு ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து நீர்க்குமிழி உண்டாவதுபோல, கர்மமடியாக ஏற்பட்ட ப்ரக்ருதிபுருஷர்களின் ஸம்பந்தத்தினால் பூற்பல நாமகுப்பங்களோடுகூடின பலவகை ப்ராணிகள் ஆதாரமாகிய உன்னிடத்தில் உண்டாகின்றன. மீளவும் ப்ராணாதசையில் நாமரூபங்களை விட்டு நதிகள் ஸமுத்தத்தில் மறைவது போலவும், மாசுஷிகமென்னும் தேலில்மற்ற மகசந்தங்கனெல்லாம் மறைவதுபோலவும், பரமாத்மாவான உன்னிடத்தில் மறைகின்றன. தெனிர்த மதியுடைய பெரியோர்கள் இங்வுலகத்திலுள்ள மனுஷ்யர்களுக்கு உன் மாயையாலேற்பட்ட தேஹாத்மாபிமானம் ஸ்வாதந்த்ராத்மாபிமானம் முதலிய ப்ரமமேமேன்மேலும் ஸம்ஸாரம் துடர்ந்துவருவதற்குக் காரணமென்று சிச்சயித்து உன்னிடத்தில் மிகவும் பக்தியை வளர்த்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். உன்னைப் பணிகிறவர்களுக்கு ஸம்ஸருதிபயம் எப்படி உன்

டாகும்? சீதம் உஷ்ணம் வர்ஷம் என்கிற மூன்று காலங்
களாகிற மூன்று நேமிகளையுடையதும் உன்னுடைய
*ப்ருபங்குபுமமாகிய ஸம்வத்ஸராத்மகமான காலசக்
ரம் உன்பாதாரவிந்தங்களையே உபாயோபேயமாகப் பற்
றதவர்களுக்கு ஸம்ஸ்ருதிபயத்தை விளைக்குமே யன்றி
அதையே உபாயோபேயமாகப் பற்றினவர்களுக்கு அந்
தப் பயத்தை விளைவிக்காது. அதிசஞ்சலமாரிருப்
பதும் இந்த்ரியங்களையும் ப்ராணன்களையும் ஐயித்த
மஹாதீரர்களாலும் அடக்கமுடியாததுமாகிய மன
மாகிற குதிரையை அடக்குவதற்கு ஆசார்யனுடைய
பாதாரவிந்தங்களையொழிய வேறு உபாயங்களில் இழி
ந்து வருந்தி யத்னிக்கிறவர்கள் † கர்ணதாரனில்லாத
ஓடத்திலேறின வர்த்தகர்கள்போலப் பற்பல வ்யஸனங்
களால் வ்யாகுலப்பட்டு இந்த ஸம்ஸார ஸாகரத்
தில் அழுந்துவார்களன்றிக் கரையேறமாட்டார்கள்.
மனுஷ்யர்களுக்குள் எவனேனும் உன்னைப் பணிவா
னாயின், அவனுக்கு ஸுகலவித ஸுகல்வருபனும் அந்
தந்த ஸுகங்களைக் கொடுப்பவனும் ப்ரியதமனுமாகிய
நீ இருக்கையில் பந்து பிள்ளை தேஹம் மனைவி
பணம் வீடு பூமி ப்ராணன் வாஹனம் இவைகளால்
என்ன ஸுகம் ஆகவேண்டும்? ஒரு ஸுகமும் இல்லை.
இங்ஙனம் நிரதிசய புருஷார்த்த ரூபமான உன்ஸ்வரு
பத்தை அறியாமல் ஸுகத்திற்காக ஆணும் பெண்
னுமாய்க் கலந்திருக்கின்ற மனிதர்களுக்கு ஆத்ம
ஸ்வரூபம் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் மறைக்கப்பட்டுத்
தனக்கு அஸாதாரமான ஜ்ஞான ஐஸ்வர்யாதி குணங்

* ப்ருபங்கம்—புருவ நெரிப்பு, புருவநெரிப்புமாத்ரத்தினால் நடப்
பதுபற்றி அங்கனம் புருவநெரிப்பென்றே சாலத்தை வழங்குகிறார்கள்.

† கர்ணதாரன் - ஓடம் நடத்துகிறவன்.

களும் தடைபட்டு அஸத்ப்ராயமாயிருக்கையில் அர்த்த
காமங்களில் எதுதான் ஸுகத்தை விளைக்கும்? எது
வும் ஸுகத்தை விளைக்காது. நித்யஸுகஸ்வரூப
னும் அந்தராத்மாவுமாகிய உன்னிடத்தில் ஒருகாலா
யினும் மனம் செலுத்துவார்களாயின், அவர்கள் ஆத்
மாக்களின் ஜ்ஞானவைராக்யாதிரூபமான ஸாரத்தைப்
பறிப்பதாகிய இல்லறவாழ்க்கையை மீளவும் ஏற்றுக்
கொள்ளமாட்டார்கள். ஆத்மபரமாத்மாக்களின் உண்
மையை அறிந்தவர்களும் தேஹாத்மாபிமானம் ஸ்வ
தர்த்தாத்மாபிமானம் முதலிய மதமற்றவர்களும் எப்
பொழுதும் உன் பாதாரசிந்தங்களை மனத்தில்
தரித்துக்கொண்டிருப்பவர்களும் பாபங்களையெல்லாம்
போக்கவல்ல ஸ்ரீபாதஜீர்த்தமுடையவர்களுமாகிய அம்
மஹானுபாவர்கள் பூமியிலுள்ள பற்பல வகைப்பட்ட
புண்யஜீர்த்தங்களையும் புண்யக்ஷேத்ரங்களையும் புனிதஞ்
செய்யும்பொருட்டு ஆங்காங்குத் திரிந்துகொண்டிருப்
பார்கள். * 'பரமார்த்தமாகவே உள்ளதாயிே பரப்ர
ஹ்மத்தினின்று உண்டான இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும்
பரமார்த்தமாக உள்ளதே' யென்பது யுக்தமன்று.
ஏனென்றால், அது யுக்திக்குப் பொருந்தாது. எந்த
வஸ்து எதினிடத்தினின்று உண்டாயிடுமோ, அந்த
வஸ்து அதைப்போலவே இருக்கும். மண் அருண்டை
யினின்றுண்டான குடம் மண்ணாகவே இருக்கின்றது.
ஸ்வரணத்தினின்றுண்டான முடி முதலிய ஆபரணம்
ஸ்வரணமாகவே இருக்கிறது. ஆகையால் கார்யகர
ணங்களிரண்டும் துல்யமாயிருக்கவேண்டும். ஆயினும்
சேதனான புருஷனிடத்தினின்று மயிர் பல் நகம் முத

*ஜகதெல்லாம் டொய்யென்று சொல்லுகிறவர்களின் மதத்வ தக்
கண்டிக்கிறதற்காக அதை அனுவாதஞ் செய்கிறார்கள்.

லிய அரோதனங்களும், அசேதனமான கோமயத்தி
 னின்று தேர் முதலிய சேதனங்களும் உண்டாகக்
 காண்கையால் காரிய காரணங்கள் துல்யமாயிருக்க
 வேண்டுமென்கிற கியதிரில்லை. ஸத்யமான ஸ்வப்னத்தி
 னின்று அஸத்யமான யானை குதிரை முதலியவை
 உண்டாகக் காண்கையாலும் ஸத்யமான முத்துச்சிப்பி
 யினின்று அஸத்யமான வெள்ளி உண்டாகக் காண்கை
 யாலும் முன்னமே லீந்தமாயிருக்கும் வஸ்து உண்
 டாக வேண்டியது வினாகையாலும் காரணத்தைப்
 போல் காரியமும் ஸத்யமாயிருக்க வேண்டியதில்லை.
 ஆகையால் காரணம் அஸத்யமே. ஸத்யமான பரப்ரஹ்
 மத்தினின்றுண்டான ப்ரபஞ்சம் அஸத்யமே என்று
 சிலர் வாதஞ் செய்கிறார்கள். அது ஸரியல்ல. காரிய
 காரணங்கள் துல்யமாகவே யிருக்குமென்கிற கியதிக்கு
 எங்கும் மாறுபாடில்லை. புருஷனிடத்தினின்று மயிர்
 முதலிய அரோதனங்கள் உண்டாகின்றனவே யென்றால்,
 அங்கும் அரோதனஞ்சமே காரணமன்றிச் சேதனன்
 காரணன்னன்று. ஸ்வப்னத்தினின்று உண்டான யானை
 குதிரை முதலியனவும் முத்துச்சிப்பியிலுண்டாகிற
 வெள்ளியும் பொய்யல்லவா யென்றால், எங்குப் பொய்
 யாகிறது? எங்கும் பொய்யில்லை. ஸ்வப்னத்தில் காண்
 கிற யானை முதலியவைகளும் சேதனங்களின்கர்மானு
 குணமாக அங்ஙவரமாத்ரமே அனுபவிக்கும்படி ஈஸ்
 வரனால் படைக்கப்படுகின்றன வாகையால் அவை உண்
 மையே யன்றிப் பொய்யல்ல. பஞ்சிகரணத்தின் உண்
 மையை ஆராய்த்தால் எல்லாவற்றிலும் எல்லாம்
 அமைந்திருப்பது உண்மையே யென்று நிச்சயிக்கலாம்.
 ஆகையால் முத்துச்சிப்பியில் வெள்ளியின் அம்சமும்
 கலத்திருக்கையால் அங்கு வெள்ளி இருப்பதாகத்

தோற்றுவது உண்மையே யன்றி அதுவும் பொய்யல்ல. முன்னமே வித்தமாயிருக்கும் வஸ்து மீளவும் உண்டானது வினொன்பதுவும் ஸநியன்று. முன்பு மண்ணுருண்டையாயிருத்தது பின்பு குடமாயிருக்கிறது. குடமாயிருக்கும் அவஸ்தை முன்பில்லையாகையால் அந்நிலைமையோடு உடனாவஸ்து உண்டாயிற்றென்பது எப்படி. வீணாகும்? முன்பு ஒரு அவஸ்தையோடுருந்தவஸ்து மற்றொரு அவஸ்தையுடன் தோற்றுவது ஸபலமே. ஒரு மண் ஹிருண்டையோ குடம் மாடக்கு முதலிய பல அவஸ்தைகள் அடைகிறதாகையாலும் ‘குடத்தினால் ஜலம் கொண்டுமா’ என்றும் இவை முதலிய வ்யவஹாரக் கருக்காகவும் ஜலங்கொண்டு வருவது முதலிய கார்யக் கருக்காகவும் அந்தகாணுவித அவஸ்தாப்ராப்தி இஷ்டமாகையாலும் உத்பத்தியென்பது ஸபலமே. குணங்களை விருத்திக்கு முயன்ற வேதவாக்கு ஒருவாக்யத்திற்குப் பலவாறு பொருள் தோன்றும்படி செய்து அனாதபாப வாஸ்தோபல் கல்பன மதியுடைய மூடர்களுக்கு அந்த பரம்பரைபாக ப்ரமத்தை விளைவிக்கின்றது. (ஒரு வன் மதிகேட்டு முதலில் ஒருவிதமாகப் பிதற்றினால் பல மதிகேடர்கள் அங்ஙனமே அவன் பிதற்றினதை ப்ரமானமாகக் கொண்டு ப்ரமித்து நடத்துகிறார்கள்). ‘இந்த ஜகத்து ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பு இல்லை. ப்ராயத்திற்குப் பின்னும் இருக்கப்போகிறதில்லை. ஆகையால் ஆதியந்தங்களில் இந்த ப்ரபஞ்சம் இல்லாததுபோல இடையிலும் இது எகரஸனான உன்னிடத்தில் பொய்யாகவே இருப்பதுபோல் தோற்றுகிறது. இது நிச்சயம். மண்ணுருண்டை முதலிய காரணவஸ்துக்களே குடம் முதலிய கார்ய வஸ்துக்களாய் கிருபிக்கப்படுகின்றன. அந்தக்குடம் முதலியவையெல்லாம் மண்ணே யன்றி

வேறன்று. பேர் மாத்ரம் வேறுபட்டிருக்கிறது. ஆகையால் காரணமான மண் முதலியவையே உண்மையன்றிக் கார்யமான குடம் முதலியவை அஸ்தயங்களே. அங்ஙனமே ப்ரஹ்மத்தின் கார்யமான ஆகாசம் முதலியவற்றிற்கு நாமமாத்ரமே யொழிய அவை உண்மையில்லை. ப்ரஹ்மமே உண்மை' என்றால் அறிவு கேட்கு வர் வீணாகத் தங்கள் மனம்போனபடி கார்யம் பொய்யென்று கற்பித்துச் சொல்லுகிறார்களன்றி, அது உண்மையன்று. அவர்கள் கார்யம் பொய்யென்று பேசுவதை ப்ராமாணிகமென்று வேதத்தின் பொருளறியாத மூடர்களே அங்கீகரிப்பார்களன்றி அதன் பொருளறிந்த பெரியோர்கள் அங்கீகரிக்க மாட்டார்கள். (ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பும் ப்ரளயத்திற்குப் பின்பும் இந்த ப்ரபஞ்சம் இல்லையே யென்றால், அப்பொழுதும் முதலே இல்லாமற்போகிறதில்லை. ஆனால் நாமரூபங்களுக்கிடமாகாமல் ப்ரம புருஷனிடத்தில் மறைந்திருக்கின்றது. ஆகையால் ப்ரபஞ்சம் உண்மையே யன்றிப் பொய்யன்று). உன்னைப்போல் ஜீவாத்மாக்களும் சித்தயத்வம் ஏகரஸத்வம் இயற்கை மாஸ்திருக்கை முதலிய குணங்களுடையவராயிருத்தும் அவர்கள்மாத்ரம் ப்ரக்ருதிக்கு உட்பட்டு வருந்துவதும் நீ அதற்கு உட்படாதிருப்பதும் ஏனென்றால், ஜீவன் உன்மாயையினால் மோஹித்து ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களை அடைகிறான்; அப்பால் சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவியாகிவாகுகொண்டு பெருமை சிறுமை முதலிய தேஹதர்மங்களைத் தன்னிடத்தில் ஏற்றுக்கொண்டு தன்னை அந்தத் தேவமனுஷ்யாதி தேஹமாகவே அபிமானிக்கிறான்; அப்பால் மாணத்தை அடைகிறான். இங்ஙனம் ஜன்ம மாஸ்தி

ஸம்ஸாரத்தை மாறாமல் அனுபவித்துக் கொண்டு வருகையால் ஜ்ஞானம் ஐஸ்வர்யம் முதலிய தன் மஹிமையெல்லாம் அழியப் பெறுகிறான். நீயோ வென்றால், ஸர்ப்பம் தோலை விடுவதுபோல அந்த பரக்ருதியைத் துறக்கின்றனை. ஆகையால் ஜ்ஞான சக்தி பல ஐஸ்வர்யாதி குணங்கள் அழியப் பெறாமல் விளங்குகின்றனை. ஆனால் ஜீவாத்மாவின் குணங்களைப்போல உன் குணங்களும் பரிச்சின்னங்களோ வென்றால், அப்படியன்று. உன்னுடைய ஐஸ்வர்யாதி குணங்கள் அளவற்றவை. நீ அபஹதபாம்பத்வம் முதலிய எட்டுக் குணங்கள் என்றும் அமைந்திருப்பதும் அளவற்றதும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமுமாகிய ஸ்வரூபத்தில் இருந்துகொண்டு பூஜிக்கப்படுகிறாய். மனவூக்கமுடைய முனிவர்களும் மனத்திலுள்ள விருப்பங்களின் வேர்கள் போன்ற வானலைகளை அறுக்கமாட்டார்களாயின், நீ அவர்கள் மனத்தில் இருப்பினும் கழுத்தில் தரித்த சதனம்போல் அறிய முடியாதவனாகவே இருக்கின்றனை. சதனத்தைக் கழுத்தில் தரித்தும் அதை மறப்பார்களாயின், அதை அறியாதாற்போலவே யல்லவா? ப்ரானாகளின் த்ருப்தியையும் இந்த்ரியங்களின் த்ருப்தியையும் விரும்பிக் காமவெர்களை அறுக்க முயலாதிருக்கின்ற அம்முனிவர்களுக்கு இஹலோகத்திலும் பாலோகத்திலும் துக்கமேயன்றி ஸுகமில்லை. எனென்றால், அவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் தீராதாகையால் இங்கும் ஸுகமில்லை. உன்பதவியை அடையமாட்டார்களாகையால் அங்கும் ஸுகமில்லை. பகவானே! அவரவர்க்கு ஏற்பட்ட தர்மங்களை உல்லங்கனஞ் செய்வில் தண்டிக்குந் தன்மையான உன்னிடத்தினின்று அவர்களுக்கு இஹபாலோகங்களிரண்டிலும் துக்கமே. உன்னை உள்ளபடி அறிந்

தவனோவென்றால், ஸம்ஸாரத்தில் விளைகிற புன்மையாப
கர்மங்களின் பலனான ஸர்கதங்கங்களையாவது ப்ராணி
கள் செய்யும் புகழ் பழிகளையாவது பொருள் செய்கிற
தில்லை. அவனுக்கு நீ தேஜஸாவஸானத்தில் மேகக்ஷங்
கொடுக்க வித்தமாரிருக்கின்றனையாகையால் ப்ரஸோ
கத்தில் ஸுகமே. இஹந்திலும் உன் பக்தர்களோடு
கலந்து அளவற்ற கல்யாண குணங்களையுடைய நீ யுகங்
கள்தோறும் அவதரித்துச் செல்பதும் கதைகளாகிற அம்
ருதந்தைத் தினத்தோறும் ரெவிகளால் பாணஞ்செய்து
உன்னை மனத்தில் தவத்தூக்கொண்டிருக்கிறானாக
யால் ஸுகமே. ஆகையால் அவன் ஸர்கதங்கங்களை
யாவது புகழ் பழிகளையாவது அறிவதில்லை. ஸ்வர்க்
காதி லோகங்களுக்கும் பதிகளாகிய இத்தராதிகளும்
உன்ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களின் கரைய அறியவில்லை.
மற்ற மனவாழ்வுகள் அறியமாட்டார்கள் என்பதைப்
பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? ஆகவே சொல்லியென்?
நீயங்கட அநங்கையை அறியமாட்டாய். ஏனென்
றால், உன் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் அளவற்றவை. (ஆகி
னும் இதனால் உனக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வம் குறையாது.
உள்ளதை உள்பாடி அறிகையன்றோ ஸர்வஜ்ஞத்வமா
வது. அளவற்றதை அத்தகையதென்றறிகை அறிவுக்கு
அடையாளமேயன்றி வேறன்று). உன்னிடத்தில் ஜன்
வொரு சோமகூபத்திலும் (மயிர்க்காலிலும்) ஏழாவா
ணங்களோடுகூடிய ப்ரஹ்மாண்டங்களின் ஸமுஹங்கள்
ஆகாயத்தில் பகலிகளுடன் சூட்கள் ஸஞ்சரிப்பது
போல ஸஞ்சரிக்கின்றன. ஆகையால் வேதங்கள் ப்ர
க்ருதிபுருஷர்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமென்று உன்
னை அறிவித்துக்கொண்டு உன்னிடத்திலேயே முடிந்து
பயன் பெறுகின்றனவன்றி, உன் ஸ்வரூபஸ்வபாவாதி
களை முழுவதும் அறிவிக்க வல்லவையல்ல.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—இங்ஙனம் ஸ்ருதிகள் சொன்னதாக ஸனந்தனாதிகள் சொல்லப் பரஹ்ம புத்ரர்களான மரீசி முதலிய ஸித்தர்கள் தங்கள் கேள்வியின் உத்தரமாகிய அதைக் கேட்டுப் பரமாத்மாவின் பாகரத்தை உன்னடி அறிந்து ஸனந்தரைப் புஜித்தார்கள். மஹானுபாவர்களும் ஆகாயத்தில் திரியுந்தன்மையர்களுமாகிய மரீசி முதலிய அப்பெரியோர்கள் இங்ஙனம் ஸமஸ்த வேதங்கள் புராணங்கள் உபநிஷத்துக்கள் ஆகிய இவற்றின் ஸாரமான கருத்தைத் தொகுத்தெடுத்தார்கள். பரஹ்மபுத்ரனே! நீயும் பராணிகளின் காமங்களாகிற விதைகளைப்பெல்லாம் முளைக்கவெட்டாமல் அறுப்பதும் பரமாத்மாவின் உண்மையை அறிவிப்பதுமாகிய இந்த ஸ்ருதிநீதையை மனத்தில் தரித்து இஷ்டப்படி புரியில் திறிவாயாக.

ஸ்ரீநகர் சொல்லுகிறார்:—சாஸனே! ஜிதேந்த்ரியங்களின் வசத்ததை அனுஷ்டிப்பவராகிய நரசிங் ஸர்வலோக குருவாகிய பதீநாராயணன் சொன்னதை மன ஆக்கத்துடன் தெரிந்துகொண்டு ஸம்சயம் தீர்த்தமாயால் நிறைந்த மனமுடையவராகிக் கேட்டதைத் தரித்துக்கொண்டு அந்தப் பகவானைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தார்.

ஸ்ரீநாராதர் சொல்லுகிறார்:—ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் ஸுகத்தை விளைப்பவனும் கர்மஸம்மல் லாத சுத்தஸத்வமயமான திவ்யமங்கல விக்ரஹமுடையவனும் (பரிசுத்தமான புகழுடையவனும்) ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் மோகும் உண்டாகும்படி நிர்மலமான வித்யைகளைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவனும் ஷாட் குண்ய பூர்ணனுமாகிய அத்தகைய உனக்கு நமஸ்கர.

ரம். (நீ வேண்டிய வித்யைகளை உபதேசித்து ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் மோக்ஷஸூகத்தை விளைக்கின்றனை. உனக்கு நமஸ்காரம்).

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—நாரதர் இங்ஙனம் ஆதி நிஷியாகிய நாராயணனையும் நிர்மலமான மதியுடைய அவன் சிஷ்யர்களையும் நமஸ்கரித்துப் போய் வருகிறே னென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு தானே நேராக என் தந்தையாகிய த்வைபாயனருடைய ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்தார். மஹானுபாவராகிய த்வைபாயனரால் அம் முனிவர் பூஜிக்கப்பட்டு அவர் அளித்த ஆஸனத் தில் உட்கார்ந்து அந்த த்வைபாயனருக்கு நாராயண னிடத்தினின்று தான் கேட்டதையெல்லாம் உபதே சித்தார். (அவர் எனக்கு உபதேசித்தார்). ராஜனே! நீ என்னைக்குறித்து எது வினைவினையோ, அதற்கு உத்தரமாக அந்த ஸ்ருதிகேதையை உனக்குச் சொன் னேன். இதனால் அசிர்த்தேச்யமும் சிர்க்குணமு மாகிய ப்ரஹ்மத்தை வேதங்கள் எங்ஙனம் சிருபிக்க, முடியுமென்ற ஸம்சயம் தீர்க்கு மனம் தெளிவு பெறும். இந்த ப்ரபஞ்சத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் எவன் தன்ஸங்கல்பத்தினால் நடத் துகிறதோ; ப்ரக்ருதிபுருஷர்களை எவன் உள்ளே புகுத்து விளக்கிறதோ; மற்றும், எவன் மஹத்து முதல் ப்ருதிக் கைவரிக் குழன்ன ஸமஷ்டி தத்வங் கல்பப் படைத்துச் சதர்முகவெ ன் னும் ஜீவன்மூலமாய் உட்புகுத்து தேவமனுஷ்யாதி ரீதங்களைப் படைத் தானோ; அநந்தரம் அந்தச் சரீரங்களை எவன் கியமிக் கிறதோ; கர்மஸம்யதான ஜீவன் எவனைச் சுரணம் புகுத்து கூடில் சேர்ந்து உறங்கும் பறவை அதைத் துறந்து போவதுபோல ப்ரக்ருதியைத் துறந்து அப

ஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்கள் விளங்கப் பெறுகிறுனே; அத்தகையனும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு மோஷைக் கொடுத்துப் பிறவி முதலியவற்றால் விளையும் துக்கத்தைப் போக்குபவனும், எவனைப் பற்றினால் பயமெல்லாம் தீருமோ அத்தகையனும் தன்னைப் பற்றினருடைய வருத்தங்களைப் போக்கும் தன்மையனுமாகிய பரமபுருஷனை எப்பொழுதும் த்யானிக்க வேண்டும். எனப்பத்தேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

— { பகவத் பக்தர்களின் ஏழ்மைக்குக் காரணங்
கூறுதலும், பஸ்மாஸா-ர வதவ்ருத்தாந்தமும் } —

பரீட்சித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—(மஹர்ஷி!) தேவதைகளிலும் அஸுரர்களிலும் மனுஷ்யர்களிலும் எவர் அமங்கலனான ருத்ராளைப் பணிகிறார்களோ, அவர்கள் பெரும்பாலும் பணக்காரர்களும் போகமுடையவர்களும் மாயிருக்கின்றார்கள். 4 ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனான பரமபுருஷனைப் பணிகிறவர்களோவென்றால் அங்ஙனம் பணக்காரர்களாயிருக்கிறதில்லை. (செல்வத்திற்கு அநிஷ்டான தேவதையான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனான பரமபுருஷனைப் பணிகிறவர்களா யிருப்போ பணக்காரர்களாயிருக்கவேண்டும். கைமல நபாலக்ஷ்மிப் பிச்சை யெடுக்கிற சிவனைப் பணிகிறவர்கள் எமழகனாயிருக்கவேண்டும்ல்லவா? அப்படியிருக்க என் திப்படி விபரீதமாயிருக்கிறது?) விஷ்ணு ருத்ராக்களிருவரும் ஐருவரோடொருவர் பொருத்தாத ஸ்வபாபமுடையவர்கள். ஆந்தப் பாபுக்களைப் பணிகிறவர்களுக்குப் பலன் விபரீதமாயிருக்கின்றது. இவ்விஷயத்தில் எங்களுக்குப் பெரிய ஸந்தேஹமாயிருக்கிறது. இதை நாங்கள் அறிய விரும்புகிறோம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—சிவன் பார்வதியுடன்கூடி ஸர்வகாலமும் மூன்று வகைப்பட்ட அஹங்காரம் நிறைந்த மூர்த்தியுடையவன்; மற்றும், தமோகுணத்தினால் ஆடப்பட்டவன். அஹங்காரம் வைகாரிகமென்றும் ஸாதஜஸமென்றும் தாமஸமென்றும் மூன்று வகைப்பட்டது. அந்த மூன்று வகைப்பட்ட அஹங்காரத்தினின்று பதினொரு இந்த்ரியங்களும் தன்மாத்ரங்களோடுகூடின பஞ்சபூதங்களுமாகிய பதினாறு விகாரங்கள் உண்டாயின. (தாமஸாஹங்காரத்தினின்று தன்மாத்ரங்களோடுகூடின பஞ்சபூதங்களும் வைகாரிகாஹங்காரத்தினின்று பதினொரு இந்த்ரியங்களும் உண்டாயின. ராஜஸாஹங்காரம் அவ்விஷ்டிக்கும் உதவி செய்யுந் தன்மையது. இம்மூன்று வகைப்பட்ட அஹங்காரங்களுக்கும் ருத்ரன் அதிஷ்டானதேவதை). இந்தக் கைய அஹங்காரம் அதன் விகாரங்கள் ஆகிய இவற்றின் அதிஷ்டானதேவதைகளான ருத்ரன் முதலியவர்களில் எவரையேனும் பணியும் புருஷன் ஸாஸ்த ஸ்ரீஸ்வரங்கடையும் பெறுகின்றான். பரமபுருஷனே ஸ்ரீஸ்வத்வம் முதலிய ப்ராக்ருத குணங்களுக்கு உட்படுத்தன்மையற்றவன்; சூரான ஸ்ரீஸ்வரபாதி குணங்களெல்லாம் நிறைந்தவன்; சேதனாதவங்கட்கு உட்பட்டிலும் விலகலுன்; ஸ்வஜ்ஞன்; அருகிரிஞந்து ஜீவாத்மாக்களின் குணதோஷங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவன். ருத்ராதிகளோ வென்றால் இதற்கு மேலே விபீதமான ஸ்வபாவமுடையவர்கள். ஆகையால் அத்தகைய பரம புருஷனைப் பணிகிறவன் ப்ராக்ருத குணங்களற்று முக்தனாகுகுன். (ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் நிறைந்த ஸ்வபாவமுடையவராகையாலும் ஸத்வாதிகுணங்களுக்கு உட்பட்டு நடப்ப

பவராகையாலும் ஷாட்குண்யபூர்ணரன்றாகையாலும் ஜீவகோடியில் சேர்த்தவராகையாலும் ஸர்வஜ்ஞரன்றாகையாலும் அவர்களுக்கு மோக்ஷங்கொடுக்குற்றமை கிடையாது. பின்னையோவென்றால், தங்கள் சக்திக்குத் தகுந்தபடி அர்த்த காமாதிகளைத்தான் அவர்கள் கொடுப்பார்கள். பகவானுக்கோவென்றால் தர்ம அர்த்த காமமோக்ஷங்களென்கிற நான்குவகைப் புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்குற்றமை உள்ளதே. ஆயினும் அவன் ஸர்வஜ்ஞனும் பரமகாருணிகனுமாகையால் 'நான் என் பக்தனுக்குத் தர்ம அர்த்த காமங்களில் ஏதேனுமொருபலனைக் கொடுப்பேனாயின், இவன் அதன் முடிவில் அடிக்கடி 'அது வேண்டும். இது வேண்டு' மென்று என்னை யாசித்துக்கொண்டு நித்ய தரித்ரனாகவே யிருப்பான். ஆகையால் இவனை அனுக்ரஹிக்கிறேன்' என்று ஆலோசித்துப் பெரும்பாலும் தன் பக்தர்களுக்கு முக்தியையே கொடுக்கிறான். ஒருவனுக்கு கிர்ப்பந்தத்தினால் தர்மாதிகளையும் கொடுக்கிறான். (இது நான் என்முத்தியால் கல்பித்துச் சொன்னதன்று. இங்ஙனம் பகவான் தானே மொழிந்தான்). உங்கள் பாட்டனாகிய யுதிஷ்டிர மன்னவன் அஸ்வமேத யாகங்கள் முடிந்தபின்பு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானிடத்தினின்று தர்மங்களைக் கேட்கும்பொழுது அந்த அசுரதனைக் குறித்து இங்ஙனம் நீ வினவினாற்போலவே வினவினான். ப்ரபுவும் ஷாட்குண்யபூர்ணனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கேட்க வேண்டுமென்று விருப்பமுற்ற யுதிஷ்டிரனிடத்தில் ஸந்தோஷமுற்று ப்ராணிகளின் க்ஷேமத்திற்காக யதுகுலத்தில் அவதரித்தவனாகையால் அவனுக்கு விசதமாக உத்தரம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—நான் எவனை அனுக்ரஹிக்க விரும்புகிறேனோ, அவனுடைய தனத்தைப் பறிக்கிறேன். அப்பால் பணமற்றவனும் துக்கபரம் பரைகளால் வருத்தமுற்றவனுமாகிய அவனை அவன் பந்துக்கள் துறக்கிறார்கள். அவன் பணத்தாசையால் வருந்தி முயற்சிகள் செய்யினும் பணமில்லாதவனுடைய முயற்சிகள் பலிக்கமாட்டாவாகையால், அவையெல்லாம் வீணாகப்பெற்று வெறுப்புறுவான். அப்பொழுது அவன் ‘மமக்குச் சப்தாநிவிஷயங்கொல் வினையும் ஸுகம் கிடைப்பதரிது’ என்று சிச்சயித்துக் கொண்டு அதில் ஆசையற்று என்பக்தர்களோடு நட்புறுவான். அப்பொழுது அவனுக்கு நான் செய்யக்கூடிய அனுக்ரஹத்தைச் செய்வேன். அங்ஙனம் என்பக்தர்களோடு ஸ்னேஹமுடைய அவனுக்குப் பரக்ருதி புருஷர்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமும் ஸர்வத்திலும் உள்துறையும்படி ஸைக்ஷமமாயிருப்பதும் கேவலஜ்ஞானாதஸ்வரூபமும் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேத மற்ற துமாகிய பரப்ரஹ்மத்தைத் தெளிவாகக் காட்டுவேன். இங்ஙனம் முதலில் துக்கத்திற்கிடமாயிருக்கையாலே வருந்தியும் ஆராதிக்கமுடியாத என்னைத் துறந்து முதலில் ஸுகம் கொடுக்கிறார்களென்று கடைசியில் துக்கமே பலனாக முடியுமென்பதை ஆராயாமல் ருத்ரன் முதலிய மற்றவர்களைப் பராணிகள் பணிசெய்யுங்கள். அப்பால் அவர்கள் சீக்ரத்தில் ஸந்தோஷம் அடையுந்தன்மையர்களான அந்த ருத்ராதிகளிடத்தினின்று ராஜ்யத்தைப் பெற்றுச் செல்வப்பெருக்கினால் வழிதப்பி மதித்து மனஆக்கமற்று வரங்கொடுத்த அந்த ருத்ராதி தேவதைகளையே மறந்து அவமதிக்கின்றார்கள்.

முநீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ப்ரஹ்மா விஷ்ணு சிவன் முதலிய ஸமஸ்ததேவதைகளும் நிக்ரஹ அனுக்ரஹங்களைச் செய்வதில் ஸமர்த்தர்களே. ஓ ராஜனே ! ஆயினும் சிவனும் ப்ரஹ்மாவும் அந்த க்ஷணமே நிக்ரஹ அனுக்ரஹங்களைச் செய்யுந்தன்மையர். தன்பக்தர்களை எப்பொழுதும் கைவிடாது பாதுகாக்குந்தன்மையனாகிய விஷ்ணுவோவென்றால் அத்தகையனல்லன் ; பெரும்பாலும் அனுக்ரஹத்தையே செய்யுந்தன்மையன் ; சிலவிடத்தில் நிக்ரஹஞ்செய்யினும் அதுவும் கடைசியில் அனுக்ரஹமாகவே முடியும். இதே விஷயத்தில் ருத்ரன் வருகாஸுரனுக்கு வரங்கொடுத்து ஸங்கடம் அடைந்த பழையநாகிய இவ்விதிஹாஸத்தை நிதர்சனமாகச் சொல்லுகிறார்கள். சகுனியின் புதல்வனாகிய வருகனென்னும் அஸுரன் வழியில் நாரதமஹர்ஷியைக் கண்டு துர்ப்புத்தியுடையவனாகையால் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்களாகிய மூன்று தேவர்களில் எவன் சீக்ரத்தில் ஸந்தோஷம் அடையுந்தன்மையனென்று வினவினான். அந்நாரதரும் அவ்வஸுரனைப் பார்த்து 'நீ ருத்ரனைப் பணிவாயாக. அவன் சீக்ரத்தில் ஸந்தோஷம் அடைவான். அவன் தன்னடியார்களிடத்தில் சிறிது குணம் காணிலும் சீக்ரத்தில் ஸந்தோஷம் அடையுந்தன்மையன்; அங்ஙனமே சிறிது தோஷம் காணிலும் சீக்ரத்தில் கோபத்தையும் அடைவான். அவன் ஸ்துதி பாடகர்களைப்போல் துதிக்கின்ற ராவணபாணஸுரர்களுக்கு நிக்ரஹ ஜஸ்வர்யங்கொடுத்து அவர்களிடத்தினின்றுமே ஸங்கடத்தை அடைந்தான். (ராவணன் ருத்ரனுடைய வாஸஸ்தானமான கைலாஸ பர்வதத்தை அடியோடு பிடுங்க அதனால் அவன் ஸங்கடத்தை அடைந்தான். பாணஸுரன்

தன்பட்டணத்தைக் காக்கும்படி வேண்ட அவன் அதைக் காத்துக்கொண்டிருக்கையாகிற வருத்தத்தை அடைந்தான்) என்று மொழிந்தார். அவ்வஸூரன் அம்முனிவரால் இங்ஙனம் மொழிந்து நன்கு தூண்ட வும்பெற்று அந்த ருத்ரனைத் தன்தேஹமாம்ஸத்தினால் ஆராதித்தான். அவன் அங்ஙனம் தன்தேஹமாம்ஸத்தை அக்னியில் ஹோமம்செய்து அக்னி முகத்தில் இருக்கின்ற ருத்ரனை ஆரதித்துக்கொண்டிருப்பினும் அந்தத் தேவனுடைய தர்சனம் நேரப் பெறாமல் ஏழாவது நாள் அந்தப் புண்யதீர்த்தத்தில் ஸ்னானஞ் செய்கையால் நனைந்த மயிர்களை யுடைய தன்தலையைக் கத்தியினால் அறுக்கத் தொடங்கினான். அப்பொழுது மிகவும் மன இரக்கமுடைய அந்த ருத்ரதேவன் அக்னியே வடிவங்கொண்டு நேரில் வந்தாற்போல் விளக்கமுற்று அரணியினின்றும் அக்னி உண்டாவதுபோல அக்னியினின்றும் மேல்களம் பித் தன்கைகளால் அவ்வஸூரனைக் கைகளில் பிடித்துக்கொண்டு தடுத்தான். அவ்வஸூரன் அந்த ருத்ரனுடைய ஸ்பர்சத்தினால் சரீரத்தில் புண்களெல்லாம் ஆறி முன்போலவே இருக்கப் பெற்றான். அந்த ருத்ரன் அவ்வஸூரனைப் பார்த்து 'ஓ வருகாஸூரனே! ஹோமம் செய்தது போதும் போதும். உன்னிஷ்டப்படி வரம் வேண்டுவாயாக. உனக்கு நான் கொடுக்கிறேன். வெறும் நீரைக்கொண்டு பணிகிற ப்ராணிகளிடத்திலுங்கூட நான் ஸந்தோஷம் அடையுந்தன்மையன். நீயோ வென்றால் வீணாக உன் தேஹத்தை மிகவும் வருத்தினை' என்றான். பாபிஷ்டனாகிய அவ்வஸூரனும் அதைக் கேட்டு அந்தத் தேவனைப் பார்த்து 'நான் எவனெவன் தலையில் கையை வைப்பேனோ, அவனவன் மாணம்

அடையவேண்டும்' என்று ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் பயத்தை விளைப்பதாகிய இவ்வரத்தை வேண்டினான். பரதகுலாலங்காரனே ! மஹானுபாவனாகிய ருத்ரன் அதைக் கேட்டு மனவருத்தமுற்றுப் பலாத்காரமாக அப்படியே ஆகட்டுமென்று ஒப்புக்கொண்டு ஸர்ப்பத் திற்கு அம்ருதங் கொடுப்பதுபோல அவனுக்கு அவ்வரத்தைக் கொடுத்தான். அவ்வஸுரன் இது மெய்யோ பொய்யோ வென்று அந்த வரத்தைப் பரீக்ஷிக்கும் பொருட்டு அந்த ருத்ரன்தலையிலேயே தன் கையை வைக்கத் தொடங்கினான். அப்பொழுது அந்த ருத்ரன் தான் செய்த அபராதத்தினின்று பயந்தோடினான். அவன் அவ்வஸுரனால் உதாடரப் பெற்றுப் பயந்து உடம்பு நடுங்கி ஆகாயம் பூமி திசைகள் இவை எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவும் வடக்குமுகமாகத் தொடங்கி ஓடிப்போனான். நான்முகன் இந்தரன் முதலிய தேவதைகள் அதற்குப் ப்ரதிக்கிரியை செய்யத் தெரியாமல் வெறுமனே இருந்தார்கள். அப்பால் அந்த ருத்ரன் ப்ரக்ருதியின் கார்யமற்றதும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருப்பதும் சரணாகதிதர்மத்தில் நிலைகின்று இந்த்ரியங்களை வென்று ப்ராணித்ரோஹமில்லாத பெரியோர்களுக்குப் பரமகதியான ஸ்ரீமந்தாராயணன் எங்கு வாஸம் செய்கிறானோ, எங்குச் சென்றவர்கள் மீண்டு வரமாட்டார்களோ அத்தகையதுமாகிய வைகுண்டமென்கிற விஷ்ணுலோகத்திற்குச் சென்றான். ஷார்ட்குண்ய பூர்ணனும் தன்னைப் பற்றினருடைய துக்கங்களைப் போக்குந்தன்மையனுமாகிய பரமபுருஷன் அந்த வருகாஸுரனையும் அங்ஙனம் அவனிடத்தினின்று பயந்து வருந்தி ஓடிவருகின்ற ருத்ரனையும் கண்டு தன்னுடைய ஆச்சர்யசக்தியினால் ப்ரஹ்மசாரியின் உருவங்

கொண்டு தூரத்தினின்றே அவனை எதிர்கொண்டான். அரைநாண் மான்தோல் தண்டம் இவைகளோடு கூடித் தேஜஸ்ஸினால் அக்னிபோல் ஜ்வலிக்கின்ற மாணியுருவங் கொண்ட அப்பரமபுருஷன் தர்ப்பமும் கையுமாய் வணக்கத்துடன் அபிவாதனஞ்செய்து மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—சகுனியின் புதல்வனே ! நீ மிகவும் இளைப்புற்றிருக்கின்றனை. இது நிச்சயம். (உன்னைப் பார்த்தபொழுதே நீ மிகவும் இளைப்புற்றிருக்கின்றனை யென்று நன்றாகத் தெரியவருகின்றது). நீ ஏதுக்காக வெகுதூரம் வந்தனை. ஒருகூணகாலம் இளைப்பாறுவாயாக. ஆத்மாவுக்கு இத்தேஹம் விருப்பங்களை யெல்லாம் கிறைவேற்றிக் கொடுப்பதல்லவா ? ஆகையால் அதை இங்ஙனம் வருத்தலாகாது. ப்ரபூ ! உங்கள் முயற்சி எங்கள் செவியில்பட உரியதாயின், அதைச் சொல்லவேண்டும். புருஷன் தான் செய்ய விரும்புங் கார்யத்தைப் பெரும்பாலும் ஆபத்த புருஷர்களோடு கலந்தாலோசித்துச் செய்யவேண்டுமல்லவா ?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் பகவானால் அம்ருதத்தை வர்ஷிக்கின்ற உரைகளைச் சொல்லி வினவப்பெற்ற அவ்வஸூரன் ஓடிவந்த ஸ்ரமம் தீர்ந்து அவனுக்கு முன்பு நடந்ததையெல்லாம் உள்பபடி மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—ஓ வ்ருகாஸூரனே ! இப்படியாயின், அப்பொழுது எனக்கு அவன் வார்த்தையில் நம்பிக்கை இல்லை. ஏனென்றால், அவன் தக்ஷருடைய சாபத்தினால் பிசாசத் தன்மையை அடைந்துப் ப்ரேதங்களுக்கும் பிசாசங்களுக்கும் ப்ரபுவாயிருக்கின்றான். (பிசாசங்களின் வார்த்தையை நம்பலாகுமோ?)

தானவஸ்ரேஷ்டனே ! ஜகத்திற்கெல்லாம் குரு
வென்று நீ அபிமானித்திருக்கிற அந்த ருத்ரனிடத்தில்
உனக்கு நம்பிக்கை உளதாயின், அப்பொழுது உன்
கையை உன் தலையிலேயே வைத்துக்கொண்டு பரீக்ஷித்
துப் பார். தானவஸ்ரேஷ்டனே! ருத்ரனுடைய
வார்த்தை எள்ளளவேனும் பொய்யாயிருக்குமாயின்,
அதன்பிறகு பொய்பேசுந்தன்மையனாகிய இந்த ருத்
ரனை வறிப்பாயாக. இல்லாதபகஷத்தில் மீளவும் இப்
படியே அவன்பேசி வஞ்சிப்பானல்லவா? அப்படி இல்லா
திருக்கும்படி அப்பொழுதே அவனை வறித்து விடலாம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—கெடுமதியனாகிய அவ்
வஸுரன் இங்ஙனம் மதிமயக்கத்தை விளைப்பவைகளும்
புன்னகையினால் அழகாயிருப்பவைகளுமாகிய பகவா
னுடைய உரைகளால் அறிவு கெட்டுத் தன தலையில்
கையை வைத்தால் தானே மரணம் அடைந்தால்
அதன் பிறகு என் செய்வோ மென்பதை முறந்து தன்
கையைத் தன் தலையில் வைத்துக் கொண்டான். அனந்
தரம் அவ்வஸுரன் வஜ்ராயுதத்தினால் அடிக்கப்பட்ட
வன்போல் தலை வெடித்து விழுந்தான். அப்பொழுது
ஆகாயத்தில் ஜயசப்தமும் நமச்சப்தமும் ஸாது சப்த
மும் உண்டாயின. ('ஜயவிஜயிபவ' என்றும், 'நமோ
நம:' என்றும் 'நல்லது நல்லது' என்றும் பலசப்தங்கள்
ஆகாயத்தில் உண்டாயின.) பாபிஷ்டனாகிய வருகாஸு
ரன் இங்ஙனம் மாண்டுபோகையில் தேவதைகளும் ரிஷி
களும் கந்தர்வர்களும் பூமழை பொழிந்தனர். இங்
ஙனம் பகவானால் உபாயஞ்செய்து சிவன் ஸங்கடத்தி
னின்று விடுவிக்கப்பட்டான். ஷாட்குண்ய பூர்ண
னாகிய பரமபுருஷன் ஸங்கடத்தினின்றும் விடுபட்டிருக்
கின்ற ருத்ரனைக் கிட்டி இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—ஓ தேவனே! மஹாதேவனே! பாபிஷ்டனாகிய இவ்வஸூரன் தன் பாபத்தினால் தானே மாண்டுபோனான். ஈசனே! பெரியோர்களிடத்தில் அபராதஞ் செய்தவன் எவன்தான் கேஷமப்படுவான்? அப்படியிருக்க, ஜகத்திற்கெல்லாம் ஈஸ்வரனும் ஜகத்குருவுமாகிய (ஜகத்திற்கு ஹிதஞ் செய்பவனுமாகிய) உன்னிடத்தில் அபராதஞ் செய்தவன் கேஷமப்படமாட்டானென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாத அளவற்ற ஆச்சர்யமான பலசக்திகளுக்கு ஸமுத்ரம்போன்றவனும் ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனும் அந்த ப்ரக்ருதி புருஷர்களின் உள்ளே புகுந்து நியமித்துக்கொண்டிருப்பினும் அவற்றின் தோஷங்கள் தீண்டப்பெறாதவனும் உலகங்களுக்கெல்லாம் தாரகனும் தன்தனைப்பற்றினருடைய வருத்தங்களைப் போக்குந்தன்மையனுமாகிய பகவான் ருத்ரனைப் பெரிய ஸங்கடத்தினின்று விடுவித்த இந்த வருத்தாந்தத்தை எவன் சொல்லுகிறானோ, எவன் கேட்கிறானோ, அவ்விருவரும் ஸாம்ஸாரிக துக்கங்களினின்றும் சத்ருக்களிடத்தினின்றும் விடுபட்டு ஸுகப்படுவார்கள். எண்பத்தெட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

— ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்களில் விஷ்ணுவே }
பரனென்று அறுதியிடுதல். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பரீக்ஷித்து மன்னவனே! நிஷிகள் ஸரஸ்வதிநதிக்கரையில் ஸத்ரயாகம் நடத்த உட்காரந்தார்கள். ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்களாகிய

மூன்று தேவர்களுக்குள் எவன் பெரியவனென்று அவர்களுக்குள் விவாதம் உண்டாயிற்று. மன்னவனே ! அவர்கள் அதை சிச்சயிக்க விரும்பிப் ப்ராஹ்மாவின் புதல்வராகிய ப்ருகுமஹர்ஷியை அதைத் தெரிந்துகொண்டு வரும்படி அனுப்பினார்கள். அவர் ப்ராஹ்மதேவனுடைய ஸபைக்குச் சென்றார். அம்முனிவர் ப்ராஹ்மதேவனுடைய ஸத்வகுணத்தைப் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டு அத்தேவனை ஸ்தோத்ரஞ் செய்யாமல் வெறுமனே இருந்தார். தன்னொளியினால் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கிற மஹானுபாவனாகிய அந்த ப்ராஹ்மதேவன் அங்ஙனம் ஸ்தோத்ரஞ் செய்யாதிருந்ததற்கு அம்முனிவர்மேல் கோபித்துக் கொண்டான். அவ்வயன் ஸமர்த்தனாகையால் அக்னியை அதன் கார்யமான ஜலத்தினால் அணைப்பதுபோலத் தன் புதல்வராகிய ப்ருகுமுனிவர் விஷயமாகத் தன்மனத்தில் உண்டான கோபத்தைத் தன்விவேக புத்தியினால் அடக்கிக் கொண்டான். அப்பால் அம்முனிவர் சிவனுடைய ஸத்வகுணத்தைப் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டுக் கைலாஸப்ரவதத்திற்குப் போனார். மஹேஸ்வரனாகிய அந்த ருத்ரதேவன் ஸந்தோஷத்துடன் எழுந்து ப்ராதாவான அம்முனிவரை அணைத்துக்கொள்ள ஆரம்பித்தான்: அம்முனிவர் 'நீ வழிதப்பித் தப்புவழியில் நடப்பவன். நீ என்னைத் திண்டலாகாது' என்று மொழிந்து அவன் தன்னை அணைப்பதற்கு இசையாதிருந்தார். அவ்வுருத்திரன் கோபித்து நெருப்பெரிசின்ற தீக்ஷணமான கண்களுடையவனாகிச் சூலத்தை ஏந்திக்கொண்டு அந்த ப்ருகுமுனிவரை வதிக்கத் தொடங்கினான். பார்வதிதேவி அவனுடைய பாதங்களில் விழுந்து வேண்டாமென்று நல்வார்த்தைகள்

சொல்லி ஸமாதானப்படுத்தினான். அனந்தரம் அம் முனிவர் எங்கு ஜனார்த்தனன் வாஸஞ் செய்கிறானோ அத்தகையதான வைகுண்டலோகத்திற்குச் சென்று ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் மடியில் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிற அப்பகவானை மார்பில் காலால் உதைத்தார். ஸத் புருஷர்களுக்குக் கதியாகிய அந்தப் பகவான் உடனே ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியுடன் படுக்கையினின்றும் எழுந்து இறங்கிச் சீக்ரமாக அம்முனிவரைச் சிரத்தினால் நமஸ்காரஞ் செய்தான். மற்றும், அப்பகவான் அம்முனிவரைப் பார்த்து மேல் வருமாறு கூறினான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—அந்தணரே! உமக்கு நல்வரவா? இந்த ஆஸனத்தில் க்ஷணகாலம் வீற்றிருப்பீராக. ப்ரபூ! நீர் வந்ததை அறியாதிருந்த எங்களுடைய அபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும். மஹானுபாவரே! கங்காதி புண்ய தீர்த்தங்களுக்கும் தூய்மையை விளைக்கவல்ல உமது ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தினால் என்னையும் என்னுடைய லோகத்தையும் என்னிடத்தில் நிலைநின்ற மனமுடைய லோகபாலர்களையும் புனிதஞ் செய்வீராக. மஹானுபாவரே! இப்பொழுது நான் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு என்றும் மாறாத இடமாயினேன். உம்முடைய பாதம் படுதலால் பாபங்களெல்லாம் தீரப்பெற்ற, என்னுடைய மார்பில் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி என்றும் தவருது வஸித்திருப்பாள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனாகிய பகவான் இங்ஙனம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் ப்ருகு முனிவர் அப்பரமனுடைய கம்பீரமான உரையினால் ஸந்தோஷத்தையும் த்ருப்தியையும் அடைந்து பக்தியின் மிகுதியால் கண்களில் நீர் தளும்பப் பெற்று

வெறுமனே இருந்தார். ராஜனே! அம்முனிவர் மீண்டு
ஸ்த்ரயாகம் நடக்கிற ஸரஸ்வதிகதிக்கரைக்கு வந்து
தான் ஆங்காங்குச் சென்று அனுபவித்ததை யெல்
லாம் ப்ரஹ்மவாதிகளான (வேதங்களை ஒதி உணர்ந்து
அதன் பொருளைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்க வல்லவர்க
ளான) முனிவர்களுக்கு வர்ணித்தார். அப்பால்
அம்முனிவர்களும் அதைக் கேட்டு வியப்புற்று ஸம்
சயம் தீர்ந்து, எவனிடத்தில் சாந்தி குடிகொண்டிருக்
கின்றதோ, எவனை உபாஸிப்பவர்களுக்குச் சாந்தி
விளையுமோ, முக்தியும் கைகூடுமோ, அத்தகைய
னான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவையே எல்லோரிலும் மேற்
பட்டவனென்று நிச்சயித்தார்கள். ப்ரஹ்மணர்களு
க்கு நன்மை செய்கையாகிற தர்மமும் எல்லாவற்றை
யும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கு மறிவும் சாந்தி முதலியவற்
றோடு கூடின வராக்யமும் அணிமை முதலாக
எட்டுவகைப்பட்ட ஐஸ்வர்யமும் தன்னைப் பணியும்
ஆத்மாக்களுடைய பாபங்களைப் போக்கும் புகழும்
எவனிடத்தில் நிலைநின்றிருக்கின்றனவோ, இவை
யெல்லாம் ஆத்மாக்களுக்கு எவனிடத்தினின்று விளை
யுமோ, அத்தகைய மஹாவிஷ்ணுவையே அவர்கள்
ஸர்வஸ்மாத் பரனென்று நிச்சயித்தார்கள். ப்ராணி
களுக்கு த்ரோஹஞ் செய்கை தவிர்த்து இந்த்ரியங்களை
அடக்கி எல்லாம் பரப்ரஹ்மமேயென்னும் புத்தியுடைய
வராகையால் எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்ப்பவர்
களும் பரமபுருஷனுடைய முகமலர்த்தியைத் தவிர
மற்றொரு ப்ரயோஜனத்தை விரும்பாதவர்களும் பரோ
பகாரஞ் செய்பவர்களுமாகிய முனிவர்களுக்கு எவனைப்
பரமகதியாகச் சொல்லுகிறார்களோ, அத்தகைய மஹா
விஷ்ணுவையே அவர்கள் ஸர்வஸ்மாத் பரனென்று.

சிச்சயித்தார்கள். ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தீண்டப்பெறுத
 சுத்தஸத்வம் எனனுக்கு ப்ரியமான சரீரமோ; எவ
 னுக்கு ப்ராஹ்மணர்கள் இஷ்டதேவதைகளோ; மற்
 றும், ப்ராஹ்மணர்கள் நிபுணபுத்தியர்களாகி இந்த்ரியங்
 களை வென்று மற்றொரு ப்ரயோஜனத்தையும் விரும்பா
 மல் எவனைப் பணிகின்றார்களோ; அத்தகைய மஹா
 விஷ்ணுவை அவர்கள் ஸர்வஸ்மாத்தபராக நிச்சயித்
 தார்கள். இத்தகையனும் இணையெதிரற்றவனுமாகிய
 அந்தப் பரம்புருஷனுடைய ஸத்வரஜஸ்தமோகுணமய
 மான மாயையினால் படைக்கப்பட்ட ராக்ஷஸர்கள்
 அஸுரர்கள் தேவர்கள் என்று மூன்றுவகைப்பட்ட
 பூதங்களும் அவனுடைய சரீரங்களே. (அவர்களில்
 தேவர்கள் ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர். அஸுரர்கள்
 ரஜோகுணம் நிறைந்தவர். ராக்ஷஸர்கள் தமோகுணம்
 நிறைந்தவர். இவர்களெல்லோரும் பகவானுக்குச் சரீரங்
 களேயாயினும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தினால் ஜ்ஞானம்
 மழுங்கினவராகையால் உபாஸிக்கத் தகுந்தவர்களல்ல.)
 சுத்தஸத்வமயமான பகவானுடைய அஸாதாரணமான
 திவ்யமங்கல விக்ரஹமே உபாஸிக்கப்பட்டு ப்ரக்ருதி
 ஸம்பந்தத்தை முழுவதும் போக்கி ஆத்மாக்களுக்குச்
 சுத்தியைவிளைக்குந்திறமையுடையது. ஆகையால் அது
 தான் உபாஸிக்கத்தகுந்தது. ஸர்வவதிகதிக்கரையில்
 வஸிக்கும் ப்ராஹ்மணர்கள் ப்ராணிகளின் ஸம்சயம்
 தீரும்படி இங்னம் நிச்சயித்து அப்பரம்புருஷனுடைய
 பாதாரவிந்தங்களைப் பணிந்து முக்தியை அடைந்தார்
 கள்.

ஸூத்ர சொல்லுகிறார்:—வ்யாஸமஹர்ஷியின் புதல்
 வராகிய சுகமஹர்ஷியின் முகமாகிற தாமரை மல
 ரின் பரிமளமுடையதும் ஸம்ஸாரபயத்தைப் போக்குந்

தன்மையதும் வெகுமதிக்கத் தகுந்ததுமாகிய பரமபுருஷனுடைய மேன்மையை வெளியிடுமிதி ஹாஸமாகிற இந்த அம்ருதத்தை ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்காட்டு வழியில் நடந்து கரைகாணாது வருந்தும் புருஷன் காதுகளாகிற தொன்னைகளால் எப்பொழுதும் பாளஞ் செய்வானாயின் அந்தக் காட்டு வழியில் திரிந்தலையும் ஸ்ரமத்தைத் துறந்து முக்தியைப் பெறுவான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்.—பரதவம்சாலங்காரனே! ஒருகால் த்வாரகாபுரியில் ஒரு ப்ராஹ்மணபத்னியின் குழந்தை பிறந்தமாதரத்தில் பூமியை ஸ்பர்சித்தவுடனே மரணம் அடைந்தது. அந்த ப்ராஹ்மண மரணம் அடைந்த அந்தக் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு ராஜக்ருஹத்தின் வாசலில் விரைந்து சென்று மனவருத்தத்துடன் குழந்தையை வைத்துப் புலம்பிக்கொண்டே இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ப்ராஹ்மணன் சொல்லுகிறான்.—ப்ராஹ்மண த்வேஷ்யும் கெடுமதியனும் பேராசையுற்றவனும் இந்திரியங்களை வெல்லுந்திறமையற்றவனும் கூடித்நியாதமனுமாகிய ராஜனுடைய தோஷத்தினால் என்குழந்தை மரணம் அடைந்தது. (என்னிடத்தில் ஒரு தோஷமும் இல்லை), பிறர்க்கு ஹிம்ஸை செய்வதையே வினையாட்டாக வுடையவனும் கெடுபடததையுடையவனும் இந்திரியங்களை வெல்ல முடியாதவனுமாகிய மன்னவலைப் பணியும் ப்ராஜைகள் வருந்துவார்கள்; என்னும் வருந்தி ஏழைகளுமாவார்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்.—இங்ஙனமே அந்த ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டன் பிறந்தவுடனே மரணம் அடைந்த இரண்டாங் குழந்தையையும் மூன்றுங் குழந்தையையும் ராஜக்ருஹத்தின் வாசலில் கொண்டுவந்து வைத்துக்

கீழ்ச்சொன்னபடியே புலம்பினான். (இங்ஙனமே எட்டுத் தடவைகள் நடத்தினான்). ஒருகால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் சென்ற அர்ஜுனன் ஒன்பதாவது குழந்தையும் அங்ஙனமே பிறந்தவுடன் மரணம் அடையப்பெற்ற அவ்வந்தனன் வந்து புலம்பின அப்புலம்பலைக் கேட்டு அந்தணனைக் குறித்து அர்ஜுனன் மொழிந்தான்.

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்:—ஓ ப்ராஹ்மணனே! உன்னுடைய வாஸஸ்தானமாகிய இப்பட்டணத்தில் வில்லைத் தரிக்கும் க்ஷத்ரியன் ஒருவனும் இல்லையாயென்ன? (ஒரு க்ஷத்ரியாதமனுங்கூட இல்லையா?) இங்குள்ளவர்களோவென்றால் ஸத்ரயாகஞ் செய்யும் ப்ராஹ்மணர்களைப்போலப் பணம் முதலியவற்றைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஸுகமாயிருக்கிறார்கள். எவர்கள் ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கையில் ப்ராஹ்மணர்கள் பணம் மனைவி மகன் முதலியவற்றைப் பறிக்கொடுத்து இங்ஙனம் வருந்துகிறார்களோ, அவர்கள் க்ஷத்ரியவேஷம் பூண்ட நட்டுவர்கள் போன்று கேவலம் தங்கள்ப்ராணன்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்கை மாத்ரத்திலேயே மனவூக்கமுற்று ஜீவிக்கிறார்கள். (அவர்கள் ஜீவச்சவம்போன்றவர்களே). மஹானுபாவனே! வருத்த முற்றிருக்கின்ற ப்ராஹ்மணதம்பதிகளாகிய உங்களுக்கு இனிமேல் பிறக்கிற ப்ராஜையை நான் இங்கேயே இருந்து காத்துக்கொடுக்கிறேன். நான் இந்த ப்ராதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றாது போவேனாயின், அப்பொழுது அக்னிப்ரவேசஞ் செய்து ப்ராஹ்மணனுடைய புலம்பலைக்கேட்ட பாபத்தினின்றும் பொய்சொன்ன பாபத்தினின்றும் விடுபடுகிறேன்.

ப்ராஹ்மணன் சொல்லுகிறான்:—பலராமன் ஸ்ரீருக்ஷணன் வில்லாளிகளில் சிறந்த ப்ரத்யும்னன் இணையெதிரில்லாத அகிருத்தன் ஆகிய இவர்களெல்லோரும்

எதைப் பாதுகாத்துக் கொடுக்க வல்லமை யற்றிருக்கின் றார்களோ; அப்படிப்பட்ட என் ப்ரஜையை நீ எப்படி காக்கப்போகின்றனை. ஜகதிஸ்வரர்களான ஸ்ரீக்ருஷ் ணாதிகளாலும் செய்யமுடியாத கார்யத்தை நீ எங்ங னம் செய்ய வல்லனாவாய்? நீ முடத்தனத்தினால் செய்ய விரும்புகின்றனையன்றி வேறில்லை. ஆகையால் உன் வார்த்தையை நாங்கள் நம்பமாட்டோம்.

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்:—ப்ராஹ்மணனே! நான் பலராமனல்லேன்; அவன் தமையனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ் ணனுமல்லேன்; அவன் பின்னையாகிய ப்ரத்யும்னனு மல்லேன். பின்னை யாரென்றால், நான் அர்ஜுன னென்று ப்ரஸித்திபெற்றவன். என்னுடைய தனுஸ்ஸு காண்மவமென்று எங்கும் புகழ் பெற்றது. ப்ராஹ் மணனே! என்னுடைய வீர்யத்தை அவமதிக்க வேண் டாம். நான் என்னுடைய வீர்யத்தினால் முக்கண்ண னாகிய ருத்ராணயுங்கூட ஸந்தோஷப் படுத்தினேன். ப்ரபூ! நான் யுத்தத்தில் ம்ருத்யுவையும் ஜயித்து உன் ப்ரஜையைக் கொண்டு வருகிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—சத்ருக்களைத் தபிக்கச் செய்பவனே! அவ்வந்தணன் இங்ஙனம் அர்ஜுனனால் நம்பிக்கை உண்டாகும்படி ஸமாதானம் சொல்லப் பெற்று அர்ஜுனனுடைய வீர்யத்தைக் கேட்டு மனக் களிப்புற்றுத் தன்க்ருஹத்திற்குப் போனான். அவ் வந்தணர்தலைவன் தன் பார்யைக்கு ப்ரஸவகாலம் ஸமீ பித்திருக்கையில் ஆதூரத்துடன் அர்ஜுனனிடம் வந்து ‘என்ப்ரஜையை ம்ருத்யுவினிடத்தினின்றும் காப்பாய் காப்பாய்’ என்று முறையிட்டான். அவ்வர்ஜுனன் பரி சுத்தமான ஜலத்தை எடுத்து ஆசமனஞ் செய்து மஹேஸ்வரனை நமஸ்கரித்து திவ்யாஸ்த்ரங்களை ஸம்

ரித்து நானாடன் கூடிய காரண்டவமென்னும் தனுஸ்ஸை எடுத்துக்கொண்டு சென்று பலவகை அஸ்தரங்கள் சேர்க்கப்பெற்ற பாணங்களால் ஸூதிகாக்ருஹம் முழுவதையும் ததைந்தான். கீழும் மேலும் குறுக்கும் ஆக முழுவதும் * சரக்கூடு கட்டினான். அனந்தரம் ப்ராஹ்மண பத்னிக்குக் குமரன் பிறந்து உடனே மாணம் அடைந்து கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் ஆகாயமார்க்க மாய்ச் சென்று மறைந்தான். அப்பொழுது அந்தணன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸங்கிதானத்தில் அர்ஜுனனைக் குறித்து அவனைப் பழித்துக்கொண்டே 'ஆ! என்னுடைய மூடத்தனத்தைப் பாருங்கள். ஆண்மையில்லாத நபும்ஸகன் பிதற்றின பிதற்றலை நான் நம்பினேனே! ப்ரத்யும்னனாவது அநிருத்தனாவது பலராமனாவது ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாவது எதைக் காக்கவல்லரல்லரோ, அத்தகைய வஸ்துவை மற்ற எவன்தான் காக்கவல்லவனாவான்? ஆகையால் இங்ஙனம் பொய்சொல்லின அர்ஜுனனைச் சுடவேண்டும். தன்னைத் தானே புகழ்ந்து கொள்ளுந் தன்மையனாகிய அர்ஜுனனுடைய தனுஸ்ஸையும் சுடவேண்டும். இவ்வர்ஜுனன் தூர்ப்புத்தியனாகித் தெய்வம் லோகாந்தரத்திற்குக் கொண்டுபோனதை மூடத் தனத்தினால் திருப்பிக்கொண்டு வர விரும்புகிறான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்த ப்ராஹ்மணரிஷி இங்ஙனம் சபித்துக்கொண்டிருக்கையில் அவ்வர்ஜுனன் ஸமஸ்தலோகங்களிலும் ஸஞ்சரிக்குந்திறமையை வினைக் கவல்ல யோகவித்யையைக் கைப்பற்றி, மஹானுபாவனாகிய யமன் எவ்விடத்தில் வாஸஞ்செய்கிறானோ அத்தகையதாகிய ஸம்யமனியென்கிற யமபுரிக்குச் சென்றான்.

அவன் அங்கு ப்ராஹ்மணகுமாரனைக் காணாமல் அவ் விடத்தினின்று இந்த்ரனுடைய பட்டணத்திற்குச் சென்று அங்கும் காணாமல் அக்னி நிருதியமன் வாயு வருணன் இவர்களுடைய பட்டணங்களுக்குச் சென்றும் அவ்விடங்களிலும் காணாமல் பின்பு பாதாளம் ஸ்வர்க் கத்திற்கு மேலுள்ள லோகம் மற்றுமுள்ள லோகங்கள் ஆகிய எல்லா இடங்களுக்கும் சென்று வில்லும் கையு மாய்த் திரிந்தும் எங்கும் ப்ராஹ்மண குமாரன் அகப் படாமையால் ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்ற முடியாமல் அக்னி ப்ரவேசஞ் செய்ய விரும்புகையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவனைத் தடுத்து மொழிந்தான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான்:—அர்ஜுனா! உன க்கு நான் ப்ராஹ்மணகுமாரர்களைக் காட்டுகிறேன். உன்னை நீ அவமதித்துக்கொள்ளவேண்டாம். இத னால் மனுஷ்யர்கள் நிர்மலமான உன்புகழை நிலைநிறுத் துவார்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மஹேஸ்வரனும் ஷாட் குண்ய பூர்ணனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் மொழிந்து அவ்வர்ஜுனனுடன் திவ்யமான குதிரை கள் யூட்டப்பெற்ற ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு மேற்கு திசையில் நுழைந்தான். அம்மஹானுபாவன் எவ்வேழுமலைகள் அமைந்த ஏழு தீவீபங்களையும் ஏழு ஸமுத்ரங்களையும் லோகாலோகபர்வதத்தையும் கடந்து பெரிய அந்தகாரத்தில் நுழைந்தான். பாதஸ்ரேஷ் டனே! சைப்யம் ஸுக்ரீவம் மேகபுஷ்பம் வலாஹகமென் னும் பெயர்கள் யூண்ட அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய குதி ரைகள் அவ்வந்தகாரத்தில் போகமுடியாமல் நடை தடைபடப்பெற்று நின்றன. மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக் ருஷ்ணன் குதிரைகள் அங்ஙனம், நடக்கமுடியாமல்

தடைபட்டிருப்பதைக் கண்டு மஹாயோகேஸ்வரர்களுக்கும் ஸர்வராகையால் ஆயிரம் இரவிகள் உதித்தாற்போலிருக்கின்ற தன் சக்ராயுதத்தை முன்னே போகும்படி அனுப்பினான். * மனோஜவமுடைய அந்த ஸுதர்சனசக்ரம் நுழைய முடியாததும் மிகவும் பயங்கரமாயிருப்பதும் அளவற்றதும் பகவானால் படைக்கப்பட்டதுமாகிய அவ்வந்தகாரத்தை மிகவும் அளவற்றதாகிய தந்தேஜஸ்ஸினால் பிளந்து ராமனது நாணினின்று நழுவின பாணம் ராவணஸேனையைப் பிளந்துகொண்டு செல்வதுபோல் சென்றது. அர்ஜுனன் அவ்விருட்டுக்கு தூரத்திலிருப்பதும் பகவானுடைய அளவற்ற ஒளியை அடைந்திருப்பதுமாகிய அந்த ஸுதர்சனசக்ரத்தை அதன்பின்னே ஏற்பட்ட தவாரத்தினால் கண்டு அதன் தேஜஸ்ஸினால் கண்கள் அடிபடப்பெற்று இரண்டு கண்களையும் மூடிக்கொண்டான். அனந்தரம் அவ்வந்தகாரத்திற்கப்பால் பெருங்காற்றினால் கிளம்புகிற மிகப் பெரிய அலைகளால் பயங்கரமாயிருக்கின்ற ஜலப்ரவாஹத்தில் நுழைந்து அதன்கீழ் மிகுந்த ஒளியுடையதும் சிறந்ததும் திகழ்கின்ற ரத்னமயமான ஆயிரம் ஸ்தம்பங்கள் அமைந்ததும் அற்புதமுமாகிய ஒரு க்ருஹத்தைக் கண்டான். அங்கு மிகவும் பயங்கரனும் ஆச்சர்யத்தை விளைப்பவனும் ஆயிரம் பணங்களுடையவனும் அப்பணங்களிலுள்ள மஹாரத்னங்களின் கார்திகளால் திகழ்கின்றவனும் தீக்ஷணமான இரண்டாயிரம் கண்களுடையவனும் பெரிய வெள்ளிமலை போன்றவனும் கறுத்த கழுத்தும் நாக்குகளுமுடையவனுமாகிய அனந்தனென்னும் பெயருடைய ஆதிசேஷனைக் கண்டான். அவ்வாதிசேஷனுடைய சரீரத்தின்மேல் ஸுகமாக வீழ்

றிருப்பவனும் மஹானுபாவனும் புருஷர்களில் சிறந்த
 ப்ரஹ்மாதிகளைக் காட்டிலும் சிறந்தவனும் நீர்நிறைந்த
 மேகத்தோடொத்த ஒளியுடையவனும் அழகிய பீதாம்
 பரம் உடுத்தவனும் தெளிந்த முகமும் அழகிய நீண்ட
 கண்களுமுடையவனும் மிகவும் சிறப்புடைய ரத்னங்
 களின் நிரைகள் நிறைந்த கிரீடம் குண்டலம் இவற்றின்
 ஒளிகள் நிரம்பி முழுவதும் விளங்குகின்ற அளவற்ற
 குந்தலங்களுடையவனும் திரண்டுருண்டு நீண்டழகிய
 எட்டுப் புஜங்களுடையவனும் அழகிய கௌஸ்துபமணி
 அணிந்தவனும் ஸ்ரீவத்ஸ மென்னுந் திருமறுவுடைய
 வனும் வனமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் ஸுநர்
 தன் நந்தன் முதலிய பாரிஷதர்களும் விக்ரஹங்களை
 யுடைய சக்ரம் முதலிய தன் ஆயுதங்களும் மூர்த்திகளை
 யுடைய புஷ்டி ஸ்ரீ கீர்த்தி அஜை என்னும் சக்திகளும்
 அங்ஙனமே மூர்த்தீகரித்த அணிமை முதலிய ஸமஸ்த
 விபூதிகளும் பணியப்பெற்று ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ப்ரபுவு
 மாகிய பரம புருஷனைக் கண்டனன். பிறவிமுதலிய
 ஹேயகுணங்கள் தீண்டப்பெறுதவனும் தன்னைக் காட்
 டிலும் வேறுபடாதவனுமாகிய அப்பரமபுருஷனை
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வந்தனஞ் செய்தான். அங்ஙனமே
 அர்ஜுனனும் அப்பரம புருஷனைக் கண்ட மாத்ரத்தில்
 பய பக்திகள் உண்டாகப் பெற்று அவனை வணங்கி
 னான். மேன்மையுடையவர்களான ப்ரஹ்மாதிகளுக்
 கும் ப்ரபுவான அப்பரமன் கைகுவித்துக் கொண்டிருக்
 கிற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனையும் அர்ஜுனனையும் பார்த்துக்
 கம்பீரமான உரையுடன் மொழிந்தான்.

பரம புருஷன் சொல்லுகிறான்:—நான் உங்களைப்
 பார்க்க விரும்பி ப்ராஹ்மண குமாரர்களை இவ்விடம்
 கொண்டு வந்தேன். நீங்கள் தம்மத்தைக் காக்கும்

பொருட்டுப் பூமியில் என்னுடைய அம்சமாய் அவ தரித்தவர்கள்; பூமிக்குப் பாரமாயிருக்கின்ற அஸுரர்களை வதித்து மீளவும் சீக்ரத்தில் என்னிடம் வந்து சேருவீர்களாக. நீங்கள் கல்யாணகுணங்களெல்லாம் அமைந்து சிறந்தவர்களாகையால் பூர்ண காமர்களாயினும் முன்பு நரநாராயணர்களென்னும் பெயருடைய இரண்டு நிஷிகளாகி ஜகத்ரக்ஷணத்தின்பொருட்டு உலகங்களையெல்லாம் தர்மத்தில் மூட்ட முயன்று தர்மத்தை ஆசரித்தீர்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணர்ஜுனர்கள் பரமபதவாஸியான பரம புருஷனால் இங்ஙனம் கட்டளை இடப்பெற்று அப்படியே யென்று அங்கீகாரஞ் செய்து அளவற்ற மஹிமையுடைய அவனை நமஸ்கரித்துப் ப்ராஹ்மண குமாரர்களை எடுத்துக்கொண்டு மனக்களிப்புற்றுப் போனவழியே திரும்பித் தங்களிருப்பிடம் வந்துப் ப்ரபுக்களாகிய அந்த க்ருஷ்ணர்ஜுனர்கள் முன்போலவே யிருக்கின்ற குழந்தைகளை அந்தணனுக்குக் கொடுத்தார்கள். அர்ஜுனன் விஷ்ணுவின் ஸ்தானத்தைக் கண்டு மிகவும் வியப்புற்று உலகில் புருஷர்களுக்குப் பெளருஷம் மென்பது ஏதேதுண்டோ, அதெல்லாம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய க்ருபையால் கிடைத்ததே யென்று நினைத்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் தெய்வமானுஷச் செயல்களைக் கடந்த அனேகமாயிரம் ஆச்சர்ய சரித்ரங்களை நடத்திக்கொண்டு கர்மவஸ்யர்களைப்போல் க்ராமிய போகங்களை அனுபவித்தான்; எல்லா வீதத்திலும் மிகச் சிறப்புடைய யாகங்களாலும் ஆராதித்தான். இந்த்ரன் மழைக்காலத்தில் தவறாமல் மழை பெய்வதுபோல, மேன்மையுடைய பகவான் ப்ராஹ்மணர் முதலிய ஸைஸ்த ப்ராஜைகளுக்கும் அவரவர் விரும்பும்

விருப்பங்களை யெல்லாம் கறந்தான். அப்பமன் அதர் மிஷ்டர்களான சில ராஜர்களைத் தான் நேரில் வதித் தும் சிலரை அர்ஜுனாதிக்களைக் கொண்டு வதிப்பித் தும் யுதிஷ்டிராதிக்களைக்கொண்டு ருஜுவான மார்க் கத்தினால் அனுபாஸமாகவே வர்ணஸ்ரமாதிகளுக் குரிய தர்மத்தை நடத்தினான். என்பத்தொன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—

{ ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தன் பத்னிகளோடு கீர்
 டித்த விதமும், அவர்களுக்கு அவனிடத்தி
 லுள்ள ப்ரேமாதீசயமும், அவனுடைய புத்ர
 பௌத்ராத்ரி ஸந்ததியும், இந்த ஸ்கந்தத்
 தின் ஸ்ரவணாதி பலமும் கூறுதல். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனான அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் ஸமஸ்த ஸம் பத்துக்களும் நிறைந்து மேன்மையுடைய வருஷ்ணிகளால் சூழப்பெற்றதும் சிறந்த அலங்காரங்களை அணிந்து புதிய யௌவனவயதினால் மிகுந்த ஓளியுடையவர்களும் உப்பர்கைகளில் பந்து முதலியவற்றைக் கொண்டு விளையாடலுற்று மின்னல்கள்போல் விளங்குபவர்களுமாகிய பெண்மணிகள் மனக்களிப்புடன் வாஸஞ் செய்யப் பெற்றதும் மதஜலத்தைப் பெருக்குகின்ற யானைகளாலும் நன்கு அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிற பேர் வீரர்களாலும் ஸ்வர்ணாலங்காரஞ் செய்யப்பெற்று விளங்குகின்ற குதிரைகளாலும் அத்தகைய தேர்களாலும் என்றும் நிரம்பின ராஜமார்க்கங்கையுடையதும் உத்யானங்கள் உபவனங்கள் இவை நிறைந்திருப்பதும் புஷ்பித்திருக்கின்ற வருஷங்களின் வரிசைகளில் நுழைந்து மதுபானஞ்செய்து களித்திருக்கின்ற வண்டுகளின் ஸமுஹங்களால் முழுவதும் த்வனி உண்டாயிருக்கப்

பெற்றதுமாகிய த்வாரகையென்னும் தன் பட்டணத் தில் பதினொருயிரம் பத்னிகளுக்கும் தானொருவனே வல் லபனாகி அததனை அற்புத உருவங்களை ஏற்றுக்கொண்டு * போக்ய போகோபகரணாதி ஸம்ருத்திகளெல்லாம் நிறைந்திருப்பவைகளும் மலர்ந்த நெய்தல் செங்கழுநீர் ஆம்பல் தாமரை ஆகிய இப்புஷ்பங்களின் தூட்கள் படிந்து வாஸனையமைந்த நிர்மலமான ஜலபுடையவை களும் பக்ஷிகள் இனமினமாய்க் கூவப்பெற்றவைகளுமா கிய அப்பெண்மணிகளின் க்ருஹங்களில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அளவற்ற வைபவமுடைய அப்பர மன் மடந்தையர்கள் ஆலிங்கனம் செய்யவும் அவர்க ளது கொங்கையின் குங்குமக்குழம்பு தன்னங்கமெல் லாம் படியவும் பெற்று அவர்களுடன் தாமரைமடுக்க ளில் இழிந்தும்ருதங்கம் பணவம் ஆனகம் வீணை முத லிய வாத்யங்களை வாசிக்கிற கந்தர்வர்களாலும் ஸூத மாகதவந்திகளாலும் பாடப்பெற்று விளையாடினான். தன்னை அடைந்தவர்களைக் கைவிடாது காக்குந்தன மையுள்ள அம்மஹானுபாவன், அம்மடந்தையர்மணி கள் சிரித்துக்கொண்டு ஜலமிறைக்கும் பாத்ரங்களால் ஜலத்தை எடுத்திறைக்கத் தானும் அவர்கள்மேல் ஜலத்தை எடுத்திறைத்துக்கொண்டு யக்ஷராஜன் யக்ஷ ஸ்த்ரீகளோடு விளையாடுவதுபோல் அவர்களோடு விளையாடினான். வஸ்த்ரங்கள் நனைந்து ஸ்தனப்ரதேசங் கள் வெளித்தோன்றவும் பெரிய தலைச்சொருக்கி னின்று புஷ்பங்கள் உதிர்வும் பெற்ற அம்மாதரசி கள் தங்காதலன் தங்கள்மேல் ஜலம் இறைப்பதைப்

---

* போக்யஸம்ருத்தி - அனுபவிக்கத்தகுந்த வஸ்துக்களின் ஸம்ருத்தி. போகோபகரணஸம்ருத்தி - போகத்திற்கு வேண்டிய கருவிகளின் ஸம்ருத்தி.

பரிஹரிக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தினால் அவனையே ஆலிங்கனஞ்செய்து அதனால் விளைந்த மன்மத நிகாரத்தினால் திகழ்கின்ற அழகிய முகமுடையவர்களாகி விளங்கினார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோவென்றால் தான் அணிந்த பூமாலையில் அப்பெண்மணிகளுடைய கொங்கைமேலுள்ள குங்குமக்குழம்பு படியவும் விளையாட்டிலுள்ள மனஆக்கத்தின் மிகுதியால் தலைமயிர்முடி அவிழ்ந்தலையும் தான் அடிக்கடி அப்பெண்மணிகளின் மேல் ஜலத்தை வாரி இறைத்துக்கொண்டு அவர்கள் தன்மேல் ஜலம் இறைக்கவும் பெற்று யானைப் பேடுகளால் சூழப்பட்ட தலைமையுள்ள ஆண்யானைபோல் விளங்கினான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பாட்டுக்களாலும் வாத்யங்களாலும் பிழைக்குந் தன்மையுள்ள நடர்களுக்கும் நர்த்தகர்களுக்கும் மனக்களிப்புடன் அணியத் தகுந்த ஆபரணங்களையும் ஆடைகளையும் கொடுத்தான். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பத்னிகளும் அங்ஙனமே ஆடையாபரணங்களைக் கொடுத்தார்கள். இங்ஙனம் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கடை உரை பார்வை புன்னகை விளையாட்டு பரிஹாஸம் ஆலிங்கனம் இவைகளால் அம் மடந்தையர்களின் மதிகள் பறியுண்டன. ஆகையால் போகமோக்ஷங்களைக் கொடுக்குந்திறமையுள்ள ஸ்ரீக்ருஷ்ணனொருவனிடத்திலேயே நிலைநின்ற மதியுடைய அம்மடந்தையர் மணிகள் அவன் இல்லாதபொழுது தாமரைக் கண்ணாகிய அம் மஹானுபாவனைச் சிந்தித்துக்கொண்டு க்ஷணகாலம் ஒன்றும் பேசாமல் மௌனமாயிருந்து அதன்பிறகு பலவாக்யங்களை மொழிந்தார்கள். அவற்றைச் சொல்லுகிறேன். என்னிடத்தினின்று அவைகளைக் கேட்பாயாக.

ஸ்ரீக்ருஷ்ண மஹிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—
அவர்களில் ஒருத்தி சொல்லுகிறாள்:— குரரப்பறவையின் பேடையே! இவ்வுலகில் ராத்ரியில் ஜகதீஸ்வரானாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வெளிவிஷயங்களைப்பற்றின அறிவுகளெவையுமின்றிச் சயனித்துக்கொண்டிருக்கிறான். நீயோவென்றால் தூக்கமில்லாமல் புலம்புகின்றனை; சயனிக்காமலே யிருக்கின்றனை. (இப்படி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய நிதரைக்கு நீ பங்கஞ்செய்வது யுக்தமா? யுக்தமன்றே). ஆனால், தோழி! நீயும் எங்களைப்போல் தாமரைக்கண்ணாறு அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய புன்னகையோடு கூடின கம்பீரமான லீலாவலோகனத்தினால் நன்கு மனம் பிளவுண்டனையா யென்ன?

மற்றொருத்தி சொல்லுகிறாள்:—சக்ரவாகப்பறவையின் பேடையே! ராத்ரியில் உன்பந்துவாகிய காதலனைக் காணாமல் கண்களை மூடிக்கொண்டிருக்கின்றனையே என்ன? ஏன் மன இரக்கம் உண்டாகும்படி அடிக்கடி மிகவும் புலம்புகின்றனை? ஆ! இது என்ன கஷ்டம்! எங்களைப்போல் நீயும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குத் தாஸ்யத்தை அடைந்து தலைச்சொருக்கினால் அவன் சூடிக்களைந்த பூமாலையைத்தரிக்க விரும்புகின்றனையா என்ன?

மற்றொருத்தி சொல்லுகிறாள்:—ஸமுத்ரமே! தூக்கம் பிடிக்காமல் கண் விழித்துக்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ஓயாமல் உரக்க முறையிடுகின்றனையே. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்விஷயத்தில் எங்களைப்போல் நீயும் கடக்கமுடியாத அவஸ்தையை அடைந்தனையா என்ன? ஆ! என்ன கஷ்டம்! நாங்கள் கொங்கைமேல் அணிந்த குங்குமக்குழம்பு முதலிய அடையாளங்களெல்லாம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸம்போகத்தினால் பறியுண்டிருப்பது போல் நீயும் கௌஸ்தபம் முதலிய உன்னடையாளங்க

ளெல்லாம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் பறியுண்டு புலப்படுகின்றனையே!

மற்றொருத்தி சொல்லுகிறாள்:—சந்த்ரனே! நீ வலிவுள்ளதான ஸ்ஷயரோகத்தினால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு இளைத்திருக்கின்றனையாகையால் உன் கிரணங்களைக்கொண்டு அந்தகாரத்தைப் போக்க வல்லமையற்றிருக்கின்றனையே என்ன? நீயும் எங்களைப்போல் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மொழிந்த ரஹஸ்யவார்த்தைகளை நினைத்துக்கொண்டு அவனிடத்தில் ஆழ்ந்த மதியுடையவனாகப் பேசமுடியாமல் வாய் தடைபட்டவனாக எங்களுக்குப் புலப்படுகின்றனே.

மற்றொருத்தி சொல்லுகிறாள்:—மலயமாருதமே! (தென்னலே!) உனக்கு நாங்கள் என்ன அப்ரியம் செய்தோம்? ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கடைக்கண்ணோக்கங்களால் மிகவும் பிளவுண்ட எங்கள் ஹ்ருதயத்தில் மன்மத வேதனையை விளைக்கின்றனையே. (நாங்கள் உனக்கு ஒருவித அனிஷ்டமும் செய்யாதிருக்கையில் மன்மத பாதையை விளைத்து எங்களை வருத்துவது உனக்குத் தகுதியன்று.)

ஒருத்தி காதலனைத் தேடுகின்ற மற்றொருத்தியைப் பார்த்து அவளைப் புஷ்பங்களைத் தேடுவதுபோல் பாவித்துச் சொல்லுகிறாள்:—ஒன்றுமறியாத பேதையே! என்ன த்யானஞ் செய்கின்றனே? எதிரில் மலரமுயன்றிருக்கிற இந்தக் குந்த புஷ்பத்தைப் பறித்துக் கொள்வாயாக. மற்றொருத்தி சொல்லுகிறாள்:—இந்த (மு என்னும் அக்ஷரமில்லாத வெறும்) குந்தத்தினால் எனக்கு என்ன ப்ரயேர்ஜனம்? ஒருத்திசொல்லுகிறாள்: ஆனால் உனக்கு எத்தகைய புஷ்பங்கள் ப்ரியமானவை? மற்றொருத்தி சொல்லுகிறாள்:—ஸ்ருதஸிரோவிஸேஷ

பூஷணமான புன்னுகத்தையன்றோ நான் தேடுகிறேன். பசுக்களுங்கூட இந்தப் புந்நாகத்தினுடைய வாஸனையின் மிகுதியைக் கண்டு அதற்கெதிர்முகமாக ஓடிச் சென்று தேடிக்கொண்டிருந்தனவல்லவா? (இவ்விஷயத்தில் அசேதனமான பசுக்களின் கதி இதுவானால் சேதனர்களின் கதியைச் சொல்லவேண்டுமோ?)

மற்றொருத்தி சொல்லுகிறாள்:—மேகமே! யாதவ ஸ்ரேஷ்டனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு நீ நண்பனுயிருக்கின்றனை. நிச்சயம். அதனால் நீ எங்களைப்போல் ஸ்ரீ வத்ஸமென்னும் திருமறுவுடைய அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடத்திலுள்ள ப்ரேமத்தினால் கட்டுண்டு அசையாமல் அவனை த்யானித்துக்கொண்டிருக்கிறாயா என்ன? எங்களைப்போன்றவன்போல் நீயும் பேராவலுற்று ஹ்ருதயத்தில் ஈடமுடையவனாகி நீர்த்தாரைகளைப் பெய்கின்றனை. (இது யுக்தமே). அவனிடத்தில் மனப் பற்று செய்தால் அது வருத்தத்தை விளைவிக்கும்.

மற்றொருத்தி சொல்லுகிறாள்:—அழகிய குரலுடைய குமரிலே! இனிதாகப் பேசுந்தன்மையுள்ள ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய உரைகள்போன்ற உரைகளை உரைக்கின்றனை. மரணம் அடைந்தவர்களையும் நன்கு பிழைப்பிக்கவல்ல இக்குரலுடன் எனக்குச் சொல்வாயாக. நான் உனக்கு என்ன ப்ரியஞ் செய்யவேண்டும்?

மற்றொருத்தி சொல்லுகிறாள்:—இனத்தில் தலைமையுள்ள கிளியே! யாதவ ஸ்ரேஷ்டனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய அழகான கதையைப் பாடுவாயாக. நாங்கள் உனக்குப் பாலால் அபிஷேகம் செய்கிறோம். நீ விரஹாக்கினியால் தபிக்கப்பட்ட எங்கள் ஹ்ருதயத்தில் பூமங்கையின் கேள்வனாகிய அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய கதையாகிற அம்ருதத்தை நன்கு பெய்வாயாக.

மற்றொருத்தி சொல்லுகிறாள்:—ஆழ்ந்த மதியுடைய பர்வதமே! நீ அசையாதிருக்கின்றனை; மற்றும், பேசாதிருக்கின்றனை. பின்னையோவென்றால் நீ ஏதோ ஒரு பெரிய பொருளைச் சிந்திக்கிறுப்போல் தோற்றுகிறது. நாங்கள் வஸுதேவகுமாரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதத்தை ஸ்தனங்களால் தரிக்க விரும்புவதுபோல், நீயும் ஸ்தனங்கள்போன்ற கொடுமுடிகளால் அவனுடைய பாதத்தைத் தரிக்க விரும்புகின்றனையா என்ன? ஆ! என்ன கஷ்டம்?

மற்றொருத்தி சொல்லுகிறாள்:—ஸமுத்ர ராஜனுடைய பத்னிகளாகிய நதிகளே! நாங்கள் யதுபதியினுடைய அனுராகம் அமைந்த கடைக்கண்ணோக்கம் நேரப் பெருமல் அதனால் மனம் பறியுண்டு உடம்பு மிகவும் இளைத்திருப்பதுபோல், நீங்களும் இப்பொழுது (க்ரீஷ்மருதுவில்) மடுக்களெல்லாம் உலர்ந்து தாமரை மலர்களின் சோபையும் அழிந்து அன்பிற்கிடமான கணவனாகிய ஸமுத்ரராஜனுடைய அனுராகம் அமைந்த கண்ணோக்கம் நேரப்பெருமல் இளைத்திருக்கிறீர்களா என்ன? ஆ! என்ன வருத்தம்?

மற்றொருத்தி சொல்லுகிறாள்:—ஹம்ஸப்பறவையே! உனக்கு நல்வரவா? உட்காருவாயாக. பாலைப் பருகுவாயாக. ஓ ஹம்ஸமே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கதையைச் சொல்லுவாயாக. உன்னை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தூதனென்று நாங்கள் எண்ணுகிறோம். ஒருவராலும் வெல்லமுடியாத மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சேஷமமாயிருக்கிறானா? நட்பு நிலைநிற்கப்பெறாத அப்பரமன் எங்களுக்கு முன்பு ஏகாந்தத்தில் சொன்னதை யெல்லாம் மறவாதிருக்கிறானா? ('அதை யெல்லாம் நினைத்துத்தான் என்னை அனுப்பினான்' என்கி

ருயா?) ஸ்ரீரத்ரதூதனே! (அற்பத்தன்மையுள்ள அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தூதனே!) எதுக்காக நாங்கள் அவனைப் பணியவேண்டும்? ('காமத்திற்காக உங்களை அவன் அழைக்கிறான்' என்கிறாயா?) ஆனால் அவனையே இங்கு வரவழைப்பாயாக. (அப்படியே ஆகட்டுமென்று போகத் தொடங்கின அவ்வன்னத்தைக் குறித்து மீளவும் சொல்லுகிறான்:—) எங்களெல்லோரையும் வஞ்சித்துத் தானொருத்தியேயாகக் கூடிக் களிக்கின்ற ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியைத் தவிர அவனைமாத்ரமே அழைப்பீர்களாக. ('அவன் அவனை விட்டு எப்போழுதும் பிரியமாட்டானே. அவனை எப்படி பரிஹரிக்க முடியும்' என்கிறாயா?) அவனொருத்திமாத்ரந்தான் அவனிடத்தில் நிலைநின்ற அன்புடையவனோ? நாங்களெல்லாரும் அத்தகையரல்லோமோ?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணபத்னிகள் யோகிஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் இங்ஙனம் மனோபாவத்தைச் செய்து அதனால் வைஷ்ணவகதியான முக்தியைப் பெற்றார்கள். பெரும்புகழுடையவனும் பெரியோர்களால் பாடப்பட்ட வனுமாகிய அப்பரமபுருஷன் பல பாட்டுக்களால் பாடின மாத்ரத்திலும் எவ்விதத்திலாவது காதால் கேட்ட மாத்ரத்திலும் ஸ்த்ரீகளின் மனத்தைப் பலாத்காரமாகப் பறிக்குந்தன்மையன். அவன் தன்னை நேரே பார்க்கிற மடந்தையர்களின் மனத்தைப் பறிப்பானென்பதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? எவர்கள் ஜகத்குருவான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தங்கள் கணவனென்னும் புத்தியால் பாதஸம்வாஹனம் முதலியன செய்து ப்ரேமத்துடன் சுஸ்ருஷித்தார்களோ; அத்தகைய மடந்தையர்களின் தவத்தை என்னென்று வர்ணிப்பேன்? ஸத்

புருஷர்களுக்குக் கடியும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் க்ருஹஸ்தாஸ்ரமமே தர்ம அர்த்த காமங்களுக்கு விளைநிலமென்பதை நன்றாக அறிவிக்கும்பொருட்டு வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களைப் பரக்க அனுஷ்டித்துக் காட்டினான். க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்தைக் குறைவற அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குப் பதினாறாயிரம் பத்னிகள் இருந்தார்கள். அப்பெண்மணிகளுக்குள் ருக்மிணி முதலிய எட்டுப் பேர்கள் முக்யமானவர்களென்று முன்னமே மொழிந்தேன். அவர்களெல்லோரும் பிள்ளையுடையவர்களே. (பிள்ளையில்லாதவன் ஒருத்தியும் இல்லை.). எங்கும் தடைபடாத ஸங்கல்பமுடைய அப்ப்ரமபுருஷன் தன் பார்யைகள் எத்தனைபேர்கள் உண்டோ, அவர்களுக்குள் ஓவ்வொருத்தியிடத்திலும் பவ்வத்து பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அளவற்ற வீர்யமுடைய அப்பிள்ளைகளுக்குள் பதினெட்டுப் பேர்கள் மஹாரதர்களும்பெரும்புகழர்களுமாயிருந்தார்கள். அவர்களுடைய நாமங்களைச் சொல்லுகிறேன், கேள். ப்ரத்யுமனன், அநிருத்தன், தீப்திமான், பானு, ஸாம்பன், மது, ப்ருஹத்பானு, சித்ரபானு, வ்ருகன், அருணன், புஷ்கான், தேவபாஹு, ஸ்ருததேவன், ஸுநந்தன், சித்ரபாஹு, விருபன், கவி, ந்யக்ரோதன் என்னுயிர்வர்கள் பதினெண்மர். த்ரிவக்ரையின் புதல்வன் உபக்ரோசனென்பவன். அவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தொடர்ந்து நாரதமஹர்ஷிக்குச் சிஷ்யனாகிப் பகவானிடத்தில் மனம் மாறப்பெறுதிருக்கையாகிற வ்ரதத்தை ஓயாமல் அனுஷ்டித்து வந்தான். அவன் பஞ்சராத்ர சாஸ்தரத்தின் பொருள்களை அனைவரும் எளிதில் அறிந்துய்யுமாறு அதிஸங்க்ரஹமும்

அதிவிஸ்தரமுமின்றி நடுத்தரமான ஒரு ப்ரபந்தத்தை இயற்றினான். அதை அறிகிறவன் முக்தியை அடைவான். அதில் ஸ்த்ரீகள் சூத்ரர்கள் தாஸர்கள் இவர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை அடைவதற்கிடமான தாபம் புண்ட்ரம் முதலிய வைஷ்ணவஸம்ஸ்காரமெல்லாம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பிள்ளைகளாகிய இந்தப் பதினெண்மர்களுக்குள் ருக்மிணியின் பிள்ளையாகிய ப்ரத்யும்னனென்பவனே முதல்வன். அவன் உருவத்திலும் குணங்களிலும் தந்தையோ டொத்தவன். மஹாரதனாகிய அந்த ப்ரத்யும்னன் தன்னுடைய அம்மானாகிய ருக்மியின் புதல்வியை மணம் புரிந்தான். அவனுக்கு அவளிடத்தில் பதினாயிரம் யாளை பலமுடைய அநிருத்தனென்னும் புதல்வன் பிறந்தான். ருக்மியின் பெண் வயிற்றுப் பேரனாகிய அவ்வநிருத்தன் அந்த ருக்மின் பிள்ளைவயிற்றுப் பேத்தியை மணம்புரிந்தான். அவனுக்கு அவளிடத்தில் வஜ்ரனென்னும் பிள்ளை பிறந்தான். மௌஸஸாபத்தினுலேற்பட்ட யாதவகுலக்ஷயத்தினின்று அவனெருவனே மிகுந்தான். அவ்வஜ்ரனிடத்தினின்று ப்ரதிபாஹுவென்பவன் பிறந்தான். அவன்பிள்ளை ஸுபாஹு. அவன்பிள்ளை தர்மஸேனன். அவன்பிள்ளை ஸ்ருதஸேனன். இந்த வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள் பணமில்லாதவர்களாகவாவது, பல புதல்வர்களைப் பெருதவர்களாகவாவது, ஆயுள் அற்பமாயிருக்கப் பெற்றவர்களாகவாவது, அற்பவீர்யர்களாகவாவது, ப்ராஹ்மணகுலத்திற்கு வேண்டியவற்றை நிறைவேற்றாதவர்களாகவாவது பிறக்கவில்லை. யதுவம்சத்தில் பிறந்தவர்களெல்லோரும் புகழ்பெற்ற செயலுடையவர்கள். அனேகமாயிரமாண்டுகள் எண்ணிலும் அவர்களை எண்ணி

முடியாது. யதுகுலகுமாரர்களுக்குக் கல்வி கற்பிகுகும் ஆசார்யர்கள் மூன்று கோடியே எண்பத்தெண்ணாயிரத்து முன்னூறு பேர்களென்று கேளவி. (ஆசார்யர்களே இத்தனை பேர்களாயின் படித்த பிள்ளைகள் எத்தனை பேர்களாயிருப்பார்களென்று ஈயே ாளறித்துப்பார்.) யதுவம்சத்தில் அடங்கிய வஸுதேவனெருவனே பதினாயிரம் பதினாயிரலக்ஷம் பிள்ளைகளுடையவன். மஹாநுபாவர்களான யாதவர்களெல்லோரையும் எவன் தான் எண்ணவல்லவன்? தேவாஸுரயுத்தத்தில் மிகவும் பயங்கரர்களான அஸுரர்கள் எவரெவர் அடியுண்டு மாண்டார்களோ; அவர்களெல்லாரும் மனுஷ்யஜாதியில் சுகபாலன ஜராஸந்தன் முதலியவர்களாகப் பிறந்து கொழுத்துப் ப்ரஜைகளைப் பீடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தேவதைகள் அவர்களை நிக்ரஹிக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவால் நியமிக்கப்பட்டு யதுகுலத்தில் பிறந்தார்கள். இவர்கள் வருஷ்ணிகள் அந்தகர் தாசார்ஹர் என்னுமியை முதலாக நூற்றொருவம்சங்கள். பகவான் அந்த யாதவகுலங்களுக்குப் ப்ரபுவாக ஸ்ரீக்ருஷ்ண ரூபியாய் அவதரித்தான். யாதவர்கள் எவரெவர் உண்டோ அவர்கள் எல்லோரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தொடர்ந்து வளர்ந்து வந்தார்கள். அந்த யாதவர்கள் படுத்தல் உட்காருதல் உலாவுதல் பேசுதல் விளையாடுதல் நீராடுதல் புசித்தல் முதலிய எல்லாச் செயல்களிலும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்திலேயே நிலைநின்ற மனமுடையவர்களாயினும் அவன் தங்களுக்கு அந்தராத்மாவான ப்ரமாத்மாவென்று அறியாமல் தங்களைப்போல் யாதவர்களில் ஒருவனென்றே நினைத்திருந்தார்கள். மன்னவனே! இதற்கு முன்பு பகவானுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தமும் தேவரதியுமாகிய கங்கையே புண்யதீர்த்தங்களெல்

லாவற்றிலும் மேலாயிருந்தது. இப்பொழுதோவென்றால் அப்பகவான் யதுகுலத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் அவதரித்துத் தன் புகழாகிற புண்யதீர்த்தத்தை எங்கும் வெள்ளமிடச்செய்து அக்கங்கையை அற்பமாக்கினான். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் ஓயாமல் த்வேஷஞ் செய்த சத்ருக்களும் அநுராகஞ் செய்த நண்பர்களும் அவனோடு ஸாருப்யத்தை அடைந்தார்கள். எவனாடையகடாஷத்தின் சிறுதுளி தங்கள்மேல் விழவேண்டுமென்று ப்ரஹ்மருத்ராதிகளான மற்றவர்களெல்லாரும் ப்ரயத்னஞ் செய்கிறார்களோ, அத்தகையனும் ஒருவராலும் வெல்லப்படாத பாதாபவிர்த்தங்களுடையவனாகிய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கே அன்னயார்ஹசேஷமா யிருப்பவள் (மற்றொருவர்க்கும் உரியளாகாதபடி அவனுக்கே சேஷமாயிருப்பவள்). மற்றும், இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவானுடைய பெயரைக்கேட்கிலும் சொல்லிலும் அதன்பொருள் தெரியாமற்போயினும் அது அவர்களுடைய அமங்கலங்களையெல்லாம் போக்கும். மற்றும், இவன் அந்தந்த யாதவகுலங்களில் தர்மங்களையெல்லாம் நடத்தினான். மற்றும் அவன் காலத்திற்கு அபிமானியாகிய ஸூதர்சனசகரத்தை ஆயுதமாகவுடையவன். அத்தகையனாகிய இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இப்பூமியின் பாரத்தை நீக்கினது ஓராச்சர்யமன்று. இம்மஹானுபாவன் தேவகியிடத்தில் பிறந்தானென்பது வெறும் பேச்சுமாத்ரமேயன்றி உண்மையன்று. இவன் ஜனங்களுக்கெல்லாம் தான் ஆதாரமும் ஜனங்களைத் தனக்கு ஆதாரமாகவுடையவனுமாயிருப்பவன். இவன் யாதவக் கூட்டங்களாகிற தன் புஜங்களால் அதர்மத்தை நீக்கும்பொருட்டே அவதரித்தான். (இவன் பூமியில் அவதரித்தமைக்கு

அதர்மத்தைப் போக்குவதுமாத்ரமே முக்யப்ரயோ
 ஜனமன்று. அதை அவன் கேவலம் தன் ஸங்கல்பத்தி
 னால் கடத்தவல்லவன். ஆனால் பின்னை எது முக்யப்ர
 யோஜனமென்றால்,) இவன் ப்ருக்தாவனாதி இடங்களி
 லுள்ள மரம் செடி கொடி முதலிய ஸ்தாவரங்கள் பசு
 பக்ஷிமுதலிய ஜங்கமங்கள் ஆகிய இவற்றின்பாபங்களைத்
 தன் ஸம்பந்தத்தினால் போக்கும்பொருட்டே அவதரித்
 தான். இவன், அழகிய புன்னகை அமைந்த தன் திரு
 முகத்தினால் இடைச்சேரியிலுள்ள மடந்தையர்களுக்
 கும் பட்டணத்து மடந்தையர்களுக்கும் காம விகாரத்
 தை வளரச் செய்து அவ்வழியில் அவர்களை அங்கீகரித்
 தான். இத்தகையனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் மிகுந்த
 மேன்மையுடன் விளக்கமுற்றிருக்கின்றான். இந்த ஸ்ரீ
 க்ருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் தனக்குப் பக்தி
 வினையவேண்டுமென்று விரும்புகிறவன், தன்னுடைய
 ஆஜ்ஞாருபமான வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட தர்ம மர்
 யாதையைக் காக்கும்பொருட்டு லீலைக்காகத் திருவுரு
 வத்தை ஏற்றுக்கொண்ட யாதவர்ரேஷ்டனாகிய பரம
 புருஷன் இங்ஙனம் மனுஷ்யசேஷ்டைகளை அனுஸரித்
 துச்செய்தவைகளும் கேட்பவர்களுக்கும் சொல்பவர்களு
 க்கும் பாபங்களைப்போக்கி நிரம்பவும் பக்தியோகத்தை
 விளைக்க வல்லவைகளுமான அவனுடைய திவ்யாவதார
 சரிதரங்களைக் கேட்கவேண்டும். மனுஷ்யன் ஸந்தி
 க்ள்தோறும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அழகான கதை
 யைக் கேட்பதும் சொல்லுவதும் செய்துகொண்டு
 அவன் விஷயமான சிந்தையை மேன்மேலும் வளர்த்
 திக்கொண்டு வருவானாயின், கடக்க முடியாத யம
 னிடம் அகப்பட்டு வருந்தும் ப்ராணிகளின் துக்கங்களை
 முடிப்பதாகிய அப்பகவானுடைய ஸ்தானத்தை அடைப

வான். இந்த ஸ்தானத்தைப் பெற விரும்பியே பற்பல மன்னவர்களும் தவஞ் செய்யும்பொருட்டு க்ராமத்தினின்று வனஞ் சென்றார்கள். (அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவின் ஸ்தானத்தை அவனுடைய குண சரித்ரங்களைக் கேட்டு அதில் சிந்தனை வளரப்பெற்றவன் அனாயாசமாகப் பெறுவான்). தொண்ணூறாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பத்தாவது ஸ்கந்தமும் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ப்பணமஸ்து.

